

**DANIEL
SILVA**

*Umění
zabíjet*

**DANIEL
SILVA**

*Umění
zabíjet*

2003

Copyright © 2000 by Daniel Silva Translation © 2003 by Klára
Míčková Cover design © 2003 by DOMINO

Z anglického originálu THE KILL ARTIST,
vydaného nakladatelstvím Random House, New York 2000,
přeložila Klára Míčková
Odpovědný redaktor: Vratislav Konečný
Korektura: Martina Školníková, Hana Bončková
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vytiskla tiskárna Finidr, spol. s r. o., Český Těšín
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v roce 2003

ISBN 80-7303-131-0

OBSAH

Vysloužilý izraelský agent Gabriel Allon, který dokonale ovládá umění zabíjet, vede osamělý život restaurátora uměleckých děl, stranou světa tajných služeb, který ho připravil o manželku a syna. Nyní je však bývalým šéfem povolán znovu do akce.

Jako spolupracovnice je mu přidělena izraelská agentka Jacqueline, pro kterou je krycí maskou práce fotomodelky v Paříži. Netradiční tým má vyhledat a zneškodnit palestinského teroristu Taríka, jehož běsnění ohrožuje mírový proces na Středním východě.

Gabriel tento úkol zpočátku považuje za rutinní akci, ale brzy se ocitne ve spirále celosvětových politických intrik, temných spiknutí - a osobní nenávisti vůči hledanému muži. Jako dlouholetý agent však velmi dobře ví, že ve světě tajných služeb je pomsta luxus, který si nemůže dovolit - a proto ji musí provést jako mistrovské dílo ve svém oboru...

Poděkování

Tato kniha by nevznikla bez laskavé pomoci Davida Bulla. Bylo mi ctí a potěšením trávit dlouhé hodiny po boku tohoto prvotřídního, světově uznávaného restaurátora. Ochotně se mnou sdílel čas a bohaté odborné znalosti a zkušenosti, nechal mě brouzdat svým ateliérem i vzpomínkami. Za to všechno mu zůstanu neskonale vděčný. Poděkování patří také Terese Longyearové, Davidově talentované manželce, Lucy Bisognanové, která kdysi pracovala pro oddělení památkové péče Národní galerie a trpělivě mi vysvětlovala podstatu zkoumání obrazů rentgenovými paprsky, a Maxwellu Andersonovi, řediteli Whitneyho muzea amerického umění, za přátelství a odbornou výpomoc. Za případné chyby či opomenutí, jichž jsem se dopustil ve snaze o dosažení lepšího dramatického efektu, samozřejmě nikdo z výše uvedených nenese žádnou zodpovědnost.

Wolf Blitzer, kolega z dob, kdy jsem pracoval pro BBC, mi pomohl doplnit mezery ve znalostech o izraelských tajných službách. Louis Toscano, autor *Trojitého kříže*, výborné knihy o aféře Vanunu, přečetl můj rukopis a přidal neocenitelné věcné připomínky. Glenn Whidden zodpověděl všechny mé dotazy týkající se odposlouchávání; v této oblasti mi rovněž pomohl bývalý šéf oddělení technických služeb CIA.

Ion Trewin, ředitel londýnského Weidenfeld & Nicolson, rovněž přečetl můj rukopis a jako vždy nabídl moudré rady. Joseph Finder a Mark T. Sullivan mi byli nenahraditelnou morální oporou; díky nim jsem se při práci nepřestával usmívat.

Andrew Neil pro nás měl vždy dveře otevřené a podělil se s námi o střípky nevšedních zkušeností ze světa londýnských novinových vydavatelství. Ernie Lyles poskytl odpovědi na všechny mé otázky ohledně poloautomatických střelných zbraní a naučil mě docela slušně střílet z glocku a browningu.

Zvláštní poděkování patří Peterovi a Paule Whiteovým za kouzelný týden v západním Cornwallu a nezapomenutelnou plavbu Helfordovým kanálem. A také zaměstnancům L. Cornelissen & Son, ctihodného londýnského obchodu s uměleckými potřebami, a personálu hotelu Queen Elizabeth v Montrealu. Děkuji rovněž Phyllis a Bernardu Jacobovým za jejich lásku, podporu a den bloumání ulicemi Brooklynu, na který nikdy nezapomenu.

Z mnoha odborných knih, jimiž jsem se při psaní rukopisu probíral, bych rád uvedl ty, které se ukázaly jako obzvláště užitečné a hodně mi pomohly: *Every Spy a Prince* Dana Raviva a Yossiho Melmana (česky *Izraelské tajné služby*); *Gideon's Spies* Gordona Thomase (česky *Meč Gedeonův*); *Israel: A History* (česky *Izrael: dějiny*) a *The Holocaust: A History of the Jews of Europe During the Second World War* Martina Gilberta; *The Gun and the Olive Branch* Davida Hirsta; *By Way of Deception* (česky *Lstí a klamem*, autoři Victor Ostrovsky, Clair Hoy); *The Hit Team* Davida B. Tinnina a Daga Christensena; *My Home, My Land* Abu Iyada; *The Quest for the Red Prince* Michaela Bar-Zohara a Eitana Habera; *The Palestinians* Jonathana Dimblebyho; *Arafat* Alana Harta a *The Holocaust and the Jews of Marseille* Donny F. Ryanové.

Srdečný dík posílám pracovníkům společnosti International Creative Management v New Yorku Jacku Hornerovi, Johnu De Laneyovi a samozřejmě své literární agentce Esther Newbergové. Tvá podpora a přátelství jsou pro mne vším.

Závěrem děkuji skupině vynikajících odborníků v nakladatelství Random House - Anně Godoffové, Andymu Carpenterovi, Christen Kiddové, Sybile Pincusové, Lesleymu Oelsnerovi a svému korektorovi Danielu Menakerovi. Je mi ctí pracovat s někým tak ohromně talentovaným.

I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: Pošli sobě muže, kteříž by prohlédli zemi Kananejskou, kterouž já dám synům Izraelským; jednoho muže z každého pokolení otců jejich vyšlete, všechno přední mezi nimi.

NUMERI 13:1-2

Necht' lest a klam tě válkou provázejí.

Motto Mossadu

PROLOG

VÍDEŇ; LEDEN 1991

Restaurátor pozvedl lupu a zhasl svítlnu. Nechal oči přivyknout podvečernímu šeru v katedrále a pak zaostřil zrak na drobounkou část obrazu v místě, kde svatému Štěpánovi probodl nohu šíp. Než se umělec obrazu ujal, prosvítala pod staletími vybledlou barvou tkanina plátna. Poškození však opravil tak, že bez speciálních přístrojů nebyl jeho výtvor k rozeznání od originálu. Odvedl dokonalou práci.

Muž poklekl, vyčistil paletu a štětce a spolu s tubami barev je uložil do plochého kufříku z leštěného dřeva. Za vysokými okny katedrály vykládanými barevnými skly se setmělo; pokrývka čerstvě napadaného sněhu utlumila obvyklý podvečerní ruch vídeňských ulic. Restaurátor si vychutnával klid ztichlého domu svatého Štěpána; ani by ho nepřekvapilo, kdyby se v hlavní lodi objevil středověký kostelník s pochodní v ruce.

S kočičí obratností slezl z vysokého lešení a tiše seskočil na kamennou chrámovou podlahu. Předtím ho při práci sledovala skupinka opodál stojících turistů. To obvykle špatně snášel - někdy dokonce zakrýval svou pracovní plošinu šedou celtovinou. Hlouček dnešních pozorovatelů se pomalu rozcházel. Restaurátor si navlékl dvouřadový lodní kabátec, nasadil námořnickou pletenou čepici a tiše hlesl *buona sera*. Každý obličej, který míjel, se mu otiskl do paměti jako tah štětcem na plátno.

Přitažlivá Němka jej oslovila ubohou italštinou. Odpověděl jí plynulou němčinou s berlínským přízvukem - jeho matka žila před válkou v Charlottenburgu. Už tak přijde pozdě na schůzku a nemůže se déle zdržovat. Ve společnosti Němek se cítil nesvůj. Bezděčně sklouzl očima po velkém poprsí k dlouhým nohám. Žena si jeho pozornost chybně vyložila jako flirtování, lehce naklonila hlavu na stranu a usmála se. Do obličeje jí spadl neposlušný pramen plavých vlasů. Pozvala umělce na kávu do útulného podniku na opačné straně náměstí. Restaurátor omluvně vysvětlil, že skutečně spěchá. „Kromě

toho," dodal a pohlédl k majestátní chrámové lodi, „tohle je Stephansdom, slečno. Ne bar pro nezadané."

Muž vyšel ven a vydal se napříč Svatoštěpánským náměstím. Měl středně vysokou postavu, havraní vlasy na spáncích prokvétaly šedivými pramínky. Jeho obličejí dominoval poměrně dlouhý hranatý nos s hlubokými rýhami na kořeni, díky nimž vypadal, jako by jej někdo vytesal ze dřeva. Doplňovaly ho výrazné lícni kosti, plné rty a důlek na bradě. Bystré, nepřirozeně zelené oči ve tvaru mandlí odrážely jeho ruský původ. Ačkoliv je při práci musel neúměrně namáhat, měl dokonalý zrak. Kráčel sebevědomě, ale rozhodně ne namyšleně - každý rázný krok jej nesl vpřed zavátým náměstím. Kufřík s barvami a štětci držel pod levou paží, opřený o kovový předmět, jež obyčejně nosil u levého boku.

Procházel Rotenturmstrasse, širokou ulicí plnou chodců, zářivých obchodů a útulných kaváren, a čas od času se zastavil před výkladní skříní, aby si prohlédl nablýskaná drahá pera či hodinky, ačkoliv po takových věcech vůbec netoužil. U zasněženého stánku si koupil klobásu zapečenou v sýru, kterou po sto metrech vyhodil do odpadkového koše, aniž do ní jedinkrát kousl. Vešel do telefonní budky, do otvoru na mince vhodil jeden šilink a náhodně vyt'ukal několik čísel. Po celou dobu sledoval ulici a dveře krámků. Hlas ze záznamníku jej informoval o tom, že se určitě zmýlil. Restaurátor zavěsil, sebral vrácenou minci a pokračoval v cestě.

Mířil do malé italské restaurace v židovské čtvrti. Než Vídeň před válkou obsadili nacisté, žilo zde téměř dvě stě tisíc Židů, kteří vévodili místnímu kulturnímu i obchodnímu dění. Ted' jich tu bydlelo pár tisíc, zejména přistěhovalců z Východu. Takzvanou židovskou čtvrť tvořilo několik obchodů s oblečením a restaurace a bary kolem Judenplatzu. Vídeňané nazývali čtvrť Bermudským trojúhelníkem, což restaurátorovi připadalo poněkud urážlivé.

Na muže čekala jeho žena a syn - u zadního stolu, čelem ke dveřím, tak jak ji to učil. Chlapec seděl vedle matky a zápasil se špagetami. Restaurátor zůstal chvíli stát před vchodem, pozoroval svou ženu a zamýšlel se nad její krásou stejně jako nad uměleckým

dílem. Měla snědou kůži, hnědé oválné oči a dlouhé černé vlasy stažené do culíku, přehozené dopředu přes rameno.

Muž vstoupil do restaurace, dal synovi polibek do vlasů, prohodil italsky pár slov s barmanem a posadil se. Žena mu nalila víno.

„Tolik ne. Musím ještě v noci pracovat.“

„V katedrále?“

Sevřel rty a nepatrně pohnul hlavou. „Máš sbaleno?“

Přikývla a zadívala se na televizi nad barem. V Tel Avivu ohlašovaly sirény další nálet. Na Izrael se znovu řítila irácká raketa Scud. Obyvatelé města si nasazovali plynové masky a utíkali do krytů. Pak se záběr změnil; z černé oblohy dopadal na Tel Aviv plamen hrozivého ohně. Umělcova žena se natáhla přes stůl a chytla ho za ruku.

„Chci domů.“

„Už brzy," odpověděl muž a dolil si vína.

Tmavě modrý sedan mercedes s vídeňskou poznávací značkou, pronajatý malou společností na výrobu chemikálií v Bernu, nechala zaparkovaný na silnici před restaurací. Muž usadil chlapce na zadní sedadlo a zapnul mu bezpečnostní pás. Pak políbil manželku.

„Pokud se nevrátím do šesti hodin, něco se zvirtlo. Pamatuješ si, co máš dělat?“

„Pojeďu na letiště, řeknu heslo a číselný kód a oni se o nás postarají.“

„Šest hodin," zopakoval. „Když se do šesti neobjevím, jed okamžitě na letiště. Auto nechej na parkovišti a zahod' klíčky. Uděláš to?“

Přikývla. „Jen se do šesti vrať domů.“

Restaurátor zabouchl dveře, mávl rukou na pozdrav a pomalu odcházel pryč. Přímo před ním se vysoko nad střechami ostatních domů tyčila osvětlená špička chrámové věže. Ještě jedna noc, pomyslel si. A pak několik týdnů doma, než přijde další práce.

Za jeho zády se ozval nejasný bzučivý zvuk startéru, jako když se kazeta přehrává špatnou rychlostí, ale motor mercedesu nenaskočil. Restaurátor se zarazil a prudce se obrátil.

„Ne!" zakřičel, ale ona jej neslyšela.

ČÁST PRVNÍ - Akvizice

01 KAPITOLA

PORT NAVAS, CORNWALL; SOUČASNOST

Shodou okolností přijel Timothy Peel do vesnice v tomtéž červencovém týdnu jako onen cizinec. Spolu s matkou a jejím nejnovějším milencem, nepřiliš úspěšným dramatikem Derekem, jenž pil příliš mnoho vína a nenáviděl děti, se nastěhovali do polorozpadlého domku na břehu řeky v místě, kde se kvůli blízkosti moře silně projevoval vliv přílivu a odlivu. Cizinec se objevil o dva dny později a zabydlel se ve starém domě nedaleko ústřicového parku, dál proti proudu řeky.

Peel se to léto docela nudil. Pokud se zrovna jeho matka a Derek vášnivě - a hlasitě - nemilovali, podnikali rádoby inspirační procházky kolem útesů, takže byl pořád sám. Rozhodl se za každou cenu zjistit, kdo je ten záhadný cizinec a co v Cornwallu pohledává. Rozhodl se ho pro začátek jen pozorovat. Bylo mu jedenáct a jako jediné dítě rozvedených rodičů vynikal v umění sledovat a vyhodnocovat chování druhých lidí. Ke splnění úkolu potřeboval dobré stanoviště. Vybral si okno svého pokoje, které poskytovalo výborný výhled na celou zátočinu. V kůlně našel starý dalekohled a v obchodě ve vesnici si koupil poznámkový blok a pero, aby mohl zapisovat, co zjistil.

První, čeho si Peel všiml, byla cizincova záliba ve starých věcech. Vlastnil starobylý kabriolet MG a celé hodiny vydržel sklánět se nad jeho motorem. Ten muž se dokáže dokonale soustředit, usoudil Peel, a má obrovskou trpělivost.

Za měsíc cizinec zmizel. Uběhlo několik dní, týden, pak dva týdny. Peel se obával, že ho zahlédl a utekl. Nuda ho přiváděla k šílenství, a tak se snadno dostal do průšvihů. Chytili ho ve vesnici, když hodil kamenem do vitríny obchodu s čajem, a Derek mu uložil týden domácího vězení.

Jednoho večera se však chlapci podařilo vyklouznout ven. S dalekohledem v ruce procházel kolem pobřežní hráze, minul cizincův dům i ústřicovou farmu a zastavil se v místě, kde se řeka vlévala do jiného toku. Pozoroval plachetnice, jak se s přílivem vrací do svých kotvišť, když spatřil motorem poháněnou plachetní loďku. Pozvedl dalekohled k očím a zkoumal postavu stojící za kormidlem.

Cizinec se vracel do Port Navas.

Jeho stará keč, malá dvoustěžňová plachetnice, naléhavě potřebovala opravit. Neznámý se jí věnoval se stejnou oddaností, jakou prokazoval svému MG. Těžce na ní pracoval několik hodin denně - brousil ji smirkovým papírem, lakoval, barvil, leštil kovové části, měnil provazy a plachtovinu. Když bylo teplo, svlékl se do pasu a Peel bezděčně srovnával cizincovu postavu s Derekovou. Matčin milenec měl měkké, ochablé svaly, ale neznámý se mohl pyšnit pevným, vypracovaným tělem. Určitě by nebylo záhodno jej vyprovokovat k hádce. Koncem srpna měl kůži opálenou tak, že vypadala skoro jako barva paluby loďky, kterou znovu a znovu úzkostlivě natíral fermeží.

Někdy odplul s plachetnicí pryč a několik dní se neukázal. Peel neměl možnost jej pronásledovat. Mohl si jen představovat, kam asi míří. Na otevřené moře? Okolo Lizardu k hoře svatého Michaela? Možná kolem mysu do St. Ives.

Pak chlapce napadla jiná možnost. Cornwall proslavili piráti -a vlastně i dnes se zde potuluje dost pašeráků. Třeba si neznámý jezdí k nějaké nákladní lodi pro zboží, které pak dopravuje na pevninu.

Při cizincově dalším návratu držel Peel poctivě hlídku u svého okna a doufal, že ho zpozoruje přímo při činu. Když však muž vyskočil z přídě na přístavní hráz, nadržel v ruku nic než batoh s plachtami a sáček plný odpadků.

Cizinec se plavil pro potěšení, nikoliv pro zisk.

Peel otevřel zápisník a přeškrtnal slovo *pašerák*.

První zářijový týden obdržel cizinec obrovský balík. Jako vrata od stodoly, pomyslel si Peel při pohledu na velkou plochou dřevěnou krabici. Přivezl ji nervózní chlápek v proužkovaném obleku

v dodávce s londýnskou poznávací značkou. Cizincovy zvyky se změnily. V noci bylo horní patro jeho domu zalité světlem - nezvykle jasným bílým světlem. Ráno, když Peel odcházel do školy, muž bud opravoval své MG, plavil se po řece, nebo v odřených pohorkách běhal po pěšinách Helford Passage. Chlapec usoudil, že odpoledne asi spí, i když vypadal jako člověk, který vydrží dlouho bez odpočinku.

Peela zajímalo, co muž celé noci dělá. Jednou pozdě večer se rozhodl, že se přesvědčí na vlastní oči. Oblékl si svetr a kabát a vyklouzl z domu, aniž o tom řekl matce. Stál u přístaviště a pozoroval cizincův dům. Okna měl otevřená. Ve vzduchu se vznášel ostrý pach čistícího lihu, možná benzínu. A slyšel hudbu - nejspíš operní árie.

Hoch zrovna vykročil, když jej za rameno uchopila něčí mohutná ruka. Prudce se otočil a ocítl se tváří v tvář Derekovi, který se nad ním tyčil s rukama v bok a očima rozšířenýma zlostí. „Co tady sakra děláš?“ vyštěkl otčím. „Tvoje matka se může zbláznit strachem.“

„Když je tak starostlivá, proč poslala tebe?“

„Odpověz mi na otázku, kluku! Co tady chceš?“

„Po tom ti nic není!“

Ve tmě Peel nepostřehl přicházející ránu. Přišla ze strany, dost prudká na to, aby se mu rozezvonilo v uchu a do očí vyhrkly slzy.

„Nejsi můj otec! Na tohle nemáš právo!“

„A ty nejsi můj syn, ale dokud žiješ v mém domě, budeš mě poslouchat.“

Peel se pokusil utéct, ale Derek jej chňapl za límec kabátu a zvedl ze země.

„Pust' mě!“

„Tak jako tak půjdeš domů.“

Derek udělal pár kroků, a pak najednou zůstal nehnutě stát. Peel otočil hlavou a pochopil. Uprostřed cesty stál cizinec, ruce zkřížené na prsou, hlavu nakloněnou na stranu.

„Co chceš?“ obořil se na něj Derek.

„Slyšel jsem nějaké zvuky. Napadlo mě, jestli někdo nemá potíže.“

Chlapec si uvědomil, že to je poprvé, kdy slyší cizincův hlas. Mluvil dokonalou angličtinou, ve které byl přesto patrný náznak

cizího přízvuku. Styl vyjadřování se podobal jeho tělesné konstituci - tvrdý, pevný, stručný. Nic nadbytečného.

„Nic se neděje,“ prohlásil Derek. „Jenom kluk, kterež je někde jinde, než by měl být.“

„Možná by ses k němu mohl chovat jako k člověku a nezacházet s ním jako se psem.“

„A ty by ses možná moh starat sám vo sebe, blbečku.“

Derek pustil nevlastního syna a upřeně se na muže - menšího, než byl sám - zadíval. Peela na okamžik napadlo, jestli se cizince nepokusí uhodit. Vzpomněl si na jeho pevné vypracované svaly a na to, že vypadá jako člověk, který se umí rvát. Snad to vycítil i Derek - chytil kluka za loket a vedl ho k jejich chalupě. Peel se po chvíli ohlédl přes rameno. Muž stál pořád na stejném místě se založenýma rukama jako nějaký strážce. Když ale přišel do svého pokoje a vykoukl z okna, spatřil Peel jen prázdnou cestu osvětlenou jasnou, ostře bílou září.

Ke konci podzimu už byl Peel trochu otrávený. Nezjistil o muži vůbec nic. Neznal ani jméno - po vesnici kolovaly zvěsti o dvou možných, obě zněla latinsky -, ani nezjistil, co dělá po nocích. Usoudil, že je zapotřebí radikální akce.

Když následujícího rána nasedl cizinec do svého MG a rozjel se k centru vesnice, rozběhl se Peel podél přístaviště a oknem ze zahrady vklouzl dovnitř mužova domu.

Prvním postřehem bylo, že obývací pokoj cizinec používá jako ložnici.

Rychle vystoupal po schodech nahoru. Po zádech mu přeběhl mráz.

Většina zdí byla zbouraná a horní patro tak tvořila jediná, obrovská prostorná místnost. Uprostřed stál veliký bílý stůl. K jedné jeho straně byl přišroubovaný mikroskop na dlouhém pohyblivém rameni. Na jiném stole stály průhledné lahve s různými chemikáliemi; Peel rozeznal stejný zápach lihu jako tehdy venku. Vedle nich ležely dvě lupy s velmi silnými skly.

Další nástroje ani neuměl pojmenovat, ale ty jeho neklid nezpůsobily. Na těžkých dřevěných podstavcích byly upevněny dva obrazy. Ten větší vypadal velice staře a zobrazoval jakési náboženské motivy; na některých místech byl oprýskaný. Druhá malba

zpodobňovala starce, mladou ženu a dítě. Peel zkoumal podpis v pravém dolním rohu a nemohl uvěřit svým očím: *Rembrandt*.

Otočil se a chtěl odejít, ale zjistil, že se dívá do tváře majitele domu.

„Co tady děláš?“

„P-p-promiňte,“ vykoktal Peel. „Myslel jsem, že vás tady najdu.“

„Nemyslel. Věděl jsi, že jsem pryč, protože jsi mě pozoroval z okna svého pokoje, když jsem odjížděl. Sleduješ mě vlastně už od léta.“

„Napadlo mě, že byste mohl být překupník.“

„A co tě k tomu vedlo?“

„Váš člun,“ zalhal Peel.

Cizinec se neznatelně pousmál. „Tak teď znáš pravdu.“

„To ani ne,“ řekl chlapec.

„Jsem restaurátor. Staré obrazy někdy potřebují opravit, zrovna tak jako starý dům.“

„Nebo loď," dodal Peel.

„Přesně tak. Některé obrazy, jako třeba tyhle dva, mají ohromnou cenu.“

„Větší než plachetnice?"

„Mnohem větší. Jenomže teď, když víš, co tady schovávám, máme problém.“

„Nikomu o tom neřeknu," ujišťoval hoch muže. „Čestné slovo.“

Cizinec si prohrábl rukou krátké nepoddajné vlasy. „Možná bych potřeboval pomocníka," řekl tiše. „Někoho, kdo by mi to tu pohlídal, zatímco budu pryč. Udělal bys to pro mě?"

„Ano.“

„Jedu teď plachtit. Chceš jít se mnou?"

„Ano.“

„Nemusíš požádat rodiče o dovolu?"

„On není můj otec a mámě na tom nezáleží.“

„Určitě?"

„**Jo.**"

„Jak se jmenuješ?"

„Peel. A vy?"

Cizinec se však jen rozhlédl po místnosti a ujistil se, že je vše na svém místě.

02 KAPITOLA

PAŘÍŽ

Cizincův osamělý život v Cornwallu mohl ubíhat poklidně dál, kdyby ovšem Emily Parkerová na večírku, pořádaném jednoho deštivého říjnového dne jordánskou studentkou Leilou, nepotkala Reného. Emily také žila v dobrovolném vyhnanství; po promoci se odstěhovala do Paříže v naději, že zhojí své zlomené srdce. Jinak se ovšem cizinci nepodobala v ničem. Nezpevněné tělo při chůzi hrozilo, že se každou chvíli zhroutlí. Měla příliš dlouhé nohy, příliš široká stehna, příliš těžká ňadra. V šatníku toho moc neskladovala - vybledlé džíny podle módy roztrhané na kolenou a prošívanou bundu, ve které vypadala jako pytel brambor. Typický obličej polské selky jejímu vzhledu také nepomohl - kulaté tváře, plné rty, silná spodní čelist a bezvýrazně hnědé oči posazené příliš blízko u sebe. „Bohužel máš obličej po tátovi," říkala jí matka. „Máš jeho obličej a jeho křehké srdce."

Ženy se seznámily v polovině října v muzeu na Montmartru. Nádherná Jordánka s lesklými černými vlasy a obrovským tmavým očima studovala na Sorbonně. Vyrostla v Ammánu, Římě a Londýně a mluvila plynne asi šesti jazyky. Měla všechno, co Emily chybělo: krásný vzhled, sebevědomí, spoustu přátel. Emily postupně svěřila Leile všechna svá tajemství - jak se díky matčiným řečem cítila neskutečně ošklivá; jak bolestné pro ni bylo, když ji opustil snoubenec; jak ji ovládal strach, že už ji nikdy nikdo nebude milovat. Leila ji přesvědčovala, že se všechno změní. Slíbila, že ji seznámí s mužem, díky němuž zapomene na toho, kdo ji tak uchvátil na univerzitě.

Stalo se to na Leilině večírku. Do svého malého přecpaného bytu na Montparnasse pozvala dvacet hostů. Seděli a jedli, kde se dalo - na gauči, na zemi, na posteli. Samé pařížské pochoutky: pečené

kuře z grilu na rohu, hory *salade verte*, sýra a levného bordeauského. Většina příchozích byli studenti ze Sorbonny - výtvarník, mladý německý esejista s nevídaným nadáním, syn italského hraběte, hezký Angličan s hladkými blond vlasy přezdívaný lord Reggie, džezový kytarista, který svůj nástroj ovládal stejně dobře jako Al DiMeola. Díky změti zvuků a hlasů to v bytě vypadalo jako při stavbě babylónské věže. Konverzovali nejprve francouzsky, pak anglicky, posléze italsky a nakonec všichni plynule přešli do španělštiny. Emily obdivně pozorovala Leilu, s jakou lehkostí se pohybuje mezi přáteli, líbá je na tváře a nechává si připálit cigaretu.

„Už je tady, Emily - vždyť víš, ten muž. Určitě se ti bude líbit.“

René. René odněkud z jihu, z vesnice, o které Emily v životě neslyšela, z vesnice v horách nedaleko Nice. Dostával od rodičů spousty peněz a nikdy neměl čas - či chuť - pracovat. Rád cestoval. Přečetl mnoho knih. Samozřejmě opovrhoval politickým děním - „*Politika je pro slaboduché, Emily. Politika nemá s realitou nic společného.*“ René by se snadno ztratil v davu, ale při pozornějším zkoumání bylo nutno uznat, že vypadá velice dobře. Jeho oči planuly tajemným žářem, kterému Emily nedokázala odolat. Tu noc ji odvedl do ložnice. Zažila s ním nádherné pocity, o jakých se jí nikdy ani nesnilo. A pak prohlásil, že by v Paříži rád zůstal několik týdnů. „*Mohl bych se vetřít k tobě domů, Emily? Leila tu pro mě nemá místo. Vždyť ji znáš. Spousty šatů, spousty krámů. Spousty mužů.*“ René ji znovu udělal šťastnou, ale srdce, jež uzdravil, měl nakonec zase zlomit.

Už teď se jí vzdaloval; cítila, že ho každým dnem ztrácí víc a víc. Trávil mnohem delší dobu o samotě, odcházel na několik hodin ven, vracel se bez varování. Na otázku, kde byl, odpovídal vyhýbavě. Bála se, že chodí za jinou ženou. Představovala si vyzáblou Francouzku. Dívku, kterou nemusel učit umění milovat.

To odpoledne se Emily proplétala uličkami Montmartru směrem k rue Norvins. Zastavila se pod karmínovou markýzou malého bistra a oknem zamžourala dovnitř. René seděl u stolu blízko dveří s nějakým tmavovlasým, o několik let mladším mužem. Zvláštní, jak vždycky hledal místo co nejbližší východu. Když Emily vstoupila, neznámý se okamžitě zvedl a zbrkle odkráčel pryč. Odložila

si kabát a posadila se naproti Renému. Nalil jí sklenici červeného vína.

„Kdo byl ten muž?“ zeptala se.

„Jeden známý.“

„Jak se jmenuje?“

„Jean,“ odpověděl. „Dala by sis...“

„Nechal tady batoh.“

„Ten je můj,“ řekl René a natáhl se pro něj.

„Vážně? Nikdy jsem ho u tebe neviděla.“

„Věř mi, Emily, je můj. Máš hlad?“

Zase měníš téma. „Vlastně jo, jako vlk. Prochodila jsem v té zimě celé odpoledne.“

„Proč, proboha?“

„Jen tak. Přemýšlela jsem. Nic vážného.“

René sundal vak ze židle a položil si ho na zem k nohám. „O čem jsi přemýšlela?“

„O ničem podstatném, René, vážně.“

„Dřív ses mi svěřovala se všemi svými tajemstvími.“

„To ano. Ale ty mně se svými nikdy.“

„Znervózňuje tě, co mám v tom batohu?“

„Nejsem nervózní. Jenom zvědavá.“

„Tak jo. Když už to musíš vědět, je to překvapení.“

„Pro koho?“

„Pro tebe!“ usmál se. „Chtěl jsem ti ho dát až později.“

„Tys mi koupil batoh? Jak pozorné, René. A romantické.“

„To překvapení mám uvnitř.“

„Já nemám překvapení ráda.“

„Proč ne?“

„Protože ze zkušenosti vím, že nikdy nesplní očekávání. Zažila jsem příliš mnoho zklamání a nestojím o další.“

„Emily, já bych tě nikdy nezklamal. Na to tě moc miluju.“

„Ach, René, nemluv tak.“

„Náhodou je to pravda. Ted něco sníme a pak se půjdeme projít.“

Zev Elijahu, izraelský velvyslanec, stál uprostřed velkého sálu Muzea d'Orsay a vynakládal veškeré diplomatické umění na to, aby nikdo nepoznal, že se k smrti nudí. Zev, štíhlý elegant s tmavě

opálenou pletí, takhle setkání z duše nenáviděl. Proti umění nic nenamítal, prostě a jednoduše na ně neměl čas. Pracovní morálka vlastní všem členům *kibucu* v něm zůstala hluboce zakořeněna; nerad mrhal časem. Pokud zrovna neplnil velvyslancké povinnosti, vydělával miliony šikovnými finančními spekulacemi.

Nechal se přemluvit k účasti díky jediné věci - dostane příležitost promluvit si *neoficiálně* s francouzským ministrem zahraničí. Vztahy mezi Francií a Izraelem notně ochladly poté, když Francouzi zjistili, že se dva agenti izraelské tajné služby pokoušeli naverbovat vládního úředníka z ministerstva obrany, a co se Izraelci dozvěděli, že francouzská vláda odsouhlasila prodej stíhaček a nukleárního reaktoru jednomu ze nepřátelených arabských států. Jenže všechny Zevovy pokusy o navázání dialogu selhaly. Francouzský ministr jej okatě ignoroval a nápadně živě se bavil s egyptským velvyslancem o mírových procesech na Středním východě.

Zev byl našťvaný - našťvaný a nesmírně znuděný. Příští odpoledne odlétal do Izraele. Oficiálně se vracel kvůli poradě na ministerstvu zahraničí, ale doufal, že se mu podaří na několik dní zmizet v Eilatu u Rudého moře. Nemohl se dočkat. Stýskalo se mu po Izraeli, kakofonii a ruchu jeho měst, po vůni borovic a po prachu pokrývajícím cestu do Jeruzaléma, po zimních deštích v Galileji.

Číšník v zářivě bílém saku mu nabídl šampaňské. Odmítavě zakroutil hlavou: „Přineste mi kávu, prosím.“ V záplavě hostů se rozhlížel po své manželce Haně. Rozmlouvala s Mošem Savirem, *chargé d'affaires* z velvyslanectví. Savirovi nechyběla žádná z vlastností kariérního diplomata: byl pohrdavý a arogantní a do Paříže dokonale zapadal.

Číšník se vracel s jediným šálkem černé kávy na stříbrném podnose.

„To je jedno,“ zamumlal sám pro sebe Zev a razil si cestu dávem.

„Jak to šlo s ministrem?“ zajímal se Savir.

„Kašle na mě."

„Bastard."

Velvyslanec nastavil své ženě rámě. „Půjdem. Už mám téhle pitomosti až po krk."

„Nezapomeň na zítřejší ráno," připomínal Savir. „Snídaně s vydavatelem *Le Monde* v osm."

„Radši bych si nechal trhat zuby." „Je to důležité, Zeve." „Neboj, budu okouzlující jako vždy." Savir zavrtěl hlavou. „Uvidíme se zítra."

Most Alexandra III. měla Emily ze všech míst v Paříži nejraději. Zejména v noci ráda stávala uprostřed impozantní stavby nedaleko pozlaceného Dómského chrámu. Dokázala hodiny zírat na Seine proudící k Notre Dame kolem Invalidovny a Grand Palais.

Po společné večeři sem René Emily zavedl, aby jí předal dárek. Překvapení. Kráčeli podél zábradlí, míjeli zdobené lampy, anděly a nymfy, až dorazili doprostřed mostu. René vytáhl z batohu nevelkou obdélnou krabičku zabalenou v dárkovém papíru a podal ji Emily.

„To je pro mě?"

„Samozřejmě že pro tebe!"

Emily roztrhla papír nedočkavě jako malé dítě a otevřela koženou kazetu. Ukrývala perlový náramek prokládaný diamanty a smaragdy. Musel stát pěkné peníze. „René, můj bože! To je nádhera!"

„Ukaž, nasadím ti ho."

Natáhla paži a vyhrnula si rukáv kabátu. René jí zapnul náramek kolem zápěstí. Nastavila ruku do světla lampy, obrátila se k němu zády a s pohledem upřeným k vodě se opřela o jeho hrud'. „Teď bych klidně mohla zemřít."

Jenomže René už ji neposlouchal. Hnědýma očima bez výrazu nehnutě pozoroval Muzeum d'Orsay.

Číšník s podnosem plným pečených kuřat měl za úkol sledovat velvyslance v průběhu celého večera. Z kapsy saka vytáhl mobilní telefon, zmáčkl jediné tlačítko a vytočil tak uložené číslo. Dvě zazvonění, mužský hlas, ruch pařížských ulic v pozadí. „Oui,”

„Odchází.”

Cvak.

Zev se ruku v ruce s manželkou prodíral davem. Občas se zastavili, aby popřáli někomu z hostů dobrou noc. U dveří se k nim přidali dva členové ochranky; vypadali velice mladě, ale Zev se utěšoval vědomím, že jsou to trénovaní zabijáci a pro záchranu jeho života by byli schopni udělat cokoli.

Vykročili do chladné noci. Na cestě už na ně čekala limuzína se spuštěným motorem. Jeden osobní strážce se usadil na přední sedadlo, druhý dozadu vedle manželského páru. Auto se rozjelo po Bellechasse a uhánělo podél břehu Seiny.

Zev se zabořil do opěradla a zavřel oči. „Vzbud’ mě, až přijedeme domů, Hano.”

„Kdo to byl, René?”

„Nikdo. Nějaký omyl.”

Emily znovu zavřela oči, ale zanedlouho ji vyrušil nějaký hluk. Na mostě se srazila dvě auta. Malá dodávka zezadu nabourala tmavý sedan peugeot. Asfalt zasypaly úlomky skla, veškerá doprava se zastavila. Oba řidiči vyskočili z vozů a rozkřičeli se jeden na druhého v nesrozumitelně rychlé francouzštině. Poznala, že nejsou Francouzi - snad Arabové či Afričané. René popadl svůj batoh a vydal se k místu nehody.

„René! Co to děláš?”

On však jako by ji neslyšel. Pokračoval dál, ale u poničených aut se nezastavil. Mířil k dlouhé černé limuzíně uvězněné v koloně

automobilů. V chůzi rozepnul batoh a něco z něj vylovil. Malý samopal.

Emily nevěřila svým očím. René, její milenec, muž, jenž vplul do jejího života a ukradl jí srdce, kráčí po mostě Alexandra III. se samopalem v ruce. Kousky skládanky do sebe začínaly zapadat. Hlodavé tušení, že před ní něco skrývá. Nevysvětlené odchody na dlouhé hodiny ven. Tmavovlasý cizinec to odpoledne v bistru. *Leila?*

Zbytek se před ní odehrál jako ve zpomaleném filmu. Jako by vše sledovala zpoza ušmudlaného mlžného závoje. René běží přes most. Odhazuje batoh pod limuzínu. Oslepující záblesk jasného světla, prudký závan horkého vzduchu. Střelba, výkřiky. Rachot příjíždějícího motocyklu. Černá lyžařská maska a pár černých očí lhostejně zírajících před sebe, vlhké rty lesknoucí se ve výřezu kukly. Ruka chráněná rukavicí nervózně zvyšuje otáčky motoru. Emilyinu pozornost však nejvíc upoutaly ty oči. Krásnější oči v životě neviděla.

Konečně zaslechla v dálce zvuk policejních sirén. Přestala se dívat na motocyklistu a viděla Reného, jak se k ní pomalu blíží kaluží krve. Odhodil prázdný zásobník a beze spěchu zasunul nový.

Emily pozadu ustupovala až k zábradlí. Pohlédla přes rameno na pomalu plynoucí černou řeku.

„Ty zvíře!“ zaječela anglicky. V panice zapomněla mluvit francouzsky. „Ty zasraný hovado! Kdo, sakra, jsi?“

„Nesnaž se mi utéct,“ odpověděl ve stejném jazyce. „Jenom to zhoršíš.“

Pozvedl zbraň a vpálil několik kulek do dívčina hrudníku. Jejich síla ji srazila přes zábradlí. Uvědomovala si, že padá. Vymrštila ruce k obloze a zrak jí spočinul na náramku kolem zápěstí. Náramku, který jí René, její milenec, dal před pouhými několika minutami. Takový krásný kousek. Taková škoda.

Dopadla do řeky a ponořila se pod hladinu. Otevřenými ústy jí do plic proudila ledově chladná voda. Cítila pachut' vlastní krve. Spatřila záblesk oslnivě bílého světla. Slyšela matku volat její jméno. A pak už byla jen tma. Nekonečná tichá tma. A zima.

03 KAPITOLA

TIBERIAS, IZRAEL

Ani pařížské události nemusely pro cizince znamenat konec života v ústraní, nebýt Ariho Shamrona, znovuzrozené legendy zpravodajské služby. Tu noc ho nikdo budit nemusel - už dávno nemohl spát. V noci býval tak neklidný a roztěkaný, že jej Rami, šéf osobní ochranky, pokřtil na Fantoma z Tiberiady. Ari nejprve přisuzoval nespavost věku. Nedávno oslavil pětadesátiny a poprvé v životě ho napadlo, že jednoho dne nejspíš zemře. Během každoroční otravné zdravotní prohlídky si mu lékař dokonce dovolil naznačit - „Tohle je návrh, Ari, bůh ví, že bych si nikdy nedovolil ti něco přikazovat“ -, aby omezil denní přísun kofeinu a tabáku zajišťovaný dvanácti šálky černé kávy a šedesáti silnými tureckými cigaretami. Takovému návrhu se Ari v duchu smál.

Až když ho donutili odejít do výslužby, uvědomil si plně příčiny nespavosti. Za svůj život pronesl tolik lží a oklamal tolik lidí, že už někdy sám nebyl schopen rozpoznat pravdu od výmyslů ani odlišit skutečnost od výplodů fantazie. Trápily jej vzpomínky na smrt. Zabíjel vlastníma rukama i prostřednictvím jiných. Několikrát nařídil mužům - mladším, než byl sám -, aby zabíjeli místo něho. Život protkaný zradou a násilím si žádá oběti. Někteří lidé zešílí, jiní vyhoří. Ale Ari Shamron byl odsouzen k věčnému bdění.

Nebylo pro něho jednoduché si zvyknout, ale smířil se se svým osudem, jako se jiní smíří s duševní či smrtelnou chorobou. Stal se poutníkem noci. Bloumal po své vile s pískově zbarvenou omítkou a výhledem na Galilejské jezero; když bylo venku teplo, sedával na terase a pozoroval lesklou hladinu a měsícem ozářenou pláň Horní Galileje. Někdy se zavřel do pracovny a oddal se své velké vášni - opravování starých radiopřijímačů; byla to jediná činnost, při které

zapomněl na nepříjemné prožitky z let strávených u zpravodajské služby.

Čas od času sešel až k bezpečnostní bráně a strávil několik příjemných hodin s Ramim a jeho kolegy. Povzbuzen litry kávy a hromadou tabáku vyprávěl o příhodách, které za léta práce pro tajnou službu zažil. Rami si nejvíce oblíbil příběh o Eichmannově zatčení a vždy, když do týmu přijali nového člena, žádal Ariho, aby jej znovu vyprávěl. Nováček si tak měl uvědomit, jaké cti se mu dostalo - cti chránit Ariho Shamrona, zázračného Sabru, izraelského anděla pomsty.

Ani tentokrát se Rami nedal odbýt a Ari znovu vzpomínal na Eichmannův příběh. Jako obvykle v něm řada vzpomínek vyvolala nelibé pocity; neměl však už žádná stará rádia, která by zahнала hluboko zakořeněné chmury. Venku pršelo a bylo příliš chladno, a tak ležel v posteli a s očima široce otevřenými v duchu rozebíral dávné i sotva zahájené operace. Dělal se mu mdlo ze slabosti nepřátel a rád promýšlel všemožné způsoby, jak je zničit. Dvojitě zazvonění telefonu napojeného na zvláštní linku však přivítal s úlevou starého muže vděčného za možnost rozptýlení. Pomalu zvedl sluchátko a přiložil je k uchu.

Rami vystoupil ze strážního domku a pozoroval starého pána, jak rázuje po příjezdové cestě. Ari Shamron byl statný muž s velkou plešatou hlavou. Z nosu téměř nikdy nesundal brýle s kovovými obroučkami a ve vysušené pleti obličej se na mnoha místech objevovaly drobné praskliny - připomíná Negevskou poušť, napadlo Ramiho. Jako obvykle měl jeho šéf na sobě kalhoty barvy khaki a starou koženou bundu s trhlinou přímo pod pravou pažní jamkou. Mezi agenty o jejím vzniku kolovaly dvě teorie. Podle jedné ji způsobila kulka během odvetného útoku na Jordánsko v padesátých letech, podle druhé ji nehty roztrhl umírající terorista, jehož Ari uškrtil v jedné z káhírských uliček. Shamron vždy stroze podotýkal, že k ní přišel náhodou, když zachytil o horní roh dveří automobilu, což mu ovšem žádný příslušník tajné služby nevěřil.

Kráčel s hlavou skloněnou a lokty vystrčenými od boků, jako kdyby očekával útok zezadu. Typický shamronovský způsob chůze, který říkal „uhněte mi sakra z cesty, nebo vám rozmlátím obličej“. Rami cítil, jak se mu při pohledu na starého muže zrychluje

tep. Kdyby mu přikázal, ať skočí z útesu, udělá to. Kdyby mu přikázal, aby vzlétl, vymyslel by způsob, jak to udělat.

Jak se Ari Shamron přibližoval, zachytil Rami napjatý výraz v jeho obličejí. Vrásky kolem úst se lehce prohloubily. V očích se zračil vztek, ale na suchých rtech jako by mu pohrával úsměv. *Čemu se může usmívat?* Nikdo neruší velitele po půlnoci, nejedná-li se o velice naléhavou nebo špatnou zprávu. Pak mu to došlo. Fantom z Tiberiady nemusí trávit další bezesnou noc bez možnosti pokořit nepřítele.

O čtyřicet pět minut později zajel Ariho pancéřovaný peugeot do podzemních *garáží* pod ponurou kancelářskou budovou, která se tyčí nad bulvárem Krále Saula v severní části Tel Avivu. Soukromým výtahem vyjel Shamron do své kanceláře v nejvyšším patře. Nejtrpělivější sekretářka, jakou znal - přezdíval jí královna Ester -, mu připravila na stůl krabičku cigaret a termosku s kávou. Posadil se do křesla a okamžitě si zapálil.

Jako první věc po návratu do služby nechal Ari odstranit okázalý švédský nábytek svého předchůdce. Charitativní spolek podporující ruské běžence, jemuž ho přenechal, to velmi oceňoval. Kancelář se teď podobala válečnému velitelskému stanu armádního generála - funkčnost a snadná orientace dostaly přednost před zdobností a okrasnými cetkami. Jako pracovní sloužil starý, poškrábaný knihovní stůl a podél stěny naproti oknu se táhla řada kovových, modrošedě zbarvených kartotéčních skříní. Na polici za stolem stál třiatřicet let starý krátkovlnný radiopřijímač německé výroby. Svodku zpráv odposlechové služby Shamron nikdy neposlouchal - mluvil plynně půltuctem jazyků a rozuměl dalším šesti. Také dokázal vysílačku v případě potřeby sám opravit. Uměl vlastně opravit téměř jakékoliv elektronické zařízení. Když jednou přišli jeho

kolegové na pravidelnou týdenní poradu, našli Shamrona, jak se zaníceně přehrabuje ve vnitřnostech videorekordéru královny Ester.

Jediný výdobytek moderní doby představovalo několik širokých televizních obrazovek naproti jeho stolu. Dálkovým ovladačem je postupně všechny zapnul. Před mnoha lety přestal slyšet na jedno ucho, a když na každém přístroji zvýšil hlasitost tak, aby bez

problémů rozuměl, zdálo se, že se v jeho kanceláři divoce hádají tři lidé - Angličan, Američan a Francouz.

V místnosti mezi Ariho kanceláří a komnatou královny Ester se sešlo vrchní velení tajné služby a jako tým nováčků sportovního družstva netrpělivě očekávalo svého legendárního kapitána. Nechyběl Eli z plánovacího oddělení ani talmudický Mordechaj, výkonný důstojník, Yossi, génius z evropské sekce, který složil rigorózní zkoušku na univerzitě v Oxfordu, či výbušný Lev, velitel operativní správy, který každou vzácnou volnou hodinu svého času trávil sběrem dravého hmyzu. Lev jediný vypadal, že se Ariho nebojí. Co chvíli vstrčil hranatou hlavu do jeho dveří a zvolal: „Proboha svatého, Ari! Tak kdy? Ještě dnes, doufám!”

Jenže Ariel Shamron nikam nespíchal. Docela jistě věděl o událostech toho dne v Paříži víc než všichni ostatní dohromady.

Ari seděl ve svém křesle ještě další hodinu a kouřil jednu cigaretu za druhou. S ledově klidným výrazem na tváři sledoval na jednom televizoru zprávy CNN, na druhém BBC a na třetím vysílání Francouzské státní televize. Nezajímalo ho, co k případu řeknou reportéři a zpravodajové - v dané chvíli stejně neměli ponětí, co se vlastně stalo -, chtěl slyšet výpovědi očitých svědků. Jedině od nich se mohl dozvědět, co potřeboval.

Němka, se kterou vedl rozhovor redaktor CNN, popisovala nehodu, jež předcházela ozbrojenému útoku: „Srazila se dvě auta. Nějaká dodávka a sedan. Možná peugeot, ale to nevím jistě. A doprava na mostě se okamžitě zastavila.”

Ari dálkovým ovladačem ztlumil hlasitost CNN na minimum a zesílil zprávy BBC. Řidič taxíku z Pobřeží slonoviny mluvil o vra-

hovi - tmavovlasý, pohledný, slušně oblečený, klidný. Stál na mostě s nějakou dívkou, když do sebe narazila ta dvě auta. „Blondýnka, trochu při těle. A cizinka, rozhodně to nebyla Francouzka." Nic jiného neviděl. Při výbuchu bomby se schoval za palubní desku a nevylezl, dokud se nepřestalo střílet.

Z kapsy košile vytáhl Ari odřený, v kůži vázaný zápisník, položil jej rozvážně na psací desku stolu a otevřel na čisté stránce. Pečlivým rukopisem napsal jediné slovo.

DÍVKA.

Znovu se zadíval na obrazovku. Průběh událostí pro BBC právě líčila atraktivní Angličanka Beatrice. Popsala srážku dvou vozů a zastavení dopravy, kvůli němuž zůstala v koloně uvězněna velvyslancova limuzína. Vzpomínala, jak se zabiják vydal k vozidlu a za chůze vytáhl z batohu zbraň. Jak potom vhodil tlumok pod podvozek limuzíny a počkal, až vybuchne bomba, než k vozidlu znovu chladnokrevně přistoupil a všechny uvnitř postřílel.

Nakonec Beatrice vylíčila, jak se muž pozvolna vrátil ke své dívce - k té, kterou jen několik vteřin předtím vášnivě líbal - a vstřílil jí několik kulek do srdce.

Shamron olízl hrot tužky a pod slovo *DÍVKA* připsal jméno.

TÁRIK.

Ari Shamron zvedl sluchátko telefonu zajištěné linky a vytočil číslo Uziho Navota, velitele pařížské základny. „Museli mít někoho na té recepci. Někdo informoval ostatní, když velvyslanec odcházel. Věděli, kudy pojede. Zinscenovali nehodu, aby ochromili dopravu a odřízli řidiči únikovou cestu."

S tím Navot souhlasil. Ostatně se Shamronem ze zvyku souhlasil vždycky.

„Uvnitř té budovy je spousta cenných uměleckých předmětů," pokračoval Shamron. „Určitě tam nechybějí ani videokamery, které to všechno sledují. Co ty na to, Uzi?"

„Určitě tam budou, šéfe."

„Řekni přátelům z francouzské tajné služby, že chceme do Paříže okamžitě vyslat tým našich, aby mohli sledovat vyšetřování přímo z první ruky a poskytnout jim pomoc, pokud to budou potřebovat. A pak zajisti ty videokazety a pošli je sem.“

„Provedu.“

„Jak to vypadá na tom mostě? Je nějaká policejní kamera i tam? Při troše štěstí bychom se mohli podívat na celý útok - a jeho přípravu taky.“

„Podívám se na to.“

„Zbylo něco z té limuzíny?“

„Nic moc. Explodovala benzinová nádrž a obávám se, že oheň zničil skoro všechno včetně těl.“

„Jak se odtamtud dostal?“

„Na motorce. Zmizel během několika vteřin.“

„Viděl ho někdo od té doby?“

„Nevíme o tom.“

„Objevilo se aspoň nějaké vodítko?“

„Pokud ano, pařížská policie se mi nesvěřila.“

„A co další členové zabijáckého týmu?“

„Všichni zmizeli. Byli dobří, šéfe. Zatraceně dobří.“

„Kdo je ta mrtvá?“

„Nějaká Američanka.“

Shamron zavřel oči a potichu zaklel. To poslední, co teď potřeboval, byli angažovaní Američani. „Už to Američanům někdo řekl?“

„Polovina osazenstva ambasády je právě na mostě.“

„Jak se jmenovala?“

„Emily Parkerová.“

„Co dělala v Paříži?“

„Zjevně si užívala pár měsíců volna po státnici.“

„Nádhera. Kde bydlela?“

„Na Montmartru. Skupina francouzských detektivů pročesává okolí - vyptávají se sousedů, přehrabují všechno, co jim přijde pod ruku. Snaží se vypátrat jakoukoliv maličkost.“

„Zjistili už něco zajímavého?“

„O ničem nevím, šéfe.“

„Běž ráno na Montmartre. Rozhlídni se tam. Vyptávej se sám. Nenápadně, Uzi. Možná si někdo z domu, kde bydlela, nebo třeba z místního baru, všiml jejího milence.“

„Dobrý nápad, šéfe.“

„A udělej mi laskavost. Vezmi s sebou Táríkovy fotografie.“

„Myslíte, že je to jeho práce?“

„V téhle chvíli ještě raději nedělám závěry.“

„I kdyby ho někdo viděl, ty fotky k ničemu nebudou. Od té doby určitě stokrát změnil podobu.“

„To mi povídej.“ Ari zmáčkl zelené blikající tlačítko a ukončil spojení.

Ještě se ani nerozednilo, když Ariho peugeot vyjel z přímořských nížin a uháněl Judskými horami k Jeruzalému. Muž za volantem si sundal brýle a promnul unavené červené oči. Naposledy jej povolali z výslužby před šesti měsíci k jednoduchému úkolu -

obnovit pořádek ve zpravodajské službě, jejíž pověst i stabilitu značně poškodila medializace chyb napáchaných během nepromyšlených akcí a skandálů mezi zaměstnanci. Měl obnovit morálku. Obnovit *esprit de corps*, pocit solidarity, jenž byl za starých časů všem členům špionážní služby tak vlastní.

Podařilo se mu zastavit krvácející ránu. Nedocházelo už k ponižujícím omylům podobným zpackanému pokusu o zavraždění agresivního muslimského duchovního v Ammánu, který měl na svědomí jeho předchůdce. Na druhou stranu neslavili ani žádné oslňující úspěchy. Ari Shamron věděl lépe než kdokoliv jiný, že Ústav pro rozvědku a zvláštní úkoly, jak zní oficiální název obávaného Mossadu, si svou pověst hrůzostrašně nebezpečného protivníka nevydobyval držením se zpátky. Za starých časů obstarával migy, nasazoval špióny do paláců svých přátel i nepřátel, šířil teror mezi těmi, kdo se opovážili zastrašovat lid Izraele. Shamron po sobě netoužil zanechat zpravodajskou službu, která se nedopouští žádných chyb. Chtěl vytvořit tým, který se odhodlá zaútočit, kdykoliv to uzná

za vhodné. Instituci, před jejímiž činy by se ostatní mohli sklánět v obdivu a úctě.

Uvědomoval si, že mu nezbývá mnoho času. Ne každý z bulváru Krále Saula jeho návrat přivítal s nadšením. Někteří soudili, že si Odsloužil své a měl by se v Tiberiadě dál věnovat starým radiopřijímačům a svému svědomí a štafetu předat někomu z mladší generace. Například Mordechaj by si jistě zasloužil stát v čele Ústavu po všech těch letech strávených ve štábu, jak tvrdili Shamronovi odpůrci. Eli měl podle nich rovněž nejlepší předpoklady k tomu stát se *memunem*, nejvyšším velitelem. Dokonce i Leva z operačního považovali za lepšího kandidáta, i když se často nechal strhnout svými náladami a během let si získal početný zástup nepřátel.

Ari Shamron se ocitl ve slepé uličce. Jako prozatímní velitel neměl téměř žádné pravomoci a nemohl rozhodovat o personálních změnách. V konečném důsledku to znamenalo, že jej obklopovali dravci, připraveni vrhnout se na něho při prvním náznaku slabosti. Nejnebezpečnější byl Lev, který se prohlásil Shamronovým Brutem.

Ale Ari Shamron v duchu nad situací mávl rukou. *Chudák Lev. Nemá nejmenší poněti, s kým si zahrává*, pomyslel si.

„Zev Eliahu byl můj osobní přítel," pronesl předseda vlády, zatímco si Shamron sedal na židli. „Kdo za tím stojí?"

Nespustil z Ariela světle hnědé oči, ani když mu naléval kávu. Na Shamrona vždy působil jako rozjímající ovce.

„Nevím to sice určitě, ale vypadá to na Táríka."

Tárik. Žádné příjmení. Nebylo zapotřebí. Jeho životopis měl Shamron vrytý hluboko do paměti. Tárik al-Hourani. Syn stařešiny z vesnice v Horní Galileji, vychován v uprchlickém táboře nedaleko Sidonu v jižním Libanonu, studoval v Bejrútu i na evropských školách. Jeho starší bratr, člen organizace Černé září, byl zavražděn při zásahu jednotky pod Shamronovým osobním velením. Tárik zasvětil svůj život pomstě bratrovy smrti. Stal se členem Organizace pro osvobození Palestiny, bojoval v občanské válce a pracoval se až ke kýžené pozici v Jednotce 17 - skupině mužů nasazovaných

výhradně v tajných akcích a osobních strážců Jásira Arafata. V osmdesátých letech absolvoval několik výcvikových stáží za železnou oponou - ve východním Německu, Rumunsku a Moskvě - a pak ho přeložili z Jednotky 17 k Džiház ar-Razd, výkonnému aparátu zpravodajské a bezpečnostní složky OOP. Nakonec vedl speciální útvar, jehož cílem se stala válka proti izraelským tajným službám a diplomatům. Na začátku devadesátých let se nepohodl s Arafatem kvůli vůdcovu rozhodnutí účastnit se mírových rozhovorů s izraelskými protějšky a vytvořil malou neprostupnou organizaci s jediným účelem - zmařit Arafatova jednání.

Při vyčtení Táríkova jména přelétl přes premiérův obličej temný stín. V okamžiku se však do jeho očí vrátil obvyklý klidný výraz a přemýšlel nad Shamronovým úsudkem. „Proč myslíte, že je to jeho práce?”

„Podle základních údajů se útok vyznačuje vším, co je charakteristické pro jednu z jeho dřívějších operací. Puntičkářsky naplánovaný, bezchybně provedený." Shamron si zapálil cigaretu a vyfoukl oblak kouře. „Vrah postupoval nemilosrdně a s naprostým klidem. A potom ta dívka. Smrdí to Tárikem.”

„Snažíte se mi naznačit, že *máte tušení*, že to byl on?”

„Je to víc než tušení," odporoval Shamron předsedovu skepticismu. „Nedávno jsme obdrželi zprávu, podle které se Táríkova organizace znovu probudila k životu. Jistě si vzpomenete, že jsem vás o tom osobně informoval.”

Ministerský předseda přikývl. „A taky si vzpomínám, že jste mě odrazoval od toho šířit tu informaci dál. Zev Elijahu by byl možná dnes ráno žil, kdybychom ministerstvo zahraničí varovali.”

Shamron típl zbytek cigarety. „Ani trochu se mi nelíbí myšlenka, že by se Ustav měl cítit zodpovědný za Zevovu smrt. Byl to i můj přítel. A kolega. Pracoval pro nás patnáct let, což je podle mě důvod, proč si ho Tárík vybral. A nechtěl jsem, aby se ta informace šířila dál, kvůli ochraně zdroje. To je někdy ve zpravodajské službě zapotřebí.”

„Nesnažte se mě poučovat, Arieli. Můžete dokázat, že to udělal Tárík?”

„Možná.”

„A pak? Co dál?"

„Jestli se mi podaří prokázat, že za atentátem stojí Tárik, pak bych vás požádal o povolení ho zabít."

Premiér se usmál. „Zabít Tárika? To ho nejdřív budete muset najít. Opravdu si myslíte, že Ústav je na takovou akci připravený? Nemůžeme si dovolit podobnou situaci jako v Ammánu - rozhodně ne teď, když se v mírových jednáních pořád pohybujeme na tak tenkém ledě."

„Operace v Ammánu byla mizerně naplánovaná a ještě hůř provedená, zčásti kvůli nebývalému tlaku ze strany člověka, který tehdy seděl v této kanceláři. Pokud mi dovolíte jít po Tárikovi, ujistím vás, že se akce bude vyvíjet úplně jiným směrem - a skončí s jiným výsledkem."

„Co vás vede k přesvědčení, že se vám ho podaří vůbec najít?"

„Teď k tomu mám lepší podmínky než kdykoliv dřív."

„Díky tomu vašemu zdroji?"

„Ano."

„Povězte mi o něm."

Shamron se pousmál a soustředil se na čištění nehtu na pravém palci. „Šlo o případ, na kterém jsem pracoval, než mi bylo naznačeno, že o mé služby na bulváru Krále Saula už není zájem. Dlouhodobá infiltrační záležitost - trvalo roky, než se objevily první úspěchy. Ten zdroj je teď zatažený do organizačních záležitostí Tárikovy skupiny."

„Věděl váš zdroj o Paříži předem?"

„Jistěže ne! Kdyby mě upozornil, co se chystá, varoval bych příslušná místa, i kdyby to mělo znamenat, že ho budu muset stáhnout."

„Dobře," pokýval premiér hlavou. „Odstraňte ho. Ať zaplatí za Zeva a všechny ostatní, které během těch let pozabíjel. Nemějte sli-
tování. Srazte ho do prachu a ujistěte se, že už nikdy nevstane."

„Uvědomujete si možné následky jeho likvidace v tuto neklidnou dobu?"

„Žádné se neobjeví, pokud se o celou záležitost dobře postaráme."

„Palestinské představitele a jejich kamarády z Washingtonu a západní Evropy nepotěší žádná zorganizovaná vražda, ani když obětí bude Tárik.“

„Tak za sebou nenechávejte stopy. Dejte pozor, ať nechytí vaše *kidony* při činu jako ten párek neohrabanců v Ammánu. Jakmile to jednou podepíšu, leží celá operace ve vašich rukou. Zbavte se ho jakýmkoliv způsobem, který uznáte za vhodný - ale hlavně se ho zbavte. Lid Izraele mi nikdy nedovolí uzavřít mír, dokud se bude Tárik beztrestně potulovat po světě a zabíjet Židy na ulici.“

„Budu potřebovat patřičná lejstra, abych mohl dát věci do pohybu.“

„Dostanete je.“

„Děkuju.“

„Tak, koho na tu prácičku chcete nasadit?“

„Myslel jsem, že do toho nebudete zasahovat.“

„Chci jen vědět, komu ten případ přidělíte. Nepřipadá mi to jako zasahování.“

„Napadlo mě svěřit ho Allonovi.“

„*Gabrielu* Allonovi? Měl jsem za to, že po Vídni ze služby odešel.“

Shamron pokrčil rameny; co se tykalo Gabriela Allona, na takových věcech nezáleželo. „Už dlouho se v Ústavu taková akce nekonala. A předtím je v podstatě všechny zprasili. Ale jeho chci ještě z jiného důvodu. Tárik působí hlavně v Evropě a Allon se tam velmi dobře vyzná. Umí zařídit, co je potřeba, bez zbytečného rámusu.“

„Kde je teď?“

„Podle posledních zpráv bydlí někde v Anglii.“

Ministerský předseda se ušklíbl. „To už snáz najdete Táríka než Gabriela Allona.“

„Já najdu Allona, on najde Táríka.“ A s rezignovaným výrazem Shamron dodal: „A pak bude po všem.“

04 KAPITOLA

SAMOS, ŘECKO

Kvůli silnému vlnobití v Mykalské úžině dorazil trajekt z Turecka o dvanáct hodin později. Tárik lodě nikdy neměl rád - nesnášel pocit uvěznění ve vodní pasti bez možnosti úniku. Stál na přídi s límcem vysoko vyhrnutým proti nočnímu větru a pozoroval, jak se přibližují k ostrovu. V měsíčním světle snadno rozpoznal vrcholky dvou nejvyšších hor - Ampelosu v popředí a Kerkisu v dáli.

Během pěti dní, které uplynuly od pařížské události, se Tárik vzdaloval pořád na jihovýchod, několikrát změnil pas i totožnost a neznatelně také svůj vzhled. Použil šest různých automobilů; poslední z nich, tmavě zelený stejný volvo, nechal stát nedaleko přístavu v Kusadasi na turecké straně úžiny, kde ho později vyzvedl jeden agent jeho organizace.

Během cesty svedl tři ženy; číšníci v Mnichově, kadeřnici v Bukurešti a pokojskou v Sofii. Každá z nich vyslechla jiný příběh. Němce se představil jako obchodník s hedvábím na cestě do Paříže. Rumunce namluvil, že je egyptský podnikatel, který doufá, že se mu podaří uzavřít obchod na Ukrajině. A bulharské dívce tvrdil, že je Francouz, syn bohatých rodičů, který cestuje po Evropě s knihami o filozofii. S každou z nich se miloval jinak. Němku fackoval a nezajímal se o její uspokojení. Rumunka s ním zažila mnoho orgasmů a dostala zlatý náramek. Bulharka s tmavými vlasy a opálenou kůží mu připomínala palestinské dívky. Milovali se celou noc, než se musela vrátit do práce. Když odcházela, bylo mu smutno.

Lod' zajela do klidných přístavních vod a zakotvila. Tárik vystoupil a zamířil k jasně osvětlené taverně. Před ní stál tmavě modrý skútr s rozbitým zpětným zrcátkem, přesně podle plánu. Klíček

měl ve vnitřní kapse kabátu. Připevnil příruční zavazadlo k zadnímu nosiči a nastartoval. Za chvíli už se hnál úzkou cestou k horám.

Na noční jízdu si nevybral vhodné oblečení. Tenké kožené rukavice, černé džínsy a nízké mokasíny neposkytovaly před chladem téměř žádnou ochranu. Přesto přidal plyn a nutil malou motorku k největšímu výkonu, jakého byla v dlouhém stoupání na úpatí hory Kerkis schopna. Před serpentinou zpomalil, aby vzápětí zase přidal a řítil se vinicí táhnoucí se po úbočí až k malému údolí. Za olivovým hájkem u vinohradu rostla řada impozantních cypřišů, které čnely k nebi posetému zářivými hvězdami. Vzduchem se nesla ostrá cypřišová vůně, jinde někdo opékal maso na ohništi. Směsice pachů mu připomněla Libanon. Ještě že už jsem pryč z Paříže, napadlo ho. Bezvýrazná šedá podzimní Paříž. Je fajn být zase zpátky ve východním Středomoří.

Silnice se náhle proměnila v hrbolatou stezku a Tárik povolil plyn. Nebylo moudré jet tak rychle neznámým terénem, ale jemu se v poslední době zalíbilo zbytečně riskovat. Poprvé od chvíle, kdy opustil Paříž, si vzpomněl na onu Američanku. Necítil žádnou lítost ani vinu. Její smrt, jakkoliv politováníhodná, byla naprosto nevyhnutelná.

Znovu přidal plyn a uháněl mírným svahem k nevelkému údolí. Přemýšlel o tom, co ho nutí mít vždy v průběhu akce vedle sebe ženu. Zřejmě to bylo proto, že vyrůstal v táborech v okolí Sidonu. Otec mu umřel, když byl ještě velmi mladý, a staršího bratra Mahmúda zavraždili Židé. Táríka vychovala matka spolu s jeho starší sestrou. V chatrči v táboře měli jen jednu místnost, a tak spali všichni tři v jedné posteli - Tárik obvykle uprostřed, s hlavou opřenou o matčinu hrud a zády podpírajícími sestřino kostnaté tělo. Někdy ležel s očima otevřenýma dlouho do noci a naslouchal temnému hukotu izraelských helikoptér, které kroužily nad táborem. Vzpomínal na svého otce - na to, jak umřel kvůli zlomenému srdci. V kapse mu zůstaly klíče od jejich rodinného domku v Horní Galileji. A vzpomínal na ubohého Mahmúda. Nenávisť k Židům se mu až svírala hrud. Ale strach neznal. Pokud ležel ve své posteli obklopen svými ženami, nikdy se nebál.

Vila natřená na bílo stála na skalnatém útesu v hrbolatém kopci mezi vesnicemi Mesogion a Pirgos. Aby se k ní dostal, musel

Tárik vystoupat příkrou cestičkou, která se vinula starým vinohradem. Vzduch ještě voněl poslední sklizni. Vypnul motor; náhlé ticho jej téměř ohlušilo. Opřel skútr o stojánek, vytáhl pistoli Makarov a vydal se nevelkou zahradou ke vchodu do domu.

Strčil klíč do zámku a pomalu jím otáčel v očekávání nějaké nepřírozené překážky. Pak otevřel dveře, vstoupil a sklopil zbraň. V okamžiku, kdy za sebou zavřel, se rozsvítilo světlo v obývacím pokoji a odhalilo štíhlého mladého muže s dlouhými vlasy, který seděl na prostém kanapi. Tárik by ho byl málem zabil, ale včas postřehl, že protivníkovu zbraň leží před ním na stole a muž sám má ruce nad hlavou.

Tárik mu namířil do obličeje. „Kdo jste?”

„Jmenuju se Achmed. Posílá mě Kemel.”

„Skoro jsem vás zabil. Pak bych nikdy nezjistil, proč vás Kemel poslal.”

„Měl jste přijet dnes ráno. Neměl jsem kde jinde počkat.”

„Trajekt měl zpoždění. To byste zjistil, kdybyste se obtěžoval zvednout telefon a vytočit jedno číslo. Co chce?”

„Setkat se. Tvrdí, že s váma potřebuje o něčem mluvit a že je to příliš důležitá záležitost na to, abyste ji řešili obvyklou komunikační cestou.”

„Kemel ví moc dobře, jak nemám osobní setkání rád.”

„Zajistil zvláštní podmínky.”

„Jaké?”

„Nemohl byste tou pistolí mířit někam jinam?”

„To bych teda nemohl. Jak mám vědět, že vás opravdu posílá Kemel? Možná je vaše skutečné jméno Jicchak nebo Jonatan. Možná jste Izraelita. Co když pracujete pro CIA? Třeba kompromitovali Kemela a vás poslali, abyste mě zabil.”

Mladík povzdechl a spustil. „Kemel se chce sejít za tři dny v kupé první třídy rychlíku z Curychu do Prahy. Máte se tam objevit kdykoliv během cesty, až si budete jistý, že vám nehrozí žádné nebezpečí.”

„Máte jízdenku?”

„Ano.”

„Dejte mi ji.”

Achmed zašmátral v kapse saka.

Tárik významně pokynul zbraní. „Pomalu.“

Muž vytáhl jízdenku, ukázal ji Tárikovi a položil na stůl. Tárik si ji zběžně prohlédl a pak se obrátil zpátky k sedícímu mladíkovi. „Jak dlouho jste tady na mě čekal?“

„Skoro celý den.“

„Skoro celý den?“

„Odpoledne jsem šel do vesnice.“

„To jako proč?“

„Měl jsem hlad a chtěl jsem se tam porozhlédnout.“

„Mluvíte řecky?“

„Trochu.“

Dokonalé, pomyslel si Tárik posměšně. Mladý muž, který umí pár řeckých slovíček a mluví s arabským přízvukem, se celé odpoledne potuloval kolem přístavu. Tárika napadl scénář: všetečnému řeckému obchodníkovi je to podezřelé a zavolá policii. Policista se rozhodne ověřit situaci na vlastní oči. A třeba má kamaráda nebo příbuzného, který pracuje pro řeckou tajnou službu. *Zatraceně!* Jenom zázrakem ho nesebrali, sotva vystoupil na břeh. „Máte zajištěný nějaký nocleh?“ zeptal se.

„Myslel jsem, že bych mohl přespat tady.“

„Nepřichází v úvahu. Běžte do taverny Petrino, blízko přístaviště. Snadno seženete pokoj za přijatelnou cenu. Ráno odjeďte prvním trajektem do Turecka.“

„Dobře.“

Achmed se naklonil dopředu a natáhl se pro zbraň. Tárik ho dvakrát střelil do hlavy.

Po kamenné podlaze se rozlila kaluž krve. Střelec pohlédl na zhroucené tělo, ale necítil nic než nejasný pocit zklamání. Těšil se na pár dní klidu před nastávající operací. Byl unavený, měl rozdrásané nervy a bolesti hlavy se neustále zhoršovaly. Jenže takhle bude muset ihned vyrazit, protože ten prokletý trajekt měl zpoždění a Kemel poslal s důležitou zprávou neschopného tupce.

Zastrčil pistoli za pas, sebral jízdenku a vyšel do tmy.

05 KAPITOLA

TEL AVIV

Uzi Navot dorazil do Tel Avivu následující ráno. Do Shamronovy kanceláře přišel „načerno“, což znamenalo, že o tom Lev ani nikdo další z nadřízených nevěděl. V mohutné ruce držel lesklý kovový kufrík; stejný jako nosí na celém světě podnikatelé, kteří považují své materiály za příliš důležité na to, aby je světili obyčejné kůži. Na rozdíl od jiných pasažérů letadla společnosti El Al jej to ráno v Paříži nikdo nevyzval k jeho otevření. Nemusel se ani podrobovat otravnému rituálnímu výsledku opálených chlapců a dívek z bezpečnostní služby El Al. Sotva za sebou zavřel dveře Shamronovy kanceláře a cítil se v bezpečí, nastavil kombinaci čísel bezpečnostního zámku zavazadla a otevřel ho poprvé od chvíle, kdy opustil pařížskou ambasádu. Vytáhl jediný předmět - videokazetu.

Navot ztratil přehled o tom, kolikrát starý muž kazetu přetočil. Dvacetkrát, třicetkrát, možná dokonce padesátkrát. Vykouřil tolik mizerných tureckých cigaret, že Navot skrz mlhavý závoj už skoro neviděl obrazovku. Shamrona nahrávka zcela pohltila. Seděl v křesle s rukama zkříženými na břiše a hlavou zakloněnou tak, aby mohl sledovat obraz přes brýle na čtení s černými obroučkami, usazené na samém konci orlího nosu. Uzi se čas od času pokoušel záběry komentovat, ale Shamron naslouchal svým vlastním hlasům.

„Podle ostrahy muzea nastoupil Elijahu se strážci do auta v deset dvacet sedm,“ informoval Navot. „Jak vidíte na časovém ukazateli, ten Arab s někým telefonoval přesně v deset dvacet šest.“

Shamron nereagoval, pouze zmáčkl tlačítko dálkového ovladače, přetočil pásek a znovu jej pustil.

„Všimněte si jeho ruky," upozornil Navot bez dechu. „To číslo měl v mobilu uložené. Dotkl se palcem klávesnice jenom dvakrát a pak hned hovořil."

Pokud Shamronovi tento náhlý záblesk osvětlení připadal zajímavý nebo alespoň trochu podstatný, rozhodně to nedal nijak najevo.

„Možná bychom mohli získat záznamy o volaných číslech od telefonní společnosti," pokračoval Navot neúnavně. „Tak bychom zjistili, kam nebo komu volal. Ten hovor by mohl být vodítkem k Tárikovi."

Kdyby se Shamron obtěžoval otevřít pusy, prozradil by mladému kolegovi, že než se Francouzův signál spojil s Tárikovým telefonem, prošel nejméně dalšími šesti sítěmi různých operátorů. Vyšetřování této stopy by možná bylo zajímavé, ale rozhodně by skončilo na mrtvém bodě.

„Řekni mi něco, Uzi," pronesl Shamron konečně. „Jaké jídlo nesl ten muž na tácu?"

„Prosím, šéfe?"

„To jídlo, předkrm, na jeho tácu. Co to bylo?"

„Kuře, šéfe."

„Jaké kuře, Uzi?"

„Nevím, šéfe. Prostě kuře."

Shamron zklamaně zavrtěl hlavou. „Bylo to kuře po indicku, vařené v jílové peci. Indické jídlo, Uzi."

„Věřím vám, šéfe."

„Indické jídlo," opakoval Shamron. „To je zajímavé. Toho sis měl všimnout, Uzi."

Navot při odchodu z Ústavu podepsal výpůjční list služebního vozu a teď se řítí nebezpečně vysokou rychlostí pobřežní cestou k Cesareji. Podařil se mu pěkný kousek - ukradl kopii videokazety z Muzea d'Orsay - a jediné, oč se starý pán zajímá, je kuře. Co na tom, jestli bylo indické, nebo obyčejné grilované? Možná že Lev měl pravdu. Možná už Shamronovi odzvonilo. *K čertu se starochem.*

Ústavem se v poslední době šířilo úsloví - čím dále jsme od poslední katastrofy, tím blíž máme k další. Shamron se do toho namočí stejně jako ostatní a pak se ho Ústav znovu zbaví. Tentokrát nadobro.

Jenže Navot si uvědomil, že mu na tom, co o něm starý pán soudí, *záleží*. Vlastně mu na tom záleží až moc. Jako většina členů tajné služby v jeho věku Velkého Shamrona uctíval. Během let pro něj udělal spoustu práce - špinavé práce, o kterou nikdo jiný nestál. Zálležitosti, o kterých se nesmělo nic donést Levovi a ostatním. Udělal by téměř cokoli, aby získal jeho ztracenou přízeň.

Po příjezdu do Cesareje zaparkoval před činžovním domem, vzdáleným jen několik bloků od moře. Nenápadně proklouzl vstupní halou a výtahem vyjel do čtvrtého patra. Stále vlastnil klíč, ale rozhodl se zaklepat. Neohlásil se předem. Mohla by tam mít jiného muže. Bella měla spousty mužů.

Přišla otevřít v sepraných džínsech a vytahaném triku. Vysoká, v krásném obličejí výraz permanentního smutku. Prohlédla si Navota lehce nepřátelskýma očima, ale pak ustoupila stranou a nechala ho vejít. V bytě se vznášel pach knih koupených v antikvariátu, kořeněný kadidlem. Byla spisovatelka, historička a odbornice na arabské záležitosti; čas od času působila v Ústavu jako poradkyně v záležitostech syrského a iráckého politického dění. Než Navota přeložili do Evropy, byli milenci a ona jím trochu opovrhovala za to, že dal přednost práci před jejich vztahem. Políbil ji a jemně ji tlačil směrem k ložnici. Chvilku odolávala, ale pak se podvolila.

Později přišla s otázkou. „O čem přemýšlíš?”

„O Shamronovi.”

„Co se děje tentokrát?”

Prozradil jí tolik, co mohl - žádné podrobnosti, pouhou podstatu.

„Znáš jeho pracovní postup,” odpověděla. „Když něco chce, srazí tě na kolena, aby to dostal. Máš dvě možnosti. Bud se vrátíš do Paříže a zapomeneš na to, nebo se dneska večer seber a jed do Tiberiady zjistit, co s tebou ten parchant zamýšlí.”

„Možná bych to radši nevěděl.”

„Kecy, Uzi. Jistě že to chceš vědět. Kdybych ti já řekla, že už tě nechci nikdy vidět, nevěnoval bys tomu nejmenší pozornost, ale když se na tebe jen trochu křivě podívá staroch, div se z toho nezhroutíš.“

„Mýlíš se, Bello.“

„V čem?“

„V tom prvním. Kdybys mi řekla, že už mě nechceš nikdy vidět, odešel bych ze služby a na kolenou prosil, aby sis mě vzala.“

Políbila ho na rty a zavrněla: „Už tě nikdy nechci vidět.“

Navot se usmál a zavřel oči.

„Ach bože. Uzi Navote, ty jeden zatracený lhář!“ prohlásila odevzdaně.

„Je někde v Cesareji indická restaurace?“

„Nedaleko odsud, výborně tam vaří.“

„Podávají tam kuře po indicku? Vařené v jílové peci?“

„To je jako ptát se, jestli v italské restauraci vaří špagety.“

„Tak se obleč, jdeme tam.“

„Něco uvařím. Nikam ven se mi nechce.“

Ale Navot si už natahoval kalhoty.

„Obleč se. Potřebuju to kuře.“

Příštích dvaasedmdesát hodin se Ari Shamron choval jako člověk, který cítí kouř a zoufale se snaží najít oheň. Pouhý náznak, že by mohl vejít do jedné z místností, dokázal daný prostor vyprázdnit stejně rychle jako protipěchotní granát poslaný po koberci. Plížil se chodbami, bez ohlášení vpadával na jednání, nabádal zaměstnance, aby se pečlivěji rozhlíželi kolem sebe, pozorněji naslouchali. Kde prokazatelně viděli Táríka naposledy? Kam se poděl zbytek jeho pařížské skupiny? Neexistují nějaké zajímavé elektronické nahrávky? Byli spolu v průběhu akce ve spojení? Plánovali zaútočit znovu? Shamron je ve svém živlu, prohlásil Lev, když s Mordechajem seděli u oběda. Žízeň po krvi. Nejlepší by bylo držet jej stranou neinfikovaných jedinců. Poslat do pouště. Nechat ho výt na měsíc, dokud se bouře nepřežene.

Druhý průlom ve vyšetřování nastal čtyřiaadvacet hodin poté, co Navot donesl videokazetu. Zasloužil se o to subtilní Šimon z pátracího. Přihnal se do Shamronovy kanceláře v obnošeném triku, bos a v ruce s okousanými nehty svíral složku papírů. „Je to Mohammed Azziz, šéfe. Bývalý člen Lidové fronty. Přidal se k Tárikově jednotce, když fronta podepsala mírovou dohodu.“

„Kdo je Mohammed Azziz?“ zeptal se Shamron a přimhouřenýma očima zvědavě pozoroval Simona skrz oblak dýmu.

„Ten muž z Muzea d'Orsay. Nechal jsem techniky z fotolaboratoře digitálně zvětšit jeho obraz z té nahrávky. Pak jsem prošel databázi. Není pochyb; ten číšník, který volal z mobilu, je Mohammed Azziz.“

„Víte určitě, že je to on?“ „Jednoznačně.“

„A určitě pracuje pro Tárika?“

„Vsadím svůj krk.“

„Volte slova, Šimone.“

Šimon nechal složku na stole a odešel. Konečně měl Shamron to, co potřeboval. Důkaz, že celá ta pařížská pohroma nese Tárikův podpis. Později téhož dne se objevil Josi. Zastřeným pohledem se zadíval na Shamrona. „Právě jsem se dozvěděl něco zajímavého, šéfe.“

„Mluvte, Josi.“

„Náš přítel z řecké tajné služby právě informoval Atény. Před pár dny někdo na řeckém ostrově Samos zavraždil Palestince Achmeda Natoura. Dvě kulky do hlavy. Nechal ho ležet uvnitř jednoho domu.“

„Kdo je Achmed Natour?“

„Zatím nevíme. Šimon to právě zjišťuje.“

„Komu patří ten dům?“

„To je na tom to nejzajímavější, šéfe. Vilu si pronajal nějaký Patrick Reynolds, Angličan. Řecká policie se ho snaží najít.“

„A?“

„Žádný Patrick Reynolds na londýnské adrese uvedené ve smlouvě nebydlí. Ani telefonní číslo nepatří jemu. Podle závěrů britské a řecké policie žádný takový člověk neexistuje.“

Starý pán se chystal na nějakou dobu pryč. Rami to neomylně vycítil.

Poslední noc strávil Shamron neklidně a roztěkaně, nezvykle moc i pro Fantoma z Tiberiady. Dlouhé hodiny se procházel po terase, pak se vrtal v starodávném rádiu Philco, které mu ten den doručili ze Spojených států. Nespál, nikomu nezavolaal a navštívil ho jediný člověk - kající se Uzi Navot. Mluvil se Shamronem patnáct minut a pak rychle odešel. Výraz v jeho obličeji, když odcházel, připomněl Ramimu tvář starého pána tu noc, kdy došlo k útoku v Paříži; zčásti pevné odhodlání, zčásti samolibý úsměv.

Cestovní taška potvrdila Ramiho nejhorší obavy. Z černé kůže a s okázalými pozlacenými přezkami a zapínáním představovalo zavazadlo italské výroby všechno, co starý muž nebyl. Fantom by naskládal své nářadí do zadní kapsy kalhot a ještě by mu v ní zbylo místo na peněženku. Na visačce připevněné k rukojeti stálo jméno Rudolf Heller, za ním následovala bernská adresa a tamní telefonní číslo. Shamron se potápěl.

Rami se u snídane tvářil odměřeně jako matka, která se hádá s dítětem poslední ráno před jeho odchodem. Místo aby s ním seděl u stolu, stál za barovým pultem a zuřivě listoval sportovními stránkami deníku *Ma'ariv*.

„Rami, prosím tě," povzdechl si Shamron. „Čteš, nebo se z toho papíru snažíš vymlátit doznání?"

„Dovolte mi jít s vámi, šéfe."

„O tom se už nebudeme bavit. Chápu, že tomu těžko věříš, ale já se na bitevním poli vyznám. Byl jsem *kaca* dřív, než se tví rodiče rozhodli tě počít."

„Nejste už nejmladší, šéfe."

Shamron odložil noviny a zamžoural přes srpkovité brýle na svého strážce. „Kdykoliv se ti to bude hodit, můžeš mi dát kondiční test."

Muž namířil prstem na Shamrona jako zbraní. „Prásk, jste mrtvý, šéfe."

Ale Ariel se jen usmál a dočetl noviny. O deset minut později ho Rami vyprovodil k bráně a naložil jeho tašku do auta. Stál tam a pozoroval, jak se vůz vzdaluje, tak dlouho, až jediné, co viděl, byly mraky růžového galilejského prachu.

06 KAPITOLA

CURYCH

Firma Schloss je největší farmaceutická společnost v Evropě a jedna z největších na světě. Její výzkumné laboratoře, výrobní podniky a distribuční centra jsou rozesety po celém světě, ale ústřední vedení obývá majestátní kamennou šedou budovu na exkluzivní Bahnhofstrasse v Curychu, nedaleko břehů jezera. Jako každou středu se vedoucí sekci spolu s viceprezidenty sešli v dřevem obložené zasedací síni správní rady v devátém patře. V čele jednacího stolu a pod obrazem svého praděda Walthera Schlosse, zakladatele firmy, seděl Martin Schloss, elegantní muž s nakrátko přistříženými stříbrnými vlasy v tmavém obleku. Přesně ve dvanáct třicet zkontroloval čas na svých hodinkách a povstal, čímž ukončil poradou. Kolem něj se shromáždilo několik vedoucích pracovníků ve snaze prohodit s nadřízeným posledních pár slov.

Kemel Azouri, vysoký štíhlý muž s protáhlým obličejem a světle zelenýma očima, posbíral své věci a vyklouzl ven. V Schlossově království mezi ostatními vyčníval nejen díky svému vzhledu, ale také pozoruhodnému osobnímu příběhu. Narodil se v palestinském uprchlickém táboře v Libanonu, absolvoval zrychlené studium medicíny na univerzitě v Bejrútu a pak se vydal do Evropy hledat práci. Schloss ho zprvu zaměstnal nenáročnými úkoly v obchodním oddělení, ale Kemel se vypracoval a za pět let povýšil na místo ředitele prodejní sekce pro oblast Středního východu. Práce jej plně zaměstnávala a hlavně hodně cestoval. Nezbyval mu tak čas na žádný soukromý život, natož rodinu. Manželství ani děti ho však nezajímaly. Odměny se mu dostávalo v mnoha jiných podobách. Před rokem ho povýšili na vedoucího obchodní sekce celé společnosti. Martin Schloss z něj udělal milionáře. Bydlel v obrov-

ském domě s vyhlídkou na řeku Limmat a jezdil ve služebním mercedesu s profesionálním řidičem.

Vešel do své prostorné kanceláře s vysokým stropem, perskými koberci, světlým dánským nábytkem a nádherným výhledem na Curyšské jezero. Posadil se ke stolu a očima proletěl zápisky z jednání.

Dovnitř vstoupila jeho sekretářka. „Dobré ráno, Herr Azouri. Doufám, že se porada vydařila.“

Mluvila s ním německy a on jí ve stejném jazyce bezchybně odpověděl. „Dokonale, Margaret. Nějaké vzkazy?“

„Nechala jsem je na stole, Herr Azouri. Spolu s jízdenkou a podrobnostmi o hotelích v Praze. Měl byste si ale pospíšet, váš vlak odjíždí za půl hodiny.“

Spěšně prolistoval hromádkou telefonních vzkazů, ale nenašel žádný neodkladný. Oblékl si kabát, kolem krku omotal hedvábný šál a na hlavu nasadil měkký plstěný klobouk, Margaret mu podala kufřík a příruční zavazadlo.

„Rád bych čas ve vlaku využil k papírování a dohnal všechny resty," oznámil Kemel.

„Nebudu vás rušit, pokud to nebude opravdu naléhavé. Váš řidič čeká dole.“

„Dejte mu na zbytek odpoledne volno, dojdou na nádraží pěšky. Potřebuju trochu pohybu.“

Kemel kráčel sněhem zavátou Bahnhofstrasse kolem zářících obchodů. Zastavil se v bance, vybral z osobního konta velkou sumu v hotovosti a během pěti minut byl zase venku, peníze dobře uschované ve skryté přihrádce kufříku.

Vstoupil do nádražní haly a cestou k novinovému stánku několikrát zastavil, aby se ujistil, že ho nikdo nesleduje. Koupil si na cestu několik deníků a při placení se pořádně rozhlédl kolem sebe. Nikdo jej nápadně nepozoroval.

Na nástupiště přišel jako jeden z posledních. Nastoupil do vagonu a pomalu postupoval ke kupé první třídy. Bylo prázdné. Pověsil si kabát a usadil se; vlak se pomalu rozjel. Zašmátral v kufříku a vytáhl noviny - prolistoval evropskou verzi *The Wall Street Journal*, pak *Financial Times* a londýnské *The Times* a nakonec přečetl *Le Monde*.

O pětáctřicet minut později mu stevard přinesl kávu, zrovna když se prokousával hromadou čísel ve čtvrtletní zprávě Jihoamerické obchodní sekce - další podnikatel pohlcený prací natolik, že ho ani nenapadne odpočívat. Kemel se pousmál; v jeho případě to zdaleka nebyla pravda.

Už roky žil dvojím životem - působil ve Schlossově firmě a zároveň fungoval jako agent Organizace pro osvobození Palestiny. Zaměstnání a *vážená* pozice mu zajišťovaly dokonalé krytí; při cestách po Středním východě a Evropě nikdy nevzbudil podezření tajných ani zpravodajských služeb. Jako vlk v rouše beránčím se pohyboval v nejvybranější společnosti vysoce postavených lidí po celé Evropě, pracovně se setkával s nejmocnějšími obchodními magnáty a ve volném čase s bohatými a slavnými. A celou tu dobu pracoval pro OOP - udržoval síť agentů, nabíral nové členy, plánoval operace, předával zprávy a přijímal peníze od dárců ze Středního východu. Využíval Schlossova systému dopravy a distribuce produktů k převážení zbraní a výbušnin na místa akcí; vždycky *zažíval* poněkud morbidní pocit uspokojení při pomýšlení na to, že spolu s životodárnými léky jsou v bednách zabaleny nástroje určené k šíření strachu a zkázy.

Situace se teď ještě více zkomplikovala. Kemela rozzuřilo, že se Jásir Arafat zřekl násilí a zapojil se do jednání se sionisty, a tak začal tajně spolupracovat se svým starým kamarádem Tárikem al-Houranim. Dohlížel na obchodní operace a plánování Tárikovy organizace. Staral se o peníze i komunikační systém, zajišťoval zbraně a výbušniny a řídil projektování jednotlivých akcí - vše ze své kanceláře v Curychu. Tvořili jedinečnou dvojici: Tárik byl bezohledný terorista a chladnokrevný zabiják, Kemel kultivovaný, vážený a rafinovaný společník obstarávající nástroje.

Kemel zavřel obchodní studii a vzhlédl. *Kruci! Kde je?* Možná se něco přihodilo.

V tu chvíli se dveře kupé otevřely a dovnitř vstoupil neznámý muž s dlouhými blond vlasy, slunečními brýlemi, s baseballovou čepicí na hlavě a se sluchátky, ze kterých vřeštěla rocková hudba, na uších. *Proboha!* vyděsil se Kemel. *Co je tohle za idiota? Ted se Tárik vůbec neodvází ukázat!*

„Je mi líto, ale jste ve špatném kupé. Všechna tato místa jsou obsazena," řekl.

Muž nadzvedl jedno sluchátko a zařval: „Neslyším!" Americká angličtina.

„Všechna místa jsou obsazená," opakoval Kemel netrpělivě. „Odejděte, nebo zavolám průvodčího."

Neznámý se však posadil a sundal si sluneční brýle. „Mír s tebou, můj bratře," zašeptal Tárík arabsky.

Kemel se proti své vůli musel usmát. „Tárik, ty syčáku jeden."

„Trochu jsem se vyděsil, když se Achmed z Řecká pořád neozýval," začal Kemel. „Pak jsem se doslechl o mrtvole ve vile na Samosu a došlo mi, že už jste spolu nejspíš mluvili."

Tárík zavřel oči a hlavu naklonil lehce na bok. „Nedával si pozor. Měl bys své posly vybírat pečlivěji."

„A tos ho opravdu musel *zabít*"

„Najdeš jiného - a doufám, že lepšího."

Obchodník se na něj chvíli pozorně díval. „Jak se cítíš, Tárik? Není..."

„Dobře," přerušil ho Tárík. „Jak to vypadá v Amsterodamu?"

„Vlastně docela dobře. Leila už dorazila. Našla ti ženu a byt."

„Pověz mi o té holce."

„Pracuje v baru u nějakého bordelu. Bydlí sama v hausbótu na Amstelu. Nemá to chybu."

„Kdy odjízďím?"

„Asi za týden."

„Potřebuju peníze."

Kemel otevřel kufřík a podal Táríkovi obálku s penězi. Muž ji zastrčil do kapsy krátké bundy a pak na něj upřel své světle šedé oči. A Kemela se jako obvykle zmocnil nepříjemný pocit, že se Tárík snaží vymyslet, jakým způsobem by ho v případě nutnosti zabil.

„Netáhl jsem se sem přece jenom proto, abys mě odsoudil za vraždu Achmeda a poptal se na mé zdraví. Co pro mě ještě máš?"

„Zajímavé novinky."

„Poslouchám."

„Lidi z bulváru Krále Saula jsou přesvědčení, že stojíš za tím útokem v Paříži."

„Jsou tak úžasní."

„Ari Shamron tě chce mrtvého a předseda vlády mu dal zelenou."

„Ari Shamron mě chce mrtvého už roky. Proč je to teď tak důležité?"

„Protože na tu práci nasadí tvého starého přítele."

„Koho?"

Kemel se usmál a naklonil dopředu.

07 KAPITOLA

ST. JAMES, LONDÝN

Rádoby solventní společnost *Isherwoodova výtvarná galerie* sídlila v rozpadajícím se viktoriánském skladišti v poklidné části zvané Masonův dvůr londýnské čtvrti St. James. Dům byl vklíněn mezi kancelářskou budovou malé lodní společnosti a hospodou, kterou navštěvovaly snad jen pohledné slečny pracující pro zmíněnou společnost; většina z nich jezdila zásadně na skútrech. Štít v okně prvního patra říkal, že se galerie zaměřuje na staré malířské mistry, že Julian Isherwood, její majitel, zastává význačné postavení ve Společnosti londýnských obchodníků uměním a že jeho sbírku si lze prohlédnout pouze po předchozí domluvě. Byla zde i zmínka o galeriích v Benátkách a New Yorku, i když ty už dávno neexistovaly. Julian Isherwood prostě neměl to srdce - nebo peníze - na to, aby údaje poopravil a uvedl skutečný stav věcí. Jeho království se rozpadalo.

Shamron přišel v půl jedné. Bundu a khaki kalhoty vyměnil za dvouřadový oblek, hedvábnou košili a tmavě modrou kravatu ladící s barvou saka. Před zimou ho chránil teplý kašmírový kabát. Kovové brýle nahradil módní kus s želvovinovými obroučkami. Zápěstí zdobily zlaté rolexky a malíček pravé ruky pečetní prsten; absence snubního prstenu naznačovala, že není zadaný. Kráčel elegantně a s mladistvou lehkostí, ani stopy po jeho obvyklé toporně chůzi.

Zpravodajec stlačil prasklý bzučák vedle vchodových dveří. Po chvilce se z telefonu ozval smyslný hlas Heather, nové Isherwoodovy sekretářky, stejně mladé a neužitečné jako mnoho jiných před ní.

„Jmenuji se Rudolf Heller," oznámil Shamron anglicky s německým přízvukem. „Chtěl bych mluvit s panem Isherwoodem."

„Máte domluvenou schůzku?"

„Bohužel ne, ale znám se s Julianem mnoho let."

„Moment, prosím.“

Moment se proměnil v minutu a pak ještě jednu. Konečně se automatické dveře s cvaknutím otevřely. Vešel dovnitř a vystoupal po vrzajících schodech do prvního patra. Koberec na odpočívadle hyzdila obrovská hnědá skvrna. Heather seděla v přijímací místnosti za prázdným stolem u tichého telefonu. Isherwoodovy slečny si byly v mnohém podobné - hezké absolventky středních uměleckých škol, které zlákala nabídka zajímavé pracovní zkušenosti. Většina z nich odešla po měsíci či dvou, když už se nuda nedala snášet nebo když Isherwood nebyl schopen sehnat peníze na výplatu.

Heather listovala časopisem *Loot*. Usmála se a ožvýkaným koncem růžové tužky pokynula směrem k zaměstnavatelově kanceláři. Isherwood se mihl v otevřených dveřích, oblečen v něčem hedvábném s úzkými proužky. Hovořil nesrozumitelně rychlou italštinou do bezdrátového telefonu.

„Jděte dovnitř, jestli se nebojíte,“ zahuhlala unyle, což Shamronovi lezlo na nervy. Nedal to ovšem najevo. „Za chvilku skončí. Dáte si něco k pití?“

Zavrtěl hlavou a šel dál. Posadil se a pohledem zkoumal vybavení kanceláře. Police plné uměleckých monografií i účetních knih v plátěném obalu a starých katalogů; opodál stojan zakrytý černou sametovou plachtou. Isherwood na něm vystavoval obrazy pro potenciální kupce. Teď však rázoval tam a zpátky před oknem vedoucím na Masonův dvůr. Zastavil se, když očima sklouzl k návštěvníkovi, a podruhé, když se snažil přimět telefax k práci. Isherwood měl potíže - Shamron to poznal. Na druhou stranu, on měl vždycky potíže.

Julian Isherwood si kupované obrazy velmi pečlivě vybíral a ještě pečlivěji si vybíral pozdější kupce. Při pohledu na odnášený obraz jej vždy popadl smutek. V důsledku toho se z něho stal obchodník, který zrovna moc neobchodoval - obvykle prodal patnáct obrazů ročně, dvacet, pokud to byl rok výjimečně úspěšný. V osmdesátých letech, kdy zbohatl každý, kdo vlastnil byť jen malou galerii a trochu selského rozumu, vydělal obrovskou sumu peněz. Jenomže ty už se dávno vypařily.

Pohodil telefon na neuklizený pracovní stůl. „Netuším, co chceš, ale odpověď zní ne.“

„Jak se máš, Juliane?“

„Jdi do háje! Proč jsi přišel?“

„Pošli tu dívku na pár minut pryč.“

„Odpověď bude pořád znít ne, ať tady ta holka je, nebo není.“

„Potřebuju Gabriela,“ zašeptal Shamron.

„No, ale já ho potřebuju víc, a proto máš smůlu.“

„Jen mi prozrad, kde je. Potřebuju s ním mluvit.“

„Neotravuj!“ vyštěkl Isherwood. „Kdo si sakra myslíš, že jsi? Takhle sem vpadnout a rozkazovat! Jestli chceš koupit *obraz*, tak ti možná můžu pomoci. Ale pokud tě nepřivádí umění, Helen tě vyprovodí ke dveřím.“

„Jmenuje se Heather.“

„Proboha.“ Isherwood ztěžka dosedl do křesla za stolem. „Helen tu pracovala minulý měsíc. Neumím je udržet.“

„Nedaří se, Juliane?“

„*Nikdy* se nedařilo, ale to se teď změní, což mě přivádí k tomu, proč si máš dát odchod a nechat mě a Gabriela na pokoji.“

„Co takhle zajít si na oběd?“ navrhl Shamron. „Můžeme si pohovořit o tvých problémech, a třeba dojdeme k oboustranně výhodnému řešení.“

„Nikdy jsi mi nepřipadal jako člověk nakloněný kompromisům.“

„Vem si kabát.“

Shamron pro jistotu předem rezervoval tichý rohový stůl v restauraci na Duke Street. Isherwood si objednal studeného vařeného humra a nejdražší láhev vína, jakou v nápojovém lístku našel. Shamron zaťal zuby; co se výdajů Ústavu týká, proslul svou lakomostí, ale Isherwoodovu pomoc potřeboval. Jestliže to znamená zaplatit drahý oběd, Shamron ty peníze obětuje.

Ve slovníku zaměstnanců Ústavu se lidem jako Julian Isherwood říkalo *sajani* - pomocníci. Patřili mezi ně bankéři, kteří Shamrona upozorňovali na převody neobvykle velkých částek z arabských

účtů a ve dne v noci byli připraveni zajistit finanční pomoc, kdyby se nějaký *kaca* ocitl v nesnázích a naléhavě potřeboval peníze. Patřili mezi ně vrátní, kteří ochotně otevírali dveře pokojů,

do nichž Shamron chtěl nahlédnout, a pronajímatelé aut, díky kterým se Shamronovi agenti dostali snadno a beze stop, kam potřebovali. Patřili mezi ně ochotní členové neochotných tajných služeb i novináři, kteří se propůjčili ke zprostředkovávání jeho lží. *Žádná* jiná tajná služba se nemohla pochlubit takovým množstvím oddaných pomocníků. Ari Shamron je považoval za utajené plody diaspory.

Julian Isherwood zastával mezi *sajany* výjimečné postavení. Stejný pán ho najal pouze pro jediného důležitého *kacu*, a proto nezvykle trpělivě snášel jeho změny nálad.

„Řeknu ti, proč tě právě teď nemůžu ke Gabrielovi pustit,“ začal Isherwood. „Minulý srpen se na dražbě v Hullu objevila jedna velmi ušpiněná, velmi poškozená malba. Italský oltářní obraz, olej na dřevě, *Klanění pastýřů*, autor neznámý. To je na tom to nejpodstatnější. Autor *neznámý*. Sledujete mě, *Herr Heller*?“

Shamron přikývl a galerista pokračoval dál.

„Něco mě na tom obraze zaráželo, takže jsem do auta naložil hromadu knih a odjel si ho do Yorkshiru prohlídnout. Už podle prvního zkoumání jsem poznal, že mě moje tušení nezklamalo. Takže když se tehle velmi ušpiněný, velmi poškozený obraz *neznámého* autora objevil ve ctihodné aukční síni Christie's, za pakatel jsem ho koupil.“

Isherwood si olízl rty a spiklenecky se naklonil přes stůl. „Ukázal jsem to dílko Gabrielovi a on je několika testy prověřil. Rentgenové paprsky, infračervené snímky a tak podobně. Jeho důkladné zkoumání potvrdilo moji domněnku. Ta velmi ušpiněná, velmi poškozená malba z aukční síně v Hullu je totiž chybějící oltářní obraz z kostela svatého Salvátora v Benátkách a jejím autorem není nikdo jiný než Francesco Vecellio, bratr velkého Tiziana. Proto potřebuju Gabriela a proto ti neřeknu, kde teď je.“

U stolu se objevil sklepník. Shamron potahoval za odpáranou nitku v ubruse, zatímco Isherwood zdlouhavě pozoroval, očíhával a

usrkával víno. Po dramatické odmlce prohlásil, že vyhovuje, okamžitě vypil jednu skleničku a hned si nalil další.

Když znovu promluvil, hlas měl zastřený a oči se mu zalily slzami. „Pamatuješ na staré časy, Ari? Míval jsem galerii na New Bond Street, hned vedle Richarda Greena. Dneska bych si to místo nemohl dovolit. Je to tam samý Gucci, Ralph Lauren a Tiffany.

A víš, kdo je tam teď místo mě? Ten mizerný Giles Pittaway! Jenom na Bond Street už má dvě galerie a během roku chce otevřít další dvě. Bože, roztahuje se jako ebola - mění tvar, sílí a všechno slušné, co mu stojí v cestě, zabíjí."

Kolem jejich stolu prošel baculatý obchodník uměním v růžové košili, s pěknou dívkou zavěšenou za rámě. „Ahoj, Olivero," pozdravil Isherwood a poslal mu vzdušný polibek.

„Tenhle Vecellio je skvělý tah. Jednou za pár let potřebuju právě takový kousek. Drží mě v oboru. Nahradí neprodaný mrtvý inventář a přidá něco k těm nicotným ziskům z drobných prodejů." Odmlčel se a dlouze se napil vína. „Všichni čas od času potřebujeme takový dobrý kousek, že, *Herr Heller*? Mám za to, že i ve vaší branži potřebujete čas od času velký úspěch, který vynahradí všechny vaše prohry. Na zdraví."

„Na zdraví," odpověděl Shamron a pokynul skleničkou.

„Giles Pittaway toho Vecellia mohl koupit, jenže ho prošvihl. Prošvihl ho, protože on ani jeho společníci se neobtěžovali splnit domácí úkol. Neověřili si ho. Jedině já jsem věděl, co to je zač, protože já jediný jsem se pečlivě připravil. Giles Pittaway nerozezná Vecellia od večere. Prodává zmetky. Zmetky s pozlátkem. Viděl jsi jeho zboží? Jeden kýč vedle druhého! Vyrovná se jim každé narozeninové přání!"

Shamron v roli Herr Hellera prohlásil, že už je to dost dlouho, co naposled navštívil nějakou galerii neblaze proslulého Gilese Pittawaye.

Isherwood se naklonil přes stůl, oči doširoka otevřené, rty vlhké. „Potřebuju toho Vecellia hotového do jara," pronesl polohlasem. „Jestli nebude připravený k prodeji, ztratím kupce. A ti dneska nerostou na stromech, tím spíš kupci Vecelliova oltářního obrazu. Mohl bych jeho potenciální kupce spočítat na prstech jedné ruky.

Jestli tenhle uhne, možná už nikdy žádného nenajdu. A jestli žádného nenajdu, stane se můj Ital jen další položkou mrtvého inventáře. Spálí se, jak se říká mezi obchodníky. Vy pálíte agenty, my pálíme obrazy. Na obraz se bud někdo vrhne, nebo shnije ve skladu nějakého obchodníka s uměním. A jakmile se jednou obraz spálí, je bezcenný jako vaši agenti."

„Chápu tvé dilemma, Juliane."

„*Opravdu* ho chápeš? Na světě je asi pět lidí, kteří by dokázali Vecellia pořádně opravit. Shodou okolností k nim patří i Gabriel Allon a ti ostatní by se nikdy nesnížili k tomu, aby přijali zakázku od někoho, jako jsem já."

„Gabriel je velmi talentovaný člověk. Já bohužel potřebuju jeho talent taky. K něčemu mnohem důležitějšímu, než je pět set let stará malba."

„Oh, to teda ne! Kolem mě už krouží žraloci a z banky hrozí, že mi vypoví úvěr. Nenajdu žádného dobrodince, který by pomohl zachránit mou potápějící se loď. Giles Pittaway dobrodince má! Lloydovu banku! Když spolu umění a finanční svět uzavřou manželství, nastal podle mě nejvyšší čas utéct na vysočinu a postavit pitomou archu." Následovala chvíle ticha. „A mimochodem, *Herr Heller*, jen málo věcí je v životě podstatnějších než krásné obrazy. Bez ohledu na jejich stáří."

„Měl jsem svá slova volit pečlivěji, Juliane."

„Jestli budu muset zrušit podnik, přijdu o poslední košili," vzdychl Isherwood. „Při troše štěstí dostanu za svou sbírku třicet pencí z každé libry."

Shamrona jeho prosebný výraz nijak nedojímal. „Kde je?"

„Proč bych ti to měl říkat?"

„Protože ho potřebuju, Juliane. *My* ho potřebujeme."

„Ach bože! Neval mi do hlavy tyhle klíny, na to já kašlu. Slyšel jsem všechny tvoje historky a vím, jak končí. A kromě toho, Gabriel je stejného názoru. I on s váma skončil."

„Tak mi řekni, kde je. To ti snad nic neudělá."

„Znám tě moc dobře na to, abych ti věřil. Žádný slušný člověk by ti nevěřil."

„Bud' mi řekneš, kde je, anebo si ho najdeme sami. Může to několik dní trvat, ale nakonec ho stejně najdeme."

„Dejme tomu, že ti to řeknu. Co mi za to nabídneš?"

„Dejme tomu, že bych mohl najít sponzora, který by tě podržel nad vodou, dokud neprodáš Vecellia."

„Spolehliví sponzoři jsou stejně vzácní jako spolehlivě pravý Vecellio."

„Znám někoho, kdo dlouho uvažuje o tom věnovat se obchodu s uměním. Třeba bych se za tebe mohl přimluvit."

„Jak se jmenuje?"

„Obávám se, že si bude přát zůstat v anonymitě." „Jestli Gabriel přijde na to, že jsem to byl já..." „Na nic nepříjde." Isherwood si olízl studené bledé rty.

08 KAPITOLA

PORT NAVAS, CORNWALL

Ten starý muž se objevil, zrovna když byl cizinec na moři. Peel pozoroval z okna svého pokoje, jak se snaží projet s velkým mercedesem úzkou cestou podél přístavní hráze. Zastavil u mistrova domu, zazvonil a pak zaklepal. Tak hlasitě, že to hoch nejen viděl, ale i slyšel - krátké, těžké údery. Natáhl si svetr a pláštěnku a vyrazil ven. Za chvíli už stál, těžce oddechuje, za mužem, obličej zrudlý během.

Muž se zarazil. „Kdo jsi?”

Peel si všiml přízvuku - byl podobný cizincovu, ale znatelnější.

„Jmenuju se Peel. A vy?”

Neznámý však otázku ignoroval. „Hledám toho, kdo bydlí v tomhle domě.”

„Ted tam není.”

„Jsem jeho přítel. Ty víš, kde je?”

Chlapec neodpověděl. Představa, že by cizinec měl přítele, jenž by přijel neohlášen, mu připadala absurdní. Muž se zadíval na přístaviště a pak znovu na Peela. „Je na lodi, že je to tak?”

Peel přikývl. Něco v těch očích ho děsilo.

Starý pán zkoumal oblohu pokrytou těžkými cínovými mraky, které věštily blížící se bouřku. „Není zrovna hezky na vyjížděku.”

„Moc dobře to umí.”

„Ano, umí. Kdy se vrátí?”

„Nikdy neřekne. Povím mu, že jste ho hledal.”

„Myslím, že na něj raději počkám.” Vypadal jako člověk, který vydrží čekat celou věčnost, pokud si zamane. „Dá se tu někde koupit šálek kávy?”

Peel ukázal směrem k vesnici.

Starý pán však na kávu do vesnice nešel. Vlastně nešel nikam. Nastoupil zpátky do mercedesu a usadil se za volant. Jako socha. Peel si udělal základnu na kopci vedle ústřicové farmy a zíral na řeku a moře za ní v očekávání cizince. Během odpoledne se na řece začaly objevovat zpěněné hřebeny vln a silně se rozpršelo. Do čtvrté hodiny odpolední se úplně setmělo. Promočený hoch málem umrzal chladem. Už se chystal hlídku vzdát, když za mlžným závojem spatřil modrý obláček lodních světel. Nedlouho nato uslyšel rytmický rachot motoru. Krásná dřevěná lodice se vracela domů.

Peel rozsvítil baterku a dal cizinci smluvený signál. Loďka se zlehka obrátila na pravobok a zamířila k chlapcovu stanovišti prořezávajíc černé vody. Když se přiblížila na pouhých pár metrů od pobřeží, muž na něj zakřičel: „Co se děje?“

„Čeká na vás nějaký chlap!“

„Co chce?“

„Tvrdí, že je váš přítel.“

„Řekl ti jméno?“

„Ne.“

Peel slyšel svůj vlastní hlas nesoucí se řekou dál.

„Jak vypadá?“

„Nešťastně.“

„Mluvil s přízvukem?“

„Podobným vašemu. Ale horším.“

„Běž domů.“

Ale chlapec nechtěl cizince nechávat o samotě. „Počkám na vás u přístaviště a pomůžu vám ji přivázat.“

„Udělej, co říkám,“ odmítl muž a zmizel v podpalubí.

Ze skříňky nad propanovým sporákem v lodní kuchyňce vytáhl Gabriel Allon svou zbraň, poloautomatickou pistoli glock ráže devět milimetrů. Dával přednost středně velkému modelu, s nímž se sice kvůli kratší hlavni o něco hůř zaměřovalo, ale zato se dal lépe skrýt.

Vytáhl malou širokou kolébku a zasunul do komory náboje. Zbraň strčil do pravé přední kapsy impregnovaného pláště do deště jantarové barvy. Pak zhasl světla a vyšplhal zpět na palubu.

Když obeplul kopec, ubral rychlost a pomalu vjel do tiché zátočiny. Všiml si velkého mercedesu, který parkoval u jeho domu. Slyšel, jak se otevírají dvířka vozu a rozezněl se kovový elektronický výstražný zvuk. Vnitřní osvětlení automobilu bylo vypnuto. Profesionál. Sáhł do kapsy a sevřel zbraň, prst na spoušti.

Vetřelec došel k hrázi a sestoupil po několika kamenných schodech na úroveň hladiny řeky. Gabriel by tu postavu rozeznal za všech okolností: kulatá hlava, větrem ošlehaná tvář, osobitá chůze. Jako zápasník postupující do středu ringu. Blesklo mu hlavou, že bude lepší obrátit loď a ujet po řece pryč, i přes nepřízeň počasí. Místo toho však pustil pažbu a navedl loďku k molu.

Shamron se neklidně procházel po Gabrielově ateliéru. Zastavil se u Vecelliova obrazu a pronesl: „Tak tohle je ten Isherwoodův ohromný kousek, ztracený Vecelliův oltářní obraz. Ta představa, skvělý židovský kluk pracuje na křesťanské malbě! Nechápu, proč lidi něčemu takovému věnují čas i peníze.“

„To mě nepřekvapuje. Cos udělal chudákovi Julianovi, že mě prozradil?“

„Koupil jsem mu oběd u Greena. Nikdy nepatřil k povahově vyrovnaným jedincům.“

„Co tady vlastně děláš?“

Ariel však nehodlal vyložit karty na sůl tak brzy. „Dokázal ses o sebe dobře postarat,“ poznamenal. „Tenhle baráček musel stát docela jmění.“

„Jsem jeden z nejváženějších restaurátorů na světě.“

„Kolik ti Julian slíbil za opravu Vecellia?“

„Do toho ti nic není.“

„Bud' mi to řekneš ty, nebo on. Raději bych to slyšel od tebe. Bude se to víc blížit pravdě.“

„Sto tisíc liber.“

„Už jsi něco z toho viděl?“

„Bavíme se o Julianovi *Isherwoodovi*. Dostanu zapláceno, až ho prodá, a i pak to z něj nejspíš budu muset vymlátit.“

„A ten Rembrandt?“

„Rychlovka pro Christie's. Nic náročného, čistý lak, možná trochu vyretušovat. Ještě jsem ho pořádně nezkoumal.“

Shamron popošel od Vecellia ke stolku s Gabrielovými barvicími laky a olejovými barvami. „Za koho se vydáváš tentokrát?“

„Za nikoho od vás, jestli tě zajímá tohle.“

„Ital?“

„Ano. A ty?“

„Rudolf Heller.“

„Á, Herr Heller, můj oblíbenec. Doufám, že se panu Hellerovi daří v podnikání dobře.“

„Dobré časy střídají špatné.“

Gabriel rozsvítil panel fluorescenčních světel a namířil jej na Shamrona.

Oslněný muž zamrkal. „Zhasni ten krám, Gabrieli.“

„Vím, že raději pracujete potmě, Herr Heller, ale já se vám chci dívat do obličeje. Co chcete?“

„Pojďme se projet.“

Uháněli úzkou cestou lemovanou vysokými živými ploty. Gabriel řídil jednou rukou a jel velice rychle. Na Shamronovu prosbu, aby zpomalil, sešlápl plyn ještě víc k podlaze. Shamron se mu to snažil vrátit kouřem, ale Allon stáhl okénka a v autě se okamžitě citelně ochladilo. Poražený Ari odevzdaně odhodil cigaretu do tmy.

„Víš o Paříži?“

„Viděl jsem to v televizi a četl jsem noviny.“

„Byli dobří, ti, co tu akci provedli - lepší než všichni, kteří v poslední době něco podnikli. Stejně dobří jako Černé září. Žádní vrhači kamenů nebo kluci omotaní dvaceti kilogramy semtexu. Byli to profesionálové, Gabrieli.“

Gabriel se soustředil na řízení a nevnímal úsečnost společnickova projevu. Nelíbilo se mu, jakou reakci v něm Shamronovy řeči vyvolaly. Zrychlil se mu pulz a zvlhly dlaně.

„Měli početný tým - deset, možná dvanáct agentů. Zajištění peníze, dopravu, falešné pasy. Akce naplánovaná do posledního detailu. Během třiceti vteřin bylo po všem. Do minuty se všichni dostali z mostu. Do jednoho se jim podařilo uprchnout. Francouzi nezjistili vůbec nic.“

„Co já s tím mám společného?“

Shamron zavřel oči a zarecitoval verš z Písma: „A vykonám při nich pomsty veliké káraními zuřivými, a zvědí, že já jsem Hospodin, když uvedu pomstu svou na ně.“

„Ezechiel,“ prohlásil s jistotou Gabriel.

„Podle svého přesvědčení musím odstranit každého, kdo zabíjí můj lid. Taky tomu věříš, Gabrieli?“

„Dřív jsem věřival.“

„Ještě líp - já věřím tomu, že pokud po mně chce člověk hodit kamenem, měl bych ho zastřelit dřív, než ho stihne vypustit z ruky.“ Oheň Shamronova zapalovače vykouznil stínohru na jeho popraskané tváři. „Možná už jsem pouhá relikvie. Pamatuju si, jak mě máma chovala v náručí, zatímco Arabové vypalovali a drancovali naše obydlí. Zabili mi otce během generální stávky ve třicátém sedmém. Už jsem ti to někdy říkal?“

Gabriel upíral oči na klikatou cornwallskou silnici. Neodpověděl.

„I tvého otce zabili. Na Sinaji. A co tvá matka, Gabrieli? O kolik přežila tvého otce? O dva roky? O tři?“

Vlastně jen o rok a kousek, zapřemýšlel Allon a vzpomněl si na den, kdy uložili její rakovinou prožrané ostatky do svahu nad Jizreelským údolím. „Míříš tím někam?“

„Snažím se tím říct, že odplata je dobrá. Zdravá. Očišťující.“

„Odplata vede jen k dalšímu zabíjení a další pomstě. Za každého teroristu, kterého zabijeme, se postaví kluk s kamenem nebo pistolí v ruce. Jsou jako žraločí zuby - jeden zlomíš a další zapadne na jeho místo.“

„Takže bychom to měli nechat být? To chceš říct, Gabrieli? Stát stranou a lomit rukama, zatímco ty svině vraždí naše lidi?"

„Dobře víš, že takhle to nemyslím."

Shamron ztichl. Mercedes teď projížděl potemnělou vesnicí.

„Není to můj nápad, abys věděl. Je premiérův. Rád by uzavřel mír s Palestinci, ale to nemůže, dokud budou extremisti házet z balkonu rajčata na jeviště."

„Odkdy se z tebe stal takový pacifista, Ari?"

„Na mých vlastních názorech nezáleží. Jsem jen tajný sluha, který plní příkazy."

„Kecy."

„Fajn. Chceš slyšet můj názor? Tady je. Nevěřím, že po uzavření mírové smlouvy budeme ve větším bezpečí než dosud. Nevěřím, že se podaří uhasit oheň v palestinských srdcích, dokud nezatlačí Židy do moře. A ještě něco ti povím, Gabrieli. Mnohem raději bych bojoval se zapřísáhlým nepřítelem než s protivníkem, který se kvůli sobeckým zájmům tváří jako přítel."

Shamron se poškrábal na nose v místě, kde se o něj opíraly elegantní brýle. Zestárnul. Gabriel postřehl vrásky kolem očí, když si agent drobné brýle sundal. Ani velký Ari neúprosnému času neunikl.

„Víš, co se stalo v Ammánu?" přišla další Shamronova otázka.

„Četl jsem o tom v novinách. Taky vím, co se stalo ve Švýcarsku."

„Ach, Švýcarsko," odtušil Shamron nevzrušeně, jako by se jednalo o nešťastný milostný román, na který by nejraději zapomněl. „Jednoduchá operace, že? Napíchnout byt vysoce postaveného islámského extremisty. Na tom nic není. Za starých časů bychom to svedli se zavazanýma očima. Umístit štenice a zmizet dřív, než si někdo všimne, že jsme tam byli. Jenže ti idioti zapomněli, že Švýcaři jsou nejstrašitější národ na světě. Jedna stará dáma zvedne telefon a celý tým je v rukou švýcarské policie."

„Jaká smůla."

„A já sedím v prvním letadle do Švýcarska a žebrám u našich švýcarských bratrů, aby to nezveřejnili."

„U toho bych chtěl být."

Shamron se krátce zasmál. Gabriel si uvědomil, že mu starý pán zvláštním způsobem chyběl. Kdy se viděli naposled? *Před osmi lety? Ne, skoro devíti.* Shamron přijel do Vídně hned po atentátu, aby zahladil stopy a zajistil, aby pravý důvod Gabrielovy přítomnosti ve městě zůstal utajen. Gabriel se s ním pak setkal ještě jednou - v Tel Avivu, aby mu oznámil, že končí.

„Nevím jistě, co se pokazilo," uvažoval nahlas Shamron. „Každý si teď myslí, že když je mírová dohoda na dosah ruky, nehrozí nám žádné nebezpečí. Nechápou, že mír jenom umocní zoufalství radikálů. Nechápou, že musíme naše nové arabské přátele sledovat stejně pečlivě, jako když se ke zničení našeho lidu hlásili veřejně."

„Špionova práce nemá konce."

„Jenomže dneska si ti chytrolíni odkroutí povinnou vojenskou službu a pak se po nich jen zapráší. Chtějí vydělávat a vysedávat v kavárnách na Ben Jehudově ulici s mobilem v ruce. Dřív jsme brali jen ty nejlepší. Jako tebe, Gabrieli. A teď pro nás pracují lidi příliš hloupí a líní na to, aby přežili ve skutečném světě."

„Vylepši přijímací proceduru."

„To už jsem udělal, ale potřebuju někoho hned. Někoho, kdo bude schopen vést operaci v Evropě bez povolení místní vlády, aniž by se objevil na předních stránkách *The Sunday Times*. Potřebuju tebe, Gabrieli. Potřebuju prince. Chci, abys pro Ústav udělal totéž co pro Vecellia. Tajná služba je poničená. Potřebuju tvou pomoc při její opravě."

„Dokážu napravit pět set let nedbalosti a špíny. Deset let institucionální neschopnosti spadá do úplně jiné kategorie. Najdi si někoho jiného na hledání teroristů a spravování Ústavu. Já už jsem jednou smluvně vázán."

Shamron sundal brýle, dýchl na skla a leštil je šálou. „Mimochodem, udělal to Tárik," podotkl a zkoumal brýle proti chabému světlu palubní desky. „Zmínil jsem se o tom, Gabrieli? To Tárik zabil našeho velvyslance a jeho ženu v Paříži. Kvůli Tárikovi tekla Seinou krev mého lidu. Tárik - tvůj starý známý."

Gabriel dupl na brzdy a Shamronovy brýle zastavilo až čelní sklo.

Gabriel ujížděl po Lizard Road a pak dál pustou plání pokrytou větrem navátými trsy trávy, až ke břehu moře. Zastavil na parkovišti nedaleko majáku, vypnul motor a oba se Shamronem vystoupili. Cestou ke srázu se do nich opíral prudký vítr. Když v majáku zahučela mlhová siréna, starý pán se zprudka otočil a zaujal obrannou pozici.

V malé kavárně na konci útesu se ještě svítilo. Číšníci už chtěli zavírat, ale Gabriel z nich svým šarmem vymámil ještě dvě omelety a konvičku čaje. Shamron v roli Herr Hellera si navlhčeným papírovým ubrouskem stíral prach z drahých semišových mokasinů. Servírka měla v uších tolik náušnic a na ruku tolik náramků, že když se pohybovala, znělo to jako zvonky ve větru. Oběma mužům něčím připomínala Leu.

„Proč si myslíš, že to byl Tárik?“

„Neslyšel jsi o té holce? Té Američance? Nejdřív ji využil jako zástěrku a pak chladnokrevně zabil. Tárik měl ženy vždycky rád. Škoda že všechny skončí stejně.“

„To je všechno, co máš? Mrtvou americkou holku?“ Shamron mu pověděl o videokazetě, o číšníkovi a jeho tajemném telefonátu minutu před tím, než velvyslanec s manželkou nastoupili do auta. „Jmenuje se Mohammed Azziz. Pořádající společnosti tvrdil, že je z Alžíru. Není číšník a není Alžířan. Už deset let pracuje pro Tárikovu organizaci. Několikrát účinkoval v Tárikových akcích ve vedlejší roli.“

Zvonící dívka dolila konvici horkou vodou a Shamron se odmlčel.

Když odešla, zeptal se: „Máš někoho?“ Co se týkalo osobních záležitostí, nebral si Shamron servítky. Přítel nebo nepřítel, v otázce soukromí neznal hranic.

Gabriel zavrtěl hlavou a věnoval se přesnému poměru čaje k mléku, typicky po anglicku. Ari si do šálku nasypal tři sáčky cukru a prudce míchal lžičkou. Dál pokračoval v nátlaku. „Žádná roztomilá slečinka? Žádné flámy? Žádné kouzelné vyjížděky na moře?“

„Žádné ženy. Jen Peel.“

„Ach, ten. Tvůj hlídač."

„Můj hlídač?"

„Můžu se zeptat, proč ne?"

„Nemůžeš."

Shamron se zamračil. Na překážky v rozhovoru o osobním Gabrielově životě nebyl zvyklý.

„A co tahle holka?" pohodil hlavou směrem k servírce. „Nespustí z tebe oči. Ani trochu tě nezajímá?"

„Je to dítě," odpověděl zamítavě jeho společník.

„Ty jsi dítě."

„Bude mi skoro padesát."

„Vypadáš na čtyřicet."

„To proto, že už nedělám pro tebe."

Shamron si otřel ze rtů drobký omelety. „Možná si nechceš najít jinou ženu, protože se bojíš, že ji Tárik taky zabije."

Gabriel omráčeně vzhlédl, jako by právě dostal ránu palicí.

„Možná že kdybys mi pomohl zničit Táríka, dokázal by sis odpustit Vídeň. Víím, že obviňuješ sám sebe, Gabrieli. Nebyť Tunisu, Lea a Dani by se ve Vídni vůbec neobjevili."

„Sklapni, ty..."

„Možná že kdybys mi pomohl zničit Táríka, dokázal bys nechat Leu odejít a žít svým vlastním životem."

Gabriel se zvedl, pohodil na stůl dvě zmuchlané desetilibrové bankovky a nasupeně odešel. Shamron se omluvně usmál na servírku a vydal se za ním.

U paty srázu v Polpeorské zátocě se prostírala malá písečná pláž pokrytá troskami bývalé strážní věže. Roztrhanými mračny prosvítal zářivě žlutý měsíc a jeho paprsky se odrážely na uklidněné vodní hladině. Gabriel strčil ruce do kapes pláště a vzpomínal na Vídeň. Na odpoledne před výbuchem. Tehdy se naposled miloval s Leou. *Tehdy se naposled miloval...* Trvala na tom, aby nechávali vytažené rolety, přestože okno jejich ložnice vedlo na vnitřní dvorek činžovního domu a Gabriel byl přesvědčen, že je sousedé pozorovali. Lea v to

doufala. Při myšlence na židovský pár - i když utajený, vydávající se za italského restaurátora a švýcarskou přítelkyni - oddávající se nejintimnějšímu potěšení ve městě, kde její národ vytrpěl taková muka, měla zvrhlý pocit zadostiučinění. Vybavil si její teplé vlhké tělo, slanou chuť pokožky. Později usnuli. Když se probudil, seděla na kraji postele a pozorovala ho. „Chci, aby to skončilo. Už to dál nevydržím. Chci, abys odešel z Ústavu a našel si normální práci. Zůstaneme v Evropě a ty můžeš pracovat jen jako restaurátor. Slib mi to, Gabrieli.“

Ze zadu k němu přistoupil Shamron.

Gabriel vzhlédl. „Proč ses vrátil do Ústavu? Proč jsi nezůstal v Tiberiadě a nežil podle svého? Přiběhl jsi, sotva zavolali?“

„Příliš mnoho nedokončené práce. Ještě jsem nepotkal člověka, který by odešel z tajného světa a zanechal za sebou věci v pořádku. Všichni za sebou necháváme utržené nitky. Staré akce, starší nepřátelé. Tlačí na tebe jako vzpomínky na bývalé milenky. A už jsem se taky nemohl dívat na to, jak ten Alsasan se Lvem ničí moji tajnou službu.“

„Proč si držíš Lva?“

„Protože mě k tomu donutili. Dal premiérovi jasně najevo, že pokud se ho budu chtít zbavit, neodejde potichu. Poslední, o co předseda vlády stojí, je ochromená operační jednotka. Nechtěl žádné potíže a Lev se díky němu stal nedotknutelný.“

„Je to had.“

„Premiér?“

„Lev.“

„Jedovatý had, se kterým se musí opatrně zacházet. Když Alsasan odstoupil, Lev si na jeho místo dělal velké naděje. Už není nejmladší a cítí, že mu žezlo proklouzává mezi prsty. Pokud se službou jen mihnu, stále bude mít šanci. Jestli ale zůstanu déle, dám si na čas s umíráním a odsloužím plnou dobu, pak se možná premiér poohlédne po někom mladším. Nemusím snad dodávat, že Lev na bulváru Krále Saula rozhodně nepatří k mým fanouškům.“

„Mě nikdy neměl rád.“

„Protože ti záviděl. Záviděl ti profesionální úspěch. Talent. Záviděl ti, že za tajné akce dostáváš třikrát větší plat, než má sám.“

Proboha, vždyť on ti záviděl i Leu. Jsi a měl jsi všechno, co chtěl on sám. Proto tě nenáviděl."

„Chtěl patřit k týmu v době Černého září."

„Je sice velmi nadaný, ale na operace v terénu se nehodí. Sedí mu pozice na velitelství."

„Ví, že jsi tady?"

„Neví nic," odvětil chladně Shamron. „A pokud se rozhodneš vrátit, taky se to nedozví. Dostane se ti mé individuální péče jako za starých časů."

„Zavraždění Tárika mi Daniho nevrátí. Ani Leu. Copak ses nic nenaučil? Měli jsme tak plné ruce práce se zabíjením členů Černého září, že jsme ani nepostřehli, jak se mezitím Egypt a Sýrie snaží zatlačit nás do moře. Skoro se jim to povedlo. Zabili jsme třináct Palestinců, ale z těch kluků povražděných v Mnichově to nepřivedlo zpátky ani jednoho."

„To ne, ale člověk měl dobrý pocit."

Gabriel zavřel oči. Nájemní dům na náměstí Annabaliano v Římě, temná schodišťová šachta, nepřírozeně vyzáblý palestinský překladatel Wadal Abdel Zwaiter. Velitel operací Černého září v Itálii. Vybavil si zvuk píána - nudný kousek, jež neuměl zařa-

dit - a nepříjemné tupé zadunění kulek prorážejících tkáň i kosti. Jedna ze střel minula Zweiterovo tělo a roztránila láhev fíkového vína, kterou si koupil několik okamžiků před smrtí. Z neznámého důvodu si Gabriel vždycky vzpomněl na to víno; tmavá, hnědočervená tekutina rozlitá po kamenné podlaze, mísící se s krví umírajícího muže.

Otevřel oči. Řím zmizel. „Cítil jsem se dobře jen chvíli," vzdychl. „Jenomže pak ti dojde, že jsi stejně špatný jako ti, kteří tvoji rukou umírají."

„Válka si žádá oběti z řad vojáků."

„Když se díváš do očí člověku, kterému v tutéž chvíli láduješ olovo do břicha, necítíš se jako voják, spíš jako vrah."

„Není to vražda, Gabrieli. *Nikdy* nebyla."

„Proč myslíš, že Tárika najdu?"

„Protože já našel někoho, kdo pro něho pracuje. Člověka, o němž se domnívám, že nás k němu dovede."

„Kde je?"

„Tady v Anglii."

„Kde?"

„V Londýně, což pro mě představuje malý problém. Podle vzájemné dohody s britskou tajnou službou jsme povinni jim hlásit, že působíme na jejich území. Raději bych se touto dohodou neřídil. Britové totiž budou informovat své kamarády v Langley a Langley na nás bude tlačit, abychom akci odvolali v zájmu mírového procesu."

„To teda *opravdu* představuje problém."

„Proto potřebuju tebe. Potřebuju někoho, kdo je schopen vést operaci v Anglii, aniž by vzbudil podezření mezi domorodci. Kdo je schopen vést jednoduchou sledovací akci a nezmrvit to."

„Budu ho sledovat, a tak se dostanu k Tárikovi?"

„To zní jednoduše, co?"

„Tak jednoduché to nikdy není, Ari. Obzvlášť když jsi v tom zatážený ty."

Gabriel vklouzl do domu a odhodil plášť na lehátko v obývací. Okamžitě pocítil, jak ho přitahuje Vecelliův obraz. Nikdy neopustil ateliér, aniž strávil pár minut hodnocením své práce, a vždy po návratu domů ihned zamířil opět do ateliéru a obdivně si malbu

prohlížel. Byla to první, co uviděl každé odpoledne, když se probudil, a poslední, na co se podíval každé ráno, než šel spát. Bylo to jako zvláštní forma posedlosti, ale na druhou stranu věřil, že jen posedlý může být dobrý restaurátor. *Anebo taky dobrý nájemný vrah.*

Vystoupal po schodech do ateliéru, rozsvítil lampu a zíral na objekt svého neutuchajícího zájmu. Bože, jak dlouho už se mu věnoval? Šest měsíců? Sedm? Vecellio nejspíš oltářní obraz namaloval během několika týdnů. Opravit ho zabere Gabrielovi desítkrát více času.

Zamyslel se nad tím, kolik námahy už mu zasvětil. Dva týdny strávil studiem celého autorova díla. Měsíc trvala analýza *Klanění pastýřů* pomocí několika supermoderních zařízení - speciálního

mikroskopu k posouzení povrchu malby, rentgenového snímku ke zhodnocení vrstvy pod povrchem, ultrafialového záření k odhalení dříve provedeného retušování. Další čtyři měsíce odstraňoval špinavý zažloutlý lak. Nebylo to však jako smírkovat stůl - znamenalo to obětovat spoustu času únavně nudné činnosti. Ze všeho nejdřív musel Gabriel bezchybně namíchat správný roztok - takový, aby rozpustil lak, ale nepoškodil barvy. Pak do něj namočil vlastnoručně vyrobený vatový tampon a kroužil jím po malém kousku plátna tak dlouho, než celý nasákl špinavým lakem. Vyrobil nový tampon a postup opakoval. Pořád dokola. *Namočit..., potírat..., odhodit. Namocit..., potírat..., odhodit.* Bylo to jako umývat palubu bitevní lodi zubním kartáčkem. Den, kdy se mu podařilo odstranit alespoň pár centimetrů špinavého nánosu, považoval za výjimečně úspěšný.

Ted se konečně dostal k poslední fázi celého procesu - retušování těch částí obrazu, které byly během století poškozeny nebo úplně zničeny. Puntičkářské práce otupující smysly vyžadovala každou noc několikahodinové soustředěné vnímání malinké plochy obrazu se zvětšovacími skly na očích. Jeho cílem bylo, aby se retuš nedala postřehnout ani při pohledu zblízka. Tahy štětcem, barvy i textura musely odpovídat originálu. Pokud byl okolní nátěr rozpraskaný, musel Gabriel přimalovat nepravé praskliny v retušovaném místě taky. Když autor použil jedinečný odstín lazuritové modři, strávil Gabriel řadu hodin mícháním barev na paletě, než se mu podařilo vyrobit stejný. Jeho posláním bylo zasáhnout do díla

nepoznán. Zanechat obraz tak, jak ho dostal, ale vzkříšený k původní slávě, očištěný od špinavosti.

Potřeboval spánek, ale čas s Vecelliem potřeboval ještě nutněji. Shamron v něm probudil emoce, zostřil mu smysly. Věděl, že to prospěje jeho práci. Pustil magnetofon, počkal, až začne hrát hudba, nasadil si zvětšovací brýle a uchopil paletu. S prvními tóny *Bohémy* vytlačil na paletu trochu tempéry, přidal malé množství suchého barviva a ředil vzniklou směs tak dlouho, dokud nebyl s její konzistencí spokojen. Část tváře Panny Marie úplně vybledla. Gabriel už s tím místem zápasil déle než týden. Namočil štětec do

barvy a opatrně se jeho špičkou dotkl plátna; pečlivě napodoboval Vecelliovy tahy a brzy ho práce a Pucciniho hudba zcela pohltily.

Za dvě hodiny opravil místo velké asi jako polovina knoflíku na jeho košili. Odložil brýle a protřel si oči. Připravil na paletě další barvu a znovu se ponořil do práce.

O další hodinu později se mu do mozku začaly vkrádat nepříjemné myšlenky.

To Tárik zabil našeho velvyslance a jeho ženu v Paříži.

Nebýt starého pána, Gabriel by se nikdy restaurátorem nestal. Shamron chtěl neprůstřelné krytí, takové, které by Allonovi umožnilo legitimně žít a cestovat kdekoliv v Evropě. Byl od přírody nadaný malíř - studoval výtvarné umění na prestižní akademii v Tel Avivu a rok v Paříži -, a tak ho Shamron poslal do Benátek studovat restaurátorství. Když školu dokončil, Ari najal Juliana Isherwooda, aby Gabrielovi zajistil práci. Když ho potřebovali v Ženevě, využil Isherwood svých kontaktů a našel ve Švýcarsku dílo naléhavě vyžadující opravu. Většina zakázek pocházela od soukromníků, ale někdy se objevila práce i pro menší muzea nebo jiné obchodníky s uměním. Svě řemeslo ovládl tak dokonale, že se brzy stal nejvyhledávanějším restaurátorem na světě.

Kolem druhé hodiny ranní se obličej Panny Marie začal Gabrielovi rozmazávat před očima a ztuhlým krkem téměř nemohl pohnout. Odložil zvětšovací skla, seškrábal z palety zbytky barviva a veškeré náčiní uklidil. Pak sešel do přízemí, v šatech padl na postel a pokusil se usnout. Bezúspěšně. Shamron se mu znovu vkrádal do vědomí.

Kvůli Tárikovi tekla Seinou krev mého lidu.

Gabriel otevřel oči. Pomalu, kousek po kousku se mu vybavovalo úplně všechno; jako by na stropě jeho domu byly vymalovány obrazy neveselého příběhu, který teď část po části sledoval: den, kdy ho Shamron naverboval, školení v Akademii, operace Černé září, Tunis, Vídeň... V hlavě mu zněla v Ústavu tak často slýchaná hebrejská slova: *kidon, kaca, sajan, bodel, bat levejha*.

Všichni za sebou necháváme utržené nitky. Staré akce, starí nepřátelé. Tlačí na tebe jako vzpomínky na bývalé milenky.

K čertu s tebou, Shamrone, pomyslel si Gabriel. Najdi si někoho jiného.

Sotva vysvitlo slunce, vstal a postavil se proti oknu. Z tmavých mračen padal na zem hustý déšť. Dál od přístavní hráze, na zčeřené vodní hladině za zádi jeho loďky, po sobě hlasitě křičelo hejno racků. Gabriel zamířil do kuchyně a uvařil si kávu.

Shamron mu přenechal složku s dokumenty - obyčejné desky z manilového papíru, označené jen kávovou skvrnou. Gabriel desky otevíral velmi pomalu, jako by se bál, že mu vybuchnou pod rukama. Než začal zkoumat obsah, pozvedl papíry k nosu a přičichl k nim - archiv pátracího oddělení, přesně jeho pach poznal. K přední straně byl zevnitř připevněn seznam všech osob, které kdy dokumenty držely v ruce. Jednalo se o samé pseudonymy používané v Ústavu a Gabrielovi nic neříkaly - kromě posledního z nich. Rom, vnitřní krycí jméno šéfa organizace. Obrátil první stranu a zjistil jméno subjektu. Následovala sbírka zrnitých fotografií pořízených během různých sledovacích akcí.

Zběžně přečetl všechny materiály, pak si dolil kávu a znovu se pustil do čtení, tentokrát pomaleji a pozorněji. Zmocnil se ho zvláštní pocit, jako kdyby se procházel po svém dětském pokoji - všechno se zdálo známé, jen trochu pozměněné, menší, než si pamatoval, a taky opotřebovanější. Jako vždy jej uchvátila podobnost umění restaurátorského s uměním zabíjet. Metodologie se nelišila vůbec: prostudovat cíl, plně se s ním sžít, splnit úkol, uniknout nezpozorován. Stejně tak si mohl číst vědecké pojednání o Francesku Vecelliovi, jako se teď probíral úřední zprávou o teroristovi Jusefu al-Tawfikim.

Možná že kdybys mi pomohl zničit Táríka, dokázal bys nechat Leu odejít a žít svým vlastním životem.

Když dočetl spis podruhé, vytáhl ze skříňky pod dřezem kufrík z nerezavějící oceli. Uvnitř ležela pistole - poloautomatická beretta ráže 22 se speciálně upravenou hlavní. Ústavem oblíbená vražedná zbraň, tichá, rychlá, spolehlivá. Gabriel zmáčkl uvolňovač a naplnil zásobník všemi osmi náboji. Obsahovaly méně střelného prachu než jiné typy munice, což z beretty činilo při výstřelu velmi tichou zbraň. Když Gabriel páčil po veliteli Černého září v Římě, spletli si ostatní

nájemníci smrtelné střely se zapálenými prskavkami. Vstrčil zásobník do rukojeti, natáhl závěr a zasunul první náboj do komory. Nastavil tah pružiny mechanismu tlumícího zpětný ráz tak, aby odpovídal menší prachové náplni nábojů. Pozvedl pistoli a zaostřil mířidly na pomyslný cíl. Před očima se mu zjevila tvář: bledá plet', jemné hnědé oči, krátce přistřížené černé vlasy.

Kvůli Tárikovi tekla Seinou krev mého lidu. Tárik - tvůj starý známý.

Gabriel povolil sevření zbraně, zavřel spis a přitiskl dlaně k očím. Po neštěstí ve Vídni sám sobě něco slíbil. Odejde z Ústavu už navždy; žádné slibování návratu, žádné výlety do vzpomínek, žádný kontakt s velením, konec. Bude se věnovat restaurování krásných obrazů a moři a pokusí se zapomenout, že k událostem ve Vídni kdy došlo. Uvědomoval si, že Ústav vždycky sáhl po osvědčeném veteránovi, jakmile měli případ, se kterým si nevěděli rady. Většina mužů nedokázala opustit tajný svět.

Ale co když je to pravda? Co když ho ten kluk opravdu přivede k Tárikovi?

Možná že kdybys mi pomohl zničit Tárika, dokázal by sis odpustit Vídeň.

Nevědomky vystoupal po schodech nahoru do studia, postavil se před Vecellia a zkoumal výsledky noční práce. Obdivně pokýval hlavou nad svým vlastním výkonem; alespoň k něčemu byla agentova návštěva dobrá. Najednou jej přepadla lítost. Pokud se rozhodne vzít Shamronovu nabídku, bude nucen přestat pracovat na Vecelliovi. Až se k němu vrátí, už ho nebude znát tak dokonale. Bude muset znovu začít úplně od začátku. *A co ten Rembrandt?* Rembrandta vrátí aukční síni s upřímnou profesionální omluvou. Ale Vecellia si vzít nenechá - strávil s ním příliš mnoho času, dal do něj příliš mnoho sebe sama, aby ho teď jenom tak přenechal někomu jinému. Byl to *jeho* obraz. Julian prostě musí počkat.

Seběhl dolů, uhasil plynový krb, uklidil berettu a Shamronovu složku hodil do zásuvky. Vyšel ven a zavrával pod nápořem prudkého vlhkého větru. Vzduch byl studený tak, že se skoro nedal dýchat, dešť píchal do obličeje jako tisíce malých jehliček. Měl pocit, že ho něco táhne pryč z teplého, bezpečného místa. Zdvihací lana

plachetnice bičovala stěžeň. Ukřičení rackové vzlétli z vodní hladiny a zamířili k moři; bílá křídla nevzdávala boj s těžkými šedivými mraky. Gabriel si přetáhl přes hlavu kapuci a pomalu se rozběhl.

U obchodního střediska ve vesnici stála telefonní budka. Gabriel vytočil číslo hotelu Savoy a nechal se přepojit do pokoje Rudolfa Hellera. Vždycky si představoval Shamronův obraz, jak by asi vypadal, kdyby ho mohl pozorovat skrz telefonní sluchátko - popraskaná pleť, svraštělé ruce, zarmoucený výraz ve tváři a na místě, kde bývá srdce, kus holého plátna. Ari zvedl sluchátko, oba muži si vyměnili pár zdvořilostních frází v němčině a plynule přešli do angličtiny. Gabriel vždy počítal s možností, že je někdo odposlouchává, takže když teď hovořil o chystané operaci, používal jednoduchý kód. „Tenhle projekt vyžaduje obrovský kapitál. Budu potřebovat peníze pro zaměstnance, na dopravu, kancelářské prostory, nájemné, drobnou hotovost pro případ nečekaných výdajů.“

„Ujistiťuji vás, že peníze nejsou problém.“

Gabriel upozornil na Lva a nutnost utajit před ním celou akci. „Pokud mi ale paměť dobře slouží, banku, která vám v minulosti dodávala kapitál pro obdobné projekty, teď drží v rukou konkurenti. Pokud v této chvíli požádáte o peníze, mohl byste přitáhnout nežádoucí pozornost konkurence k našim záměrům.“

„Po pravdě řečeno, mám v úmyslu využít jiného finančního zdroje; naši rivalové se nic nedozvědí.“

„Jestliže přijmu vaši nabídku, budu mít svolení řídit celou akci, jak uznám za vhodné. Utajení projektu bude vyžadovat spoluúčast nezávislých dodavatelů a jiných samostatných subjektů. Takoví lidé něco stojí. Chci právo rozhodovat bez cizího zasahování o vynakládání peněžních prostředků a využívání zdrojů podle svého přesvědčení.“

„Máte ho mít, i když nejvyšší kontrolní funkci v celé operaci budu zastávat já v Ženevě.“

„Domluveno. Zbývá otázka ohodnocení mé vlastní osoby.“

„Bohužel pro mne se nacházíte v situaci, kdy si můžete diktovat podmínky.“

„Sto padesát tisíc liber. Pokud se akce protáhne na dobu delší než šest měsíců, dostanu dalších sto tisíc liber.“

„Ujednáno. Takže jsme dohodnuti?“

„Dám vám vědět do večera.“

Jako první se tu zprávu však nedozvěděl Shamron, ale Peel.

Pozdě odpoledne zaslechl rámus přicházející od hráze. Zvedl hlavu od úkolů a vyhlédl z okna. V padajícím soumraku spatřil cizince na palubě jeho lodi. Ve žluté pláštěnce a s černou vlněnou námořnickou čepicí naraženou tak hluboko do čela, že mu téměř neviděl do očí, vyřazoval plavidlo z provozu. Stahoval plachty, odmontovával antény, zamykal příklopy. Ve tváři se mu zračilo pevné odhodlání, jakého si Peel nikdy předtím nevšiml. Zvažoval, jestli nemá seběhnout za ním a zjistit, co se děje, ale muž svým chováním dával jasně najevo, že na nějaké návštěvy rozhodně nemá náladu.

Asi za hodinu zmizel cizinec v domě. Peel se vrátil k úloze, ale za chvíli ho znovu vyrušil hluk, tentokrát startujícího cizincova MG. Rozběhl se k oknu právě včas, aby zahlédl, jak se auto pomalu rozjíždí po cestě. Zvedl ruku, aby zamával, ale vypadalo to spíš jako znamení kapitulace. Myslel si, že ho odjíždějící muž ani nespapřil. Než však MG úplně zmizelo, zablikala na něj liánami deště přední světlá.

Stál u okna tak dlouho, dokud alespoň vzdáleně slyšel rachot motoru. Po tváři mu stékala slza. Naštvaně ji setřel - velcí kluci nepláčou, řekl si. Cizinec pro mě nikdy brečet nebude. Já pro něho taky ne. V přízemí se matka zase hádala s Derekem. Peel vlezl do postele a schoval hlavu pod polštář.

09 KAPITOLA

HOLBORN, LONDÝN

Centrála Looking Glass Communications, miliardářského konSORCIA mezinárodních nakladatelských podniků, sídlila v moderní kancelářské budově na New Square. Patřila dvoumetrovému, sto třicet kilogramů vážícímu tyranovi Benjaminu Stoneovi. Ze svého luxusně zařízeného střešního bytu nad kanceláři centrály spravoval Stone impérium rozkročené od Středního východu až ke Spojeným státům. Vlastnil několik tuctů novin a časopisů a také kontrolní balík akcií ctihodného newyorského vydavatelství Horton & McLawson. Třešničkou na dortu jeho bohatství však byl třetí nejprodávanější bulvární plátek v Británii *Daily Sentinel*. Mezi novináři z londýnské Fleet Street se ujal název *Daily Stone*, neboť se často stávalo, že deník otiskl i dva články o majitelově podnikání či dobročinnosti v jediném výtisku.

Jeho konkurenti však nevěděli, že Stone, původem maďarský Žid, je Shamronův nejceněnější *sajan*. Když starý pán potřeboval na poslední chvíli nasadit *kacu* do nepřátelské země, obrátil se na Stonea a *Daily Sentinel* se postaral o krytí. Když nespokojený bývalý *kaca* vyhrožoval zveřejněním skandálních zpráv o Ústavu, Shamron požádal milionáře, aby s pomocí newyorského vydavatelství poslal celou záležitost k ledu. Když chtěl agent vypustit do západního světa fámu, stačilo sáhnout po telefonu a pošeptat ji magnátovi do ucha.

Stoneův největší přínos Ústavu však spočíval v penězích. Mezi členy vedení na bulváru Krále Saula si vysloužil přezdívku *Hadassah*; prostředky z penzijních fondů jeho společností Mossad finančně zajišťoval své operace už roky. Kdykoliv Ari potřeboval, Stone převedl peníze přes několik fingovaných společností až na Shamronův provozní účet v Ženevě.

Finančník toho večera přivítal starého vyzvědače v přezdobené vstupní hale. „Doprdele!“ zaburácel charakteristickým barytonem.

„Rudolfe, příteli *drahý*¹. Nevěděl jsem, žeš přijel! Proč jsi mi neza-
volal dřív? Připravil bych pro tebe něco pořádného. Banket. Lidskou
oběť.“ Tloušťík položil svou mohutnou tlapu na Shamronovo
rameno. „Ty zrádná potvoro! Máš štěstí, že jsi mě tady zastihl. *To je*
skvelé! Fantazie! Pojď dál. Posad' se a dej si něco k jídlu. *A pij.*“

Společně přešli do obývacího pokoje. Veškeré vybavení bylo
stejně nadměrně veliké jako jeho majitel - hluboká křesla, pohovky z
ručně opracované kůže, tlustý červený koberec, pohodlné pohovky a
široké nízké stoly s vázami čerstvých květín a spoustou okázale
drahých tretek, jimiž boháče obdarovávali jiní, podobně majetní
muži. Stone usadil hosta do křesla, jako by se ho chystal vyslýchat.
Odkráčel k oknu, zmáčkl tlačítko a těžké závěsy se zvolna roztáhly.
Z druhé strany pracoval umývač oken. Magnát zaklepal tukem
obalenými zápěstními kůstkami na sklo a místo zamávání se pokusil
o karatistický sek.

„Jsem pánem a správcem všeho, co zde vidíte, Herr Heller,"
oznamoval hrdě Arimu a obdivoval vlastní výhled. „Tenhle chlápek
čistí moje okna každý den. Nemůžu vystát špínu na skle. Kdybych
mu přikázal, ať skočí dolů, s radostí by to udělal a ještě by mi později
poděkoval za skvělý návrh. Neudělal by to z loajality. Ani z
respektu. A už vůbec z *lásky*. Udělal by to, protože by se bál ne-
uposlechnout. Strach je jediný cit, na kterém skutečně záleží.“

Myč práci v rychlosti dokončil a slanil po stěně budovy na zem.
Stone se pomalu přesunul na druhý konec pokoje a otevřel ledničku
za barem. Vytáhl dvě lahve šampaňského - jedna mu nikdy nestačila
- a kolenem dvířka s bouchnutím přirazil zpátky. Pokusil se otevřít
jednu z lahví, ale jeho tlusté prsty se k loupání staniolu a odmotávání
malého kousku drátu vůbec nehodily. Nakonec bezradně pohodil
hlavou. „Angelino!" zavolal halasně.

Do pokoje vstoupila vystrašená portugalská služebná, jež se ne-
dokázala ani podívat svému nadřízenému do očí.

„Vezměte je," přikázal Stone a podal jí lahve, které držel za hrd-
lo, jako kdyby je škrtil, „odzátkujte a položte do ledu. Taký přineste
nějaké jídlo, Angelino, hromadu jídla. Kaviár, uzený losos a neza-
pomeňte na jahody. Pořádně velké jahody. Jako kozičky dospívající
holky.“

S žuchnutím se rozvalil v rohu pohovky a opřel se nohama o protějščí kanape. Sundal si kravatu, smotal ji do klubíčka a hodil za sebe na zem. Na sobě měl ručně vyrobenou proužkovanou košili z egyptské bavlny a kalhoty mu přidržovaly kaštanově hnědé šle. Zlaté manžetové knoflíčky se velikostí skoro vyrovnaly ciferníku jeho masivních zlatých náramkových hodinek. Do pokoje se vrátila Angelina, položila na stůl podnos plný jídla a rychle zase odběhla. Stone rozlil víno do štíhlých sklenek o objemu dobrého půl litru. Natáhl se pro jahodu velkou jako švestka, a než ji vložil do úst, namočil ji ve zlatavém moku. Zdálo se, že ji spolkl bez jediného kousnutí. Shamron se náhle cítil jako Alenka v říši divů. Všechno mu připadalo příliš obrovské - sklenice, jahody, plátky uzeného lososa, obří televizní obrazovka, na které potichu běžely zprávy amerického ekonomického kanálu, Stone a jeho absurdní hlas.

„Co kdybychom odložili masky, Herr Heller?“

Shamron přikývl. Technik z londýnské pobočky Ústavu odpovědně zkontroloval celý byt a nenašel žádná odposlouchávací zařízení.

„Ari, příteli můj!“

Stone zanořil špičku toastu do mísy s kaviárem. Shamron pozoroval, jak v jeho chřtánu mizí sousto jesetera v hodnotě zhruba tří set dolarů. Dvacet minut živil magnát Shamrona historkami o světě obchodu, svých dobročinných skutcích, nedávném setkání s princem z Walesu i o rozmanitých aktivitách svého sexuálního života. Zarazil se jen ve chvíli, kdy zařval na Angelinu, ať přinese další kád' kaviáru. Starý pán nehnutě poslouchal, nohu přes nohu, pozoroval bublinky ve sklenici stoupající k hladině vína a čas od času utrousil: „Zajímavé," nebo: „To je skvělé."

„Jak se mají děti?“ vyhrkl Stone a nečekaně tak změnil téma. Shamronův syn sloužil jako příslušník izraelské armády v bezpečnostním pásmu jižního Libanonu. Dcera se odstěhovala na Nový Zéland, úplně se sžila s místní kulturou a zvyklostmi a nikdy neodpovídala na jeho telefonáty.

„Dobře," odpověděl Shamron. „A co tvoje? Jak se daří klukům?“

„Minulý týden jsem musel propustit Christophera."

„Slyšel jsem.“

„Konkurenti se na můj účet dobře bavili, ale podle mě to chtělo odvalu. Každý zaměstnanec Looking Glass - a je úplně jedno, jak daleko v potravinovém řetězci se nachází - teď ví, že jsem tvrdý mizera, ale férový.“

„A taky dost krutý. Tvůj kluk přišel na poradu o pouhých pět minut později.“

„Jde o princip, Ari. Princip. Měl bys ve svém krámě zkusit některý z mých postupů.“

„A co Jonathan?“

„Pracuje pro konkurenci. Řekl jsem mu, ať zapomene na dědictví. Na to už prý zapomněl dávno, tvrdil.“

Shamron zavrtěl hlavou nad prapodivnými rozhodnutími dětí.

„Tak, co tě vlastně přivádí na můj práh, Ari Shamrone? Jídlo určitě ne. Kaviáru ses ani nedotkl. Ani šampaňského. Nesed tady tak netečně. Mluv.“

„Potřebuju peníze.“

„No jistě, to vidím. Nejsem přece úplný idiot. Tváříš se skoro poníženě. Co je to tentokrát? Nenechávej si to pro sebe, Ari. Po všem, co jsem pro tebe udělal, mám právo to vědět.“

„Jde o ten incident v Paříži,“ odvětil Shamron. „Obávám se, že víc říct nemohu.“

„No tak, Ari. Určitě to zvládneš. Dej mi něco, čeho bych se mohl chytit alespoň jednou rukou.“

„Chci dostat teroristy, kteří za tím stojí.“

„To už je lepší. Kolik?“

„Půl milionu.“

„S jakou příchutí?“

„Dolarovou.“

„Zálohu, nebo celou částku?“

„Dal bych přednost pravidelným platbám, samozřejmě v závislosti na tom, jak dlouho potrvá ty parchanty najít.“

„To by, myslím, šlo. Kam to chceš doručit?“

„V Nassau sídlí malá lodní společnost. Carlton Limited. Největší nákladní loď jim stojí v suchém doku a prochází náročnými úpravami. Naneštěstí si opravy vyžádají mnohem víc času i peněz,

než majitelé Carltonu plánovali. Potřebují rychle finanční injekci, jinak půjde loď ke dnu a společnost stáhne s sebou."

„Aha."

Shamron odrecitoval číslo účtu na Bahamách a Stone si ho chvatně zapsal zlatým perem do poznámkového bloku.

„Půl milionu můžu na ten účet poslat do zítřejšího rána."

„Děkuju."

„Co dál?"

„Potřeboval bych, abys ještě jednou investoval."

„Další lodní společnost?"

„No, vlastně se jedná o obchod s uměním tady v Londýně."

„Umění! Díky, Ari, ale to v žádném případě."

„Žádám tě o laskavost."

Magnát dlouze vydechl a Shamron zacítil pach kaviáru a šampaňského. „Poslouchám."

„Potřebuju, abys zařídil překlenovací úvěr společnosti Isherwoodova výtvarná galerie."

„Isherwood!"

Shamron přikývl.

„*Julian Isherwood? Julek Isherwood?* Pár pochybných investicí už jsem provedl, Ari, ale poskytnout peníze zrovna jemu je to samé jako je přiložit do kamen. To neudělám. Promiň, ale s tímhle ti nepomůžu."

„Žádám tě o to jako o osobní laskavost."

„A já ti *říkám*, že do toho nejdu. Ať se Julek utopí nebo plave sám." Stone opět nečekaně uhnul od tématu. „Netušil jsem, že Isherwood patří k bratrstvu."

„To netvrdím."

„Na tom *nezáleží*, protože jemu nepůjčím ani penny. Už jsem se rozhodl. Konec diskuse."

„To je nemilé."

„Nevyhrožuj, Ari Shamrone. Jak se vůbec opovažuješ po tom všem, co jsem pro tebe udělal? Ústav by neměl ani kam chcát, kdyby nebylo mě. O tom, kolik milionů jsem vám dal, už jsem dokonce ztratil přehled."

„Byl jsi vždy velmi štědrý, Benjamine."

„Štědrý! *Proboha!* Já sám vás držím nad vodou. Ale pokud sis toho nevšiml, s Looking Glass to teď nevypadá moc dobře. Věřitelé hledají sebemenší skulinu. Banky chtějí zpět své peníze, než mi půjčí další. Firma nabírá vodu, kamaráde. A jestli se potopí, ztratíte bezednou studnu financí."

„Jsem si vědom tvých momentálních potíží," uznal Shamron. „Ale taky vím, že z této krize vyjdete silnější než kdykoliv dřív."

„Ó ano? Opravdu si jsi tak jistý? *Hovno!* A co tě k takovému závěru vede?"

„Naprostá důvěra ve tvou osobu."

„Nehraj to na mě, Ari. Dával jsem vám ochotně, kolik jste chtěli, celé roky a nežádal nic na oplátku. Ale teď potřebuju tvoji pomoc. Přitlač na přátele v Londýně, aby nesvírali měšec s penězi tak pevně. Snaž se přesvědčit mé izraelské investory, že bude v nejlepším zájmu všech zainteresovaných, když mi odpustí podstatnou část dluhu."

„Uvidím, co se s tím dá dělat."

„A ještě něco. Tisknu tu vaši černou propagandu, kdykoliv mě o to požádáš. Přihod' mi čas od času taky nějaký slušný trhák. Nějakou bombu. Ať se noviny prodávají. Ať můžu klukům, co sedí na penězích, ukázat, že Looking Glass je pořád významná společnost, se kterou se musí počítat."

„Pokusím se něco vymyslet."

„*Vymyslíš* něco." Stone strčil do pusy další hromadu kaviáru. „Spolu pohneme horou, Ari. Ale jestli se společnost potopí, všechno by se mohlo ošklivě znepríjemnit."

Následujícího rána se Shamron setkal v Hampstead Heathu s Gabrielem. Procházeli pěšinou lemovanou buky nasáklými vodou. Než promluvil, Shamron počkal, až je mine dvojice běžců. „Peníze jsou připravené - pět set tisíc amerických dolarů. Obvyklý účet v Ženevě."

„Co když budu potřebovat víc?"

„Pak dostaneš víc. Ale studna není bezedná. Vždycky sis dával pozor na peníze. Doufám, že se na tom nic nezmění ani teď, když už ti na záda nebudou dýchat účetní od Krále Saula.“

„Utratím jen za to, co budu nutně potřebovat.“

Shamron přešel k tématu předávání zpráv. Jelikož Lev řídil londýnskou rezidenturu, byly její personál a vybavení pro Gabriela zcela nepřístupné. V Londýně se pohybovali tři *bodelové*, kteří zůstali věrní Shamronovi a v případě nutnosti byli ochotni pomoci Gabrielovi, aniž by o tom rezidentovi řekli. Shamron odrecitoval několik telefonních čísel, která si Gabriel okamžitě vryl do paměti.

Cítil se jako v Akademii, kdy hráli hloupé pamětní hry a cvičili se ve všímavosti, což mimo jiné obnášelo počítání schodů mezi patry, memorování obsahu skříně či poznávacích značek dvanácti zaparkovaných aut jedním letmým pohledem.

Starý agent pokračoval. Zajištěné linky londýnské kanceláře k elektronické komunikaci rovněž nemůže využívat, protože všechny přenosy kontroluje rezident. Ze stejného důvodu nemůže použít ani mrtvou schránku. V nejhorším případě lze podat hlášení adresované Amosi Argovi prostřednictvím diplomatické pošty. Přítel na ministerstvu zahraničí ho pošle Shamronovi na bulvár Krále Saula. Téhle výsady by však neměl zneužívat. Nesmí se uchýlit ani do jednoho z londýnských bezpečných bytů, protože je londýnská rezidentura často potřebuje a Lev si o jejich užívání vede pečlivé záznamy.

Shamron zadrmolil číslo telefonní linky v Oslu, jež byla přesměrována až do jeho domu v Tiberiadě. Ta měla být čistá.

„Pokud bude nevyhnutelné setkat se osobně, pak jedině v Paříži,“ dodal. „Na místech z operace Černé září, z piety ke starým časům. Stejná sekvence, stejné ústupové trasy, stejná gesta. Pamatuješ si ta místa v Paříži?“

„Paříž tu pro nás byla vždycky.“

„Otázky?“

Gabriel zakroutil hlavou.

„Můžu pro tebe ještě něco udělat?“

„Odjed z Británie, co nejrychleji to půjde,“ doporučil Allon.

Pak se obrátil a rychle kráčel pryč.

10 KAPITOLA

ST. JAMES, LONDÝN

„Poslouchej, Juliane," začal Oliver Dimbleby vtíravě tlumeným hlasem a naklonil svou masitou hlavu přes stůl. „Já vím, že máš problémy. Celá *ulice* ví, že máš problémy. Tady se nic neutají, kamaráde."

Dimbleby, muž s růžovou pokožkou v růžové košili, vypadal vždy sám se sebou nadmíru spokojený. Měl kudrnaté vlasy pískové barvy a nosil krátce zastřižené kotlety. S Isherwoodem si byli tak blízcí, jak si jen dva soupeři v obchodu s uměním mohli v Londýně být - což znamenalo, že Julian pohrdal Oliverem o něco méně než za normálních okolností.

„Přišel jsi o podporu," pokračoval Dimbleby. „Nepodařilo by se ti nikomu obraz ani *dát*, natož *prodat*. Přišel jsi dokonce i o tu holku, co tady seděla minulý měsíc, o čtrnáct dní dřív než obvykle. *Sakra*, jakže se to jmenovala?"

„Heather."

„No jo, Heather. Škoda, přijít o takový kus, nezdá se ti? Byl bych rád poznal *Heather* o trochu lépe. Zastavila se nejdřív u mě, než zamířila ke Gilesu Pittawayovi. Rozkošná slečna, ale vysvětlil jsem jí, že kamarádovi nepolezu do zelí, a poslal ji pryč. Bohužel se vydala na New Bond Street a padla tomu d'áblovi přímo do náruče."

„No tak mám problémy," připustil Isherwood ve snaze změnit téma hovoru. „A kam tím míříš?"

„To Pittaway, že? Všechny nás tlačí ke zdi, co?" Dimbleby, posilněn dvěma lahvemi burgundského, které spolu vypili během oběda, hovořil stále otevřeněji a začínal se mu plést jazyk. „Dovol mi

zasvětit tě do jisté maličkosti, starý brachu. Všichni jsme na jedné lodi. Nejsou kupci a my nemáme žádné slušné obrazy, které

bychom mohli prodat, ani kdyby byli. Všechno jenom modernisti a impresionisti a van Gogha nebo Moneta si nikdo dovolit nemůže, až na ty velký zvířata nad náma. Nedávno se u mě v galerii zastavil jeden známý umělec, že chce něco do ložnice, co by se hodilo k jeho povlečení a koberci ze Santa Fe. Poslal jsem ho do supermarketu a ten tupec se tomu ani nezasmál. Můj otec mě před touhle branží správně varoval. Někdy si nadávám, že jsem toho starého mizeru neposlechl. Giles Pittaway vysává z tohohle podnikání všechen dýchatelný vzduch. A s takovýma sračkama! *Ježíši!* Ale že jsou to pořádné sračky, co, Juliane?"

„Mnohem víc, Olivere," přitakal jeho společník a dolil oběma víno.

„Minulý týden jsem nahlédl oknem do jedné z jeho galerií. Měl tam vystavený ohromně zářivý, ohromně nablýskaný kousek od toho květomazala z Colmaru. Jak se ten patlal, sakra, jmenuje, nevíš?"

„Máš na mysli Jeana-Georgese Hirna?"

„Jo, přesně toho! Jean-Georges Hirn. Kytice růží, narcisů, hyacintů, řeřich, svlačců a dalších květín. Já tomu říkám kýč. Chápeš mě, Juliane?"

Isherwood rozvážně pokýval hlavou a usrkl vína. Dimbleby se zhluboka nadechl a znovu se pohroužil do neradostných úvah. „Tentýž den jsem večerel s Roddym v Mirabelle. Sám víš, jak večere s Roddym dopadají. Pochopitelně jsme asi kolem půlnoci odcházeli s hlavou vysoko v oblacích. Žádná bolest. *Otupělost*. Chvíli jsme se procházeli ulicemi. On se teď rozvádí. Manželku už ty jeho nikam nevedoucí kašpařiny přestaly bavit. No, jdeme a kecáme a najednou stojíme před galerií ctihodného Gilese Pittawaye, před oním rozpatlaným hovnem od Jeana-Georgese Hirna, kyticí růží, narcisů, hyacintů, řeřich, svlačců a dalších květín."

„Mám pocit, že o zbytek už nestojím," zaúpěl Isherwood.

„Ale ano, stojíš, příteli můj," trval na svém Dimbleby. Naklonil se ještě víc kupředu a malým hbitým jazykem si olízl tenké rty. „Roddy se šíleně nasral a předvedl, jak výtečně umí řečnit. Mluvil tak hlasitě, že ho muselo být slyšet až St. John's Wood. Označil Pit-

tawaye za ďábla a prohlásil, že jeho nadvláda předznamenává apokalypsu. Opravdu úchvatný projev. Jen jsem tam užasle stál na chodníku vedle něho, tleskal mu a návdavkem sem tam přidal souhlasné ,tak tak'."

Dimbleby se naklonil ještě blíže a rozrušeně zašeptal: „Když skončil své *kázání*, rozmáchl se kuffíkem proti sklu; znáš tu jeho odpornou kovovou kraksnu, které se nechce vzdát. Po několika ranách se tabule roztříštila na kousíčky a rozřinčel se alarm."

„Olivere! Řekni mi, že tohle je jen další z tvých povedených historek! Proboha!"

„Je to pravda, Juliane. Holá pravda. Nevyprávím ti tu žádné pohádky. Popadl jsem ho za límec a utíkali jsme pryč jako o život. Roddy byl tak nasraný, že všechno zapomněl."

Z množství vypitého vína rozbolela Isherwooda hlava. „Má tenhle mizerný příběh nějakou pointu?"

„Pointa je, že v tom nejsi sám. Všechny nás štve. Drží nás za koule a svírá čím dál pevněji. Mně už skoro modrají, prokrista."

„Přežíváš, Oliver. A tloustneš. Brzo budeš potřebovat větší galerii."

„Och, docela se daří, díky moc. Ale mohlo by to jít líp. I tobě, Juliane. Nechci tě kritizovat, ale mohl bys s těmi svými obrazy trochu zahýbat."

„Časy se změnil. Ted se jenom potřebuju pár týdnů držet zuby nehty a pak už to půjde. Co opravdu *potřebuju*, je nová holka."

„Tu ti můžu sehnat."

„Nemyslím lehkou. Potřebuju někoho, kdo umí zvedat telefony a taky ví něco o umění."

„Ta, o které mluvím, rozhodně umí zvedat telefony a je skutečné umělecké dílko. A doufám, že neupínáš naděje k tomu kusu, cos loni v létě koupil od Christie's."

„Jak to sakra, Oliver..."

„Jak jsem říkal, kamaráde. Tady se nic neutají."

„Olivere, přestaň chodit kolem horké kaše, prosím, a přejdi konečně *k věci*."

„Věc se má tak, že musíme táhnout za jeden provaz. Chceme-li přežít, musíme se spojit dohromady. Nikdy toho všivého Gilese

Pittawaye neporazíme, ale pokud se dohodneme na společném obranném postupu, možná budeme moci žít v míru."

„Plácáš nesmysly, Olivero. Proboha svatého, pokus se aspoň jednou v životě vyjádřit jasně. Nejsem jedna z tvých holčiček."

„Tak dobře, vyjádřím se jasně. Přemýšlel jsem o partnerství."

„O partnerství? O jakém partnerství?"

„Na rovinu?"

„Samozřejmě."

„Obchodní partnerství, které spočívá v tom, že tě vyplatím."

„Olivero!"

„Patří ti pěkná galerie."

„Olivero!"

„A spousta krásných obrazů ve Sklepení."

„*Olivero!*"

„Dokonce se ti podařilo uchovat docela dobrou pověst. Rád bych si prohlédl tvou sbírku. Neboj se, nabídnu ti férovou cenu. Dost na to, abys vyplatil věřitele. Pak bych se rád zbavil tvého mrtvého inventáře, aspoň za pár peněz. Nechám tě u sebe pracovat. Dostaneš královský plat a odměnu. Dařilo by se ti docela dobře, Juliane."

„Pracovat pro tebe? Ty ses snad úplně zbláznil! Co si to vůbec dovoluješ, Olivero?"

„Přestaň se rozčilovat a zkus spolknout svoji hrdost. Je to čistě obchodní záležitost, nic osobního. Házím ti záchranné lano. Neblázni a přístup na tuhle pitomou hru."

Jenomže Isherwood už stál a lovil po kapsách peníze.

„Prosím tě, Juliane. Nech si svoje peníze, tohle je na mně. Uklidni se."

„Jdi do prdele!" Isherwood mrštil dvěma zmuchlanými dvacetilibrovými bankovkami Dimblebymu do obličeje. „Jak se opovažuješ, Olivero!"

Vyřítel se ze dveří restaurace a zamířil ke galerii. Tak šakali ze St. James už krouží a vypasený Oliver Dimbleby touží po nejmasitější zdechlině. *Vyplatit mě, Olivero! Taková drzost! Ta představa, pracovat pro toho malého obtlouklého misogyny!* Měl sto chutí zavolat Gilesu Pittawayovi a podělit se s ním o poznatky týkající se rozbité vitríny jeho galerie.

Jak tak kráčel po Masonově dvoru, Julian Isherwood si svato-
svatě slíbil, že se nevzdá bez boje. Jenomže k boji potřebuje čistého
Vecellia a k tomu potřebuje Gabriela. Musí ho najít, než na něho za-
působí Shamronovo kouzlo a zmizí navždycky. Vystoupal po
schodech a odemkl dveře pracovny. Samota ho skličovala; když se

vracel po obědě do práce, jako první obvykle uviděl pěknou
milou tvář v přijímací místnosti. Usedl za svůj pracovní stůl a
vyhledal v diáři Gabrielovo telefonní číslo. Vytočil je a nechal
přístroj na druhé straně dvanáctkrát zazvonit. Naštvaně praštil
sluchátkem. *Možná si jen odskočil pro něco do vesnice. Anebo se
plaví na tom svém zatraceném voru.*

Nebo už se k němu dostal Shamron.

„Doprdele!“ zaklel potichu.

Odešel z galerie, na Piccadilly Circus přivolal mávnutím ruky
taxík a nechal se odvézt na Great Russell Street. Vystoupil několik
bloků od Britského muzea, zaplatil řidiči a vešel do obchodu s ma-
lířskými potřebami. Venkovní tabule prozrazovala majitele: L.
Cornellissen & Son. Když stanul uvnitř na odřené dřevěné podlaze
obklopen nalakovanými policemi plnými barviv, palet, papírů, plá-
ten, štětců a kreslicích uhlů, ovládl ho podivný klid.

Přes pult se na něj usmála Penelope, anděl s plavými vlasy.

„Nazdar, Pen.“

„Juliane, to je překvapení,“ vydechla. „Jak se máš? Vypadáš do-
cela vyřízené.“

„Právě jsem obědval s Oliverem Dimblebym.“ Dál nemusel nic
vysvětlovat. „Poslyš, napadlo mě, jestli jsi náhodou nepotkala našeho
společného přítele. Nebere, telefony. Začínám se bát, jestli mu třeba
nesklouzla noha ze srázu a neleží teď někde pod útesem v
Cornwallu.“

„Bohužel jsem toho pohledného muže neviděla už strašlivě
dlouho.“

„Nikdo jiný z krámu o něm neví?“

„Počkej, poptám se.“

Penelope se obrátila na Margaret, Margaret na Shermana a ten
na Triciu. Tak to pokračovalo dál, až se odněkud z hlubin obchodu -

vypadalo to na oddělení akrylových barev a pastelek - ozval neznámý hlas a slavnostně oznámil: „Mluvil jsem s ním dneska ráno.“

„Řekl byste mi, co chtěl?“ otázal se Isherwood zdi.

„Zrušit měsíční objednávky zásob.“

„Kolik *měsíčních* objednávek přesně?“

„Všechny měsíční objednávky, a to až do odvolání.“

„Neřekl proč?“

„Copak to někdy dělá?“

Příštího rána odvolal Isherwood všechny schůzky až do konce týdne a pronajal si auto. Pět hodin strávil na dálnici. Jel na západ směrem na Bristol, potom na jih podél Lamanšského průlivu a pak se dlouho táhl Devonem a Comwallem. Počasí bylo stejně vrtošivé jako jeho nálada - v jednu chvíli se na zem snášely kapky deště, jindy za mraky vysvitlo nesmělé zimní slunce. Vítr však foukal bez ustání. Někdy narážel do auta tak prudce, že galerista sotva udržel malý ford escort na silnici. Jedl za jízdy a zastavil pouze třikrát -jednou, aby natankoval, podruhé, když se potřeboval vyčurat, a naposled, když do přední masky automobilu naletěl mořský pták. Zvedl mrtvolku rukou obalenou prázdným igelitovým sáčkem od sendviče, a než ji obřadně položil do vřesoviště, odříkal krátkou židovskou modlitbu za mrtvé.

Ke Gabrielovu domu dorazil krátce před třetí hodinou; okamžitě si všiml plachetnice zakryté nepromokavou plachtou. Přes úzkou uličku došel ke vchodu a zazvonil. Když nikdo neotvíral, zkusil to znovu, pak několikrát silně zabouchal na dveře a nakonec zkusil otevřít. Bylo zamčeno.

Zamžoural tabulovým oknem do pečlivě uklizené kuchyně. Gabrielovi na jídle nikdy moc nezáleželo - kus chleba a pár zrněk rýže mu vystačilo na dalších padesát kilometrů pochodu -, ale i na jeho poměry byla místnost neobvykle sterilní, nikde žádné zásoby. Takže odjel, usoudil Isherwood. Na dlouho.

Obešel dům zahradou a vyzkoušel západku na každém okně v naději, že některou z nich zapomněl Gabriel zajistit. Což agentovi samozřejmě vůbec neodpovídalo.

Vrátil se k přístavišti. Po řece se od moře valily chuchvalce šedivé mlhy. Isherwoodovi dopadla na čelo obrovská dešťová kapka a stekla mu po kořenu nosu až pod brýle. Otráveně si je sundal a neviděl nic než nejasné obrysy okolí. Z kapsy vyhrabal kapesník, a když si otřel obličej a znovu brýle nasadil, všiml si opodál stojícího chlapce. Vypadalo to, že se objevil úplně odnikud - jako šelma, když stopuje kořist. Isherwood sám děti neměl a nedokázal odhadnout jeho věk. Nakonec usoudil, že tomu klukovi s vyzáblým obličejem může být tak jedenáct dvanáct let.

„Co jste v tom domě chtěl ukrást?“ zeptal se chlapec bez okolků, dřív než muž stačil otevřít pusu.

„Nechci nic krást. A ty jsi, sakra, kdo?“

„Peel. A vy?“

„Jsem přítel toho muže, který tu bydlí. Jmenuji se Julian.“

Isherwood napřáhl paži, ale chlapec zůstal nehnutě stát s rukama založenýma na prsou.

„O žádném příteli Julianovi se nikdy nezmínil.“

„O spoustě věcí se nikdy nezmiňuje.“

„Co chcete?“

„Mluvit s ním.“

„Je pryč.“

„Taky vidím. Ty víš, kam jel?“

„To neříkal.“

„Víš, kdy se vrátí?“

„Neříkal.“

Rozpršelo se ještě hustěji, ale kluk se ani nehnul. Isherwood spojil ruce nad hlavou v marné snaze uchránit se před přívalem kapek a obrátil se k domu. „Víš, čím se živí?“ zeptal se.

Hoch přikývl.

„Ví to ve vesnici ještě někdo?“

Peel zavrtěl hlavou.

„Pracuje pro mě,“ hlesl Isherwood, jako by se přiznával ke spáchanému zločinu. „Patří mi obraz, který opravuje.“

„Ten Rembrandt, nebo Vecellio?"

Galerista se pousmál. „Vecellio, chlapče."

„Je nádherný."

„To opravdu je."

Chvíli stáli bok po boku a hleděli k domku, nedbajíce stále hustějšího deště. V Gabrielově malém ochránci poznával Isherwood kousek sebe. Další troska na Gabrielově vlně, další zničená duše, již dokážou opravit pouze restaurátorovy zručné ruce.

„Kdo ho odvedl?" otázel se Julian konečně.

„Takový plešatý pán s vojenskou chůzí. Znáte ho?"

„Bohužel ano," usmál se smutně promoklý obchodník s obrazy.

„Nemáš hlad?"

Peel přikývl.

„Dá se tady ve vesnici zajít někam na čaj a zákusek?"

„A na pirohy. Dá," zazněla odpověď. „Máte rád pirohy s párkem?"

„Nikdy jsem žádný nejedl. No, co můžeš udělat dnes, neodkládej na zítřek. Neměl by ses nejdřív zeptat doma, jestli tě nechají venku?"

Kluk zavrtěl hlavou. „On není můj otec a mámě na tom nezáleží."

Ari Shamron přiletěl následujícího dne večer na letiště Lod v Tel Avivu. U příchodu k letadlům na něj čekal Rami. Doprovodil ho k místnosti vyhrazené zaměstnancům Ústavu a zvláštním hostům. Vyzvědač svlékl vycházkový oblek, natáhl své oblíbené khaki kalhoty a přes rameno přehodil bundu.

„Premiér vás chce vidět ještě dnes, šéfe."

Tak takhle se podle něj nestrká nos do vedení operace, pomyslel si Shamron.

Jeli kopcovitou krajinou k Jeruzalému; Ariel během cesty vyřizoval hromadu papírů, která se navršila během jeho nepřítomnosti.

Jako obvykle procházela premiérova koaliční vláda krizí, a tak se cestou k jeho kanceláři musel prodrat zakouřenou chodbou plnou nespokojeně mručících, rozhádaných politiků.

Předseda vlády se zaujetím vyslechl jeho zprávu o aktuálním vývoji situace. Byl od přírody intrikán. Kariéru započal v bezohledné konkurenční atmosféře akademie a posléze se přesunul do vosího hnízda ministerstva zahraničí. V době, kdy vstupoval do světa politiky, už dobře ovládal nekalé byrokratické praktiky. Raketového vzestupu dosáhl díky vynikajícím nápadům a odhodlanosti využít jakékoliv lsti či úskoku, dezinformace nebo otevřeného vydírání, aby dosáhl svého. Ve zpravodajci viděl spřízněnou duši - věřil-li ve svou věc, pak se Ari Shamron nezastavil před ničím.

„Je tu však jeden problém," přiznal Shamron.

Premiér netrpělivě obrátil oči v sloup. S oblibou říkával: „Seznamte mě s řešením, ne s problémy." Agent ale cítil k lidem s chytlavými hesly přirozenou nedůvěru.

„Benjamin Stone."

„Co je to tentokrát?"

„Jeho podnik je v děsivém stavu. Bere z jedné kapsy a dává do druhé, což se majitelům první kapsy vůbec nelíbí."

„Dotýká se to nějak nás?"

„Pokud se potopí potichu, budou nám chybět pouze jeho peníze. Ale pokud bude cákat, mohli bychom se docela hnusně zamáčet. Obávám se, že ví příliš mnoho."

„Benjamin Stone nikdy nedělá nic potichu."

„Přesně tak."

„A co to nádherné domácí video pořizené minulý rok u Krále Davida?"

„Tehdy se to zdál být dobrý nápad, jenže Benjamin si mezitím proti veřejným ostudám vybudoval docela vysokou obrannou zeď. Nemyslím, že by ho nějak zvlášť znepokojilo, kdyby se třeba celý svět podíval, jak si to rozdal s izraelskou prostitutkou."

„Politici za mémi dveřmi jsou můj problém," prohlásil premiér. „Ale ten chlap je bohužel problém tvůj. Vypořádej se s ním, jak chceš."

ČÁST DRUHÁ - Hodnocení

11 KAPITOLA

Před válkou patřil Maurice Halévy k předním marseilleským právníkům. S manželkou Rachel obývali starý majestátní dům v ulici Sylvabelle ve čtvrti Beaux, kde sídlili nejúspěšnější asimilovaní Židé. Byli hrdí na francouzskou národnost - považovali se v první řadě za Francouze, židovství pro ně mnoho neznamenal. Maurice Halévy se málokdy obtěžoval zajít do synagogy. Idylický život však skončil německou invazí. V říjnu 1940 zveřejnila kolaborantská vláda ve Vichy statut de Juifs, protizidovský výnos, jenž deklaroval Židy na podřadné občany Francie. Maurici Halévymu zakázali provozovat právní praxi. Nařídili mu přihlásit se na policii. Později museli s manželkou nosit na oblečení Davidovu hvězdu.

Situace se ještě zhoršila v roce 1942, kdy německá vojska po vpádu Spojenců do severní Afriky obsadila vichistickou Francii. Francouzské odbojové hnutí provedlo řadu vražedných útoků na okupační vojenské jednotky. Německá tajná policie, s pomocí vládních představitelů vichistické Francie, odpovídala krutým terorem a zabíjením nevinných občanů. Maurice Halévy už nemohl takovou hrozbu déle ignorovat. Rachel otěhotněla a nemohla snést myšlenku na výchovu novorozence v šíleném zmatku Marseilles. Rozhodli se odjet na venkov. Maurice si za ztenčené úspory pronajal domek v kopcích blízko Aix-en-Provence. V lednu se Rachel narodil syn Izák.

O týden později začaly německá a francouzská policie zatýkat všechny židovské obyvatele. Trvalo měsíc, než objevily i Maurice a Rachel Halévyovy. jednoho únorového večera do domu vpadli dva příslušníci SS doprovázeni francouzským četníkem. Dali manželům dvacet minut na to, aby si sbalili zavazadlo; nesmělo přesahovat hmotnost pětadvaceti kilogramů. Zatímco uniformovaní muži čekali v jídelně, ve dveřích se objevila žena ze sousední chalupy.

„jmenuji se Anne-Marie Delacroixová," oznámila. „Byla jsem nakupovat na tržišti a Halévyovi mi mezitím hlídali syna."

Četník se začal probírat dokumenty - podle nich žili v domě pouze dva Židé. Zavolal tedy Halévyovy, aby si ženinu výpověď ověřil. „Tahle paní tvrdí, že ten chlapec je její. Je to pravda?"

„Samozřejmě," potvrdil Maurice. Držel Rachel pevně za paži, aby nevydala ani hlásku. „Jen jsme ho odpoledne hlídali." Četník na něj chvíli nevěřícně zíral a pak znovu zkontroloval evidenční záznam. „Vemte si to dítě a vypadněte," vyštěkl na sousedku. „Mám sto chutí nechat vás zavřít za svěřování francouzského dítěte do rukou špinavých Židů."

O dva měsíce později zemřeli Maurice a Rachel Halévyovi v Sobiboru.

Po osvobození přivedla Anne-Marie Delacroixová Izáka do synagogy v Marseilles a vylíčila rabínovi, co se přihodilo onu noc v Aix-en-Provence. Rabín jí navrhl dvě možnosti; nabídnout dítě k adopci židovským rodičům, nebo si je ponechat ve vlastní péči. Anne-Marie vzala chlapce zpět do Aix-en-Provence a vychovala ho v židovské víře vedle svých katolických dětí. V roce 1965 se Izák oženil s Deborahou, dívkou z Nimes. Usadili se v Marseilles, v domě Izákova otce v ulici Sylvabelle. O tři roky později se jim narodilo jediné dítě, děvčátko, které pojmenovali Sára.

PAŘÍŽ

Michael Duval byl nejvyhledávanějším módním fotografem v Paříži. Návrháři a vydavatelé módních časopisů zbožňovali poutavé snímky s aurou nebezpečné sexuální vášně. Jacqueline Delacroixová

považovala Michaela za prase. Moc dobře věděla, že žádaného výrazu modelek dosáhl jejich zneužíváním, a na spolupráci s ním se vůbec netěšila.

Vystoupila z taxíku a zamířila k činžovnímu domu v ulici St. Jacques. V Michaelově fotoateliéru v nejvyšším patře už na ni čekala skupinka lidí - maskér, kadeřník, vizážista a obchodní zástupce z Givenchy. Michael, pohledný muž s jemnými rysy a světlými vlasy po ramena, stál na poslední příčce žebříku a upravoval osvětlení. Měl na sobě černé kožené kalhoty se sníženým pasem a volnou košili. Když přišla Jacqueline, zamrkal na ni a povzbudivě se usmál. Jacqueline úsměv opětovala. „Ráda tě vidím, Michaeli.“

„Dneska uděláme báječné snímky, cítím to v kostech.“

„Taky doufám.“

Odešla do šatny, svlékla se a s profesionálním odstupem hodnotila svůj obraz v zrcadle. Fyzicky to byla úžasná žena - vysoká, s ladnými pažemi a dlouhýma, krásně tvarovanýmá nohama, úzkým pasem a olivově bledou kůží. Měla nádherná, pevná ňadra, ani malá, ani příliš velká; její prsa fotografové milovali. Většina modelek předváděla luxusní spodní prádlo jen velmi nerada, ale Jacqueline tato práce nevadila. Vždy měla víc nabídek, než dokázala vměstnat do nabitého pracovního programu.

Soustředila pohled na svou tvář. Kadeřavé havraní vlasy jí ve vlnách spadaly na ramena. Tmavýma očima pozorovala křivku dlouhého, ale úzkého nosu, široké lícní kosti, hranatou bradu a plné rty. Byla hrdá na to, že její tvář nikdy nepoznala zásah skalpelu plastického chirurga. Naklonila se dopředu a zkoumala kůži kolem očí. Nelíbilo se jí, co vidí. Ještě to nebyla vráska, ale nepatrná malá rýha přece jen prozrazovala přibývajících roky. Už neměla oči dítěte, ale třiatřicetileté ženy.

Jsi pořád krásná, Jacqueline, ale přiznej si pravdu. Stárneš.

Přehodila přes sebe bílý župan a odešla do vedlejší místnosti. Maskér jí nejprve nanesl na tváře podkladovou vrstvu líčidla. Jacqueline v zrcadle sledovala, jak se v obličeji mění. Nakonec se téměř nepoznávala. Napadlo ji, co by si asi pomyslel její dědeček, kdyby se na tohle mohl dívat.

Nejspíš by se styděl...

Když v zrcadle kontrolovala výtvar maskéra a kadeřníka, uvědomila si, že nebýt odvahy tří pozoruhodných lidí - jejích prarodičů a Anne-Marie Delacroixové -, dnes by tady neseděla.

A podívej na to, co z tebe vyrostlo - věšák na dokonale padnoucí šaty.

Vrátila se do šatny. Na ramínku visela černá večerní róba bez ramínek. Odložila župan a natáhla ji přes holou hrud'. Znovu se podívala do zrcadla. Ohromné.

Ozvalo se zaklepaní. „Michael už na vás čeká, slečno Delacroixová.”

„Vyříd'te mu, že budu za chvíli hotová.”

Slečno Delacroixová...

Ani za ta léta si na to pořádně nezvykla. Jacqueline Delacroixová. Nové jméno vymyslel její manažer, Marcel Lambert - „Sára Halévyová, to zní moc... no..., vždyť víš, co myslím, kotě. Nenuť

mě říkat to nahlas. Je to sprosté, ale tak to ve světě chodí. Někdy jí z toho francouzského pseudonymu naskakovala husí kůže. Když se dozvěděla, co se stalo prarodičům za války, rozhořela se nenávisť a nedůvěrou ke všem Francouzům. Kdykoliv potkala starého člověka, přemýšlela, co asi dělal během války. Dozorce v Gurs nebo Les Milles či jiném internačním táboře? Nebyl to četník, který zatýkal členy její rodiny? Úředník, který razítkoval listiny s rozsudkem smrti? Anebo prostě nečinně přihlížel a nedělal nic? Ve skrytu duše ji těšilo obelhávat svět módy. Jak by asi reagovali, kdyby zjistili, že ta vysoká hubená kráska s havraními vlasy z Marseilles je ve skutečnosti provensálská Židovka, jejíž prarodiče zplynovali v Sobiboru? Práce modelky, ztělesnění francouzského pojetí krásy, pro ni znamenala jakýsi způsob msty.

Naposledy se na sebe podívala do zrcadla. Sklonila bradu na prsa, lehce pootevřela rty. Oči černé jako uhlé vzplály plamenem zloby.

Teď byla připravená.

Pracovali třicet minut bez přestávky. Jacqueline střídala pózy jednu za druhou. Seděla opřená na jednoduché dřevěné židli, s nohama lehce roztaženými. Seděla na zemi opřená o ruce, hlavu zakloněnou, oči zavřené. Stála s rukama na bocích, oči upřené do čočky Michaelova fotoaparátu. Tomu se spolupráce očividně líbila. Výborně se doplňovali. Každých pár minut vyměnil v přístroji film a rychle začal znovu mačkat spoušť. Jacqueline se v branži pohybovala dost dlouho na to, aby poznala, kdy se fotografovi daří dělat dobré snímky.

Proto ji překvapilo, když náhle odstoupil od aparátu a zamračeně si prohrábl vlasy. „Nechte nás chvíli o samotě, prosím. Potřebuju trochu soukromí.“

Ach, bole. Už je to tady, pomyslela si Jacqueline.

„Co se to s tebou, sakra, děje?“ vyjel na ni Michael.

„Se mnou se neděje nic!“

„Nic? Jacqueline, jsi bezvýrazná. Fotky jsou bezvýrazně. Zrovna tak bych mohl fotit figurínu. Nemůžu si dovolit odevzdat Givenchymu hromadu nudných snímků. A podle toho, co se proslýchá, si to nemůžeš dovolit ani ty.“

„Co to má znamenat?“

„To znamená, že stárneš, drahá. Znamená to, že nikdo už si není jistý tím, jestli v sobě pořád máš všechno, co tahle branže vyžaduje.“

„Tak se vrať zpátky za kameru. Ukážu ti, co v sobě mám.“

„Už jsem viděl dost. A dneska to v tobě prostě není.“

„Kecy!“

„Dala by sis něco k pití? Taková sklenička vína by tě možná uvolnila.“

„Žádný drink nepotřebuju.“

„A co koks?“

„Víš dobře, že v tom už nejedu.“

„Ale já jo.“

„Některé věci se zkrátka nemění.“ ■

Michael vytáhl z náprsní kapsy malinký sáček kokainu a vysypal jeho obsah na skleněnou desku stolu. Jacqueline se posadila na dřevěnou židli a sledovala ho, jak pečlivě rozděljuje prášek na dvě

hromádky a rovná je do řádku. Vdechl první a pak nabídl smotanou bankovku Jacqueline. „Nemáš chuť být dneska zlobivá holka?“

„Jen si to pořádně užij, Michaeli. Nemám zájem.“

Naklonil se a vdechl i druhý rádek. Povrch stolu otřel prstem a zbytek prášku si rozetřel po dásních. „Když ti není po chuti ani drink, ani koks, budeme muset nejspíš vymyslet jiný způsob, jak tě rozpálit.“

„Například?“ zeptala se, i když věděla naprosto přesně, kam Michael míří.

Postavil se za ni a jemně ji pohladil po holých ramenou. „Například vyvolat pocit rozkoše po dobrém čísle.“ Sjel rukama po holé kůži až těsně nad poprsí. „Třeba se nám podaří vymyslet něco, co by tvou představu umocnilo.“

Přitlačil se jí pánví na záda, až cítila jeho vzrušený úd i přes kožené kalhoty.

Znechuceně se odtáhla.

„Snažím se ti jen pomoci, Jacqueline. Chci mít jistotu, že se ty snímky povedou, a nechci se dívat, jak se ti hroutí kariéra. Můj motiv je čistě v tvém zájmu.“

„O tvých filantropických sklonech jsem neměla ani páru, Michaeli.“

Zasmál se. „Pojď se mnou. Něco ti ukážu.“ Vzal ji za ruku a pomohl jí vstát. Prošli chodbou, na jejímž konci se nacházel nezařízený pokoj s jediným kusem nábytku - širokou postelí. Michael svlékl košili a začal si rozepínat kalhoty.

„Co si myslíš, že děláš?“ ušklíbla se Jacqueline.

„Ty chceš dobré snímky, já chci dobré snímky. A to vyžaduje dobré duševní rozpoložení. Tak si sundej ty šaty, ať se nezničí.“

„Vyhoň si ho sám, Michaeli. Já odcházím.“

„No tak, Jacqueline. Nešaškuj a vlez si do postele.“

„Ne!“

„Co je na tom? Spala jsi s Robertem Leboucherem, aby tě vybral na focení v plavkách v Mustique.“

„Jak ses tohle dozvěděl?“

„Řekl mi to.“

„Jsi mizera a on jakbysmet! Nejsem žádná sedmnáctka, která roztáhne nohy jenom proto, že chce snímky od velkého Michaela Duvala.“

„Jestli odsud odejdeš, tvá kariéra skončí.“

„Seru na to.“

Ukázal na svůj vztyčený úd. „A s tímhle mám jako dělat co?“

Marcel Lambert bydlel jen o kousek dál, v ulici Tournon v Lucemburské čtvrti. Jacqueline potřebovala být chvíli sama, a tak pomalu procházela úzkými postranními uličkami Latinské čtvrti. Soumrak padal na osvětlená bistra a kavárny, z nichž se studeným vzduchem linula vůně smaženého česneku smíchaná se zápachem cigaretového kouře.

Konečně dorazila do Lucemburské čtvrti. Jak rychle to došlo až tak daleko, uvažovala - Michael Duval se ji snaží výhrůžkami přinutit k rychlému číslu mezi snímky. Před několika lety by si to nedovolil. Ale dnes ano. Dnes je zranitelná a Marcel se rozhodl podrobit ji zkoušce.

Někdy litovala, že se kdy do téhle práce pustila. Toužila stát se baletkou - studovala na nejprestižnější baletní škole v Marseilles -, ale v šestnácti letech ji objevil lovec talentů z pařížské modelingové agentury a upozornil na ni Marcela Lamberta. Marcel zařídil zkušební focení, nechal ji bydlet u sebe doma, naučil ji vystupovat jako modelka, nikoliv jako tanečnice. Snímky z první zkoušky vy-

šly nádherně. Ovládala fotoaparát, hrála si s ním jako kočka s myši a při tom všem z ní vyzářovala smyslná mladistvá sexualita. Marcel nenápadně rozeslal snímky po celé Paříži - neuvedl jméno dívky ani žádné bližší informace, zásilka obsahovala jen obrázky a jeho vizitku. Okamžitě začaly zvonit telefony a nepřestaly celý týden. Fotografové se zoufale dožadovali pracovních schůzek, návrháři ji chtěli na molu při podzimních přehlídkách. Snímky záhadné Francouzky s havraními vlasy si předávali fotografové od Milána po New York a celý svět módy dychtil dozvědět se její jméno.

Jacqueline Delacroixová.

Časy se změnilly. Prestižní nabídky se objevovaly čím dál řidčeji už od jejích šestadvacátých narozenin, ale dnes, ve třiatřiceti, jí nepřicházely skoro žádné. Pořád předváděla šaty na podzimních módních přehlídkách v Paříži a Miláně, ale pouze pro méně významné návrháře. Stále ještě předváděla spodní prádlo - „Tvé kozičky jsou v naprostém pořádku, drahá," říkával jí Marcel s oblibou -, nicméně návrhy přicházely z poněkud jiných oblastí, než by si přála. Zrovna přijela z Německa, kde na reklamních snímcích místního pivovaru pózovala jako atraktivní manželka úspěšného muže ve středních letech.

Marcel jí před podobným vývojem varoval. Radil jí, aby si šetřila peníze na později, aby se zajistila na dobu, kdy už se ve světě módy neuplatní. Jenže Jacqueline ho nebrala na vědomí - myslela si, že peníze se budou sypat ve stejném množství věčně. Někdy se snažila rozpomenout, kam všechny vlastně zmizely. Šaty. Byty v Paříži a New Yorku. Závratně drahé dovolené s ostatními děvčaty v Karibiku a jižním Pacifiku. Tuna kokainu, kterou stačila vyšňupat, než se uklidnila a začala vést spořádaný život.

Michael Duval se v jedné věci nemýlil. *Spala* s Robertem Le-boucherem, redaktorem francouzského časopisu *Vogue*, aby dostala práci. Jednalo se o velice atraktivní focení v plavkách a letních šatech v Mustique a ona tu práci zoufale potřebovala. Znamenala pro ni obrovskou šanci a dávala jí novou naději. Mohla by vydělat dost peněz a urovnat tak finanční záležitosti. Mohla by všem z branže ukázat, že je pořád schopná odvádět vynikající práci. Rozhodně ještě alespoň pár let. *A co pak?*

Vešla do jednoho z domů, nastoupila do výtahu a vyjela k Marcelovu bytu. Sotva zaklepala na dveře, rozletěly se dokořán. Mar-

cel na ni nevěřícně zíral s otevřenou pusou. „Jacqueline, drahoušku, řekni, že to není pravda. Řekni mi, žes nenakopala Michaelu Duvalovi zadek. Řekni mi, že si to celé vymyslel!"

„No, vlastně, kopla jsem ho do koulí, Marceli."

Lambert zvrátil hlavu nazad a hlasitě se rozesmál. „Tak to jsi nepochybně první ženská, která to dokázala. Dobře mu tak, syčákovi. Skoro zničil Claudii. Pamatuješ si, co jí provedl? Chudinka. Tak krásná. Tak talentovaná."

Stáhl koutky úst a znechuceně si odfrkl. Pak chytil modelku za ruce a vtáhl ji dovnitř. Za chvilku už seděli na gauči v obývacím pokoji a popíjeli víno. Otevřenými okny pronikal do místnosti hluk uhánějících aut. Marcel si zapálil cigaretu a šikovným pohybem uhasil sirku. Měl oblečeny přiléhavé vybledlé džíny, černé mokašiny a šedý rolák. Řídké šedé vlasy si nechával zastříhnout na krátko. Nedávno podstoupil další plastickou operaci obličeje; podle nepřírozeně vypouklých modrých očí se zdálo, že se něčemu neustále diví. Jacqueline si vybavila den, kdy ji přivedl do tohoto bytu, aby ji připravil na budoucí životní roli. Vždycky se tam cítila bezpečně.

„S jakým kouskem vyrukoval Michael tentokrát?”

Popsala událost v ateliéru. Nic neskrývala - před ním skrývala jen máloco. Když skončila, Marcel podotkl: „Možná jsi ho neměla odmítat. Vyhrožuje soudem.”

„Jen ať to zkusí. Každá holka, kterou donutil ke styku, tam bude ráda svědčit. Zničil by sám sebe.”

„Chvíli před tím, než jsi přišla, volal Robert Leboucher. Snaží se vycouvat z Mustique. Tvrdí, že s ženskou, která odmítá fotografie, pracovat nemůže.”

„No, v tomhle podnikání se zprávy šíří rychle.”

„Tak to vždycky bylo. Myslím, že se mi podaří přivést Roberta k rozumu.” Marcel zaváhal a dodal: „Totiž, jestli budeš chtít.”

„Samozřejmě že chci.”

„Opravdu, Jacqueline? Opravdu si ještě věříš? Myslíš, že máš na tuhle práci pořád dost sil?”

Dopřála si pořádný lok vína a pak položila Marcelovi hlavu na rameno. „Vlastně ani nevím.”

„Udělej pro mě něco, srdíčko. Odjed na pár dní na jih do toho svého krásného domku. Anebo na nějaký dlouhý výlet, jako jsi

jezdívala dřív. Takový, jak jsi kolem nich nadělala tolik tajností. Odpočiň si. Pročisti hlavu. Zapřemýšlej. Já mezitím zkusím promluvit s Robertem. Ale ty sama se musíš rozhodnout, jestli to opravdu chceš dělat.”

Zavřela oči. Možná by bylo nejlepší odejít, dokud jí ještě zbývá kousek důstojnosti. „Máš pravdu,” hlesla. „Pár dní na venkově mi prospěje. Ale chci, abys okamžitě zavolal tomu zasranému

Leboucherovi a vysvětlil mu, že očekáváš, že ohledně focení v Mustique dodrží své slovo."

„A co když ho nepřinutím změnit názor?"

„Pak ho taky kopnu do koulí."

Marcel se usmál. „Jacqueline, drahá, tvůj styl se mi vždycky líbil."

12 KAPITOLA

BAYSWATER, LONDÝN

Fiona Barrowsová se nápadně podobala domu v Sussex Gardens, který spravovala: měla širokou zavalitou postavu a obličej namalovaný tak, aby co nejlépe zakryl stopy nepěkného stáří. Bezúspěšně. Krátká procházka od výtahu k volnému bytu ji docela vyčerpala. Baculatou rukou zastrčila klíč do zámku a s krátkým zafuněním otevřela nepoddajné dveře. „Tak jsme tady," zapěla.

Stručnou prohlídku bytu doprovodila krátkým výkladem: obývací pokoj je vybaven rozkládacím gaučem a křesly, dvě ložnice dvojpostelemi s pěkně ladícími nočními stolky, malá jídelna moderním stolem s kovovými nohama a kouřovou skleněnou deskou. Kuchyňský kout je sice miniaturní, ale přesto má zabudován sporák se dvěma hořáky a k dispozici je i mikrovlnná trouba.

Vrátili se do obýváku. Přešel k oknu, vytáhl roletu a zahleděl se na protější činžovní dům.

„Jestli vám mohu radit, levnější byt v téhle části Londýna rozhodně neseženete," naléhala zpěvným hlasem Fiona. „Je odsud kousek na Oxford Street a Hyde Park hned za rohem. Máte děti?"

„Nemám," odpověděl nepřítomně Gabriel a nespustil oči z budovy přes ulici.

„Co vlastně děláte, jestli se mohu zeptat?"

„Jsem restaurátor."

„To jako pucujete staré obrazy?"

„Zhruba tak."

„Neděláte taky rámy? Mám jeden takový doma, potřeboval by opravit."

„Bohužel, jen malby."

Pozorovala ho, jak stojí u okna a upírá oči do prázdna. Docela pěkný chlap, napadlo ji. Má hezké ruce. Hezké chlapské ruce jsou

ohromně vzrušující. A ta představa, *restaurátor* v tomhle domě. Nebylo by špatné, kdyby se tu pro změnu usadil někdo na úrovni. Ach, kdyby tak byla ještě svobodná - svobodná, o dvacet let mladší a o dvacet kilogramů hubenější. Byl velmi obezřetný, uvědomila si, bez rozmyšlení určitě neudělá ani krok. Nejspíš ho bude muset provést dalšími dvaceti byty, než se rozhodne. „Tak, jak se vám líbí?“

„Skvělý," zamumlal do okna.

„Kdy se chcete ubytovat?“

Muž zatáhl roletu. „Hned teď’.”

Gabriel ho pozoroval dva dny.

První den jej spatřil jednou - když vstal krátce po poledni z postele a objevil se za oknem jen v černých trenýrkách. Měl tmavé vlnité vlasy, hranaté lícní kosti, plné rty. Štíhlé tělo a vypracované svaly, ne však přehnaně. Gabriel otevřel Shamronův spis a pečlivě porovnal obličej v okně s fotografií připnutou k deskám.

Tentýž muž.

Gabriel cítil, jak se dostává do fáze chladného profesionálního klidu a bezcitnosti. Studoval postavu za oknem a najednou se vše zdálo jasnější a ostřejší. Zvuky vnímal hlasitěji a zřetelněji - bouchnutí automobilových dveří, milenecká hádka ve vedlejším bytě, zvonění telefonu, který nikdo nezvedá, pískající konvice v jeho vlastní kuchyni. Odbourával všechny rušivé elementy jeden po druhém, až se plně soustředil jen na muže v protějším domě.

Júsef al-Tawfiki, amatérský palestinský vlastenecký básník, externí student Londýnské univerzity, číšník v libanonské restauraci Kebab na Edgware Road se zkrácenou pracovní dobou, agent Tárikovy armády na plný úvazek.

Kolem pasu objala Júsef a ženská ruka - světlá kůže ostře kontrastovala s mužovou opálenou pokožkou. Gabriel postřehl záblesk krátkých blond vlasů. Pak zmizel Arab za závěsem.

Dívka odešla o hodinu později. Než nastoupila do čekajícího taxíku, vzhlédla k oknu Palestincova bytu. Její milenec se nedíval,

závěs měl zatažený. Přibouchla dveře o něco větší silou, než bylo zapotřebí, a vůz odjel pryč.

Allon provedl první operační vyhodnocení: Júsef se nechová hezky ke svým milenkám.

Druhého dne přistoupil Gabriel k nenáročnému fyzickému sledování.

Júsef vyšel z domu v poledne. Na sobě měl bílou košili, černé kalhoty a černé kožené sako. Sotva se objevil na chodníku, zastavil se, zapálil si cigaretu a očima přejel zaparkovaná auta. Očividně na nich neshledal nic podezřelého, a tak mávnutím uhasil sirku a vydal se k Edgware Road. Asi po sto metrech se zarazil, prudce obrátil a kráčel zpátky k domovnímu vchodu.

Standardní postup při pátrání po pronásledovateli, blesklo Gabrielovi hlavou. Profesionál.

Po pěti minutách se muž opět ukázal na ulici a tentokrát bez zastávky pokračoval v chůzi k Edgware Road. Gabriel zašel do koupelny, upravil krátké vlasy pomocí tužidla a nasadil si brýle s červenými skly. Oblékl kabát a vydal se ven.

Gabriel vstoupil do malé italské restaurace přímo naproti Kebabu a usadil se u stolu vedle okna. Dobře si pamatoval lekce z Akademie. Sleduješ-li objekt z veřejného podniku, vyvaruj se činností, které by ukazovaly na to, že někoho pozoruješ. Neposedávej hodiny u jednoho stolu a nepředstírej, že si čteš. Příliš nápadné.

Gabriel se přeměnil v Cedrika, arogantního pisálka pařížského kulturního časopisu. Mluvil anglicky s téměř nepostřehnutelným francouzským přízvukem. Tvrdil, že se chystá napsat článek o tom, proč je dnes Londýn tak vzrušujícím místem a Paříž tak nudná. Kouřil gitanesky a házel do sebe jednu skleničku vína za druhou. Neúnavně udržoval nucenou konverzaci se dvěma Švédkami od vedlejšího stolu. Jednu z nich pozval do svého hotelového pokoje.

Když odmítla, zkusil to s druhou. Když odmítla i ona, pozval obě dvě. Rozlil po ubruse chianti. Vedoucí podniku, signor Andriotti, ho osobně přišel upozornit, že pokud se neztiší, bude nucen jej vykázat.

Celou tu dobu nepřestal sledovat Júséfovo počínání v restauraci přes ulici. Pozoroval ho, když se šikovně vypořádal s náporem hostů během jejich přestávky na oběd. Když odběhl z pracoviště, aby si u nedalekého stánku koupil arabsky psané noviny. Když

pohledná tmavovlasá dívka naškrábala své telefonní číslo na kus papírového ubrousku a strčila mu ho do kapsy. Pozoroval ho i při dlouhém rozhovoru s ostražitým Arabem. V okamžiku, kdy rozlil červené víno, si v duchu opakoval typ a poznávací značku auta, ve kterém Arab přijel. A během projevu podrážděného signora Andriottiho sledoval, jak Júséf telefonuje. *S kým mluví?* S nějakou ženou? S bratrancem z Ramalláhu? Se svým nadřízeným?

Po hodině usoudil, že by nebylo moudré zůstat déle. Zaplatil účet, nechal číšníkovi velkorysý spropitný a omluvil se za své hrubé chování. Signor Andriotti ho vyprovodil ke dveřím a s radostí jej pustil po proudu velkoměsta.

Celý večer seděl Gabriel u okna a čekal, až se Júséf vrátí domů. Ulici zaplavoval noční déšť. Kolem domu projel motocykl řízený mužem, kterého se křečovitě držela mladá dívka a žadonila, ať zpomalí. Nejspíš to nic neznamenal, ale pro jistotu si to Gabriel poznamenal do bloku spolu s časovým údajem - jedenáct patnáct.

Z vína jej rozbolela hlava. Prázdný byt ho deprimoval. Kolik nocí už takhle probděl? Usazený v pustém bezpečném bytě Mossadu nebo zavšiveném pronajatém pokoji; pozoroval, čekal. Zatoužil po něčem krásném, a tak do přenosného přehrávače zasunul kompaktní disk s *Bohémou*. Zvuk zeslabil téměř na minimum. Zpravodajská činnost rovná se trpělivost, říkával Shamron. Zpravodajština je úmorná.

Vstal z křesla a došel si do kuchyně pro aspirin na bolest hlavy. Ve vedlejším bytě se hádala matka s dcerou. Mluvíly arabsky s li-

banonským přízvukem. Rachot tříštícího se skla následovalo bouchnutí dveří a dupot utíkajících nohou.

Gabriel se znovu usadil a zavřel oči. Během chvilčky se ocitl v severní Africe o dvanáct let dříve.

V mírném příboji bez obtíží přistáli na pláži v Rouadu. Gabriel seskočil do teplé vody, která mu sahala sotva po kolena, a vytáhl gumový člun na břeh. Příslušníci přepadového oddílu Sajeret za ním běželi pískem, zbraně připravené v rukou. Kdesi opodál zaštěkal pes. Ve vzduchu se vznášela vůně páleného dřeva a opékaného masa. Za volantem přistaveného mikrobusu seděla dívka, přesně jak bylo domluveno. Čtyři muži nastoupili s Gabrielem do mikrobusu a zbytek se rozdělil do dvou stejníků

zaparkovaných za ním. O několik vteřin později všichni současně nastartovali a rozjeli se studenou dubnovou nocí.

Gabriel měl k hlavě připevněný mikrofon, připojený k malému vysílači v kapse bundy. Udržoval spojení se speciálně vybaveným Boeingem 707, který se právě vznášel v civilním vzdušném prostoru nad tuniským pobřežím a vydával se za letadlo společnosti El Al. Kdyby cokoliv selhalo, mohli celou misi okamžitě zarazit.

„Matka dorazila bez potíží," zamumlal Gabriel. Uvolnil tlačítko a vyslechl další pokyn: „Pokračujte k matčinu domu."

Gabriel držel berettu mezi koleny a pro uklidnění si zapálil cigaretu. Dívka svírala volant oběma rukama a oči upírala na potměšilé ulice. Byla vysoká, vyšší než Lea. Měla černé oči a hustou hřívu havraních vlasů, sepnutou na šíji jednoduchým stříbrným skřipcem. Zнала cestu stejně dobře jako Gabriel. Shamron ho vyslal do Tunisu, aby sledoval cíl, a dívka hrála jeho manželku. Lehce jí stiskl rameno a ucítil její ztuhlé svaly. „Uvolni se," zašeptal, „jde ti to výborně."

Dojeli do Sidi Bou Said, proslulého letoviska nedaleko hlavního města. Všechna tři auta zaparkovala v uctivé vzdálenosti od domu. Dívka vypnula motor. Dvanáct patnáct. Přesně podle plánu.

Gabriel znal dům stejně dobře jako svůj vlastní. Během sledování objektu jej vyfotografoval ze všech možných úhlů, zevnitř i zvenčí. V Negevské poušti postavili jeho dokonalou maketu. S celým týmem opakovali bezpočetněkrát postup při útoku. Při posledním cvičení se jim podařilo provést akci za dvaadvacet vteřin.

„Dorazili jsme k matčinu domu," zamumlal znovu do mikrofonu. „Běžte ji navštívit." Gabriel se otočil a zavelel: „Jdeme."

Odsunul dveře mikrobuse a rázným krokem přešel ulici, jež je dělila od domu. Neutíkal. Za sebou slyšel tiché kroky příslušníků Sajeretu. Několikrát se pomalu zhluboka nadechl, ale srdce mu přesto bušilo šíleným tempem. Vila patřila Chalílu al-Wazírovi, lépe známému jako Abú Džihád. Byl to šéf ozbrojených složek OOP a nejbližší poradce Jásira Arafata.

Přímo před domem parkoval černý mercedes, Arafatův dárek; usazen za volantem spal jeho řidič. Gabriel mu vrazil konec tlumiče připevněného ke zbrani do ucha, zmáčkl spoušť a pokračoval v chůzi.

U vchodu do budovy ustoupil a nechal dva členy komanda připevnit k zámku těžkých dveří speciální plastickou trhavinu. Při explozi se ozval

zvuk tišší než tlesknutí. Dveře se otevřely dokořán a Gabriel s berettou v napřažených rukou vedl svůj tým vstupní halou dál.

Do cesty se jim připlctl člen ochranky. Snažil se vytáhnout zbraň, ale dřív, než to stihl, dostal několik kulek do hrudníku a zhroutil se k zemi.

Gabriel se naklonil nad umírajícího Tunisana a zašeptal: „Když mi řekneš, kde je, ušetřím tvoje oči."

Muž se však v bolestech ušklíbl a mlčel. Gabriel ho střelil dvakrát do obličeje.

Vystoupal po schodech nahoru do patra, v běhu vyměnil zásobník a zamířil k pracovně Abú Džiháda. Vědělo se, že většinu nocí tráví právě tam. Gabriel rozrazil dveře. Palestince zastihl usazeného před televizí, jak sleduje zpravodajský dokument o posledních událostech intifády, kterou z Tunisu pomáhal řídit. Abú Džihád sáhl po pistoli, jenže to už byl Gabriel téměř u něho a v chůzi mačkal spoušť - přesně, jak ho to učil Shamron. Dvě kulky zasáhly Arafatova muže do hrudi. Agent přišel těsně k nepříteli, přitlačil mu

pistoli ke spánku a přidal další dva výstřely. Tělo se začalo zmítat ve smrtelné křeči.

Gabriel vyběhl z místnosti. V hale stála Abú Džihádova manželka s malým synem v náručí. Za jejími koleny se krčila o několik let starší dcera. Zavřela oči a sevřela chlapce ještě pevněji. Čekala na výstřel.

„Vraťte se do svého pokoje!“ křikl na ně arabsky. Pak se obrátil k dívce: „Postarej se o matku,“ přikázal jí.

Gabriel se vyřítíl z domu s týmem Sajeret v těsném závěsu. Nasedli do vozidel a uháněli pryč. Zpět Sidi Bou Saidem k plážím v Rouadu. Tam nechali auta stát, naskákali do člunů a během několika vteřin už pluli po černé hladině Středozemního moře k připravenému izraelskému hlídkovému člunu.

„Třináct sekund, Gabrieli! Zvládl to za třináct sekund!“

Rozzářená dívka se jej chtěla dotknout, ale on ucukl. Pozoroval přibližující se světla člunu. Obrátil oči k noční obloze a hledal velitelské letadlo. Spatřil však jen srpek měsíce a trpytivé hvězdy. A pak uviděl tváře Abú Džihádovy ženy a jeho dětí. Oči jim plály nenávistí.

Odhodil berettu do moře a roztrásl se.

Hádka ve vedlejších bytě utichla. Ve snaze přijít na jiné myšlenky si Gabriel vybavoval vzpomínky z plaveb na své loďce kolem cornwallského pobřeží. Vzpomínal na Vecellia očištěného od nánosů staleté špíny. Vzpomínal na Peela a poprvé za ten den si

vzpomněl také na Daniho. Vzpomínal, jak se ve Vídni zoufale pokoušel vytáhnout jeho znetvořené tělo z hořícího auta. Jak se přesvědčoval, jestli náhodou nějakým zázrakem nepřežil, a později děkoval bohu, že umřel rychle a bez bolesti a nebyl ponechán napospas beznadějnému životu s jednou paží, jednou nohou a půlkou obličeje.

Vstal z křesla a začal přecházet po pokoji. Chtěl vymazat ten obraz z paměti. Z ničeho nic se přistihl při fantazírování o Peelově matce. Stalo se mu to několikrát už v Port Navasu a pokaždé jej na-

padl stejný příběh. Narazí do sebe ve vesnici a ona mu bude vyprávět, že Derek odešel na dlouhý výlet, aby načerpal inspiraci pro druhé jednání své divadelní hry. „Bude pryč celé hodiny," dodá, „nechtěl byste se stavit na šálek čaje?" Gabriel přijme pozvání, ale čajový dýchánek se konat nebude. Derekova matka ho zavede do ložnice, nabídne mu své poddajné tělo a ukončí jeho dobrovolnou, devět let trvající sexuální abstinenci. Potom budou ležet vedle sebe, ona si opře hlavu o jeho hrud' a zeptá se: „Ty nejsi opravdový restaurátor, že ne?" A Gabriel se jí ve své fantazii svěří: „Zabím lidi pro vládu státu Izrael. Zabil jsem Abú Džiháda před očima jeho manželky a dětí. Té noci jsem během třinácti vteřin zabil tři lidi. Předseda vlády mě za to odměnil medailí. Dřív jsem i já měl ženu a dítě, ale jeden terorista nastražil do jejich auta bombu, protože jsem ji v Tunisu podvedl s *bat levejhou*." Peelova matka s křikem vyběhne z domku, zabalená v bílém prostěradle potřísněném Leinou krví.

Znovu se uvelebil v křesle a vyčkával. Tvář Peelovy matky nahradil obraz Vecelliovy Panny Marie. Aby si dlouhé hodiny nějak zkrátil, představoval si, že drží v ruce štětec, jemně ho namáčí do fiktivní barvy a opatrně ošetřuje Mariinu tvář.

Júsef se vrátil ve tři hodiny ráno. Přivedl si dívku - tu, která mu do kapsy košile vložila útržek s telefonním číslem. Gabriel sledoval, jak zacházejí do domu. V bytě naproti se rozsvítilo, pak Palestinec jako každou noc přešel k oknu, a než zatáhl závěsy, popřál mu Gabriel dobrou noc. Zvedl se, padl na gauč a zavřel oči. Dnes se díval. Zítra začne poslouchat.

13 KAPITOLA

AMSTERODAM

Tři hodiny poté vyšla z jednoho baru ve vykřičené čtvrti Inge van der Hoffová. Klapot podpatků se rozléhal mezi cihlovými zdmi domů, když rychle chvátala úzkou uličkou. Vysoké boty doplňovaly černou koženou bundu, sukni a černé silonové punčochy. Na temné ulice Starého města se snášel jemný mlžný závoj. Obrátila tvář k obloze. Vlhký vzduch voněl solí Severního moře. Proti ní kráčeli dva muži, opilec a drogový dealer. Sklonila hlavu a pokračovala v chůzi nedbajíc jejich nárazek. Šéfovi se nelíbilo, že se ráno vrací sama domů pěšky, jenomže ona po dlouhé noci obsluhování opilých zákazníků a odmítání nechutných návrhů potřebovala těch pár minut venku jako sůl.

Najednou ji přepadla únava. Potřebovala se vyspat. *Co opravdu potřebuju, je dávka, pomyslela si, doufám, že Leila dneska něco sehnala.*

Leila... Milovala to jméno. Milovala na ní všechno. Potkaly se přede dvěma měsíci v baru. Leila přišla tři noci po sobě, pokaždé sama, a zůstala asi hodinu. Objednala si pár panáků, vykouřila několik dýmek hašiše a oddala se hudbě hrající z reproduktorů. Když ji Inge obsluhovala, cítila na sobě její oči; musela si přiznat, že ji přitahuje. Byla to nádherná žena s lesklými černými vlasy a obrovským hnědým očima. Třetí noc se Inge představila a začaly si povídat. Leila mluvila o svém otci, úspěšném obchodníkovi, a o tom, jak spolu procestovali celý svět. Jak teď na rok přerušila studium v Paříži a chce si ten čas pořádně užít. Amsterdam jí učaroval. Malebné říční kanály, domky s lomenicemi, muzea, parky. Rozhodla se zůstat a poznat tohle město lépe.

„Kde bydlíš?“ zeptala se Inge.

„Na studentské ubytovně v jižním Amsterdamu. Je to tam příšerné. A ty?“

„V hausbótu na Amstelu." „V hausbótu! To je nádhera."

„Patří mému bráchovi, ale ten teď odjel na pár měsíců do Rotterdamu. Projektuje nějakou stavbu. Velké dílo." „Zveš mě snad na pár dní k sobě?"

„Zvu tě, na jak dlouho budeš chtít. Nerada se vracím do prázdné kajuty."

Nad řekou začalo pomalu vycházet slunce a v oknech obytných člunů, které lemovaly nábreží, lidé rozsvěcovali první lampy. Inge po několika krocích podél přístaviště dorazila ke svému hausbótu a skočila na palubu. Záclony v oknech byly zatažené. Přesla palubu a vstoupila do obytné místnosti. Čekala, že najde Leilu v posteli, ale dívka stála u vařiče a připravovala si kávu. Na zemi měla položený kufr. Inge zavřela dveře a snažila se zakrýt zklamání.

„Volala jsem bratrovi do Paříže, když jsi byla v *práci*," oznámila Leila. „Můj otec vážně onemocněl. Musím okamžitě odjet a postarat se o matku. Mrzí mě to, Inge."

„Jak dlouho budeš pryč?"

„Týden, maximálně dva."

„Vrátíš se?"

„Jistě že se vrátím!" Políbila Inge na tvář a podala jí hrnek kávy. „Odlítám za dvě hodiny. Posad se. Potřebuju si s tebou o něčem promluvit."

Usadily se na pohovku. „Zítra přijede do Amsterdamu můj kamarád," vysvětlovala Leila. „Jmenuje se Paul. Je to Francouz. Napadlo mě, jestli by tady nemohl několik dnů zůstat, než si najde něco vlastního."

„Leilo, já ne..."

„Je to hodný kluk. Nebude se o nic pokoušet, pokud tě trápí tohle."

„Umím se o sebe postarat."

„Takže ho u sebe na pár dní necháš?"

„Kolik přesně je pár dní?"

„Asi týden."

„A co za to dostanu?"

Leila sáhla do kapsy a vytáhla malinký sáček s bílým práškem. Podržela jej palcem a ukazováčkem přímo kamarádce před očima. Ta jí ho vytrhla z ruky. „Leilo, ty jsi anděl!”

„Já vím.”

Inge odběhla do ložnice a z šuplíku toaletního stolku vytáhla své nádobíčko - balíček injekčních stříkaček, svíčku, lžíci a gumový pás na stažení paže. Vařila drogu, zatímco Leila balila poslední věci do kufru. Pak natáhla roztok pístem do stříkačky a opatrně vpíchla jehlu do žíly na levé paži.

Za okamžik se zcela oddala příjemnému pocitu otupělé bdělosti. To poslední, co vnímala, než upadla do bezvědomí, byl obraz Leily, její krásné milenky, jak neslyšně odchází na palubu.

14 KAPITOLA

BAYSWATER, LONDÝN

Randall Karp, bývalý zaměstnanec Státních technických služeb v Langley ve Virginii a odnedávna pracovník nově ustavené Bezpečnostní služby Clarendon se sídlem v londýnské čtvrti Mayfair, dorazil do Gabrielova bytu v Sussex Gardens za úsvitu. Před ranní zimou ho chránil vlněný svetr, hrubé světlé džíny, tlusté ponožky a semišové polobotky. V obřích rukou držel dva plátěné pytle; jeden s elektronickým vybavením a druhý s pracovními nástroji. Odložil je v obývacím pokoji na zem a rozhlédl se kolem sebe.

„Líbí se mi, jak sis to tu zařídil, Gabe," prohlásil s uspokojením. Mluvil anglicky s jižanským přízvukem. Za tu dobu, co se s Gabrielem neviděli, si nechal narůst culík, nejspíš aby se lépe vypořádal s počínající pleší. „Dokonce tady cítím i tu správnou vůni. Co že to je? Kari? Cigarety? Připálené mléko? Myslím, že se mi tu bude líbit."

„To mě ohromně těší."

Karp se přesunul k oknu. „Tak, kdepak je náš chlapec?"

„Třetí patro, přímo nad vchodem. Bílé závěsy."

„Kdo je to?"

„Palestinec, který by si moc přál ublížit mé zemi."

„To jsem si dal dohromady sám. Co kdybys to trochu rozvedl? Hamas? Hízbáláh? Islámský džihád?"

Gabriel však neodpověděl a Karp ho znal moc dobře na to, aby naléhal. Prvotřídní audiotechnik byl zvyklý pracovat s kusými informacemi. Mezi západními zpravodajskými službami si vydobyl renomé proslulým husarským kouskem při jednání ruského agenta s neznámým špiónem v Praze. Tehdy se mu podařilo připevnit štenici k obojku Rusova psa a zpravodajcům neuniklo z rozhovoru jediné slovo. S Gabrielem se seznámili na Kypru během společného

americko-izraelského zátahu na libyjského vyzvědače. Po skončení akce pronajal Gabriel na Shamronův návrh výletní jachtu a

pozval Randalla na plavbu kolem ostrova. Na lodi se uměl otáčet se stejnou jistotou a lehkostí jako se sluchátky na uších. Během třídní vyjízdky si mezi sebou vytvořili profesionální i osobní pouto.

„Proč já, Gabe?“ zajímalo Karpa. „Vaši hoši mají nejlepší nádobíčko v oboru. Nádherné hračky. Proč potřebuješ nezasevce, jako jsem já, k tak jednoduchému úkolu, jako je tenhle?“

„Protože naši hoši v poslední době nedokážou zvládnout ani tak jednoduchý úkol, aniž by si spálili prsty.“

„Slyšel jsem. Nerad bych skončil ve vězení, Gabe.“

„Nikdo ve vězení neskončí, Randy.“

Karp se obrátil k oknu. „A co ten kluk odnaproti? Ten skončí ve vězení, nebo s ním máte jiné plány?“

„Na co se vlastně ptáš?“

„Ptám se, jestli se časem v nějaké zapadlé uličce neobjeví jeho tělo rozšrotované dvaceti kulkami. Lidé najednou umírají prazvláštními způsoby, když se objevíš ty.“

„Jedná se čistě o odposlech. Chci vědět, s kým hovoří a co říká. Obvyklý postup.“

Karp založil ruce a upřel pohled do protějšího okna. „Profík?“

„Je schopný. Rozhodně se umí chovat na ulici.“

„Mohl bych zkusit zachytit vibrace okenních tabulek, ale jestli je to profík, určitě provedl nezbytná protipatření a to by nám práci pěkně znepríjemnilo. Krom toho, laser si neumí vybírat. Zachytí vibrace tabulek a přemění je na zvuk, ale chvění skla způsobuje i vítr, pouliční ruch, sousedé, rádio. To není ten nejlepší způsob.“

„Tak co navrhuješ?“

„Pokusil bych se napíchnout se na něj přes telefonní svorkovnici.“

„Přes telefonní svorkovnici?“

Karp ukázal rukou směrem k činžovnímu domu. „To je ta kovová krabice nalevo od vchodových dveří. Vedou jí telefonní dráty a dál se větví k jednotlivým účastnickým stanicím. Přímo tam by se dal napíchnout jednoduchý mikrofon se zabudovaným vysílačem. Ten přenáší analogový signál, což pro nás znamená, že bychom ho poslouchali na obyčejném rádiu s frekvenční modulací.“

„Potřebuju i jeho pokoj.“

„Jestli chceš kvalitní odposlech z místnosti, budeš se muset dostat do jeho bytu.“

„Tak se tam půjdeme podívat.“

„A tak končí lidé ve vězení, Gabe.“

„Nikdo ve vězení neskončí.“

„Má náš chlapec počítač?“

„Předpokládám. Je to externí student.“

„Mohl bych na něj seslat Bouři.“

„Odpusť, Randy, pár let už jsem ze hry venku.“

„Bouře je systém, který vymyslel holandský vědec Van Eyck. Počítač komunikuje s monitorem prostřednictvím signálů vedených kabelem. Signály mají určitou frekvenci a dají se zachytit přijímačem naladěným na příslušný kmitočet. Jestli používá počítač, mohli bychom ho pozorovat přímo z tohoto místa. Jako bychom mu při práci stáli za zády.“

„Tak to udělej,“ rozhodl Gabriel. „A chci taky jeho telefon.“

„Kde pracuje?“

„V restauraci na Edgware Road.“

„Na to mikrofon s vysílačem stačit nebude, je to příliš daleko. Budu muset instalovat retranslační relé - reléový spoj mezi restaurací a tímto bytem pro zesílení signálu.“

„Co k tomu potřebuješ?“

„Nějaké vozidlo.“

„Stačí obyčejné auto?“

„Stačí.“

„Do večera ho seženu.“

„Čistě?“

„Bez obav.“

„Zařídí to jeden z tvých pomocníků?“

„S tím si nedělej starosti.“

„Jenom ho, prosím tě, neukradni. Nechci řídit žádné horké zboží.“

V tu chvíli se za oknem objevil Júsef a jako každé ráno dlouze zkoumal pohyby na ulici.

„Tak tohle je náš chlapec?“

„To je on.“

„Řekni mi něco, Gabe. *Jak* se chceš vlastně dostat do jeho bytu?"

Gabriel mrkl na Karpa a usmál se. „Má rád holky."

Následujícího dne ve dvě hodiny ráno zmizeli Gabriel s Randallem v uličce za libanonským podnikem Kebab. Aby dosáhl na svorkovnici, musel Karp balancovat na popelnici z vlnitého plechu plné hnijících odpadků. Vylomil zámek, otevřel malá dvířka a dvě minuty se bez jediného hlesnutí vrtal v drátech. V zubech držel tužkovou kapesní svítilnu.

Gabriel stál pod ním a hlídal oba konce ulice. „Jak dlouho ještě?" zamumlal.

„Minutu, když budeš držet hubu. Pokud si chceš povídat, tak dvě."

Gabriel zaměřil pozornost ke dvěma chlápům v kožených bundách, kteří kráčeli směrem k nim. Jeden se sehnul pro pohozenou láhev a roztříštil ji o zed'. Jeho kamarád se zalykal smíchem, až málem upadl na zem.

Allon ustoupil o několik kroků dál, opřel se o stěnu a dělal, že zvrací. Muži přišli až k němu; vyšší z nich jej popadl za rameno. Přes celou pravou tvář se mu táhla vystouplá bílá jizva, páchl pivem a whisky. Druhý, hubenější muž s vyholenou hlavou se celou dobu pitomě usmíval.

„Prosím, já nechci žádný problém," zadrmolil Gabriel anglicky s těžkým francouzským přízvukem. „Jenom tady zvracím. Moc pítí, víte?"

„Zasranej žabák," ucedil plešatec. „A taky vypadá jak buzík."

„Prosím, já nechci žádný problém," opakoval Gabriel.

Sáhl do kapsy, vytáhl několik zmuchlaných dvacetilibrových bankovek a podával je muži. „Tady, vezměte si peníze. Jen mě nechte na pokoji."

Robustní chlap s jizvou však Gabrielovi vyrazil peníze z ruky, zeširoka se rozmáchl a udeřil ho pěstí do hlavy.

O deset minut později už byli zpátky v Gabrielově bytě. Karp se se svými přístroji usadil u kuchyňského stolu. Zvedl mobilní telefon, vymáčkal číslo libanonské restaurace a nechal ho vyzvánět. Pak jej odložil mimo doslech a zesílil zvuk na přijímači. Vzkaz ze záznamníku slyšel naprosto zřetelně - Kebab otevírá až v půl dvanácté dopoledne. Znovu navolil číslo a vyslechl nahranou zprávu.

Mikrofon, vysílač i relé fungovaly perfektně.

Zatímco uklízel náradí, uvažoval nad Gabrielovým výkonem.

Podle jeho odhadu netrval celý výstup déle než tři vteřiny. Nic z toho sice neviděl - soustředil pozornost na práci -, ale zato všechno slyšel. V rychlém sledu za sebou následovaly čtyři ostré údery. Poslední z nich, nejbrutálnější, doprovodilo praskání tříštěné kosti. Karp mohl posoudit výsledky Gabrielovy práce až poté, co dokončil svou vlastní a přibouchl dvířka svorkovnice. Na ten výjev nikdy nezapomene: Allon skloněný nad oběma oběťmi kontroluje hmatem na jejich krčních tepnách pulz a přesvědčuje se, že je nezabil.

Gabriel odešel brzy ráno. Venku jemně mrholilo. U prvního stánku na cestě k Edgware Road koupil *The Times*. Zastrčil noviny do kapsy saka a pokračoval ulicí k malému tržišti. Tam si opatřil lepidlo, nůžky a další výtisk *The Times*.

Když se vrátil do bytu, Karp ještě spal. Allon se posadil ke stolu a položil před sebe dva prázdné bílé listy. Na první z nich napsal stupeň utajení - přísně tajné - a jméno příjemce - Rom, krycí jméno velitele.

Patnáct minut sepisoval hlášení. Levou rukou si podepíral hlavu, pravá rytmicky klouzala po papíru. Psal stručně a výstižně, přesně jak to měl Shamron rád.

Když skončil, opatrně vystříhl ze strany osm jednoho vydání *The Times* velký obrázek propagující řetězec obchodů s pánskými oděvy. Rozstříhaný výtisk vyhodil a druhý otevřel na stejné straně.

Přiložil popsané listy na reklamní obrázek a přelepil je vystřiženou částí. Noviny složil do původního tvaru a zastrčil je do boční kapsy cestovní tašky. Oblékl si kabát, přehodil tašku přes rameno a znovu vyšel ven.

Vstoupil do metra na stanici Marble Arch. V automatu si koupil lístek, a než ho nechal projet turniketem, stihl někomu v rychlosti zavolat.

Shamronův *bodel* čekal v kavárně na nádraží Waterloo, konečné stanici vlaků Eurostar. V ruce držel igelitovou tašku s reklamou na americké cigarety. Gabriel se posadil k vedlejšímu stolu, objednal si čaj a začel se do novin. Když dopil, zvedl se a odešel. *The Times*

nechal ležet na stolku. Sotva se ztratil z dohledu, *bodel* je sebral, strčil do tašky a vydal se opačným směrem.

Gabriel stál na nástupišti asi deset minut. Když konečně přistavili jeho vlak, urychleně nastoupil a přemýšlel, jestli se od doby, kdy ji viděl naposled, Paříž nějak změnila.

15 KAPITOLA

AMSTERODAM

Přímo u vody ve Zlatém oblouku Panského grachtu, nejstaršího ze systému tří kanálů rozevírajících se ve tvaru půlměsíce od středu města, stál rozlehlý honosný dům s vysokým štítem. David Morgenthau, multimilionář, jemuž budova patřila, předsedal společnosti Optique, světově proslulému výrobcí značkových brýlí. Vášnivě podporoval sionistické hnutí a během let daroval miliony dolarů izraelským charitám. Nemalé částky investoval rovněž do izraelských podniků. Americký Žid holandského původu byl členem výborů několika židovských *organizací*, a co se týkalo záležitostí spojených s bezpečností Izraele, rozhodně dával přednost síle před diplomacií. Se svou ženou Cynthií, uznávanou newyorskou bytovou architektkou, navštěvovali letní sídlo v Amsterdamu se železnou pravidelností dvakrát do roka - jednou v létě, na cestě do rezidence v Cannes, a podruhé v zimě na prázdniny.

Tárik seděl v kavárně na protějším břehu a popíjel horký sladký čaj. O Davidu Morgenthauovi věděl i věci, o nichž se obyčejný smrtelník na stránkách finančních časopisů nedočel. Věděl, že David Morgenthau je osobní přítel izraelského ministerského předsedy, že několikrát vypomohl Arielu Shamronovi a že kdysi působil jako tajná spojka mezi izraelskou vládou a OOP. Kvůli tomu všemu ho Tárik zabije.

Leila v průběhu svého pobytu v Amsterdamu odvedla dokonalou práci. Na základě sledování připravila podrobnou zprávu o zvyklostech manželů Morgenthauových. Každé ráno odjížděli do muzea nebo bruslit na přírodní led za městem. Přes den se o dům starala jediná služka, mladá Holanďanka. *Tohle bude jednoduché.*

Před budovou zastavil mercedes. Tárik se podíval na hodinky - 16.00, přesně podle plánu. Otevřely se zadní dveře a z nich vystoupil vysoký šedovlasý muž. Na sobě měl těžký vlněný svetr a man-

šestrové kalhoty a v rukou držel dva páry bruslí. O chvíli později se k němu přidala atraktivní žena v elastických černých kamaších a tlustém svetru. Jakmile zmizeli uvnitř, šofér odjel s vozem pryč.

Tárik položil na stůl několik guldenů a zvedl se k odchodu.

Na Panský gracht se snášely vločky čerstvého sněhu. Cestou k hausbótu na Amstelu potkal jen dva tiše šlapající cyklisty, kteří v bílém koberci zanechávali dlouhou černou stopu. Večer v cizím městě na něj vždycky smutně doléhal. Rozsvěčující se lampy, zavřené kancelářské budovy, kavárny a bary ožívající přílivem zákazníků. Otevřenými okny obytných čtunů viděl, jak se děti vracejí domů k rodičům a manželé k ženám, jak se spolu scházejí ve světle svíček milenci. *Tohle je život*, napadlo ho. Život cizích lidí v cizí vlasti.

Přemýšlel o tom, co mu řekl Kemel při jejich setkání ve vlaku. Ariel Shamron znovu povolal Gabriela Allona, aby ho, svého starého nepřítele, konečně vypátral. Ta *zpráva* Táríka neznepokojila, právě naopak, přijal ji s radostí. Možná rozjasní následující dny ještě zářivějšími barvami. Představa, že zmaří takzvaná mírová jednání a současně vyrovná účty s Gabrielem Allonem...

Zabít ho nebude snadné, ale když si tak pomalu vykračoval podél Panského grachtu, Tárik si uvědomil, že má před ním zřetelný náskok. Už jen vědomí toho, že ho Žid hledá, jej stavělo do čela pomyslného závodu. Lovce musí přijít ke zvířeti, aby je skolil. A když bude tuto hru dobře hrát, naláká Allona do pasti. *A pak ho zabiju, tak jako on zabil Mahmúda.*

Zpravodajské služby pátrají po teroristech dvěma základními způsoby. Buď je s pomocí nejdokonalejších technologií sledují a odposlouchávají, nebo do jejich organizace nasadí špiona, případně se snaží přesvědčit agenta druhé strany, aby přešel k nim. Tárik a Kemel se úzkostlivě vyhýbali telefonům a mimo naléhavé případy nepoužívali ani internet. Zprávy si předávali prostřednictvím kurýrů. *Třeba toho idiota, co ho Kemel poslal na Samos!* Ne, komunikační spoje zneužít nemohou, takže se pokusí infiltrovat jeho skupinu. Dostat se do jakékoliv teroristické organizace je pro zpravodajce vždy dost obtížné, ale proniknout do Táríkovy bylo téměř

nemožné. Jeho malá skupina byla pevně stmelená a vysoce mobilní; nesmírně oddaní členové by se nevzdali bez boje a nikdy by ho Židům neprozradili.

To vše mu nahrávalo. Nařídil Kemelovi, aby zkontaktoval všechny agenty a vydal jednoduchý pokyn. Všimnou-li si něčeho neobvyklého - například že je někdo sleduje nebo je zkontaktuje někdo neznámý -, ať to okamžitě nahlásí. Když Tárík zjistí, že se v případě angažují Izraelci, změní se okamžitě z kořisti v lovce.

Vzpomínal na operaci, kterou řídil v době, kdy ještě patřil k Džiház ar-Razd, tajné službě OOP. V Madridu objevil agenta Mossadu, jemuž poskytovala krytí místní izraelská ambasáda. Podařilo se mu naverbovat několik slabších členů OOP a podle Táríka nastal čas odplaty. Do Madridu poslal Palestince, jenž se vydával za přeběhlíka, přišel za Izraelcem přímo na velvyslanectví a sliboval vyzrazení tajných informací o vůdcích OOP a jejich zvyklostech. Vyslanec k němu zprvu přistupoval nedůvěřivě, což ovšem Tárík předpokládal, a proto zvědovi poskytl několik pravých, vcelku neškodných údajů - takových, které už Izraelci znali. Agent uvěřil, že jedná se skutečným zrádcem, a souhlasil s další schůzkou - o týden později v určené restauraci. Jenže tentokrát jel do Madridu Tárík. Ve stanovenou dobu vešel do podniku, střelil muže dvakrát do obličeje a beze spěchu odešel.

Před sebou spatřil Amstel a dívčín obytný člun. To špinavé doupě plné drog na něj působilo skličujícím dojmem, na druhou stranu však poskytovalo dokonalé útočiště. Přeběhl palubu a otevřel dveře do kajuty. Střešní okno se prohýbalo pod nánosem čerstvého sněhu; uvnitř nebylo o moc tepleji než venku. Tárík rozsvítil lampičku a zapnul elektrický teplomet. Slyšel, jak se v posteli převaluje Inge; ubohá troska se ani v nejmenším nepodobala pařížské společnici. Tahle nikomu chybět nebude.

Překulila se na bok a zamžourala na něj skrz prameny mastných blondatých vlasů. „Kde jsi byl? Bála jsem se o tebe.”

„Šel jsem se jen projít. Miluju tohle město, obzvlášť když sněží.”

„Kolik je hodin?”

„Půl páté. Neměla bys už vstávat?”

„Mám ještě hodinu času.“

Tárik uvařil kávu a přinesl ji dívce do postele. Inge se vzepřela na lokti a nechala sklouznout přikrývku na matraci, odhalujíc tak

bujné poprsí. Podal jí hrnek a odvrátil od ní zrak. Napila se kávy, dlouze jej zkoumala pohledem a nakonec se zeptala: „Stalo se něco?“

„Vůbec nic.“

„Tak proč se díváš jinam?“

Posadila se a odhrnula deku úplně. Vůbec ho nepřitahovala, ale bál se, že by ho začala podezírat. Jak by mohl Francouz odolat svůdné mladé ženě? A tak zůstal stát a nechal ji, aby ho svlékla. Když v ní o několik minut později explodoval, nepřemýšlel o ní, ale o tom, jak zabít Gabriela Allona.

Zůstal v posteli dlouho poté, co odešla, a naslouchal šplouchání vln zvířených projíždějícími loďkami. Asi po hodině se dostavila známá bolest hlavy. Přicházela stále častěji, třikrát čtyřikrát týdně, jak předvídal lékař. Bolest se pomalu stupňovala, až byla tak ostrá, že ho téměř oslepila. Přiložil si na čelo studený mokrý obklad. Žádné utišující léky. Otupovaly smysly, uspávaly, a vždycky se mu po nich zdálo, že po zádech padá do propasti. A tak ležel sám v posteli drogově závislé Holanďanky, v hausbótu kotvícím na Amstel, s pocitem, jako by mu do hlavy nalévali očními důlky žhavé olovo.

16 KAPITOLA

VALBONNE, PROVENCE

Bylo jasné chladné ráno, sluneční paprsky se draly *zpoza* kopců. Jacqueline na sebe natáhla elastické kamaše, přes bavlněné triko s dlouhým rukávem oblékla vlněnou vestu a vlasy schovala pod tmavomodrou cyklistickou helmu. Nasadila si sluneční brýle a v zrcadle zkontrolovala svůj vzhled. Vypadala jako docela pohledný muž, čehož přesně chtěla docílit. Protáhla se a seběhla dolů do haly, kde na ni opřené o stěnu čekalo závodní jízdní kolo. Ještě se pořádně nerozednilo, když je vyvezla předním vchodem ven. Převedla ho přes štěrkovou příjezdovou cestu a za chvíli už lehce ujížděla dlouhým mírným svahem k vesnici.

Prosvištěla Valbonne a zapřela se do pedálů v táhlém stoupání k další vesnici. Tváře jí hořely vypětím i nárazy studeného vzduchu. Šlapala pomalu a pravidelně, dokud pořádně nezahřála všechny svaly, pak změnila převod a postupně zrychlovala. Hnala se nahoru úzkou cestou, hlavu skloněnou, energický pohyb nohou připomínal píсты. Vzduch ztěžkl levandulovou vůní. V terasovitém úbočí kopce rostly olivovníky a halily svažující se stezku do příjemného stínu. Za olivovým hájkem se prostírala sluncem prozářená planina. Jacqueline cítila, jak jí po zádech stékají pramínky potu.

V polovině trasy zkontrolovala mezičas: třicet vteřin za osobním rekordem. To na mrazivé prosincové ráno vůbec nebyl špatný výkon. Otočila se na kruhovém objezdu, přehodila na nižší převod a vyrazila do příkrého kopce. Po několika metrech téměř nemohla dýchat a namáhavě sípala - *zatracené cigarety!* -, ale zůstala přikovaná k sedlu a přinutila se šlapat ještě usilovněji. Ten kopec pokoří! Vzpomněla si na Michaela Duvala. *Prasák!* Sto metrů od vrcholu rozzlobeně vrazila špičky nohou do třmenů a nadzvedla tělo. Řvala

sama na sebe, aby si dodala sil a potlačila bolest. *Nevzdávej to! Makej!* Odměnou jí bylo táhlé klesání. Mohla se nechat vézt setr-

vačností, ale místo toho si v rychlosti dala pár hltů minerálky a sprintovala dolů. Když znovu přijela do Valbonne, podívala se na stopky. Nový osobní rekord lepší o patnáct vteřin. *Díky, Michaeli.*

Sesedla a vedla kolo poklidnými uličkami starobylého města. Na náměstí opřela bicykl o sloup, koupila si noviny a v pohodlí malé kavárny si dopřála teplou koblihu a obrovský hrnek horké bílé kávy. V klidu posnídala a vydala se uličkami dál.

Za řadou domů terasovitě uspořádaných ve svahu kopce a městským parkovištěm stála kancelářská budova. Cedule v okně upozorňovala na možnost pronájmu celého přízemí. Visela tam už měsíce. Jacqueline přiložila pootevřené dlaně k očím a zamžourala dovnitř přes špinavé sklo. Dívala se do prostorné místnosti s dřevěnou podlahou a vysokými stropy. Ideální prostor pro taneční sál. Jacqueline měla sen. Nechá modelingu a otevře ve Valbonne baletní školu. Během školního roku by sloužila místním děvčatům a v srpnu, kdy sem přijíždějí turisté na letní prázdniny, by ji využila k výuce tanečních kurzů pro dospělé. Každý den by strávila několik hodin v sále, jezdila na kole, v kavárně na náměstí popíjela kakao a četla. Zbavila by se falešného jména a falešné tváře. Oživila by Sáru Halévyovou - židovskou dívku z Marseille. Jenže k zahájení provozu školy potřebovala peníze, a aby je získala, musela pokračovat v modelingu. Musí se vrátit do Paříže a vydržet to s muži podobnými Michaelu Duvalovi ještě pár měsíců. Pak bude volná.

Nasedla na kolo a pomalu šlapala domů. Bydlela v malé vilce se světle žlutou omítkou a střechou z červených pálených tašek, chráněné před okolním světem řadou vysokých cypřišů sahajících až k nebi. V rozlehlé terasovité zahradě s vyhlídkou do údolí rostly mezi olivovníky a svěšenými pepřovníky divoký rozmarýn a levandule. Mezi zahradou a domem se nacházel krátký obdélníkový bazén.

Jacqueline vešla dovnitř, nechala bicykl stát na obvyklém místě a zamířila do kuchyně. Blikající červené světýlko telefonního záznamníku upozorňovalo na nové vzkazy. Zapnula přehrávání, a zatímco poslouchala neosobní hlasy bez těla, postavila vodu na kávu.

Yvonne ji zvala na narozeninový večírek v sídle zbohatlého španělského tenisty v Monte Carlu. Michael Duval se omluvil za své chování ve fotoateliéru. Dušička se uklidnila. Marcel mluvil s

Robertem. Focení pro Mustique je dohodnuto. „Odjíždíš za tři týdny, srdíčko, takže skončí se zákusky, ať se ti netřese prdelka.”

Pomyslela na ranní jízdu a usmála se. V obličeji možná vypadá na třiatřicet, ale nikdy nebyla v lepší formě.

„Jo, a zastavil se tu nějaký Jean-Claude. Chce s tebou mluvit osobně. O práci.”

Jacqueline postavila konvici s vroucí vodou zpátky na hořák a překvapeně pohlédla na záznamník.

„Řekl jsem mu, žes jela na jih. Prý tam má cestu a najde si tě. Nezlob se na mě, drahoušku, působil tak mile. A taky dobře vypadal, šíleně žárlím. Měj se, lásko. *Ciao.*”

Pustila si vzkaz ještě jednou, aby se ujistila, že se nepřeslechla. „Jo, a zastavil se tu nějaký Jean-Claude. Chce s tebou mluvit osobně. O práci.”

Třesoucí se rukou zmáčkla tlačítko pro vymazání záznamů a snažila se nevnímat splašený tlukot srdce.

Jacqueline se usadila na sluncem vyhřáté terase a vzpomínala na noc, kdy ji Ariel Shamron naverboval. Za část peněz vydělaných na přehlídkových molech koupila rodičům plážový domek v Herzliyi. Kdykoliv mohla, jezdila je do Izraele navštěvovat. Tu zemi si bezmezně zamilovala. Jedině tam se cítila opravdu svobodná a v bezpečí. A víc než cokoli jiného jí dělalo radost, že nemusí skrývat svůj židovský původ.

Jednoho večera se v jazzovém klubu u jejího stolu objevil neznámý muž. Plešatý, docela ošklivý, s brýlemi s ocelovými obroučkami na očích, oblečený v khaki kalhotách a bundě s dírou u pravé paže.

„Ahoj, Sáro,” pozdravil a sebevědomě se usmál. „Můžu si přisedit?”

Překvapeně vzhlédla. „Odkud znáte moje jméno?” „Vlastně toho o vás vím víc. Jsem váš velký fanda.” „Kdo jste?”

„Jmenuju se Ari. Pracuju pro organizaci volně napojenou na ministerstvo obrany. Má složitý název, a tak jí říkáme prostě Ústav.”

„No jsem ráda, že jsme si to ujasnili.“

Zvrátil hlavu nazad a rozesmál se. „Rádi bychom vám nabídli práci. Nevadí vám, že používám jméno Sára? Oslovovat vás Jacqueline mi dělá trochu potíže.“

„Sáro mi říkají už jen mí rodiče.“

„A co staří přátelé?“

„Mám jenom nové přátele,“ povzdechla. „Alespoň se tak *tváří*. Staří přátelé z Marseille se vytratili, když jsem se začala živit jako modelka. Tvrdili, že mě práce změnila.“

„Vždyť je to pravda, nebo ne? Změnila jste se.“

„Ano, asi máte pravdu.“ *Proč to vykládám muži, kterého vůbec neznám?* napadlo ji. *Zajímalo by mě, jestli se dostane pod kůži každému tak rychle.*

„A není to jen práce, že, Sáro? Změnila jste i způsob života. Trávíte spoustu času s módními návrháři a slavnými fotografy. Účastníte se pompézních oslav, večeříte ve vybraných restauracích s herci, rockovými hvězdami a zbohatlými donchuány. Třeba s italským hrabětem, co jste se s ním zapletla v Miláně, tím od novin. Už nejste ta malá holčička z Marseille. Malá židovská holčička, které nacisti v Sobiboru zavraždili dědečka a babičku.“

„Vy toho o mně *opravdu* víte moc.“ Pozorně si ho prohlížela. Obvykle se kolem ní motali pohlední napomádovaní muži a teď jí dělá společnost nehezky chlápek s ocelovými brýlemi a dírou v bundě. Měl v sobě cosi primitivního. Neotesaný, drsný Sabra, o kterých tolik slyšela. Byl to ten typ, co si neumí zavázat kravatu a je mu to úplně jedno. Úplně ji okouzлил a co víc, upoutal její pozornost.

„Jako Židovka z Marseille víte, že náš národ má mnoho nepřátel. Hodně lidí by nejradši zničilo nás a všechno, co jsme v téhle zemi vybudovali.“ Při řeči gestikuloval rukama. „Za dobu své existence bojoval Izrael se svými nepřáteli nespočetněkrát. Mohlo by se zdát, že dnes žádná válka neprobíhá, ale to je omyl. Izrael bojuje dál - ve válce *tajné*. Nepřetržitě. Tahle válka nikdy neskončí. Váš cestovní pas a - zcela upřímně - váš vzhled by nám mohly prokázat velkou službu.“

„Chcete po mně, abych dělala špiona?“

Zasmál se. „Tak dramatické to zase nebude.“

„Tak co vlastně potřebujete?“

„Rád bych, abyste se stala naší *bat levejhou*.“

„Obávám se, že taje hebrejštiny mi zůstaly skryté.“

„Termínem *bat levejha* označujeme agentky, které pomáhají vyzvědačům. Ústav vás může povolat ke spoustě případů. Někdy vystupuje *bat levejha* jako agentova manželka či přítelkyně. Jindy se po vás může žádat, abyste získala informace nezbytné pro špionův další postup. Žena vašeho vzezření se k nim často dostane snáz než perfektně vycvičený muž.“

Na chvíli se odmlčel, aby si připálil další cigaretu. „Taky můžete dostat úkol, ze kterého by se některým ženám možná dělalo špatně.“

„Například?“

„Například svést našeho nepřítele a zkompromitovat ho.“

„V Izraeli žije spousta krásných žen. Proč jste si proboha vybrali zrovna mě?“

„Protože vy *nejste* Izraelka. Protože máte legitimní francouzský pas a legitimní povolání.“

„Mé *legitimní* povolání, jak jste to hezky nazval, mi velmi dobře vynáší. Nehodlám se ho vzdát.“

„Pokud se rozhodnete s námi spolupracovat, postarám se o to, aby vaše působení v terénu bylo co nejkratší. Ušlé zisky vám samozřejmě vyrovnáme,“ mile se pousmál, „ačkoliv dát vám tři tisíce dolarů za hodinu, na které jste zvyklá, si nejspíš nebudeme moci dovolit.“

Jacqueline mu úsměv oplátila. „Pět tisíc.“

„Gratuluju.“

„Musím si to rozmyslet.“

„To chápu. A nezapomínejte při svém přemýšlení na to, že kdyby za druhé světové války existoval Izrael, Maurice a Rachel Halévovi by možná stále žili. Mým posláním je ochránit náš stát, aby příště, až si zas nějaký šílenec umane vyrábět z našeho lidu mýdlo, měli Židé kam utéct. Doufám, že mi v tom pomůžete.“

Dal jí vizitku s telefonním číslem a poprosil ji, aby se rozhodla do druhého dne. Potrásli si rukama a Ariel Shamron odešel. Nikdy předtím necítila při stisku tak hrubou kůži.

Jacqueline se nemusela rozmýšlet. Vedla zajímavý, vzrušující život, ale ve srovnání s Shamronovou nabídkou se zdál nudný a bezvýznamný. Únavné přehlídky, oplzlí manažeři, ufnukaní fotografové - najednou se všichni jeví ještě snobštěji a nepřírozeněji.

Vrátila se do Evropy na podzimní módní sezonu, aby dostála závazkům v Paříži, Miláně a Římě. V listopadu, kdy opadl největší pracovní nápor, řekla Marcelu Lambertovi, že je vyčerpaná a nutně potřebuje odpočinek. Fotograf zrušil všechny její schůzky, políbil ji na tvář a poradil odjet z Paříže co nejdále. Ještě ten večer odjela na de Gaulleovo letiště, u přepážky společnosti El Al si vyzvedla letenku první třídy a nasedla na let do Tel Avivu.

Čekal na ni na Ben-Gurionově letišti. Zavedl ji do zvláštní od-
bavovací místnosti. Záměrně se k ní choval tak, aby si uvědomila, že patří k privilegovaným. Že se za ní zavřely tajné dveře a život už nikdy nebude stejný jako dřív. Odtud ji odvezl do přepychového bezpečného bytu v Opera Tower s obrovskou terasou a výhledem na promenádu a pláž Ge'ula. „Tohle bude příštích pár týdnů tvůj domov. Věřím, že se ti tu bude líbit.“

„Je nádherný.“

„Dnes v noci si odpočiň. Zítra začíná opravdová dřina.“

Dalšího rána nastoupila do Akademie a přetrpěla rychlokurz o úspěších a poslání Ústavu. Ariel jí vysvětlil základy neosobní komunikace. Naučil ji střílet z beretty a poradil, kde v šatech vystříhnout strategické otvory, aby mohla zbraň snadno a rychle vytáhnout. Naučil ji otevírat zámky a ukázal, jak udělat otisk klíče pomocí speciálního zařízení. Samozřejmostí bylo odhalit a setrást pronásledovatele. Každé odpoledne trávila několik hodin s člověkem jménem Oded, jenž jí vštěpoval základy arabštiny.

Nejvíce se však v Akademii věnovali rozvíjení paměti a postřehu. Posadili ji do prázdné místnosti a nutili zapamatovat si co nejvíce z tuctu jmen, která pouštěli v rychlém sledu za sebou na promítací plátno. Na pár sekund ji přivedli do neznámého pokoje, který pak měla popsat do nejmenšího detailu. Ari Shamron ji vzal do kantýny

na oběd a zeptal se, jak vypadá obsluhující číšník. Jacqueline přiznala, že nemá nejmenší ponětí. „Musíš si bez přestání všímat okolního dění," poučoval ji. „Předpokládej, že číšník je

potenciální nepřítel. Bud' neustále ve střehu, pozoruj, zkoumej, vyhodnocuj. A nikdo to na tobě nesmí poznat."

Se západem slunce trénink nekončil. Shamron ji každý večer vyzvedl v Opera Tower a pokračovali v ulicích Tel Avivu. Dovedl ji k advokátní kanceláři; nařídil, aby se vloupala dovnitř a přinesla několik konkrétních spisů. Zastavili se v ulici plné módních butiků a Ariel přikázal, aby ukradla nějaké šaty.

„Děláš si srandu?"

„Jsi na útěku v cizí zemi. Nemáš žádné peníze, s námi se nelze spojit. Jde po tobě policie a ty potřebuješ rychle jiné oblečení."

„Na krádež nejsem zrovna stavěná."

„Snaž se nevzbudit pozornost."

Vešla do obchodu a deset minut si zkoušela různé kusy oděvů. Nic nekoupila, ale v kabelce si odnesla elegantní večerní šaty.

Tím však Shamron neskončil. „Teď si najdi vhodné místo a převlíkni se. Starých hadrů se zbav. Potkáme se na promenádě před zmrzlinovým stánkem."

Teplý listopadový večer přímo vyzýval k procházce a na ulicích se pohybovalo mnoho lidí. Ariel Shamron a Jacqueline Delacroixová šli po nábřeží ruku v ruce - bohatý muž v letech s mladou milenkou. Dívka žertovně ulizovala z kornoutu zmrzlinu, jako by chtěla muže vzrušit.

„Sleduj tě tři lidé," oznámil Shamron z ničeho nic. „Za půl hodiny se sejdem v tamté restauraci a ty mi řekneš, kteří to jsou. Pamatuju, že nějaký *kidon* je potom zabije. Nesplet' se."

Jacqueline se soustředila na obvyklé úhybné manévry, přesně jak ji to učil. Pak přišla na smluvené místo. Ari seděl sám u rohového stolu.

„Černá kožená bunda, modré kalhoty a mikina s nápisem Yale, blondýna s vytetovanou růží na lopatce."

„Spatně, špatně, špatně. Právě jsi odsoudila k smrti tři nevinné turisty. Zkusíme to znovu."

K nedalekému Rothschildovu bulváru dojeli taxíkem. Široké korzo lemovaly kromě stromů a dřevěných laviček také různé stánky a útulné kavárničky.

„Znovu tě sledují tři lidé. V Café Tamar za třicet minut.“ „Kde je Café Tamar?“

Shamron už však zmizel v davu chodců. O půl hodiny později, když našla Café Tamar v ulici Šeinkin, se Jacqueline opět sešla se svým učitelem.

„Dívka se psem na vodítku, kluk se sluchátky na uších a tričkem s fotkou Bruce Springsteena a ten kibucník se uzi.“

Shamron se spokojeně usmál. „Výborně. Dnes ještě poslední zkouška. Vidiš toho opuštěného muže u baru?“

Jacqueline přikývla.

„Navaž s ním rozhovor, zjisti o něm co nejvíc a pozvi ho k sobě domů. Ve vstupní hale domu se ho zbav, aniž bys ztropila scénu.“

Sotva Shamron vstal a odkráčel ven, Jacqueline navázala s mužem oční kontakt. Po několika minutách si k ní přisedl a představil se jako Mark. Zastupuje bostonskou počítačovou firmu a v Izraeli jedná s obchodními partnery. Asi hodinu si povídali a pak začali flirtovat. Když ho však pozvala k sobě, přiznal se, že je ženatý.

„To je škoda,“ pronesla s předstíranou lítostí, „mohli jsme se dobře pobavit.“

Muž rychle změnil názor. Jacqueline se omluvila - musí si ještě odskočit na záchod. Místo toho ale zamířila k telefonu. Zavolala do recepce Opera Tower a nechala vzkaz sama sobě. Pak se vrátila ke stolu: „Pojďme.“

Beze spěchu kráčeli k jejímu útočišti. Vstoupili do vestibulu a Jacqueline se zastavila u recepčního. Nenechal jí tam někdo nějaký vzkaz? „Volala vaše sestra z Herzliye,“ přisvědčil muž. „Nejdřív to zkoušela přímo k vám, ale nikdo to nebral, takže volala sem.“

„Vzkazuje něco? Nebo jí mám zavolat?“

„Váš otec měl infarkt.“

„Ach, pane bože!“

„Odvezli ho do nemocnice. Prý bude v pořádku, ale vaše sestra naléhala, abyste za nimi co nejdříve přijela.“

Jacqueline se obrátila k Markovi. „Je mi to líto, ale musím odjet.“

Američan ji políbil na tvář a sklíčeně odešel. Ariel Shamron celou scénu sledoval z opačného konce haly. Přistoupil k ní se zářivým úsměvem na rtech a pochválil ji. „Čirá poezie, Sáro Halévyová. Jsi přirozený talent.“

Při svém prvním úkolu se nehnula z Paříže. Mossad se snažil naverbovat iráckého jaderného fyzika, který se podílel na vývoji atomových zbraní. Bydlel v Paříži a spolupracoval s francouzskými dodavatelskými společnostmi. Shamron vymyslel „medovou past“. Jacqueline na Iráčana počkala v baru, svedla ho a zanedlouho trávila většinu času v jeho bytě. Po uši se do ní zamiloval. Dívka si začala klást podmínky. Jestli se s ní chce nadále scházet, musí přijmout obchodní nabídku jejího přítele. Z přítele se vyklubal Ariel Shamron a nabídka zněla jasně: bud s námi budeš spolupracovat, nebo řekneme tvé ženě a Saddámovým hrdlořezům, že sis to rozdával s izraelskou agentkou. Iráčan nekladl odpor.

Jacqueline okusila první plody zpravodajské práce. Chutnaly báječně. Zúčastnila se operace, jež zasadila tvrdou ránu iráckému jadernému výzkumu. Pomohla ochránit stát Izrael před nepřítelem, který by se nezastavil před ničím, aby ho zničil. A malou měrou pomstila smrt svých prarodičů.

Trvalo celý rok, než jí přidělili další úkol - svést a vydírat syrského zpravodajce působícího v Londýně. Opět si vedla skvěle. O devět měsíců později ji vyslali na Kypr, aby sbalila vedoucího pracovníka německé chemické společnosti, která dodávala zboží Libyi. Tentokrát měla muže uspat drogami a nafotit obsah dokumentů z jeho kufříku. Ani tehdy nezaváhala a odvedla dokonalou práci.

Po této operaci přiletěla na Shamronovo přání do Tel Avivu. Ariel jí předal tajemnou obálku a sdělil jí, že skončila. Ve zpravodajském podsvětí se nic neudrží dlouho v tajnosti. Další cíl by mohl

krásnou francouzskou modelku podezřívát z nekalých úmyslů a ona by klidně mohla skončit mrtvá.

Žadonila ještě alespoň o jeden úkol tak úpěnlivě, až Shamron neochotně souhlasil.

Tři měsíce poté odjela do Tunisu.

Jacqueline Shamronův pokyn udivil. S Gabrielem Allonem se měla sejít v turínském kostele. Došlo jí to, až když na určené místo dorazila. Restaurátor stál na vrcholu lešení a opravoval fresku zobrazující Nanebevstoupení Páně. Celý život se kolem ní točili pohlední muži, ale tenhle měl v sobě něco, co jí vyrazilo dech.

Ostrý, soustředěný výraz v očích jí učaroval. Toužila, aby se na ni díval stejným pohledem, jakým posuzoval stav stropní malby. Rozhodla se, že se s ním pomiluje, než operace skončí.

Do Tunisu odletěli následujícího rána. Ubytovali se v hotelu na pláži a prvních pár dnů se vídali málo. Zůstávala sama v pokoji, zatímco on pracoval. Odcházel brzy ráno a vracel se navečer. Společně se najedli, zašli se podívat na tržiště nebo se projít po pobřeží. V hotelu se chovali jako milenecký pár a pro případ, že by je někdo odposlouchával, mluvili spolu zamilovaně i na pokoji. Spal ale zásadně v pyžamu a ze své půlky postele se ani nehnul; jako by je oddělovala skleněná zeď.

Čtvrtého dne ji vzal s sebou. Ukázal jí, na které pláži se vyloží přepadové jednotky a kde se nachází cíl útoku. Milostná touha v ní rostla čím dál víc. Tento muž zasvětil svůj život obraně Izraele před nepřáteli. Vedle něho se cítila bezvýznamná a lehkomyšlná. Nemohla od něj odtrhnout oči. Přála si pohladit jeho krátké vlasy, jeho tvář, jeho tělo. Když tu noc leželi vedle sebe v posteli, bez varování se nad něj naklonila a políbila ho na ústa. On ji však odstrčil a ustlal si na zemi.

Proboha, ted' jsem se totálně ztrapnila, blesklo Jacqueline hlavou.

Za pět minut vstal a posadil se na postel. Pak se k ní sklonil a zašeptal jí do ucha: „Taky se s tebou chci milovat, ale nemůžu. Jsem ženatý.“

„To je mi jedno.“

„Až tohle skončí, už se nikdy nepotkáme.“

„Já vím.“

Byl přesně takový, jak si představovala - obratný a opatrný, jemný, něžný. V jeho rukou si připadala jako jeden z obrazů. Téměř se jí dotýkal očima. Jacqueline byla nesmyslně hrdá na to, že zbořila zeď sebeovládání, kterou kolem sebe vystavěl, a zlomila jeho vůli. Přála si, aby operace nikdy neskončila, což se samozřejmě nestalo. Den, kdy opouštěli Tunis, byl ten nejsmutnější v jejím životě.

Po své poslední akci se vrhla do práce. Prikázala Marcelovi, aby neodmítal žádné nabídky. Šest měsíců si pořádně neodpočinula, dřela do úmoru, dokonce se zkoušela scházet i s jinými muži. Nic z toho nefungovalo. Nepřestávala vzpomínat na Tunis a na Gabriela. Poprvé v životě poznala posedlost a nemohla s ní vůbec nic

dělat. S rozumem v koncích prosila Shamrona, aby jí umožnil se s Gabrielem sejít. Odmítl. V hrůzných představách přála smrt Allonově manželce. Když jí později Ariel řekl, co se přihodilo ve Vídni, téměř neunesla ohromný pocit viny.

Od té noci v Tunisu spolu nemluvili. Jacqueline nenapadal jediný důvod, proč by s ní chtěl Gabriel mluvit. O hodinu později, když na příjezdovou cestu zamířil neznámý vůz, se její tvář přesto rozjasnila úsměvem. *Chvála bohu, žeš přijel, Gabrieli*, děkovala v duchu, *ocením trochu péče.*

17 KAPITOLA

TEL AVIV

Adriana Cartera, výkonného ředitele CIA, lidé často podceňovali a on toho mistrně využíval. Byl malý a hubený jako maratonec. Řídké vlasy a brýle bez obrouček z něj dělaly vědce. Nosil zmačkané kalhoty a sako, takže vypadal, jako by právě vstal z postele. Do neosobní, moderní konferenční místnosti u Krále Saula zkrátka nezapadal. Nezasvěcený se snadno mohl domnívat, že tam zabloudil náhodou. Ariel Shamron však s Carterem spolupracoval už v době, kdy v CIA šéfoval protiteroristickému oddělení. Znal ho jako ostříleného operativce - Američan mluvil plynule šesti jazyky a dokázal stejně lehce splynout se zapadlými uličkami Varšavy jako s centrem Bejrútu. Shamron také věděl, že nadání pro práci v terénu ředitel CIA plně kompenzuje uměním vyhýbat se byrokratickým nástrahám při vyšetřování. Byl to skutečně úctyhodný protivník.

„Nastal nějaký průlom v pařížském případu?“ zeptal se Carter.

Shamron pomalu zavrtěl hlavou. „Bohužel.“

„Vůbec nic, Ari? Tomu se mi těžko věří.“

„Jakmile něco zjistíme, budeš první, kdo se to dozví. A co ty? Nechceš se podělit o nějaké zajímavé informace? Že by ti třeba spřátelená arabská služba svěřila něco, co by se k sionistickým uším nedostalo?“

Adrian Carter se právě vrátil z dvoutýdenní cesty po Perském zálivu a severní Africe; jednal s veliteli blízkovýchodních tajných služeb a bulvár Krále Saula byl jeho poslední zastávkou. „Nic takového,“ prohlásil. „Zato jiný náš zdroj slyšel nějaké zvěsti.“

Shamron povytáhl obočí. „Ach, vážně?“

„Podle nich stál za útokem v Paříži Tárik.“

„Ten parchant se dlouho neukázal. Proč by na sebe upozorňoval právě takto a právě teď?“

„Ze zoufalství," odvětil pohotově Carter. „Protože obě strany mírového jednání se blíží k dohodě a protože on si nepřeje nic tolik jako vypálit jim rybník. Protože se chce zapsat do historie a ta ho začíná velikým obloukem obcházet."

„To je zajímavá teorie, ale my nedržíme v rukou žádný důkaz, který by Tárika usvědčoval."

„A kdybyste nějaký obdrželi, samozřejmě byste nás na to upozornili."

„Samozřejmě."

„Nemusím ti připomínat, že spolu s vaším velvyslancem zemřel americký občan. Prezident Spojených států slíbil národu, že vraha postaví před soud. Mám v úmyslu pomoci mu slib dodržet."

„Na naši podporu se můžeš spolehnout," ubezpečoval ho Shamron svatoušsky.

„Pokud to Tárik *udělal*, rádi bychom ho našli a soudili ve Spojených státech. Což se nám ovšem nepodaří, jestli někde vyplave na povrch jeho mrtvola provrtaná kulkami ráže dvaadvacet."

„Naznačuješ snad něco, Adriane?"

„Naznačuju tím, že pán toho velkého bílého domu na Pennsylvania Avenue by rád řešil situaci civilizovaně. Pokud se ukáže, že vraždu Emily Parkerové má opravdu na svědomí Tárik, chce ho postavit před americký soud. Žádné oko za oko a podobné kecy, Ari. Žádná poprava v boční uličce."

„Naše názory ohledně nejlepšího způsobu jednání s lidmi jako Tárik se očividně liší."

„Prezident se rovněž domnívá, že odvetná vražda by nijak neprospěla mírovému procesu. Má za to, že pokud oplatíte stejnou mincí, nahrajete nejvíce těm, kdo ho chtějí zhatit."

„A co by nám tak pan prezident radil, když teroristi chladnokrevně vraždí naše diplomaty?"

„Zkusit se, doprdele, ovládat! Podle našeho skromného názoru byste mohli zůstat pár kol opření o lana a snést i pár ran do těla, bude-li to třeba. Nechte vyjednavacům trochu prostoru. Jestli extremisti zaútočí, až budete v ruce držet podepsanou smlouvu, pak rozhodně úder oplat'te. Ale nezhoršujte stav věcí pomstou za každou cenu."

Shamron se naklonil dopředu a zamnul si ruce. „Ujišťuji tě, Adriane, že ani Ústav, ani jiná složka izraelských tajných služeb se nechystá zaútočit na žádnou arabskou teroristickou skupinu - Tárikovu nevyjímaje."

„Obdivuji tvou prozíravost a odvalu. Prezident ji také ocení."

„A já si vážím tvé strohé upřímnosti."

„Rád bych ti dal přátelskou radu, pokud dovolíš."

„Prosím," vybídl ho Shamron.

„Izrael uzavřel s několika západními výzvědnými službami dohodu, ve které se zavazuje neprovádět na území daného státu žádné operace, aniž by o tom nejprve uvědomil příslušnou tajnou službu. Ubezpečuju tě, že pokud dojde k jejímu porušení, CIA a její přátelé se proti takovému jednání velmi ostře ohradí."

„To zní spíš jako varování než přátelská rada."

Carter se usmál a usrkl kávy.

Ministerský předseda se zrovna probíral hromadou papírů, když Shamron vstoupil. Posadil se a ve stručnosti shrnul hlavní body jednání s ředitelem CIA. „Já Adriana Cartera velmi dobře znám," pokračoval. „Je to dobrý hráč. Ví toho víc, než řekl. Radí mi, abych se stáhl, než se dostanu do maléru."

„Nebo něco tuší, ale nedrží v ruce nic, s čím by mohl vyrukovat," zauvažoval premiér. „Musíte se rozhodnout, která možnost platí."

„Potřebuju vědět, jestli operaci schvalujete i za těchto nových okolností."

Předseda vlády konečně zvedl oči od spisů. „A já potřebuju vědět, jestli můžete akci provést, aniž by se o ní CIA dozvěděla."

„To můžu."

„Tak ji proveďte a nepodělejte to."

18 KAPITOLA

VALBONNE, PROVENCE

Odpoledne se ochladilo. Jacqueline připravila obložené chleby, zatímco Gabriel naskládal do krbu špalky olivového dřeva a s pomocí novin je zapálil. Sedl si k ohni na bobek a se zaujetím pozoroval tenké plameny olizující kůru polen. Každých pár vteřin upravil dřevo tak, aby hořelo co nejlépe. Jako by na holé kůži ani necítil žár. Konečně vstal a oprášil si ruce od třísek a sazí. *Pohybuje se s takovou lehkostí*, napadlo ji - jako tanečník stoupající z hlubokého dřepu. Vypadal mladší. Ve vlasech ubylo šedin, oči se rozjasnily, rozzářily.

Položila jídlo na táč a odnesla do obývacího pokoje. Roky o takovém dni snila. V jistém smyslu připravovala tuto místnost pro něho. Když přemýšlela, jak zařídit interiér, uvažovala nad tím, pro co by se rozhodl Gabriel - kamenná podlaha, slaměné rohože, pohodlný nábytek.

Položila táč na stolek a uvelebila se na pohovce. Posadil se vedle ní a sypal si do kávy cukr. *Ano, přesné takto by to vypadalo, kdybychom zůstali spolu.* Jednoduché večere, vyjížd'ky do hor, procházky starobylým městečkem. Vyjížd'ky k pobřeží, toulání Starým přístavem v Cannes nebo návštěva kina. Návraty domů a milování před krbem. *Přestaň, Jacqueline.*

Muž promluvil první: „Znovu dělám pro Ústav. Potřebuju tvou pomoc.“

Aha, tak přece jen šlo o obchod. Vtáhli Gabriela zpátky a on ji potřebuje k práci. Bude předstírat, že minulost neexistuje. Možná to tak bude jednodušší.

„Ari mi řekl, žes odešel.“

„Požádal mě, abych se vrátil. Jen kvůli jediné akci. Znáš Shamrona, když mu o něco jde.“

„Vzpomínám si," přitakala. „Poslyš, Gabrieli, nevím, jak to říct, takže to prostě řeknu. Mrzí mě, co se stalo ve Vídni."

Vyhnul se jejímu pohledu. Výraz studených očí nic neprozradil. Dal jasně najevo, že hovor na téma Lea nepřichází v úvahu. Jacqueline ji viděla jednou v životě na fotografii. Gabrielova žena vypadala přesně tak, jak předpokládala - tmavovlasé Sabra jiskřící nadšením a odhodláním, vlastnostmi, po kterých Jacqueline tolik toužila, když vyrůstala jako Židovka ve Francii. Kvůli tomu, že si vybral Leu, ho milovala ještě víc.

Změnil téma. „Předpokládám, že o útoku na našeho velvyslance v Paříži něco víš," řekl úsečně.

„Samozřejmě. Bylo to hrozné."

„Shamron je přesvědčen, že v tom má prsty Tárík."

„A chce, abys ho našel."

Beze slov přikývl.

„Proč ty, Gabrieli? Vždyť už jsi tak dlouho ze hry. Proč nevyužije některého ze svých lidí?"

„Pokud sis nevšimla, Ústav poslední dobou neslaví moc úspěchů, spíš naopak."

„Tárík byl léta o krok před Ústavem. Jak ho máš teď hledat?"

„Shamron v Londýně odhalil jednoho jeho agenta. Napíchl jsem jeho pracovní telefon, ale potřebuju mu nasadit štěnice i do bytu, abych zjistil, s kým hovoří a o čem. Při troše štěstí zjistíme, kde Tárík zaútočí příště."

„K čemu potřebuješ mě?"

„Chtěl bych, abys mi pomohla dostat se do jeho bytu."

„K čemu potřebuješ mou pomoc? Víš sám dobře, jak vyrazit zámek a nastrčit štěnici."

„Přesně o to jde. Nechci vyrážet zámky. Vloupání nese příliš mnoho rizik. Když přijde na to, že u něj někdo byl, ztratíme náskok. Chci, abys pronikla do jeho bytu, získala kopie klíčů a zjistila, jaký typ telefonu používá, abych ho mohl vyměnit."

„A jak se tam mám podle tebe dostat?" Jistě že znala odpověď, ale chtěla ji slyšet od něho.

Postavil se a přihodil do krbu další poleno. „Júsef má rád ženy. Miluje noční život. Rád bych, aby sis na něj počkala někde u baru

nebo na diskotéce a skamarádila se s ním. Chci, abys ho přiměla pozvat tě k sobě domů."

„Promiň, Gabrieli. Nemám zájem. Ať ti dá Ariel nějakou novou kočičku."

Obrátil se a zkoumal ji pohledem.

Překvapilo ho, že jsem odmítla, napadlo ji, to nečekal.

„Nabízím ti šanci pomoci mi vypátrat Táríka al-Houraniho dřív, než zabije další Židy a zničí mírový proces."

„A já ti říkám, že už jsem svým dílem přispěla. Teď je řada na jiných."

Znovu se posadil.

„Chápu, proč Shamron povolal zpátky tebe. Jsi v tom, co děláš, nejlepší. Ale nerozumím tomu, proč sis vybral mě."

„Protože ty taky nejsi špatná," řekl. A po chvíli dodal: „A protože ti důvěřuju."

Co se mi to snažíš říct, Gabrieli Allone? přemýšlela. „Za tři týdny jedu fotit do Karibiku."

„Potřebuju tě jen na pár dní."

„Neudělám to pro tvé krásné oči."

„Chci tebe a s nikým jiným se nespokojím," prohlásil Gabriel. „Takže je na tobě stanovit cenu."

Pohlédla ke stropu a rychle počítala náklady - nájemné, oprava, reklama...

„Padesát tisíc."

„Franků?"

„Nebud' směšný, Gabrieli. Dolarů."

Zamračil se a Jacqueline vzdorovitě založila ruce na prsou. „Padesát tisíc, nebo zavolej Shamronovi a požádej o někoho jiného."

Gabriel však názor nezměnil. „Padesát tisíc."

Jacqueline se usmála.

Zavolala Marcelu Lambertovi do Paříže a zrušila všechny schůzky na příštích čtrnáct dní.

„Zbláznila ses, Jacqueline? To nemyslíš vážně! Ze své nejisté pozice přece nemůžeš zhoršovat situaci tím, že odvoláš focení. Takto si v tomhle světě zničíš pověst.“

„Pohybuju se v tom světě sedmnáct let, Marceli, a nevybudovala jsem si pověst díky fotkám. Něco mi do toho přišlo. Musím na pár dní odjet.“

„A to mám říct lidem, kteří byli tak hodní a nabídli ti práci? ‚Něco do toho přišlo.‘ No tak/drahá, tohle nezabere.“

„Řekni jim, že mě sklátila těžká nemoc.“

„Nějaké návrhy?“

„Lepra.“

„Ach, ano, úchvatné.“ Náhle zvažněl. „Poslyš, Jacqueline, nelítáš v průšvihy, že ne? Víš, že mně můžeš věřit. Nezapomeň, že v tom s tebou jedu od samého začátku. Znam všechna tvá tajemství.“

„A ty nezapomeň, že já znám všechna tvá, můj milý Marceli. Musím teď zkrátka něco vyřídit. Nedá se to odložit.“

„Nejsi opravdu nemocná, že ne, Jacqueline?“

„Zdravá jako ryba.“

„Žádný koks, doufám,“ zašeptal.

„Marceli!“

„Plastika? Oční víčka?“

„Jdi se vycpat.“

„Chlap. Je v tom chlap? Že by někdo konečně obměkčil to tvé kamenné srdce?“

„Pokládám sluchátko, Marceli. Za pár dní se ozvu.“

„Takže mám pravdu! Je v tom chlap!“

„Jsi jediný muž mého života, Marceli.“

„Kéž by.“

„*Au revoir.*“

„*Ciao.*“

Vyrazili na cestu pozdě odpoledne. Klikatou horskou cestou směřovali na sever. Nad roklemi visela těžká tmavá mračna, a když se přiblížili k vrcholu, dopadaly na čelní sklo Gabrielova pronajatého

auta první velké dešťové kapky. Jacqueline sklopila sedadlo a proti měsíční obloze pozorovala provazce deště. Její mysl už se však ubírala jiným směrem - na Londýn a příští cíl. „Povídej mi o něm," řekla a zapálila si cigaretu.

„Ne," odmítl Gabriel. „Chci, abys nevěděla nic, co by ti mohlo ztížit situaci."

„Přišel sis pro mě, protože já vím, co dělám, Gabrieli. Řekni mi o něm něco."

„Jmenuje se Jusef. Vyrůstal v Bejrútu."

„Kde v Bejrútu?" „Tábor Šatila."

„Ježíši," hlesla a zavřela oči.

„Syn uprchlíků z osmačtyřicátého. Předtím bydleli v arabské vesnici Lydda, ale za války utekli přes hranice do Libanonu. Chvíli se potloukali na jihu, pak se přesunuli do Bejrútu kvůli práci a nakonec se usadili v Šatilu."

„Jak se dostal do Londýna?"

„Na pozvání strýčka. Zajistil Jusefovi vzdělání a dohlídl na to, aby se perfektně naučil anglicky a francouzsky. Vyrostl z něj politický radikál s pocitem, že Arafat a OOP se vzdali. Podporoval palestinské vůdce, kteří chtějí pokračovat ve válce tak dlouho, dokud Izrael nevymažou z mapy. Všimla si ho Tárikova organizace a teď je s nimi už několik let."

„Okouzlující."

„To on docela je."

„Co koníčky?"

„Miluje palestinskou poezii a evropské ženy. A rád pomáhá Tárikovi zabíjet Izraelce."

Gabriel sjel z dálnice a pokračoval úzkou cestou na východ. Minuli ospalou vesničku a napojili se na rozježděnou bahnitou stezku obklopenou holými zmáčenými platany. Zastavil u rozbité dřevěné branky, která vedla na upravený pozemek, vystoupil, otevřel ji a jel dál. Teprve na mýtině vypnul motor, ale světla nechal rozsvícená.

Sáhl Jacqueline do kabelky a vytáhl její berettu a náhradní zásobník. Kromě toho ještě utrlh lesklý přebal módního časopisu.

„Vystup.“

„Venku prší.“

„To je smůla.“

Gabriel vystoupil z auta a několik metrů kráčel po vodou nasáklé zemi ke stromu, na němž z ohnutého rezivého hřebíku visely zbytky cedule VSTUP ZAKÁZÁN. Napíchl na hřebík přední stranu časopisu a vrátil se k autu. Jacqueline stála opřená o kapotu s kapuci na hlavě a založenými rukama. Všude vládlo ticho rušené jen tichým předením motoru auta a vzdáleným psím štěkotem. Gabriel

vytáhl z beretty zásobník, přesvědčil se, že komora je prázdná, a podal pistoli i náboje Jacqueline.

„Chci vidět, že s tou věcíčkou pořád umíš zacházet.“

„Ta dívka na přebalu je moje známá.“

„Rozstřílej jí obličej.“

Jacqueline zastrčila zásobník. Pažbou zbraně udeřila o dlaň a ubezpečila se tak, že zapadl na správné místo. Postoupila o krok dopředu, zvedla pistoli, lehce pokrčila kolena a pootočila tělo o několik stupňů na bok, aby snížila šanci pomyslného nepřítele zasáhnout ji. Střílela bez váhání, rytmicky, nevzrušeně, dokud nevyprázdnila celý zásobník.

Gabriel se při zvuku ran z malé pistole ocitl znovu na zadním schodišti činžovního domu v Římě. Jacqueline spustila paže, vyjmula zásobník a přesvědčila se, že komora je prázdná. Hodila ji Gabrielovi. „Teď se předved' ty.“

Gabriel strčil berettu do kapsy kabátu a beze slova se vydal ke stromu zkontrolovat výsledky Jacquelinina snažení. Jen jedenkrát minula; všechny ostatní kulky potrhaly pravý horní roh. Gabriel strhl děravý papír a pověsil na jeho místo zadní stranu obálky. Vrátil se k Jacqueline a podal jí zbraň. „Znovu, ale tentokrát při střelbě postupuj kupředu.“

Zarazila do pažby druhý zásobník, natáhla závěr a za chůze střílela na cíl. Poslední kulku vypálila téměř z bezprostřední blízkosti. Servala barevný list papíru ze stromu a podržela jej tak, aby reflektory auta prosvítaly díry po vstřelech. Všechny kulky našly

správný cíl. Došla zpět ke Gabrielovi a odevzdala mu berettu i pomyslný terč.

„Seber nábojnice," přikázal.

Zatímco Jacqueline sbírala ze země patrony, rozebral Gabriel zbraň na díly. Poté do nich tloukl kamenem tak dlouho, dokud z nich neudělal nepoužitelné kusy kovu. Nasedli do auta a stejnou cestou odjeli. Během jízdy odhodil zásobníky a zničené součástky pistole do tmy a za vesnicí rozházel z okna i prázdné nábojnice.

Jacqueline si zapálila další cigaretu. „Jak jsem si vedla?"

„Prošla jsi."

19 KAPITOLA

AMSTERODAM

Tárik strávil celé odpoledne pochůzkami. Nejprve se zastavil na Hlavním nádraží a zakoupil jízdenku do první třídy večerního vlaku do Antverp. Odtamtud šel k vykřičené čtvrti a toulal se labyrintem úzkých uliček plných sex-shopů, nevěstinců a bezútěšných barů, než narazil na drogového dealera, který nabízel heroin. Tárik se chvíli handrkoval o ceně a nakonec požádal o tři dávky. Zaplatil, strčil sáčky s bílým práškem do kapsy a rychle odkráčel.

Na náměstí Dam naskočil na tramvaj a nechal se zavézt na jih města k Bloemenmarktu, nádhernému květinovému trhu pod širým nebem u kanálu Singel. Zamířil k největšímu stánku a poprosil prodavačku o obrovskou kytici tradičních holandských květin. Když se žena zeptala, v jaké cenové relaci, ujistil ji, že peníze nejsou žádný problém. Květinářka se usmála a slíbila, že bude hotová během dvaceti minut.

Tárik se procházel po tržišti kolem tulipánů, kosatců, lilií a slunečnic, až narazil na malíře. Krátkovlasý bledý muž s chladnými modrými očima se soustředěně věnoval své práci. Snový obraz plný světla a barev znázorňoval Bloemenmarkt uzavřený mezi vodním kanálem a řadou štítových domů.

Tárik se u muže zastavil a chvíli ho pozoroval. „Mluvíte francouzsky?“

„Oui,“ přisvědčil malíř, aniž vzhlédl od plátna.

„Obdivuji vaši práci.“

Malíř se usmál. „A já obdivuji vaši.“

Tárik pomalu pokýval hlavou, a když odcházel, přemýšlel, co tím sakra chtěl ten pomatený malíř říct.

Vyzvedl květiny a vrátil se na loď. Inge spala. Tárik poklekl vedle postele a jemně jí zatřásl ramenem. Otevřela oči a zůstala na něho zírat, jako by se pomátl. Znovu oči zavřela. „Kolik je hodin?“

„Čas jít do práce.“

„Pojď do postele.“

„Přinesl jsem ti něco, z čeho bys možná mohla mít větší radost.“

Konečně se probrala a pohledem sklouzla ke květinám. Usmála se. „Pro mě? Co se děje?“

„To je můj dík za to, jak dobře ses o mě starala.“

„Mám tě radši než kytky. Svlíkni se a pojď za mnou.“

„Mám ještě něco.“

Ukázal jí bílý prášek.

Inge se v rychlosti oblékala a Tárik mezitím připravil v lodní kuchyňce dávku. Ze zásuvky vytáhl starou lžici a zapálil svíčku. Nahřál drogu nad plamenem, ale místo jedné dávky použil všechny tři. Když byl roztok hotový, natáhl ho do stříkačky a odnesl dívce do kajuty.

Inge seděla na kraji postele. Stáhla si paži gumovým páskem těsně nad loktem a zkoumala, jestli mezi modřinami na předloktí najde vhodnou žílu.

„Tady ta vypadá docela slušně,“ radil Tárik a podal jí stříkačku. Inge přiložila jehlu k žíle a jemně přitlačila. Palestinec nehnutě sledoval, jak palcem povytahuje píst, aby se krev smísila s drogou, než ji vpustí do oběhu. Přitlačila. Povolila stahovací gumu a nechala heroin vproudit do celého těla.

Náhle překvapeně vzhledla, oči rozšířené leknutím. „Hej, Paule, *sakra...*, co se to...”

Spadla zády na postel. Tělo se otrásalo divokou křečí; zaražená stříkačka groteskně trčela z paže. Tárik si v kuchyňce nevzrušeně připravil kávu a vyčkával, až dívka konečně zemře.

O pět minut později, když balil své věci do malé cestovní tašky, se loď náhle rozhoupala. Ohromeně se podíval ven. Někdo byl na palubě! Během několika vteřin se prudce rozrazily dveře a dovnitř vešel obrovský, dobře stavěný muž. Měl blond vlasy a v obou uších ozdobné cvočky. Tárik si uvědomil, že se matně podobá Inge. In-

stinktivně sáhl po svém makarovu, který nosil zastrčený za pasem kalhot v křížové oblasti zad.

Neznámý civěl na Táríka. „Kdo jsi?“ vyštěkl.

„Ingein kamarád. Pár dní mě tu nechala,“ odpověděl rozvážně Tárík a snažil se uspořádat myšlenky. Nečekaný návštěvník jej na-prosto vyvedl z míry. Před pěti minutami se té holky úspěšně zbavil a teď se objevil někdo, kdo může všechno zničit. *Jako její kamarád bych se neměl čeho bát*, přemýšlel. Přinutil se k úsměvu a napřáhl ruku. „Jmenuji se Paul.“

Neznámý Táríkovi ruku nestiskl. „Já jsem Maarten, Ingein bratr. Kde je?“

Tárík pokynul směrem k ložnici. „Znáte Inge. Ještě spí.“ Všiml si, že nezavřel dveře. „Jenom tam zavřu, ať ji nevzbudíme. Zrovna si dělám kávu, dáte si taky?“

Maarten ho však obešel a vstoupil do pokoje. *Zatraceně!* Táríka vyděsilo, jak rychle se mu situace vymkla z rukou. Uvědomil si, že má asi pět vteřin na to rozhodnout, jak vetřelce zabije.

Nejjednodušší by samozřejmě bylo ho zastřelit. Jenomže to by s sebou neslo následky. Vraždy zastřelením Holandsko téměř neznalo. Mrtvá dívka s jehlou v ruce byla jedna věc, ale dvě mrtvolky - a jedna z nich provrtaná kulkami ráže devět milimetrů - úplně jiná. Následovalo by podrobné vyšetřování; policie by vyslýchala obyvatele okolních lodí. Někdo by se mohl upamatovat na jeho obličej a oznámit to policistům. Ti předají popis Interpolu - a Interpol Židům. Budou ho hledat všichni policisté a tajní agenti v západní Evropě. Zastřelit Maartena by bylo rychlé, ale nevhodné řešení.

Ohlédl se přes rameno do kuchyně. Vzpomněl si, že v zásuvce vedle vaříče leží dlouhý nůž. Když Ingeina bratra podřeže, bude to vypadat jako sexuální zločin nebo obyčejná msta, jenomže z pouhého pomyšlení na takový způsob vraždy se Táríkovi dělalo nevolno. Navíc by se mu nemuselo podařit usmrtit jej první ránou. Nemoc už si vybírala svou krutou daň - ztrácel sílu a vytrvalost. A to poslední, oč právě stál, byl boj muže proti muži se statnějším a zdatnějším protivníkem. Jeho sen - zničit mírový proces a vyrovnat účty s Gabrielem Allonem - se začal rozplývat. Jenom proto, že Ingein

velký brácha si přijde v nevhodnou dobu. Leila měla vybírat pečlivěji.

Z úvah Táríka probral Maartenův výkřik. Rozhodl se ho zastřelit.

Vytáhl makarova a vyděsil se. Zbraň neměla tlumič! *Kde sakra je? V kapse kabátu - a kabát pověšený přes židli v obytné místnosti. Doprdle! Jak jsem si mohl tak věřit?*

Maarten se vyřítil z ložnice, obličej bledý jako křída. „Ona je mrtvá!”

„Co to říkáš?” zeptal se Palestinec udiveně a snažil se získat čas.

„Je mrtvá! To říkám! Předávkovaná!”

„Drogy?”

Postoupil o kousek blíž kabátu. Kdyby se mu podařilo vytáhnout tlumič z kapsy a přišroubovat ho k pistoli, mohl by zabít alespoň potichu...

„Má v ruce zabodnutou jehlu. Tělo je ještě teplé, nejspíš si šlehla teprve před pár minutama. To tys jí dal ty zasraný drogy, chlape?”

„O žádných drogách nic nevím.” Tárik si uvědomil, že jedná příliš klidně na to, co se právě dozvěděl. Snažil se působit nenucené, když Maarten přišel, a teď jej nevzrušila ani strašlivá zpráva

o smrti Holand'anovy sestřičky. Velký bratr se očividně nenechal oklamat. Rozzuřeně zařval a s rukama napřaženými a zaťatými pěstmi se rozběhl pokojem k Táríkovi.

Ten se vzdal naděje na tichou vraždu. Pevně sevřel pistoli, natáhl závěr, namířil Maartenovi do obličeje a vpálil mu kulku do oka.

Tárik se nezdržoval. Zabil sice Maartena jediným výstřelem, ale i tak musel předpokládat, že ránu mohl slyšet kdokoliv ze sousedů a zavolat policii. Zasunul pistoli za pas, popadl cestovní tašku a kytici, sebral prázdnou nábojnici a vystoupil na zád' lodi. Venku se zešeřilo a na Amstel se snášel sníh. Tma mu vyhovovala. Přeletěl zrakem palubu a zjistil, že zanechává stopy. Aby se nedaly

rozpoznat otisky bot, táhl nohy za sebou až ke kraji paluby a pak přeskočil na břeh.

Šel rychle, ale vyrovnaně. O několik desítek metrů dál odhodil tašku do řeky. Tiché šplouchnutí téměř neslyšel. I kdyby policie zavazadlo objevila, nenašla by nic, co by ji mohlo dovést k Tárikovi. Koupí si nové šaty a nový kufr, hned jak dorazí do Antverp. *Pokud* dorazím do Antverp, uvažoval.

Kráčel podél Herengrachtu městem na západ. Na okamžik ho napadlo vykašlat se na útok, jít přímo na Hlavní nádraží a utéct ze

země. Morgenthauovi byli snadný, ale politicky nevýznamný cíl. Kemel je vybral, protože zabít je nevyžadovalo velkou námahu, a přesto by jejich vražda pomohla zvýšit napětí v jednání o míru. Kvůli fiasku na lodi však vzrostla pravděpodobnost vyvrazení, a tak by možná bylo nejlepší na celou akci zapomenout.

Z hladiny kanálu se vznesli dva mořští ptáci a s hlasitým křikem letěli k nebi. V tom okamžiku mu bylo zase osm let a bosý se proháněl táborem v Sidonu.

Dopis adresovaný Tárikovým rodičům přišel pozdě odpoledne. Stálo v něm, že Mahmúda al-Houraniho zabili v Kolíně nad Rýnem během zásahu proti teroristům - a že pokud ho Tárik, nejmladší z rodiny al-Houraniů, bude následovat ve stopách terorismu, zemře také. Otec poslal syna do kanceláře Organizace pro osvobození Palestiny zjistit, jestli je dopis pravý. Chlapec přiběhl za jedním z úředníků OOP a ukázal mu psaní. Muž ho rychle pročetl a podal mu ho zpět. Ano, je to pravda a totéž má vyřídit otci. Tárik pádl špinavým táborem k domovu, oči zalité slzami. Bratra obdivoval a život bez něho si nedokázal představit.

Když dorazil domů, zpráva už se rozšířila mezi ostatní obyvatele tábora - během let dostalo podobný dopis několik dalších rodin. Před obydlím al-Houraniových se shromáždily nařikající ženy. Jejich kvílení se neslo táborem spolu s dýmem večerních ohňů; Tárikovi připomínalo zpěv ptáků z bažinatých oblastí. Otec postával před ohněm, a když mu syn oznámil, že psaní nelže a Mahmúd je skutečně mrtvý, hodil dopis do plamenů. Tárik nikdy nezapomněl na jeho tvář zkroucenou bolestí a nevyslovitelným studem za to, že se o smrti svého nejstaršího syna dozvěděl od samotných vrahů.

Ne, rozhodl se Tárik. Neodvolá útok a neuteče ze strachu před zatčením. Zašel příliš daleko a zbývalo příliš málo času.

Dorazil k domu, vyběhl po krátkém schodišti k přednímu vchodu a zazvonil. O chvílku později otevřela dveře mladá služebná.

Tárik ukázal kytici z Bloemenmarktu. „Dárek pro Morgenthauovy," řekl.

„Ach, ty jsou nádherné."

„Je docela těžká. Mám vám jí zanést dovnitř?"

„*Dank u.*"

Dívka poodstoupila a nechala muže vejít. Přivřela dveře, aby do domu nešel chlad, a s rukou na klíče čekala, až dá květiny na stolek ve vstupní hale a odejde. Tárik kytici odložil, ale když se obracel k odchodu, vytáhl z kalhot pistoli. Tentokrát byl tlumič pevně přišroubován k hlavni.

Dívka nestihla vykřiknout. Sotva otevřela ústa, dvě kulky jí pro-vrtaly hrdlo.

Palestinec odtáhl tělo dál od dveří a ručníkem z koupelny otřel stopy krve. Pak se posadil do křesla v potměnělém obývacím pokoji a čekal, až se David a Cynthia Morgenthauovi vrátí domů.

20 KAPITOLA

PAŘÍŽ

Příštího rána zavolal Shamron Gabriela na krátkou poradu do zahrad v Tuileriích. Čekal na lavičce vedle štěrkem vysypané stezky obklopen hejnem holubů. Kolem krku měl omotanou břidlicově šedou šálu a její konce pečlivě zastrčené za klopami černého zimníku; vypadalo to, jako by plešatá hlava čněla z kamenného piedestalu. Když dorazil Gabriel, Shamron vstal, sundal si černou koženou rukavici a podal mu ruku. Gabriel ucítil neobvykle teplou a vlhkou dlaň. Starý pán několikrát dýchl do rukavice a rychle si ji nasadil zpět. Na chladné ovzduší nebyl zvyklý a zimní Paříž ho skličovala.

Šli bok po boku velmi rychle, ne jako dva muži na procházce, ale jako dva muži v ohromném spěchu - pěšinami Tuilerijských zahrad přes náměstí Svornosti vystavené prudkému větru ke stromy lemovanému chodníku na Elysejských polích zasypanému opadanými listy.

„Jeden *sajan* z holandské tajné policie nám dnes ráno předal hlášení," začal Shamron. „To Tárík zabil Davida Morgenthaua a jeho ženu v Amsterdamu."

„Jak si mohou být tak jistí?"

„Oni si jistí nejsou. Ale já jo. Amsterodamská policie našla tělo nějaké dívky v hausbótu na Amstelu. Předávkovala se heroinem. Její bratr je také mrtvý."

„Taky heroin?"

„Kulka. Očním důlkem do mozku."

„Co se stalo?"

„Podle sousedů se k dívce před pár týdny nastěhovala nějaká Arabka. Odjela před pár dní a na její místo přišel Francouz jménem Paul."

„Takže Tárík napřed poslal do Amsterdamu agentku, která mu našla bezpečné bydlení a holku.“

„A když už tu holku nepotřeboval, narval do ní koňskou dávku heroinu. Podle policie za sebou měla drogovou minulost a taky pověst kurvičky. Tárík očividně spoléhal na to, že její smrt budou pokládat za náhodné předávkování.“

„A co ten její bratr?“

„Obytný člun je registrovaný na jeho jméno. Policie tvrdí, že zrovna pracoval na stavebním projektu v Rotterdamu. Možná se neohlásil dopředu a objevil se na scéně nečekaně. Zrovna když Tárík zabíjel jeho sestru.“

„To dává smysl.“

„Tu teorii vlastně podporuje i jeden z důkazů. Několik sousedů slyšelo výstřel. Kdyby si to byl Tárík *plánoval*, rozhodně by zvolil tišší způsob popravy. Ten chlap ho asi překvapil.“

„Porovnali kulku z lodi s těmi, co našli u Morgenthauových?“

„Jsou naprosto shodné. Všichni čtyři byli zabiti jednou zbraní.“

Před nimi se zastavila dvojice mladých Švédů a pózovala fotografovi. Gabriel i Shamron se okamžitě otočili a odcházeli druhým směrem.

„Nějaké další novinky?“ otázal se Gabriel.

„Chci, aby sis v Londýně dával pořádný pozor. Minulý týden mě poctil zdvořilostní návštěvou kamarád z Langley. Americké zdroje zjistily, že Tárík je zapletený do toho útoku v Paříži. Rádi by ho zatkli a soudili ve Spojených státech.“

„To poslední, co teď potřebujeme, je zakopávat o CIA.“

„Obávám se, že to ještě není to nejhorší. Kámoš z Langley mě také ne zrovna citlivě upozornil na úskalí působení v určitých zemích bez povolení.“

„Vědí něco?“

„Pochybuju, ale úplně to vyloučit nemůžu.“

„Doufal jsem, že můj návrat k Ústavu neskončí pobytem v britské věznici.“

„Neskončí, pokud se budeš chovat ukázněně.“

„Díky za důvěru.“

Shamron změnil téma. „Našel jsi ji?“

Gabriel přikývl.

„Je ochotná to udělat?“

„Chvíli mi trvalo ji přesvědčit, ale nakonec souhlasila.“ „Proč se mé děti nechtějí vracet domů? Copak jsem na ně byl zlý?“

„Ne, jen přehnaně náročný.“

Gabriel zastavil před kavárnou na Champs-Élysées. Jacqueline seděla u okna a četla si, na očích velké sluneční brýle. Letmo vzhledla, když přicházeli, a hned se zase vrátila k časopisu.

„Je hezké vidět vás dva zase spolupracovat,“ pravil Shamron. „Hlavně jí, prosím tě, nezlom srdce podruhé. Je to hodná holka.“

„Já vím.“

„Budeš pro ni v Londýně potřebovat krycí zaměstnání. Víím o někom, kdo shání sekretářku.“

„Jsem o krok před tebou.“

Shamron se pousmál a odešel. Splynul s davem na Champs-Élysées a za chvíli zmizel z dohledu.

Julian Isherwood se opilý vracel přes cihlový Masonův dvůr do galerie. Bylo půl čtvrté odpoledne. Netušil, že se opil, dokud nevyšel z Greenovy restaurace a zhluboka se nenadechl ledově studeného, vlhkého vzduchu. Kyslík jej přivedl k vědomí a mozek upozornil tělo, že se mu dostalo příliš mnoho vína. Obědval s tlustým Dimblebym a tématem konverzace se opět stal Oliverův návrh na odkoupení Isherwoodovy galerie. Julian tentokrát potlačil své city a dokázal se soustředit pouze na praktickou stránku věci -i když mu k tomu dopomohly dvě lahve znamenitého moku. Když už řeším roztrhání svého vlastního podniku - své vlastní duše - na kusy, můžu si dopřát láhev dobrého francouzského vína k utišení bolesti, pomyslel si.

Vytáhl si límec kabátu přes uši. Průchodem z Duke Street vanul ostrý vítr a Isherwood se najednou ocitl uprostřed víru hnijícího listí a mokrých odpadků. Škobrtal namáhavě dopředu a rukama bránil obličej, dokud se nedostal ven. *Proboha svatého!* Příšerné počasí. Určitě studená vlna ze Sibíře. Napadlo ho zalézt do nejbližšího baru

a něčím se zahřát, ale rozmyslel si to. Během poledne už se stihl dostatečně odrovnat.

Otevřel dveře do přízemí a pomalu stoupal po schodech. V mezipatře se zastavil a uvažoval, že už by ten koberec konečně měl vyměnit. Z odpočívadla vedly úzké dveře do malé cestovní kanceláře. Okolní zdi zdobily plakáty dočerna opálených polonahých amazonek dovádějících na pláži. *Tohle by pro mě možná bylo nejlepší*, pomyslel si, když zíral na dívku nahoře bez, která ležela na břiše v jemném bílém písku. *Možná bych měl utéct, dokud mi zbývá ještě pár let. Vypadnout z Londýna, odletět někam za teplem a vylízat si rány.*

Překonal posledních pár schodů, strčil klíč do zámku a opřel se do dveří. Sundal si kabát a pověsil jej na hák v první místnosti. Pak zamířil do kanceláře a rozsvítil.

„Ahoj, Juliane.“

Isherwood se prudce otočil a zůstal vyjeveně stát tváří v tvář Gabrielu Allonovi. „Ty! Jak ses sem sakra dostal?“

„Opravdu to chceš vědět?“

„No, radši ne,“ hlesl Isherwood. „Co tady, proboha svatého, děláš? A kdes vůbec byl?“

„Mám k tobě prosbu.“

„Ty máš ke mně prosbu! Ty máš prosbu - *ke mně!* Vykašlal ses na mě uprostřed rozdělaný práce. Nechal jsi Vecellia v chatrči v Cornwallu bez jakéhokoliv zabezpečení.“

„Někdy je nejlepší schovat neocenitelného Vecellia tam, kde by nikoho nenapadlo ho hledat. Kdybych toužil po krásných obrazech ve tvém sklepě, klidně už jsem je mohl odnést.“

„To proto, že jsi zrůdná hříčka přírody!“

„Netřeba být tak zaujatý, Juliane.“

„Aha, to vážně ne. A tohle bude asi taky zaujaté.“ Popadl ze stolu hrníček na kávu a mrštil jím Gabrielovi na hlavu.

Gabriel poznal, že Isherwood pil, a proto ho vytáhl ven, aby vystřízlivěl. Obcházeli Green Park tak dlouho, než se obchodník

unavil a ztěžka dopadl na lavičku. Gabriel si přisedl, vyčkal, až je mine přicházející zamilovaná dvojice, a pak teprve promluvil.

„Umí psát na stroji?“ zajímal se Isherwood. „Dokáže vůbec zvednout telefon? Je schopná vyřizovat vzkazy?“

„Myslím, že nikdy nezažila obyčejný pracovní den.“

„Och, nádhera. Naprosto úžasné.“

„Je to chytrá holka. Určitě ti v kanceláři vypomůže.“

„Jak povzbudivé. Mohu se zeptat, *proč* mám tu slečnu zaměstnávat?“

„Juliane, prosím.“

„*Juliane*, prosím. *Juliane*, nepleť se do toho. *Juliane*, sklapni a skákej, jak pískáme. S vámi je to vždycky stejné. A můj podnik se mezitím řítí nejrychlejší cestou do pekel. Oliver mi udělal nabídku. Nejspíš ji přijmu.“

„Oliver mi nepřipadá jako tvůj typ.“

„Žebráci si nemůžou vybírat. Nebyl bych tam, kde jsem, kdybys mě nepodrazil.“

„Nepodrazil jsem tě.“

„A jak tomu teda říkáš, kamaráde?“

„Potřebuju zkrátka něco vyřídít. Jako za starých časů.“

„Za starých časů to patřilo k dohodě. Ale ty časy jsou pryč. Tohle je obchod - poctivý obchod, Gabrieli - a tys mě natáhl na hůl. Co mám asi tak dělat s tím Vecelliem, když ty si budeš hrát s Arim?“

„Počkej na mě,“ uklidňoval Juliana Gabriel. „Tohle brzo skončí. Budu na tom dělat dnem i nocí bez přestávky.“

„Já nechci žádnou rychlovku. Svěřil jsem to tobě, protože jsem věděl, že si na tom dáš záležet a odvedeš dobrou práci. Kdybych chtěl rychlovku, najal bych si nějakého podřadného mazala a dal mu třetinu toho, co platím tobě.“

„Dopřej mi čas. Snaž se udržet kupce a hlavně za žádných okolností neprodávej galerii Oliverovi. Nikdy by sis to neodpustil.“

Isherwood se podíval na hodinky a vstal. „Mám schůzku. S někým, kdo by si rád koupil obraz.“ Obrátil se k odchodu; po několika krocích se zarazil. „Mimochodem, v Cornwallu zůstal neštěstím zdrčený malý kluk.“

„Peel,“ odtušil Gabriel nepřítomně.

„Je to zvláštní, ale o tobě bych si nikdy nepomyslel, že bys dokázal ublížit dítěti. Vyřid' té holce, ať přijde zítra ráno v devět. A ať nechodí pozdě.“

„Bude tam.“

„Jak se vlastně jmenuje, tahle tvá *sekretárka*?“

„Říkej jí třeba Dominika.“

„Je hezká?“ zeptal se Isherwood s nádechem obvyklého humoru.

„Není to zlé.“

21 KAPITOLA

MAIDA VALE, LONDÝN

Gabriel nosil dovnitř kufry, zatímco Jacqueline obhlížela svůj nový domov - podřadný jednopokojový byt s jediným oknem, které nabízelo nevábny výhled na nádvoří uprostřed domu. Rozkládací gauč, klubovka potažená popraskanou kůží, malý psací stůl. Vedle okna stálo oprýskané topné těleso. Úzké dveře za ním vedly do kuchyňského koutu, který sotva dosahoval velikosti lodní kuchyně Gabrielovy plachetnice. Jacqueline přistoupila k osamocené skříňce a otevřela jednu odpudivou zásuvku po druhé s výrazem neskonaleho smutku.

„Jeden *bodel* pro tebe zařídil pár nákupů.“

„Tos nemohl vybrat něco trochu hezčího?“

„Dominika Bonardová je chudá holka z Paříže. Přišla do Londýna hledat práci. Třípokojový mezonetový byt v Mayfairu mi nepřípadal nejvhodnější.“

„V takovém bydlíš ty?“

„Ne tak docela.“

„Zůstaň chvíli se mnou. Dělá se mi zle z pomýšlení na samotu v téhle místnosti.“

„Ale opravdu jen chvíli.“

Natočila vodu do konvice, zapálila hořák a dala ji vařit. Gabriel vytáhl z tašky čaj a mléko. Nachystal dva hrníčky a odnesl je do obývací místnosti. Uvelebil se na gauči; Jacqueline se zula, posadila se na zem a přitáhla nohy pod bradu. „Kdy začneme?“

„Zítra večer. Když to nevyjde, zkusíš to pozítří znovu.“

Zapálila si cigaretu, zaklonila hlavu a vyfoukla oblak kouře ke stropu. Pak pohlédla na Gabriela a přimhouřila oči. „Pamatuješ tu noc v Tunisu?“

„Jakou?“

„Tu noc, kdy proběhla naše operace.“

„Samozřejmě že pamatuju.“

„Pamatuju si to, jako by se to stalo včera.“ Zavřela oči. „Zejména zpáteční cestu po moři, k hlídkovému člunu. Vzrušením jsem skoro nemohla dýchat. Vznášela jsem se v sedmém nebi. Zvládli jsme to. Vlítli jsme do baráku toho bastarda přímo uprostřed základny OOP a oddělali ho. Chtělo se mi křičet radostí. Ale pak jsem si všimla tvého výrazu. Nikdy na to nezapomenu. Tak ztrápený. Jako by on zabil jednoho z nás, a ne my jeho.“

„Jen málo lidí si umí představit, jaké to je zabít člověka z bezprostřední blízkosti. A ještě méně jich ví, jak to vypadá, když přiložíš hlavě ke spánku a zmáčkneš spoušť. Zabíjení v tajné válce se nedá srovnat s bitevními poli na Sinaji nebo Golanských výšinách.“

„Teď už to chápu. Po návratu do Tel Avivu jsem se cítila přílišně trapně. Chovala jsem se, jako bys právě vstřelil rozhodující gól, a tvá duše zatím hrozně trpěla. Odpusť mi, prosím tě.“

„Nemusíš se omlouvat.“

„Čemu ale nerozumím, je, na co tě Shamron po tolika letech nalákal.“

„Se Shamronem to nemá nic společného. Jedná se o Tárika.“

„Co s ním?“

Gabriel se odmlčel. Vstal a přešel k oknu. Na nádvoří kopali v jantarovém světle lampy tři chlapi do míče a výborně se bavili. Mezi nimi poletovaly ve vlhkém větru kusy novinového papíru.

„Tárikův starší bratr Mahmúd patřil k Černému září. Ari ho vystopoval až do Kolína a poslal mě, abych ho zabil. Proklouzl jsem do jeho bytu, zrovna když spal, a přiložil mu pistoli k čelu. Pak jsem ho vzbudil, aby nezemřel klidnou smrtí. Střelil jsem ho do obou očí. O sedmnáct let později se mi Tárik pomstil, když přímo před mýma očima vyhodil do povětří mou ženu a syna.“

Jacqueline si zakryla ústa dlaněmi. Gabriel zůstal stát u okna, ale ona vytušila, že nevidí tři kluky pobíhající za míčem. Duchem dlel ve Vídni.

„Dlouho jsem si myslel, že se Tárik spletl,“ pokračoval Gabriel. „Ale takové chyby on nedělá. Je pečlivý a rozvážný, dokonalý

predátor. Šel po mojí rodině z určitého důvodu. Zabil je, aby mě postrestal za vraždu bratra. Dobře věděl, že to bude horší než smrt."

Otočil se čelem k Jacqueline. „Z Čistě profesionálního hlediska odvedl znamenitou práci."

„A teď na oplátku zabiješ ty jeho?"

Odvrátil zrak a neodpověděl.

„Za Vídeň jsem vždycky obviňovala sebe," hlesla Jacqueline. „Kdybychom tehdy..."

„Není to tvá vina," přerušil ji Gabriel. „Jen moje. Měl jsem vědět, co dělám. Zachoval jsem se hloupě. Ale to už je pryč."

Bezcitnost v jeho hlase ji ranila jako bodnutí nožem. Zamáčkla cigaretu a vzhledla k němu. „Proč jsi o nás Lee pověděl?"

Pořád stál u okna a chvíli nepromluvil. Jacqueline se lekla, že zašla příliš daleko. Snažila se vymyslet způsob, jak zachránit situaci a změnit téma, jenže zároveň zoufale toužila znát odpověď. Kdyby se Gabriel nepřiznal k nevěře, Lea ani Dani by s ním do Vídně neodjeli.

„Řekl jsem jí to, protože jsem jí nechtěl lhát. Celý můj život byl jedna velká lež. Shamron mě přesvědčil, že jsem dokonalý, ale nebyl jsem. Poprvé v životě jsem podlehl obyčejné lidské slabosti. Nejspíš jsem se s ní o to chtěl podělit. Nejspíš jsem potřeboval, aby mi odpustila."

Oblékl si kabát, tvář zkřivenou zlostí. Nezlobil se na Jacqueline, ale na sebe. „Máš před sebou dlouhý den," prohlásil věčně. „Trochu se tu porozhlédni a odpočiň si. Julian tě čeká v devět ráno."

A s tím odešel.

Nakrátko se rozptýlila vybalováním, ale bolest se přece pomalu připlížila. Zhroutila se na pohovku a rozplakala se. Zapálila si cigaretu a rozhlédla se po bezútešném příbytku. *Co tady sakra dělám?* Vzala tu práci z jediného důvodu - doufala, že se jí podaří získat Gabriela -, jenomže on považoval aféru v Tunisu za chvilkovou slabost. Stejně, proč se po tolika letech rozhodl vrátit a zabít Táríka? Jednoduše ze msty? Oko za oko? Ne, uvažovala - jeho hnaly mnohem hlubší a složitější pohnutky než obyčejná odplata. Možná

potřebuje zabít Tária, aby si dokázal odpustit za to, co se stalo Lee, a mohl konečně žít vlastním životem. Ale dokáže někdy odpustit mně? Třeba jí Gabriel promine, když mu pomůže najít Tária. A pomoci mu ho najít znamená uhnat jiného muže a dostat ho do postele. Zavřela oči a přemýšlela nad Jusefem al-Tawfikim.

Gabriel parkoval na Ashworth Road. Nechal spadnout klíčky na obrubník, sklonil se k zemi a dělal, že je nemůže najít. Ve skutečnosti prohlížel podvozek automobilu a hledal součástky, které tam nepatří - beztvorou hmotu, volné dráty. Nic podezřelého neviděl, a tak se vsoukal za volant a nastartoval. Půl hodiny v kruzích objížděl Maida Vale a Notting Hill, aby se ujistil, že ho nikdo nesleduje.

Byl na sebe naštvaný. Učili ho - nejprve otec a potom Ariel Shamron -, že muž, jenž neudrží tajemství, je slabý a nezaslouží si respekt. Jeho otec přežil Osvětim, ale odmítal o tom vyprávět. Jen jednou syna uhodil - když na něj naléhal, aby povídal o událostech v koncentračním táboře. Nebýt čísel vytetovaných na pravém předloktí, Gabriel by snad ani nevěděl, čím musel otec projít.

V Izraeli žijí zoufalí, zlomení lidé - matky pohřbívají syny zabité ve válkách, děti pohřbívají sourozence zabité teroristy. Po Vídni čerpal Gabriel sílu z otcových ponaučení: Někteří lidé zemrou příliš brzy. Oplakávej je uvnitř. Neukazuj smutek okázale jako Arabové. A až nad člověkem přestaneš truchlit, postav se zase pevně na zem a pohni se v životě dál.

To poslední - pohnout se v životě dál - trápilo Gabriela nejvíc. Vídeňský masakr kladl za vinu sám sobě. Nejenom kvůli Jacqueline, ale také kvůli způsobu, jakým zabil Táríkova bratra. Chtěl se uspokojit vědomím, že Mahmúd viděl přicházející smrt - že vyděšeně zíral do hlavně jeho beretty, když vpálil první horkou kulku do jeho mozku. Shamron ho naučil terorizovat teroristy - mysli jako oni a chovej se jako oni, opakoval. Gabriel věřil, že byl potrestán za to, kým se stal. Jedním ze svých nepřátel.

Tím to však neskončilo. Trestal sám sebe ještě víc. Jedny po druhých zavíral dveře životních radostí a potěšení. Vznášel se v

prostoru a čase jako prokletá duše; z dálky pozoroval místo, kde žil, milované osoby, oblíbené věci, neschopen navázat kontakt, dotknout se, cítit. Pouze umění v něm dokázalo oživit krásné pocity. Byl šťastný, když opravoval škody napáchané bezohlednými majiteli a zničujícím tokem času. Shamron z něj vyrobil ničitele. Gabriel se přetvořil v léčitele. Bohužel nedokázal vyléčit sám sebe.

Tak proč prozradil svá tajemství Jacqueline? Proč odpovídal na její zatracené otázky? Jednoduše chtěl. Cítil to, už když vstoupil do jejího domu ve Valbonne - obyčejnou potřebu sdílet tajemství, neskryvat bolest a zklamání. A mnohem důležitější bylo, že jí nemusel nic vysvětlovat. Vzpomněl si na směšnou fantazii o Peelově matce. Vždycky skončila, když se jí svěřil s pravdou; scénář dokonale zobrazoval jeho hluboce zakořeněnou obavu - hrůzu z toho, že bude jednou muset vysvětlovat, kým doopravdy je. Vrahem z povolání. Jacqueline už toto tajemství znala.

V jednom možná měla pravdu, pomyslel si. Snad měl Shamrona požádat o někoho jiného. Jacqueline byla jeho *bat levejha* a on ji zítra pošle do postele s cizím mužem.

Zastavil v boční uličce za domem a zbytek cesty ke vchodu došel pěšky. Vzhlédl k oknu svého dočasného útočiště a zamumlal: „Dobrý večer, pane Karpe.“ Představil si Američana, jak mžourá skrz mířidlo parabolického mikrofону a odpovídá: „Vítej doma, Gabe. Dlouho jsme se neviděli.“

22 KAPITOLA

MAIDA VALE, LONDÝN

Následujícího rána vyrazila Jacqueline po Elgin Avenue směrem ke stanici metra Maida Vale. Cítila podivné vzrušení; požitkářské přebytky - spousty peněz, spousty mužů, spousty drahých předmětů - považovala za samozřejmé. Ted viděla jinou stránku života. Vlastně ji uklidňovalo dělat něco tak obyčejného jako jet metrem do práce, i když se jednalo jen o krycí zaměstnání.

Koupila si u stánku *The Times* a pomalu scházela po schodišti do haly. Předchozího večera pozorně prostudovala plán města a zapamatovala si všechny podivné pojmenované tratě - Jubilee, Circle, District i Viktoria. Aby se dostala do galerie v St. James, musí jet trasou Bakerloo z Maida Vale na Piccadilly Circus. Koupila si u automatu lístek, prošla turniketem a sjela pojízdnými schody k nástupišti. Zatím to jde docela dobře, utěšovala se. Žena cestující do práce.

Naděje na pár klidných minut s novinami se rozplynula s příjezdem vlaku do stanice. Při pohledu na beznadějně přeplněné vozy a obličeje přitisknuté k okýnkům se Jacqueline, zvyklé na dostatek osobního prostoru, obrátil žaludek. Napadlo ji počkat na další soupravu, neměla však času nazbyt. Ve stanici vystoupila jen hrstka lidí a dovnitř se tlačil obrovský dav. Zdálo se, že ve vagonu nezbyl ani kousek volného místa. *Co by udělala Londýňanka?* Procpala se dovnitř za každou cenu. Modelka pevně uchopila kabelku oběma rukama a vtlačila se do vozu.

Vlak se s trhnutím rozjel. Vedle stojící muž jí do obličeje dýchal výpary včerejšího piva. Jacqueline se natáhla po držadle, zaklonila hlavu, zavřela oči a snažila se chytat doušky čerstvého vzduchu, který vanul skulinou nade dveřmi.

Za několik minut zastavil vlak na Piccadilly Circus. Venku se mezitím rozpršelo. Jacqueline zpomalila, vytáhla z kabelky deštník a

rychlou chůzí pokračovala dál. Udržovala krok s kolemjdoucími a neznatelně měnila směr, aby se vyhnula příliš hustému provozu.

Zabočila do Duke Street a ohlédla se přes rameno. Pár metrů za ní, v modrých džínách a kožené bundě, šel Gabriel. Jacqueline nezastavovala. V podchodu do Masonova dvoru ji při předcházení ždouchl do lokte. „Jsi čistá. Pozdravuj ode mě Juliana.“

Galerie se nacházela přesně v místech Gabrielova popisu - vklíněná mezi hospodu a budovu lodní společnosti. Vedle vstupních dveří byly dva zvonky, jeden označen LOCUS TRAVEL a druhý ISHE WOO OVVÝTV R Á GAL R E. Jacqueline zazvonila. Když se nikdo neozýval, podívala se na hodinky a zazvonila znovu. Nic.

Vrátila se přes Masonův dvůr do Duke Street, vešla do malé příjemné kavárny a rozhodla se počkat. Objednala si kávu a usadila se u okna s novinami v ruce. O čtvrt hodiny později, přesně v devět dvacet, spatřila venku elegantně oblečeného muže s prošedivělými vlasy. Řítil se Duke Street, jako by spěchal na svůj vlastní pohřeb. Utíkal do podchodu a zmizel v Masonově dvoře. Isherwood, pomyslela si. To byl určitě on.

Strčila noviny do kabelky a vyběhla za ním. Dostihla ho až u vchodu do galerie, zrovna když odemykal. „Pane Isherwoode, jste to vy? Čekám tu na vás.“

Galerista se otočil a při pohledu na krásku mu spadla čelist.

„Já jsem Dominika Bonardová. Doufám, že jsme byli domluveni na dnešní ráno.“

Rozpačitě si odkašlal a najednou mu odemykání dveří začalo dělat velké potíže. „Ach, ano, samozřejmě, velice mě těší,“ zakoktal. „Hrozně se omlouvám, pitomé metro, znáte to.“

„Podržím vám tašku, třeba to pomůže.“

„Ano, děkuji, no, tak vy jste *Francouzka*,“ pronesl tónem, jako by Jacqueline odhaloval nesmírné tajemství. „Já mluvím plynne italsky, ale s francouzštinou jsem na štíru..., bohužel.“

„Určitě se dohodneme anglicky.“

„Ano, určitě.“

Konečně se mu podařilo odemknout. Galantně jí podržel dveře a nechal ji jít v čele po schodech nahoru. V mezipatře se zarazil a dlouze se zadíval na dívku z plakátu cestovní kanceláře. Obrátil se k Jacqueline, přejel ji očima a znovu se soustředil na fotografii. „Víte, Dominiko, tahle by klidně mohla být vaše dvojče.“

„Vy jeden lichotníku,“ bránila se s úsměvem Jacqueline.

Isherwood otevřel dveře v prvním patře a ukázal nové sekretářce její pracoviště.

„Kolem jedenácti se zastaví chlápek jménem Oliver Dimbleby. Vypadá jako zapékaná klobása navlečená v obleku od Calvina Kleina. Až přijde, pusťte ho dovnitř. Do té doby vás provedu po galerii.“

Podal jí dva klíče svázané modrou gumičkou. „Tyhle jsou vaše. Kdokoliv z nás odejde z galerie, musí zajistit dveře. Odblokovací kód je pět-sedm-šest-čtyři-devět-sedm-tři-dva-šest. Máte?“

Jacqueline přikývla. Isherwood se na ni nevěřícně díval. Bez zaváhání a bez jediné chyby sérii čísel zopakovala, což na něj očividně udělalo ohromný dojem.

Nastoupili do malého výtahu sotva pro dva pasažéry. Julian strčil klíč do bezpečnostního zámku, otočil s ním a zmáčkl tlačítko označené písmenem B. Výtah zavrzal a roztřeseně klesal šachtou dolů. Zastavil s lehkým žuchnutím. Dveře kabiny se otevřely a oni vystoupili do chladné tmavé místnosti.

„Tohle je hrobka,“ poznamenal Isherwood a rozsvítil. Jacqueline se rozhlédla po Sklepení - otvory vytesané do zdi plnila malířská plátna, zarámovaná i bez rámu. „Moje skladiště. Leží tu stovky děl, mnohá z nich velmi cenná, mnohá další méně cenná nebo, na volném trhu, úplně bezcenná. Tak se tady na ně aspoň práší.“

Vrátili se k výtahu. Tentokrát jeli do vyšších pater domu. Dveře se otevřely do rozlehlé místnosti s vysokými stropy. Skleněným střešním oknem pronikalo dovnitř šedé dopolední světlo. Jacqueline opatrně postoupila o pár kroků dopředu. Isherwood otočil vypínačem a rozsvítil.

Světlo ozářilo zachovalé původní zdi krémové barvy a podlahu z tvrdého dřeva naleštěnou do vysokého lesku. Dívka si připadala jako v muzeu. Uprostřed podlahy stála nízká lavička pokrytá jemným sametem v barvě bordó. Obrazy rozvěšené po stěnách od

stropu nasvětlovaly halogenové žárovky. Na střešní okno tiše bubnovaly kapky deště. Jacqueline se posadila na lavičku a dívala se přímo do tváře Luiniho Venuše. O kousek dál visel Ježíšův křest od Bordona, del Vagovo Narození Páně a nádherná krajina od Claudea.

„Nádhera," vydechla. „Jako bych seděla v Louvru. Určitě sem chodíte velmi často."

„Když potřebuju přemýšlet. Můžete sem přijít, kdykoliv se vám zachce. Poobědvat, posvačit, posedět."

„Ráda, děkuji mockrát. Vážím si toho, že jste mi toto místo ukázal."

„Jestliže pro mě máte pracovat, musíte se v galerii dobře vyznat."

Sjeli výtahem do prvního patra. Posadila se za svůj pracovní stůl, pootvírala zásuvky, přehrabala spony a svorky na papír a různá pera a prozkoumala kopírku.

„Doufám, že víte, k čemu se tyhle věci používají, nebo ne?"

„Určitě tomu brzo přijdu na kloub."

„Ach, dobrý bože," povzdechl si Isherwood neslyšně.

Oliver Dimbleby přišel přesně v jedenáct. Jacqueline si jej prohlédla bezpečnostní kamerou - *opravdu* vypadal jako klobása v obleku - a pustila ho dovnitř. Sotva ji uviděl, zatáhl břicho a roztáhl ústa do širokého úsměvu. „Tak vy jste Julianova nová pomocnice," pronesl a potřásl si s ní rukou. „Oliver Dimbleby, jméno mé. *Moc* mě těší. *Opravdu, moc mě těší.*"

„Pojď dál, Oliver," zavolal Isherwood z kanceláře. „Jen dál, chlapče. Pusť spanilou ručku a přiběhni sem. Nemáme celý den."

Oslovený muž se neochotně pohnul k Isherwoodově pracovně. „Pověz, Juliane, kamaráde. Až koupím tohle místo, dostanu i toho andílka?"

Isherwood obrátil oči v sloup. „Prosím tě, Oliver, sklapni už *konečně.*" A zavřel dveře.

Jacqueline se vrátila k práci. Snažila se přijít na to, jak funguje telefax.

Telefon zazvonil v restauraci Kebab ve čtyři hodiny odpoledne. Tři minuty a dvacet vteřin čekal Gabriel, který sledoval čas na stopkách, než Júsef hovor převzal. Během té doby poslouchal arabské klábosení libanonských pomocníků a řev šéfa odpolední směny

Mohameda; poháněl sběrače nádobí, ať už uklidí stůl číslo sedmnáct. Když Júsef konečně přišel k telefonu, téměř nemohl popadnout dech. Celý rozhovor trval třicet sedm vteřin. Gabriel přetáčel pásek a přehrával dialog tolikrát, až zoufalý Karp žadonil, aby přestal.

„Věř mi, Gabe, nic zlověstného se nechystá. Dva chlapi se domlouvají na skleničku a na ženské. Ženské, to si pamatuješ, ne?“

Jenomže Gabriel už plánoval další fázi operace. Posílá Jacqueline do nepřátelské oblasti. Chtěl se ujistit, že neskončí v pasti. A tak si záznam pustil znovu:

„*Ten dnešek platí?*“

„*Jasná zpráva. Tak kam?*“

„*All Bar One na Leicester Square, v devět.*“

„*Budu tam.*“

Zastavit. Přetočit. Pustit.

„*Ten dnešek platí?*“

„*Jasná zpráva. Tak kam?*“

„*All Bar One na Leicester Square, v devět.*“

„*Budu tam.*“

Zastavit. Přetočit. Pustit.

„*All Bar One na Leicester Square, v devět.*“

Zastavit. Pustit.

„*Budu tam.*“

Gabriel zvedl telefon a vytákal číslo Isherwoodovy galerie.

23 KAPITOLA

LEICESTER SQUARE, LONDÝN

All Bar One se nacházel v jihovýchodním rohu Leicesterského náměstí. Měl dvě patra a obrovská okna, takže Gabriel, usazený venku na studené dřevěné lavičce, mohl sledovat dění uvnitř jako divadelní hru na víceúrovňovém jevišti. Míjely ho hloučky turistů a filmových nadšenců. Nechyběli ani pouliční umělci; na jedné straně náměstí vřeštěl německý zpěvák do praskajícího mikrofону písničky Jimiho Hendrixe a doprovázel se na zesílenou akustickou kytaru. Na straně druhé hrála skupina Peruánců hudbu z hor hloučku nešťastně se tvářících pankáčů s vlasy obarvenými narůžovo. Pár kroků od vchodu do klubu stála živá socha - muž na podstavci s bíle namalovaným obličejem nespustil z Gabriela nenávislné oči.

Júsef dorazil během pěti minut doprovázen upraveným světlovlasým mužem. Podplatili svalnatého lidoopa, strážce vchodu, a předběhli frontu poslušně čekajících lidí. Chvíli nato se objevili před oknem ve druhém patře. Júsef se pozdravil s hubenou blondýnou. Gabriel vytáhl mobilní telefon, vytukal číslo, zamumlal pár slov a ukončil spojení.

Jacqueline přišla za několik minut poté. Měla na sobě tytéž šaty jako dopoledne v galerii, ale rozpustila si dlouhé vlasy a nechala je volně padat na záda. Představila se dveřníkovi a stěžovala si na dlouhé čekání. Muž ochotně ustoupil a nechal ji, k nelibosti ostatních zákazníků, vejít. „Mrcha jedna francouzská," ulevil si jeden z hostů, jakmile zmizela uvnitř.

Vyšla do druhého patra a objednala si skleničku vína. Posadila se u okna naproti Júsefovi a jeho kamarádovi. Palestinec se pořád vybavoval s blondýnkou, ale stačilo pár minut a Gabriel pozoroval, jak mu utíká pohled k vysoké tmavovlasé dívce napravo od něj.

Během následujících dvaceti minut se Gabriel ani muž-socha vůbec nepohnuli, zato Júsef se docela činil. Zbavil se blondýny a

přisedl si k Jacqueline. Ta jej doslova hltala očima. Cokoliv říkal, určitě to bylo to nejzajímavější, co za posledních pár let slyšela.

Gabriel zíral na živou sochu - a socha zírala na Gabriela.

Z baru odešli o půlnoci. Napříč náměstím bojovali proti prudkému větru; Jacqueline se trásla zimou. Zkřížila ruce na hrudi, aby se trochu zahřála. Júsef ji vzal kolem pasu a přitáhl ke svému boku. Jacqueline děkovala vínu; už dávno zjistila, že rozumná míra alkoholu pomáhá vyrovnat se se situacemi jako tahle. Vypila právě tolik, aby se zbavila veškerých zábran - zábran, které ji mohly prozradit - a vlezla do postele s naprostým cizincem. Zároveň však neztratila kontrolu nad svými smysly ani pud sebezáchovy.

Na Charing Cross Road přivolali taxi.

„Kde bydlíš?“ otázala se Jacqueline. Ona odpověď znala, ale Dominika Bonardová ne.

„V bytě na Bayswateru. V Sussex Gardens. Jedeme ke mně?“

Kývla na souhlas. Jeli kolem potměných obchodů na Charing Cross Road, pak zamířili na západ do Oxford Street směrem k Marble Arch a Hyde Parku. Někdy pronikl okénky auta záblesk světla pouliční lampy a Jacqueline na okamžik spatřila Júsefovu tvář. Zkoumala ho z profilu. Čelistní kost svírala dokonalý pravý úhel, měl protáhlý úzký nos s jemnými vráskami kolem kořene a plné rty. Dlouhé řasy, široké obočí. Na oholenou tvář nepoužil kolínskou.

Podle Gabrielova popisu očekávala nafoukaného, přehnaně sebevědomého chlapa, ale Júsef působil rozumně a přívětivě, dokonce trochu plaše. Vzpomněla si na Kypr a německého chemika, plešatého muže se smrdutým dechem. U večere jí vykládal, jak nenávidí Židy. V posteli po ní žádal věci, ze kterých se jí obracel žaludek.

Projeli Edgware Road a taxikář zabočil do Sussex Gardens. Chtěla vyhlédnout a zjistit, kde zřídil Gabriel odposlouchávací stanoviště. Místo toho se přinutila podívat společníkovi do tváře. Prstem přejížděla jeho čelist. „Jsi velmi pohledný muž.“

Usmál se. *Je zvyklý na poklony od žen*, pomyslela si.

Taxík zastavil před vchodem nezajímavého poválečného činžovního domu s nevýrazným průčelím. Júsef jí pomohl z auta a zaplatil řidiči. Vystoupali po několika schodech ke dveřím. Našlapoval na špičky - stejně jako Gabriel, uvažovala. Neustále ve střehu, připraven uskočit nebo se vrhnout vpřed. *Jestlipak nás teď Gabriel sleduje*, napadlo ji.

Muž vytáhl z kapsy svazek klíčů a jedním z nich odemkl. Jacqueline si zapamatovala typ zámku - Yaleův dózický. Vedl ji úzkou chodbou po kostkovaném linoleu ke špatně osvětlenému schodišti. Přemýšlela, jak na ni půjde. Láhev vína a tichá muzika? Zapálené svíčky? Nebo zvolí praktickou přímočarost? Kdyby si povídali, možná by se jí podařilo zjistit něco užitečného. Rozhodla se ho ještě chvíli svádět.

Zámek bytových dveří byl stejného typu jako u vchodu a na bezpečnostní petlici použil Júsef staromódní univerzální klíč. *Tři zámky, tři samostatné klíče. Žádný problém.*

Vstoupili do potměšilého bytu. Júsef zavřel dveře a okamžitě ji políbil.

„Toužila jsem po tom celý večer,“ vydechla Jacqueline. „Máš nádherné rty.“

„Já jsem celý večer toužil dělat i jiné věci,“ odpověděl šibalsky a znovu ji políbil. „Dáš si něco k pití?“

„Sklenku vína, jestli nějaké najdeš.“

„Myslím že jo. Podívám se.“

Rozsvítil obyčejnou lacinou lampu natočenou ke stropu, hodil klíče na stůl blízko dveří a zmizel v kuchyni. Jacqueline si vedle nich odložila kabelku. Její pohyby teď ovládala Shamronova výuka. Rychle očima zkoumala místnost - prakticky zařízená základna intelektuálního revolucionáře. Linoleum na podlaze zakrývaly tři levné orientální koberce. Stůl tvořil velký čtverec překližky položený na čtyřech škvárobetonových tvárnících. Židle rozestavené kolem se k sobě vůbec nehodily. Uprostřed stolu ležel popelník velký jako polévkový talíř a v něm hromada nedopalků různých cigaretových značek. Na některých byly patrné stopy rtěnky dvou různých odstínů. Okolo popelníku stálo půl tuctu hrníčků s usa-

zeninami turecké kávy, které Jacqueline připomínaly Rorschachovy skvrny.

Obrátila pozornost ke stěnám. Zdobily je plakáty Boba Marleyho, Che Guevary, Tommieho Smithe a Johna Carlose s rukama nad hlavou při olympiádě v Mexico City v roce 1968. Na jiné zdi visela černo-zeleno-červená palestinská vlajka; obraz Ibrahima Ghannana vedle ní znázorňoval vesnické ženy omývající mladou nevěstu večer před svatbou. Všude se povalovaly hromady knih - některé vyrovnané v komínech, jiné rozházené po zemi bez ladu a skladu. Stačilo by škrtnout sirkou... Jacqueline si prohlížela názvy svazků - Historie Středního východu, Historie středovýchodních válek, životopisy Arafata, Sadata, Ben-Guriona či Rabina.

„Přečetl jsi hromadu knih," zavolala za ním do kuchyně.

„Jsem na nich závislý."

„Odkud pocházíš, jestli se můžu zeptat?"

„Z Palestiny."

Vrátil se s dvěma skleničkami vína. Jednu jí podal a vzal ji za ruku. „Pojď se mnou."

Gabriel stál u okna. Karpův laserový mikrofon sice zachytil útržky rozhovoru, ale bylo to jako poslouchat přeskakující vinylovou desku. Když Júsef zavedl Jacqueline do ložnice, aby se pomilovali, přikázal Gabriel ostře: „Vypni to."

„Ale no tak, Gabe, teď právě začíná ta pravá sranda."

„Řekl jsem, vypni to."

Karp stáhl mikrofon a odpojil ho. „Mám hlad. Jdu se projít."

„Běž."

„Jsi v pořádku, Gabe?"

„Je mi fajn."

„Určitě?"

„Běž už."

O hodinu později Júsef vylezl z postele, postavil se k oknu a roztáhl závěsy. Pod žlutou září pouliční lampy dostala jeho kůže nádech barvy starého novinového papíru. Jacqueline nevstávala. Ležela na břiše, bradu si podpírala rukama a očima hodnotila mužova široká ramena, štíhlý pas a silné nohy. Zajímalo by ji, jestli si ho ve stejnou chvíli prohlíží i Gabriel.

Júsef upíral zrak na silnici, zaparkovaná auta a protější dům. Lehce se otočil a Jacqueline postřehla široký pruh bílé zjizvená

kůže táhnoucí se od jeho pravé lopatky až doprostřed zad k páteři. Cítila ji, když se milovali - zatvrdlou, drsnou kůži. Jako skelný papír. Jako kůže žraloka.

Byl jemný a pozorný milenec, úzkostlivě mu záleželo na tom, aby ji uspokojil. Když do ní pronikal, zavřela oči a představovala si na jeho místě Gabriela. Když ucítila jeho jizvu, představovala si, že patří Gabrielovi, že to je památka na jednu z tajných akcí. Přála si mít tu moc pohladit ji a smazat.

„Na co se díváš?“ zeptala se.

Obrátil se a složil ruce na hrudi.

„Už jsi někdy spala s Arabem, Dominiko?“

A ted' měníš téma, říkala si v duchu, a nahlas: „Jsi první. Třeba si to s někým zopakuju.“

„Ne, pokud spíš se mnou.“

„Tak my spolu ted' spíme?“

„To záleží na tobě.“

„Dobře, odted' spolu oficiálně budeme spát.“ Překulila se na záda. Pozorovala světlo uličních lamp, které dopadalo na její holé tělo, a představovala si, že je to Gabrielův pohled.

„Možná bychom se mohli trochu lépe poznat, když spolu ted' oficiálně spíme.“

Júsef se usmál. „Co chceš vědět?“

„Od čeho máš tu ránu na zádech.“

Obrátil se zpět k oknu.

Jacqueline si prohlížela digitální budík s rádiem na nočním stolku.

„Některé příhody z mé minulosti nejsou zrovna líbivé,“ řekl.

„Udělalš něco špatného?"

„Ne, Dominiko, někdo udělal něco špatného mně."

„Odkud máš tu jizvu?"

Podíval se na ni. „Vyrostl jsem v uprchlickém táboře v Libanonu. V Šatile na jih od Bejrútu. Možná jsi o něm slyšela, Dominiko."

„Samozřejmě."

„OOP měla v Šatile úřadovny. Když Izraelci ve dvaasmdesátém napadli Libanon, bombardovali tábor ve dne v noci. Na budovu, ve které bydlela i naše rodina, dopadla raketa vypálená izraelským tryskáčem. Spadla na mě zeď a kus betonu mi ze zad odřízl kůži."

„Jak jste se dostali do Libanonu?"

„Skončili jsme tam po útěku z Palestiny. Když Židé vyhnali Palestince z jejich domoviny, kterou obývali po generace."

Jacqueline obrátila oči ke stropu.

Júsef se zamračil. „Proč ode mě odvracíš zrak, když ti tohle povídám?"

„Potkala jsem nějaké Izraelce v jednom nočním klubu v Paříži. Řešili tuhle otázku s Francouzi, se studenty. Tvrdili, že Židé vůbec nemuseli Araby z Palestiny vyhánět. Prý odešli sami."

Júsef se zasmál a nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Tak tos naletěla ohromnému sionistickému mýtu, Dominiko. Mýtu, že Palestinci by dobrovolně vyměnili zemi, kde žili po staletí, za vyhnanství a uprchlické tábory. Mýtu, podle kterého přikázala arabská vláda Palestincům, aby opustili domov."

„A není to pravda?"

„Připadá ti to pravděpodobné?"

„Vlastně ani ne."

„Pak věř svému dojmu, Dominiko. Jestliže to zní nevěrohodně, nejspíš se tomu nedá věřit. Chceš slyšet pravdu? O tom, co Židé provedli mému národu? Chceš vědět, jak se moje rodina dostala do uprchlického tábora v Bejrútu?"

„Chci poznat tebe."

„Já jsem Palestinec. Jsem součástí historie mého národa. Nelze mě od ní oddělit."

„Tak mi o ní vyprávěj," pobídla ho Jacqueline.
„Mimochodem, který klub to byl?"
„Cože?"
„Ten noční klub, kdes potkala ty Izraelce. Jak se jmenoval?"
„Už si nevzpomínám. Je to tak dávno."
„Zkus si vzpomenout, prosím tě. Je to důležité."

„Říkáme tomu *al-Nakba*. Katastrofa."

Oblékl si volný bavlněný spodní díl pyžama a tričko se znakem Londýnské univerzity. Jako by ho najednou přiváděla nahota do rozpaků. Jacqueline podal modrou košili. Podle nevysloveného pravidla se něco tak svatého jako *al-Nakba* nesmělo rozebí-

rat ve stavu postkoitální obnaženosti. Jacqueline seděla se zkříženými nohama uprostřed lůžka, zatímco Júsef přecházel po místnosti.

„Plán Spojených národů, podle kterého se měla Palestina rozdělit na dva státy, postavil Židy před závažný problém. Sionisti chtěli v Palestině vytvořit židovský stát, jenže skoro polovinu obyvatel rozděleného území by tvořili Arabové. Židi s plánem na rozdělení státu souhlasili, i když dobře věděli, že pro Araby je nepřijatelný. Proč by ho měli přijímat? Židé vlastnili sedm procent území Palestiny, ale teď se jim dala celá polovina země včetně nejúrodnějších pozemků na pobřežních pláních a v Horní Galileji. Posloucháš mě, Dominiko?"

„Poslouchám."

„Židi vymysleli plán, jak vyhnat Araby z území určeného pro židovský stát. Dokonce si ho pojmenovali - plán Dalef. Uskutečnili ho v momentě, kdy na ně Arabové zaútočili. Jeho cílem bylo Araby vytlačit, vyhnat je, slovy Ben-Guriona očistit židovskou Palestinu od Arabů. Ano, *očistit*. Neříkám to v nadsázce, Dominiko, já to nevymyslel. Právě toto slovo použili sionisti k popisu plánu na vyhnání našeho lidu z Palestiny."

„Vyznívá to tak, že se chovali stejně jak Srbové."

„To ano. Slyšelas někdy o místě zvaném Dér Jásín?"

„Ne," zavrtěla hlavou.

„Tvůj pohled na konflikt na Středním východě ovlivnili sionisti, takže mě vůbec nepřekvapuje, že jsi o Dér Jásínu nikdy neslyšela."

„Tak mi o něm něco pověz."

„Byla to arabská vesnice za Jeruzalémem, na cestě k pobřeží a Tel Avivu. Už tam nestojí. Ted je tam židovské město a jmenuje se Kfar Šaul."

Júsef zavřel oči a odmlčel se; jako by se chystal vyprávět o něčem zvlášť bolestném. Když znovu promluvil, jeho hlas zněl klidně a věcně. Hlas přeživšího, který popisuje poslední pozemskou příhodu milované osoby.

„Vesnická rada starších uzavřela se sionisty dohodu, takže čtyři sta Arabů, kteří v Dér Jásínu žili, se cítilo v bezpečí. Sionisti slíbili, že vesnice nebude napadena. Jednoho dubnového dne ve čtyři hodiny ráno přišli do Dér Jásínu členové Irgunu a Sternova gangu. Do poledne zmasakrovali dvě třetiny obyvatel. Židi shromáždili muže a chlapce, rozestavili je podél zdi a postříleli. Dům od domu vraždili ženy a děti. Domy vyhazovali do povětří. Zastřelili ženu v devátém měsíci těhotenství, rozřezali jí dělohu a dítě vyrvali ven. Rozběhla se k nim nějaká žena a chtěla to dítě zachránit. Židi ji zastřelili taky."

„Nechce se mi věřit, že takové věci se v Palestině děly."

„Ovšemže děly, Dominiko. Zpráva o masakru se arabskými vesnicemi šířila rychlostí blesku. Židi toho plně využili ve svůj prospěch. K nákladákům připevnili ampliony a řvali z nich varování. Radili Arabům odejít, jinak bude další Dér Jásín. Šířili smyšlené historky o propuknutí epidemií tyfu a cholery. Vysílali tajné zprávy v arabštině, vydávali se za arabské vůdce a nabádali Palestince, aby uprchli a zabránili tak dalším krvavým masakrům. A to je ta pravá příčina palestinského útěku."

„To jsem netušila," řekla tiše.

„Má rodina pochází z vesnice Lydda. Ani ta už, stejně jako Dér Jásín, neexistuje. Ted je tam Lod. Tam sionisti postavili svoje zasrané letiště. Židi přemohli arabské obránce a vtrhli do Lyddy. Vyvolali obrovskou paniku. V křížové palbě zahynulo dvě stě padesát arabských osadníků. Když vesnici dobyli, zeptali se velitelé

Ben-Guriona, co s Araby. „Vyžehňte je!“ přikázal. Samotný rozkaz k vyhnání podepsal Jicchak Rabin. Moje rodina dostala deset mi-

nut na sbalení několika málo věcí - tak, aby se vešly do jediné tašky. Pak jim přikázali, ať vypadnou. Dali se na pochod. Židi se smáli. Plivali na ně. A tak zní celá pravda o Palestině. O tom, kdo jsem. A proč je nenávídím."

Jacqueline však nemyslela na Araby z Lyddy, ale na Židy z Marseille - na Maurice a Rachel Halévyovy a tu noc, kdy si pro ně přišli vichystičtí černíci.

„Celá se třeseš," povšiml si Jusef.

„Tvůj příběh mě rozrušil. Pojď ke mně, chci tě obejmout."

Vlezl si do postele, přitulil se k ní a jemně ji políbil na ústa. „Konec přednášky," prohlásil. „Pokračování zítra - jestli tě to zajímá."

„Zajímá. Opravdu."

„Věříš tomu, co jsem ti vyprávěl, nebo mě považuješ za dalšího fanatického Araba, který by rád viděl Židy zahnané do moře?"

„Věřím ti, Jusefe."

„Máš ráda poezii?"

„Já poezii miluju."

„Poezie je pro palestinský národ velmi důležitá. V básních vyjadřujeme naše utrpení. Pomáhají nám vyrovnat se s minulostí. Jeden z mých nejoblíbenějších básníků je Mu'in Basisu."

Znovu ji políbil a začal recitovat:

*A po potopě nezůstalo nic z onoho lidu,
z oné země, jen šibenice a oprátka, nic než holá těla plující v
bahně,*

*ostatky rodin, mrtvé děti, nic než nadmuté mrtvoly,
jejichž počet nikdo nezná. Tady trosky, onde smrt, zde utopení v
hlubině*

a já pořád držím v rukou krajíc chleba...

„Nádherná báseň," řekla Jacqueline.

„V arabštině zní líp." Na chvíli se odmlčel. „Umíš něco z arabštiny, Dominiko?" zeptal se nakonec. „Jistě že ne. Proč se ptáš?" „Jen mě to tak napadlo."

Ráno jí Júsef přinesl kávu do postele. Jacqueline se posadila a rychle pila. Kofeinová bomba jí přišla právě vhod, aby se pořádně probrala. Celou noc nemohla spát. Několikrát ji napadlo vyklouznout ven, ale Júsef měl velmi lehké spaní a ona se bála, aby ho nevzbudila. Nijak by mu nevysvětlila, proč dělá obtisky jeho klíčů do speciální hmoty ukryté v pudřence, kdyby ji nachytl. Snadno by uhodl, že je izraelská agentka. Klidně by ji mohl zabít. Raději odejít z tohoto bytu bez obtisků než vůbec neodejít, říkala si. Chtěla si dát záležet - kvůli Gabrielovi i kvůli sobě samotné. Podívala se na hodinky. Ukazovaly skoro devět. „Promiň, že jsem tě nevzbudil dřív," omlouval se Júsef. „To nevadí. Byla jsem hodně unavená." „Ale byla to příjemná únava, ne?" Políbila ho. „*Velmi* příjemná," ubezpečila jej. „Zavolej šéfovi a řekni mu, že si bereš den volna a celý ho strávíš milováním s Palestincem Júsefem al-Tawfikim." „Nemyslím, že by mi to povolil."

„Copak ten chlap nikdy netoužil promilovat s ženou celý den?" „No, to si nejsem tak úplně jistá." „Jdu se osprchovat. Klidně se přidej, budu rád." „Tak se do práce nedostanu ani za týden." „Přesně toho chci docílit." „Jen běž. Je tam ještě trochu kafe?" „V kuchyni."

Júsef vešel do koupelny, ale dveře nechal pootevřené. Jacqueline zůstala ležet v posteli, dokud neuslyšela téct vodu. Pak vyklouzla zpod přikrývek a zamířila do kuchyně. Pohybovala se rychle a neslyšně. Dolila si šálek kávou a odnesla ho do obývacího pokoje. Postavila jej na stolek vedle klíčů. Voda v koupelně nepřestávala téct.

Vytáhla z kabelky pudřenku, otevřela ji a letmo zkontrolovala měkký hlinitý materiál. Stačilo zavřít předmět uvnitř a přitlačit. A falešná pudřenka vyrobí dokonalý obtisk.

Rozklepanýma rukama opatrně uchopila klíče. Snažila se neupozorňovat na sebe žádnými zvuky. Vybrala první - ten, kterým Júsef otevřel vchodové dveře. Vložila ho do pudřenky, zavřela ji

a stlačila. Otevřela víčko, vytáhla klíč a zhodnotila otisk. Bez jediné chybičky. Zopakovala postup ještě dvakrát, s druhým klíčem typu Yale a s univerzálním. Získala tři bezvadné otisky.

Privřela víčko, vrátila svazek přesně tam, kam ho Júsef večer položil, a schovala pudřenku do kabelky.

„Co to tam děláš?"

Vyděšeně vzhledla, ale okamžitě se uklidnila. Júsef stál uprostřed pokoje s béžovým ručníkem omotaným kolem pasu. Jak dlouho? Co všechno viděl? *Sakra, Jacqueline! Jak to, žeš nehlídala ty dveře!*

„Nemůžu najít cigarety," odpověděla bezelstně. „Neviděls je někde?"

Pokynul rukou k ložnici. „Nechala sis je tam."

„Ach, ano. Bože, někdy mám pocit, že přicházím o rozum."

„To je celé? Jenom jsi hledala cigarety?"

„A co jiného bych tady měla dělat?" Rozhodila rukama a ukázala na spartánské vybavení místnosti. „Myslíš snad, že bych tě chtěla okrást o tvé cennosti?"

Postavila se a sebrala kabelku. „Koupelna je volná?"

„Ano. Proč si s sebou bereš tu kabelku?"

Něco tuší, pomyslela si Jacqueline a najednou odtamtud chtěla co nejrychleji vypadnout. Pak si ale uvědomila: *Takové otázky by mě přece měly urážet.*

„Možná to dneska dostanu," prohlásila ledově. „Vůbec se mi nelíbí, jak se mnou jednáš. Takhle se ráno ke svým milenkám chovají všichni Arabové?"

Prošla těsně kolem něho a zmizela v ložnici. Samotnou ji překvapilo, jak přesvědčivě tu scénu zahrála. Roztřesenýma rukama posbírala šaty a odešla do koupelny. Nechala vodu puštěnou, i když se převlékala, pak otevřela dveře a vyšla ven. Júsef seděl v obývacím pokoji, na sobě seprané džíny, svetr a mokašiny bez ponožek.

„Zavolám ti taxík," řekl.

„Neobtěžuj se. Trefím domů sama."

„Tak tě aspoň doprovodím."

„Východ najdu, díky."

„Co se ti stalo? Proč se takhle chováš?"

„Protože se mi nelíbí způsob, jakým se mnou mluvíš. Bylo mi s tebou hezky - až doted'. Možná se ozvu."

Obrátila se a vyšla na chodbu. Júsef vyběhl za ní. Jacqueline kráčela energicky ze schodů a halou ke dveřím. U vchodu ji popadl za paži. „Omlouvám se, Dominiko. Někdy bývám paranoidní. Kdybys žila mým životem, taky bys byla. Nic jsem tím nemyslel. Jak ti to můžu vynahradit?"

S obtížemi vykouzila úsměv na tváři. Srdce jí divoce tlouklo. Neměla ponětí, co dělat. Otisky už vyrobila, ale co když ji při tom viděl? Rozhodně ji z *něčeho* podezříval. Odřící ho by znamenalo přiznat vinu. Rozhodla se přijmout jeho nabídku. Pokud Gabriel usoudí, že to bylo chybné rozhodnutí, vymyslí si nějakou výmluvu a schůzku zruší.

„Co třeba pořádná večeře?" navrhla.

„V kolik?"

„Vyzvedni mě v galerii o půl sedmé."

„Výborně."

„A přijď včas. Nesnáším, když chlap chodí pozdě."

Políbila ho a vyšla ven.

24 KAPITOLA

MAIDA VALE, LONDÝN

Jacqueline otevřela dveře svého bytu a spatřila Gabriela usazeného na pohovce s hrnkem kávy v ruce. „Jak to šlo?“ zajímal se.

„Báječně. Přinesl bys mi, prosím, trochu kafe?“

Zamířila do koupelny a zavřela za sebou. Zatímco se svlékala, nechala napouštět vanu horkou vodou. Za okamžik už ležela po krk v bublinkách. Zaklepal na dveře.

„Pojď dál.“

Vstoupil dovnitř. Překvapilo ho, jak rychle si dokázala připravit lázeň. Rozhlížel se, kam postavit šálek kávy. „Jak se cítíš?“ zeptal se, pohled upřený k zemi.

„Jak se cítíš, když někoho zabiješ?“

„Špinavý.“

Jacqueline nabrala vodu do hrsti a opláchla si obličej.

„Potřebuju vědět pár věcí,“ řekl.

„Jen se ptej.“

„To počká, než se oblékneš.“

„Žili jsme spolu jako manželé, Gabrieli. Dokonce jsme se *chovali* jako manželé.“

„To bylo jiné.“

„V čem?“

„Patřilo to k nezbytným opatřením v rámci operace.“

„Spát v jedné posteli, nebo se v jedné posteli milovat?“

„Jacqueline, prosím tě...“

„Možná se na mě nemůžeš dívat, protože jsem právě spala s Júséfem.“

Gabriel na ni nevraživě pohlédl a odešel. Krátce se pro sebe usmála a ponořila se pod vodu.

„Telefon je od British Telecom.“

Seděla v popraskané klubovce zabalená v tlustém bílém županu. Odrecitovala název a číslo modelu. Celou dobu si ručníkem vytírala mokré vlasy.

„V ložnici žádný telefon není, ale na stolku má digitální budík s rádiem.“

„Jaký?“

„Sony.“ Vysypala další číslo modelu.

„Ještě k tomu telefonu,“ pokračoval Gabriel. „Je na něm něco zvláštního? Cenovka, samolepka s telefonními čísly? Něco, co by nám mohlo ztížit situaci?“

„Považuje se za básníka a historika, neustále něco zapisuje. Nejspíš vytukává číslo špičkou pera. Na všech tlačítkách jsou šmouhy od inkoustu.“

„Barevné?“

„Modré a červené.“

„Jaký typ pera používá?“

„Co máš na mysli? Pero, se kterým se píše.“

Gabriel si povzdechl a unaveně obrátil oči ke stropu. „Je to kuličkové pero, nebo plnicí? Nebo snad propiska?“

„Myslím, že propiska.“

„Myslíš?“

„Propiska, určitě.“

„Výborně,“ pochválil jí, jako by mluvil s dítětem. „Tak, a má kulatou špičku, nebo tenkou a ostrou?“

Pomalou vztýčila dlouhý štíhlý prostředníček pravé ruky a zamávala jím Gabrielovi před nosem.

„Takže kulatou. Co ty klíče?“

Zašmátrala v kabelce a hodila mu stříbrnou pudřenku. Palcem otevřel víčko a prohlédl si otisky.

„Možná máme problém,“ začala Jacqueline.

Gabriel zavřel pudřenku a podíval se na ni.

„Možná mě s těmi klíči zahlídl.“

„Popiš mi to celé.“

Vylíčila mu sled událostí. „Chce se se mnou znovu sejít," dodala opatrně.

„Kdy?"

„V půl sedmé. Vyzvedne mě v galerii."

„Tys souhlasila?"

„Ano, ale můžu..."

„Ne," přerušil ji Gabriel. „Je to skvělý nápad. Věnuj se mu a bav ho alespoň tak dlouho, abych se stihl vloupat do jeho bytu a nasadit štěnice."

„A co pak?"

„Pak bude hotovo."

Gabriel vyšel z budovy zadním vchodem pro zaměstnance. Přeběhl nádvoří, přelezl škvárobetonovou zeď a seskočil do uličky zaspané střepy a plechovkami od piva. Zamířil ke stanici metra Maida Vale. Júsefovo chování jej znepokojilo. Nelíbilo se mu, že pozval Jacqueline na další schůzku.

Svezl se metrem na Covent Garden. *Bodel* čekal na tržišti ve frontě na kávu; tentýž kluk, který přebíral Gabrielovo hlášení na nádraží Waterloo. Přes rameno mu visela černá aktovka z jemné kůže s boční kapsou otevřenou. Gabriel připravil obyčejnou hnědou obálku a vhodil do ní stříbrnou pudřenku s otisky Júsefových klíčů. Posadil se ke stolku, popíjel čaj a metodicky prozkoumával okolí.

Bodel si koupil kávu a obrátil se k odchodu z tržiště. Gabriel vstal a vydal se za ním. Prodíral se davem nakupujících, dokud se nedostal až za jeho záda. *Bodel* zrovna usrkával první hlt kávy, když do něj Gabriel lehce narazil. Mladík si rozlil trochu tmavé tekutiny na kabát. Agent se omluvil a pokračoval v chůzi. Jednobarevná obálka už ležela bezpečně v boční kapse aktovky.

Gabriel šel přes St. Giles a po Oxford Street k Tottenham Court Road. Několik různých obchodů tam nabízelo elektronické zboží. O deset minut a dva nákupy později už seděl v taxíku, který se hnál Londýnem k jeho pozorovacímu stanovišti. Na kolenou držel tašku se čtyřmi předměty: digitálním budíkem Sony, telefonem od British

Telecom a dvěma propiskami; jedna psala červeně, druhá modře a obě měly kulatou špičku.

Karp, usazený za jídelním stolem, zkoumal pomocí lupy vytažené součástky digitálního budíku a telefonu. Gabriel ho pozoroval při práci, vzpomínal na svůj ateliér v Cornwallu a představoval si, jak sám mžourá Wildovým mikroskopem na svrchní vrstvu Vecelliovy malby.

„Tomuhle říkáme horký mikrofon," ozval se Karp. „A u vás je to sklíčko, pokud se nepletu."

„Máš pravdu jako vždy."

„Ta nádherná věcička umožňuje odposlouchávat jak dění v bytě, tak i telefonní rozhovory. Dvě mouchy jednou ranou, dá se říct. Navíc se nemusíš starat o výměnu baterie, protože vysílačka se napájí z telefonu."

Karp se na chvíli odmlčel a soustředil se na práci. „Jakmile tohle jednou zapojíš, sledování se v podstatě řídí autopilotem. Nahrávání se uvádí do chodu hlasem. Kazety se budou točit jen tehdy, bude-li se u zdroje něco odehrávat. Když budeš z jakéhokoliv důvodu muset odejít z bytu, zkontroluješ nahrávku, až se vrátíš. Já jsem tady vlastně skončil."

„Budeš mi chybět, Randy."

„Gabe, jsem dojatý."

„Já vím."

„To bylo chytré, poslat tam nejdřív tu kočičku. Vloupání se někdy vymkne z ruky. Na pořádný švindl je rozhodně lepší mít v ruce klíče a napíchnuté telefony předem."

Karp upevnil kryt telefonu a podal jej kolegovi. „Teď je řada na tobě."

Gabriel - umělec - vzal do ruky propisku a začal zkrášlovat tlačítka.

To ráno přišel Kemel Azouri do kanceláře firmy Schloss v Curychu dřív kvůli schůzce s obchodními zástupci. Jednání bylo v plném proudu, když zapípal jeho pager. Podle zprávy s ním chtěl mluvit pan Taylor ohledně čtvrtěční dodávky. Kemel Azouri poradu okamžitě ukončil, taxíkem dojel na Gare du Nord a nastoupil na vlak Eurostar do Londýna. Obsah sdělení ho znepokojil. Pan Taylor bylo krycí jméno agentů v Londýně. „Ohledně dodávky“ znamenalo, že se jedná o naléhavou záležitost. Čtvrtek pak v jakémkoliv tvaru určoval místo a čas setkání - Cheyne Walk ve čtyři patnáct. Kemel rázoval příjezdovou halou nádraží Waterloo ke stanovišti taxíků. Za minutu už ujížděl po Westminsterském mostě.

Nechal se vysadit u Královské nemocnice v Chelsea a zbytek cesty došel pěšky podél řeky. Zastavil se u konce mostu Battersea. Venku se zešeřilo.

Kemel zkontroloval čas: čtyři dvanáct.

Zapálil si cigaretu a čekal.

O tři minuty později se vedle něj zčistajasna objevil pohledný mladík v černé kožené bundě.

„Pan Taylor, nemýlím-li se.“

„Pojďme se projít.“

„Omlouvám se, že jsem tě vytáhl až do Londýna, Kemele, ale chtěl jsi vědět o každém podezřelém setkání.“

„Jak se jmenuje?“

„Říkala si Dominika Bonardová.“

„Francouzka?“

„Tvrdí ona.“

„Domníváš se, že lže?“

„Nevím to jistě. Myslím, že se dnes ráno přehrabovala v mých věcech.“

„Sledoval tě poslední dobou někdo?“

„Ničeho jsem si nevšiml.“

„Odkud je?“

„Tvrdí, že z Paříže.“

„Co dělá v Londýně?"
„Pracuje v umělecké galerii."
„Které?"
„Isherwoodova výtvarná v St. James."
„Jak jste daleko?"
„Za dvě hodiny bych ji měl vyzvednout v práci."
„Každopádně se s ní nepřestávej scházet. Vlastně bych uvítal,
kdybyste vy dva mezi sebou vytvořili důvěrný vztah. Cítíš se nato?"
„Zvládnu to."
„Ozvu se ti."

25 KAPITOLA

ST. JAMES, LONDÝN

Julian Isherwood se zrovna probíral hromadou účtů a popíjel kvalitní whisky, když zezdola někdo zazvonil. Obchodník zůstal klidně sedět - koneckonců, pouštět lidi dovnitř patří k povinnostem sekretářky. Když se zvonek ozval podruhé, našťavaně vzhlédl od stolu. „Dominiko, někdo je dole. Mohla byste to laskavě vyřešit? *Dominiko!*”

Pak si ale uvědomil, že svou novou pomocnou sílu poslal do skladu zařadit několik obrazů. Vstal, otráveně přešel do vstupní místnosti a prohlédl si na monitoru snímek bezpečnostní kamery. Před vchodem stál docela pohledný mladý muž, původem odněkud ze Středomoří. Isherwood zmáčkl tlačítko interkomu. „Promiňte, máme zavřeno. Obrazy si můžete prohlédnout pouze po předchozí domluvě. Zavolejte zítra ráno. Moje sekretářka si pro vás jistě vyhradí chvíli času.”

„Za ní jsem vlastně přišel. Jmenuji se Jůsef.”

V tu chvíli vystoupila Jacqueline z výtahu.

„U dveří stojí nějaký chlápek jménem Jůsef. Prý přišel za vámi,” oznámil Isherwood.

Jacqueline mrkla na monitor.

„Znáte ho?” vyzvídal Julian.

Jacqueline bzučákem otevřela vstupní dveře. „Ano, znám.”

„Kdo je to?”

„Přítel. Dobrý přítel.”

Isherwoodovi spadla čelist a oči mu málem vypadly z důlků.

„Jestli se necítíte ve své kůži, běžte raději ven.”

„Ano, to zní rozumně,” uznal zmatený Isherwood a vrátil se do kanceláře pro kabát. Když procházel Jacquelininou místností, Jůsef ji zrovna líbal na tvář. „Jůsefe, tohle je pan Isherwood, majitel galerie,” představila dívka svého zaměstnavatele.

„Rád vás poznávám, Júsefe. Rád bych zůstal a poklábosil, ale bohužel už tak jdu na schůzku pozdě. Takže mě, prosím, omluvte. Odcházím."

„Vadilo by vám, kdybych příteli ukázala galerii?"

„Vůbec ne. Samozřejmě. Zájem mě těší. Nezapomeňte pozamykat, Dominiko, anděli. Uvidíme se zítra. Rád jsem vás poznal, Júsefe. Na shledanou."

Isherwood sklopýtal ze schodů a utíkal přes Masonův dvůr do svého útočiště, Greenova baru. Objednal si whisky a rychle ji do sebe kopl. A celou tu dobu uvažoval, jestli je skutečně možné, že Gabrielova slečna právě pozvala do galerie teroristu.

Gabriel seděl na lavičce na Viktoriině nábřeží s výtiskem Daily Telegraph v ruce a pozoroval šedou řeku, která se líně valila pod mostem Blackfriars. Na straně třináct, přelepená reklamou, byla zašifrovaná zpráva pro Shamrona. Bodel se objevil o deset minut později. Minul Gabriela a pokračoval po schodech nahoru ke stanici metra Temple. Na hlavě měl klobouk, což znamenalo, že jej nikdo nesleduje a nehrozí žádné nebezpečí. Gabriel následoval mladíka do stanice a po pohyblivých schodech až k nástupišti. Když přijel vlak, oba muži nastoupili do jednoho, k prasknutí nacpaného vozu. Chtě nechtě museli stát vedle sebe, což umožnilo bezproblémovou a téměř neodhalitelnou výměnu - Júsefovy klíče za Gabrielovu zprávu. Gabriel vystoupil ve stanici Paddington a zamířil zpět na sledovací stanoviště.

„Chci ti něco ukázat," zašeptala tajemně Jacqueline. Beze slova vyjeli do posledního podlaží, a když se otevřely dveře výtahu, vzala Júsefa za ruku a odvedla ho doprostřed potemnělé obrazárny. „Teď zavři oči."

„Tyhle hry nemám rád."

„Zavři oči," zopakovala a laškovně dodala: „Bude to stát za to, slibuju."

Neochotně zavřel oči. Jacqueline přešla napříč k ovládacímu panelu a uchopila páku regulující tlumení světel. „A teď je otevři."

Stlačila páku dolů; místnost se pomalu rozjasňovala. Júsef v údivu otevřel ústa a klouzal očima z jednoho obrazu na druhý. „To je nádhera."

„Moje nejoblíbenější místo."

Júsef popošel a zůstal nevěřicně zírat na jednu z maleb. „Bože, je tohle opravdu Claude?"

„Ano. Tohle je vlastně jedna z jeho prvních říčních krajin. Velmi cenná. Všimni si, jak maloval slunce. Byl průkopníkem zobrazení slunce jako zdroje světla pro celou kompozici."

„Claude se narodil ve Francii, ale téměř celý život strávil v Benátkách, pokud se nemýlím."

„Vlastně mylíš. Claude žil a pracoval v Římě, v malém bytě na Via Margutta nedaleko Piazza di Spagna. Stal se nejvyhledávanějším krajinářem v celé Itálii."

Palestinec se odvrátil od obrazu a zadíval se na Jacqueline. „Víš toho o malířích spoustu."

„Vím toho velice málo, ale náhodou pracuju v umělecké galerii."

„Jak dlouho?" otázal se Júsef. „Asi pět měsíců."

„Asi pět měsíců? Co to přesně znamená? Čtyři měsíce, nebo šest?"

„To znamená skoro pět měsíců. A proč tě tohle vůbec zajímá? Proč je to pro tebe tak důležité?"

„Jestli má tenhle vztah pokračovat, Dominiko, musíme k sobě být naprosto upřímní."

„Vztah? Já myslela, že spolu jen spíme."

„Třeba by mezi námi mohlo být víc, ale pouze za předpokladu, že si nebudeme lhát. Nebudeme nic skrývat."

„Naprostá upřímnost? To myslíš vážně? Copak může mezi dvěma lidmi panovat naprostá upřímnost? A bylo by to vůbec dobré? Není lepší některá tajemství zachovat? A co ty, tys mi řekl všechna svá tajemství, Júsefe?"

Její otázku nevzal na vědomí.

„Pověz mi, Dominiko, miluješ jiného muže?“ odbočil od tématu.

„Ne, jiného muže nemiluju.“ „Nelžeš mi?“

„Samozřejmě že ne.“

„Nevěřím ti.“

„Proč ne?“

„Kvůli tomu, jak ses chovala, když jsme se v noci milovali.“

„To ses miloval s tolika ženami? Ty jsi na tyhle záležitosti odborník?“

Júsef se skromně usmál.

Jacqueline pokračovala: „Co je špatného na tom, jak jsme se milovali? Co se ti nezdálo? Co takového, abys došel k závěru, že miluju jiného?“

„Zavřela jsi oči, když jsem do tebe vnikal. Jako by ses na mě nechtěla dívat. Jako by sis místo mě představovala někoho jiného.“

„A kdybych připustila, že miluju jiného muže? Jak by ses cítil? Změnilo by to mezi námi něco?“

„Mohlo by to ve mně probudit ještě větší zájem.“

„Ráda zavírám oči, když s někým spím, Júsefe. Nic to neznamená.“

„Neschováváš přede mnou nějaká tajemství?“

„Nic podstatného.“ Usmála se. „Vezmeš mě na tu večeři?“

„Víš, napadlo mě něco lepšího. Půjďme ke mně. Uvařím sám.“

Jacqueline přejel mráz po zádech. Nejspíš její znepokojení vyčítil, protože naklonil hlavu na stranu a zeptal se: „Něco není v pořádku, Dominiko?“

„Ne, nic,“ odporovala a přinutila se k úsměvu. „Večeře od tebe, to zní báječně.“

S batohem na zádech, v němž nesl napíchnutý budík a telefon, přešel Gabriel na druhou stranu cesty. Pohlédl k oknu odposlouchávacího stanoviště. Karp rozsvítil, může tedy bez rizika pokračovat dál. Rozhodli se komunikovat pomocí světelných signálů, i když pro všechny případy měl s sebou Gabriel i mobilní telefon.

Vyběhl pár schodů ke vchodu protějšího domu a z kapsy vytáhl svazek duplikátních klíčů. Vybral ten správný, zasunul ho do zámku a otočil. Klíč se zasekl. Gabriel potichu zaklel. Několikrát s ním zaškubal a znovu otočil. Tentokrát zámek povolil.

Jakmile se dostal dovnitř, ničím se nezdržoval. Shamronova taktika zocelená operací Černé září zůstala i v něm hluboce zakořeněná - udeř tvrdě a rychle, neboj se udělat trochu rámusu a hned

zase vypadni. Po svém prvním úkolu - zavraždění vůdce Černého září v Římě - seděl Gabriel v letadle do Ženevy ani ne hodinu po akci. Doufal, že tato operace bude probíhat stejně hladce.

Kvapně stoupal po schodech do druhého patra. Proti němu scházela skupinka mladých Indů, dva chlapci a hezká dívka mezi nimi. Když se v prvním patře míjeli, Gabriel se odvrátil a předstíral, že se snaží rozepnout zaseknutý zip. Indové pokračovali dál a Gabriel se odvážil ohlédnout přes rameno. Ani jeden z nich se neotočil. Počkal v mezipatře, až vyjdou z domu, a pak zamířil k Júsefovu bytu číslo 27.

Tentokrát fungovaly klíče bez problémů na první pokus. Během několika vteřin za sebou Gabriel mohl dveře od bytu zavřít. Nechal zhasnuto. Z batohu vylovil kapesní svítilnu, rozsvítil ji a rychle přejížděl kuželem světla po podlaze těsně za dveřmi. Pátral po stopách Júsefova bezpečnostního opatření - útržku papíru nebo jiném nevinně se tvářícím malinkém předmětu, který by nájemníka po příchodu domů upozornil, že tam někdo slídl. Nenašel nic.

Otočil se a s pomocí baterky si rychle prohlédl místnost. Odolal pokušení prohledat celý Júsefův byt. Několik dní pozoroval toho muže z dálky a zvědavost v něm rostla čím dál víc. Byl čistotný a pořádný, nebo čuně? Jaká jídla rád vařil? Měl nějaké dluhy? Užíval drogy? Nosil divné spodní prádlo? Gabriel by se nejraději prohrabal všemi jeho zásuvkami a soukromými dopisy, probral se jeho šatstvem, prohlédl jeho koupelnu. Chtěl zjistit všechno, co by pomohlo dokreslit obrázek - cokoliv, díky čemu by lépe pochopil, jak Júsef zapadá do Tárikovy organizace. Jenomže na takový průzkum teď neměl čas. Bylo by to příliš nebezpečné, riziko odhalení příliš velké.

Kužel světla spočinul na telefonu. Rychle přešel napříč místností a poklekl u přístroje. Z batohu vytáhl duplikát a zběžně oba aparáty porovnal. Perfektní. Jacqueline odvedla svou práci opravdu dobře. Vytáhl kabel z Júsěfova telefonu a připojil jej k novému. Šňůru vedoucí od sluchátka musel také vyměnit - Júsěfova byla opotřebovaná a vytažaná.

Vrhl letmý pohled k protějším oknu. Karp stále svítil; mohl bez obav pokračovat. Schoval starý aparát do batohu a přesunul se z obývacího pokoje do ložnice.

Když míjel neustlanou postel, rozrušila ho představa Jacquelinina těla, jak se svíjí ve zmačkaných přikrývkách. Přemýšlel, jestli je jeho zájem o Júsěfovou osobu čistě profesionální. Nebo snad i osobní? Považuje teď Palestince za svého rivala?

Uvědomil si, že nečinně zírání na lůžko už několik vteřin. Co to do tebe, sakra, vjelo?

Vzpamatoval se a zaměřil pozornost na digitální budík s rádiem. Než jej odpojil od elektřiny, zkontroloval nastavení - budík naprogramovaný na osm hodin ráno, rozhlasová stanice BBC pět, hlasitost nízká.

Vytáhl kabel ze zásuvky. V tu chvíli se mu v kapse rozezvonil mobilní telefon.

Vyskočil a pohlédl k oknu odposlouchávacího stanoviště. Zhasnuto.

Představa Jacqueline jej tak vyvedla z míry, že zapomněl sledovat Karpova znamení. Zvedl telefon, než stačil zazvonit podruhé.

„Okamžitě vypadni! Dopřdele, máme společnost!“ vyhrkl Karp.

Gabriel se podíval z okna na silnici. Jacqueline a Júséf právě vystupovali z taxíku. A co ta večere?

Otočil se a rychle promýšlel další postup. Stál před vážným problémem. Než odejde, musí Júsěfovo rádio znovu zapojit a přeprogramovat. Jinak Palestinec pozná, že se v bytě někdo pohyboval.

Spěšně počítal, jak dlouho potrvá, než se dvojice dostane nahoru. Několik vteřin, než odemknou vchodové dveře..., dalších pár vteřin, než projdou vstupní halou..., asi čtyřicet pět vteřin, než vystoupají do druhého patra a dojdou chodbou k číslu 27. Zbývala necelá minuta.

Rozhodl se akci nevzdat.

Vytáhl z batohu duplikát rádia a strčil vidlici do zásuvky. Na displeji blikaly červené číslice 12:00... 22:00... 22:00... Absurdita situace jej téměř rozesmála. Výsledek operace teď závisí na tom, jestli se mu podaří nastavit budík dostatečně rychle. Ariel Shamron ho povolal, aby Ústavu pomohl navrátit slávu, a jeho akce skončí dalším naprostým nezdarem!

Zuřivě mačkal tlačítka na rádiu. Čísla mu utíkala před očima; roztřesenými prsty omylem nastavil buzení na devět hodin místo na osm. Doprdele! Musí znovu projet celý čtyřiadvacetihodinový cyklus. Napodruhé se to podařilo. Nastavil přesný čas, zapnul rádio, naladil stanici BBC pět a upravil hlasitost.

Netušil, kolik času tím strávil.

Popadl batoh, zhasl baterku a tiše našlapuje se rychle přesunul ke dveřím. V chůzi vytáhl berettu zpoza pasu na zádech a zastrčil ji do kapsy bundy.

Před vchodem se zastavil a s uchem přitisknutým na dveřích poslouchal, jestli se blíží kroky Júsefa a Jacqueline. Nic se neozývalo. Musel se pokusit dostat ven. V bytě se nedalo schovat nikam, odkud by v průběhu večera mohl nenápadně vyklouznout. Otevřel dveře a vyšel na chodbu.

Ze schodiště se blížil klapot podpatků.

Gabriel sevřel pažbu beretty a vykročil.

Jacqueline se v taxíku přinutila ke klidu. Nedokázala udržet Júsefa mimo byt, jenomže kdyby protestovala proti domácí večeři, mohl by ji začít podezřívát. Možnost, že by se srazili s Gabrielem, pokládala téměř za vyloučenou. Práce mu nemohla zabrat déle než pár minut. Bud už štěnice rozmístil a je dávno pryč, anebo, a to jí připadalo pravděpodobnější, do bytu vůbec nevkočil. Věděl, že ji má Júsef vyzvednout v půl sedmé. Mohl vyčkávat. Určitě si všimne, že se vrátili dřív, zruší akci a zkusí to jindy.

Prošli halou a stoupali po schodech nahoru. Na odpočívadle před druhým patrem je minul nějaký muž. Gabriel. Hlavu měl svěšenou, přes rameno zavěšený batoh.

Jacqueline sebou bezděčně trhla. Rychle se ovládla, ale před Jusefem se jí zděšení skrýt nepodařilo. Zastavil se a pozoroval neznámého, jak schází do prvního patra. Pak se zadíval na Jacqueline. Chytil ji za loket a vedl ke dveřím. Když vešli do bytu, zběžně se rozhlédl po obývacím pokoji, pak přistoupil k oknu a sledoval Gabriela, jak mizí temnou ulicí.

26 KAPITOLA

LISABON

Nad hladinou řeky Tejo se valila hustá atlantská mlha. Kemel se prodíral ulicemi Bairro Alto a nestačil uhýbat chodcům. V pozdním odpoledni se vraceli dělníci domů z práce, mládež prchala z domovů do barů a kaváren a stovky Lisabonců vyrazely na večeri do místních *cervejarias*. Na malém náměstí popíjeli staříci červené víno pro zahřátí; *varinas*, prodavačky ryb, drhly v obrovských kádích okouny. Kemel prošel úzkou uličkou plnou trhovců, kteří nabízeli laciné oblečení a tretky. Slepý žebrák s černou dřevěnou krabičkou přivázanou kolem krku prosil o peníze. Kemel mu do kasičky hodil pár escudos. Cikánka mu chtěla věstit osud z dlaně. Slušně ji odmítl a pokračoval v chůzi. Čtvrť Bairro Alto mu připomínala Bejrút za starých časů - Bejrút a uprchlické tábory. Ve srovnání s ním se Curych zdál studený a pustý. Není divu, že se Tárikovi v Lisabonu tak zalíbilo.

Vešel do přeplněné restaurace, kde se hrálo *fado*, typická portugalská muzika, a usadil se u stolku. Číšník mu okamžitě přinesl zelenou láhev levného vína. Kemel si zapálil cigaretu a nalil si víno do sklenice. Obyčejné, nijak zvláštní, ale překvapivě dobré.

Tentýž číšník se během chvíličky přesunul do čela nacpané místnosti a postavil se vedle dvou kytaristů. Když se struny rozezněly prvními temnými akordy, číšník zavřel oči a začal zpívat. Kemel se nechal unášet tklivou melodií, i když nerozuměl slovům.

Uprostřed písně si k němu přisedl neoholený muž ve vlněném svetru, odrbaném lodním kabátci a s šátkem omotaným kolem krku. Naklonil se ke Kemelovi a zašeptal něco v portugalsčině. Arab pokrčil rameny. „Bohužel neumím portugalsky.“

Znovu se zaposlouchal do smutné písně. Blížila se k citovému vyvrcholení, ale jak je u *fada* zvykem, zpěvák stál rovně jako pravitko a skoro se nepohnul.

Přístavní dělník poklepal Kemelovi na rameno a znovu něco zahuhlal v portugalsčině. Oslovený jen zavrtěl hlavou a nespustil oči ze zpěváka.

Dokař se naklonil a arabsky řekl: „Ptal jsem se, jestli se ti *fado* líbí.“

Kemel se na muže po pravici pozorně zadíval.

„Pojďme si promluvit někam, kde je trochu víc klidu,“ navrhl Tárík.

Z Bairro Alto zamířili do Alfamy, čtvrti úzkých uliček a kamenných schodišť, klikaticích se mezi obílenými domy. Táríkova zázračná schopnost splynout s okolím nepřestávala Kemela ohromovat. Výstup prudkým kopcem ale Táríka viditelně unavil a Kemela napadlo, jak dlouho asi ještě vydrží.

„Neodpověděl jsi mi,“ připomněl mu zadýchaný muž.

„Na co?“

„Líbí se ti *fado*?“

„Připadá mi něčím známé.“ Usmál se a dodal: „Jako Lisabon sám mně i ta hudba z neznámého důvodu připomíná domov.“

„*Fado* vyjadřuje utrpení a bolest. Proto ti připomíná domov.“

„Asi máš pravdu.“

Minuli stařenu zametající zápraží svého domu.

„Řekni mi o setkání v Londýně,“ vybídl Kemela Tárík.

„Zdá se, že Allon podnikl první krok.“

„To netrvalo dlouho. Co se stalo?“

Kemel mu pověděl o Júsefovi a dívce z galerie. „Júsef ve svém činžáku potkal neznámého muže. Domnívá se, že by dokonce mohlo jít o Izraelce. Myslí si, že mu napíchl byt.“

Kemel na příteli poznal, že už promýšlí všechny možnosti. „Je ten tvůj agent spolehlivý? Můžeš mu svěřit důležitý úkol?“

„Je to velmi inteligentní mladík. A velice loajální. Znal jsem jeho otce. Zabili ho Izraelci. Ve dvaosmdesátém.“

„Našel ty štěnice?“

„Řekl jsem mu, aby je nehledal.“

„Výborně," pronesl Tárík uznale. „Nechte je na místě. Můžeme jich využít pro vlastní prospěch. A co ta holka? Pořád je ve hře?"

„Nařídil jsem Júsefovi, aby se s ní dál scházel."

„Jak vypadá?"

„Zřejmě je ohromně přitažlivá."

„Máš v Londýně dost lidí, které bys na ni mohl nasadit?"

„Bez obav."

„Tak to udělej. A sežeň mi její fotku."

„Něco tě napadlo?"

Prošli malým náměstím a vydali se nahoru dlouhým strmým kopcem. Než dorazili na vrchol, Tárík společníkovi objasnil celý plán.

„Vynikající," prohlásil obdivně Kemel. „Má ale jednu chybu."

„Jakou?"

„Nepřežiješ to."

Tárík se smutně usmál. „To je ta nejlepší zpráva, co jsem za poslední dobu slyšel," hlesl.

Obrátil se a během chvilky zmizel v mlžném oparu. Kemel se roztřásl. Zvedl si límec kabátu a odešel zpátky do restaurace v Bairro Alto naslouchat *fadu*.

27 KAPITOLA

BAYSWATER, LONDÝN

Průběh operace zapadl do klidných, trochu jednotvárných kolejí. Gabriel trávil nekonečné hodiny odposloucháváním nepodstatných událostí Júsefova života, které mu z kazety zněly jako rozhlasová hra. Júsef hovoří do telefonu. Júsef se nad šálkem turecké kávy hádá s palestinskými přáteli o politice. Júsef vysvětluje dívce zničené žalem, že už se nemohou vídat, protože má závazky k jiné. Gabriel si uvědomil, že všechny své návyky přizpůsobil Júsefovým. Spal, když spal Júsef, jedl, když Júsef jedl. A když se Júsef miloval s Jacqueline, Gabriel se s ní v duchu miloval také.

V průběhu deseti dní však štěnice nezachytily nic významného. Existovalo několik vysvětlení. Shamron se mohl jednoduše splést. Možná byl Júsef jen obyčejný student a číšník. Možná byl opravdu agentem, jenže nečinným. Nebo byl možná agentem činným, ale se svými druhy se dorozumíval jinými prostředky - smluvenými signály či jinou formou neosobní komunikace. Kdyby se tímto problémem chtěl Gabriel zabývat podrobně, musel by rozjet obrovskou, celodenní sledovačku. To by vyžadovalo několik týmů, alespoň deset agentů, bezpečné byty, vozy, vysílačky... Takovou operaci by před MI5, britskou zpravodajskou službou, těžko udržel v tajnosti.

Existovala však ještě jiná eventualita a ta znepokojovala Gabriela daleko nejvíc - možnost, že se operace zhatila. Júsef mohl tušit, že jej někdo sleduje, a proto Gabriel nic neobjevil. Možná pojal podezření, že má odposlouchávaný telefon i byt. A možná mu došlo, že ta krásná Francouzka z galerie je ve skutečnosti izraelská špiónka.

Gabriel usoudil, že nastala vhodná chvíle pro další osobní setkání s Arielem Shamronem v Paříži.

Vyzvedl ho příští ráno v čajovně na rue Mouffetard. Shamron zaplatil účet a pak se zvolna vydali do kopce kolem tržišť a poličních prodavačů. „Chci ji stáhnout," řekl Gabriel.

Shamron se zastavil u stánku s ovocem, vzal do ruky pomeranč, chvíli jej zkoumal a položil zpět do přihrádky. „Doufám, žes mě nevytáhl do Paříže jenom kvůli tomuhle šílenství," povzdechl si nakonec.

„Něco tam nehraje. Chci ji stáhnout. Dřív než bude pozdě."

„Není vyzrazená a odpověď zní ne." Shamron se na Gabriela pozorně zadíval a pokračoval: „Proč jsi tak přepadlý, Gabrieli? Copak ty kazety neposloucháš, než mi je pošleš?"

„Jistě že poslouchám."

„Nechápeš, co se děje? Nekonečné přednášky o utrpení Palestinců. Nemilosrdnost Izraelců. Přednes palestinské poezie. Ty staré báchorky o tom, jak příjemný byl život v Palestině před příchodem Židů."

„Kam tím míříš?"

„Ten chlapec je buď zamilovaný, nebo má za lubem něco úplně jiného."

„Právě ta druhá možnost mě znepokojuje."

„Nenapadlo tě, že za ní Júsef vidí něco víc než jen krásnou mladou slečnu? Nenapadlo tě, že ji pokládá za vnímavou ženu, která by mohla být Tárikově skupině užitečná?"

„Napadlo, jenže ona na takovou operaci není připravená. A při vší upřímnosti, my taky ne."

„Takže chceš sbalit švestky a jít domů?"

„Ne, jenom chci stáhnout Jacqueline."

„A co dál? Júsef znervózní, pojme podezření, převrátí byt naruby. Jestli je dobře vycvičený, vyháží veškeré elektronické přístroje. A tvoje vysílače s nimi."

„Když se nám podaří vytáhnout ji z toho obratně a nenápadně, nikdy ji podezřívát nezačne. Kromě toho, když jsem za ní tehdy přijel, slíbil jsem jí krátkodobý úkol. Dobře víš, že má jiné povinnosti."

„Žádná není důležitější než tato. Vyplatí jí veškeré ztráty, do posledního centu. Ale zůstane, Gabrieli, a konec diskusí."

„Jestli ona zůstane, já půjdu.“

„Tak jdi!“ vyštěkl Shamron. „Vrať se do Cornwallu a udav se tím svým Vecelliem. Pošlu někoho, aby to za tebe v Londýně převzal.“

„Víš dobře, že ji ve tvých rukách nenechám.“

Shamron pohotově zavelel k ústupu. „Pracuješ dnem i nocí už strašně dlouhou dobu. Nevypadáš dobře. Já jsem nezapomněl, jaké to je, Gabrieli. Nech Júsefa pár hodin plavat. Nikam neuteče. Projed se autem, udělej cokoliv, co ti pomůže pročistit hlavu. Potřebuju tě v té nejlepší formě.“

Ve vlaku do Londýna se Gabriel zamkl na záchodě a dlouho se prohlížel v zrcadle. Okolo očí se objevily nové vrásky, koutky úst měl podivně stažené, kůži na lících kostech napnutou, pod očima tmavé kruhy jako šmouhy od uhlí.

„Já jsem nezapomněl, jaké to je.“

Operace Černé září... Všichni si něco odnesli - srdeční potíže, vysoký krevní tlak, vyrážku, chronické nachlazení. Zabijáci trpěli nejvíc. Po prvním úkolu v Římě Gabriel nedokázal usnout. Pokaždé, když zavřel oči, slyšel kulky trahající tkáň a kosti, viděl fíkové víno smíchané s krví na mramorové podlaze. Shamron ho poslal k pařížskému lékaři, sajanovi, který mu předepsal silná sedativa. Během několika týdnů si na ně vypěstoval závislost.

Díky práškům a psychickému napětí Gabriel strašlivě zestárl. Rysy v obličeji ztvrdly, koutky úst se stočily dolů, oči zpopelavěly. Černé vlasy na spáncích prošedivěly. Tehdy mu bylo dvaadvacet, ale vypadal nejméně na čtyřicet. Když přijel domů, Lea ho skoro nepoznala. Když se milovali, říkala, že je to jako spát s jiným mužem - ne starším Gabrielem, ale s úplným cizincem.

Umyl si obličej studenou vodou, chvíli jej zuřivě třel papírovým ručníkem a znovu se podíval do zrcadla. Přemítal nad řetězcem událostí - a prazvláštní vrtkavostí osudu -, které ho dostaly až sem. Nebýt Hitlera a holocaustu, jeho rodiče by zůstali v Evropě a nebyli by museli uprchnout do prašné zemědělské osady v Jizreelském

údolí. Před válkou se jeho otec živil jako esejista a historik v Mnichově; matka byla talentovaná pražská malířka. Žádný z nich se nedokázal plně přizpůsobit kolektivismu židovské osady ani sionistickému nadšení pro fyzickou práci. S Gabrielem vždy jednali

spíš jako s malým dospělým než chlapcem s odlišnými potřebami. Očekávali, že se zabaví a postará o sebe sám. Jeho nejranější vzpomínka z dětství pocházela ze skromného dvoupokojového domku v osadě - otec sedí v křesle a čte si, matka stojí u plátna na podstavci a Gabriel mezi nimi staví město z kostek.

Rodičům se hnusila hebrejština, a tak mezi sebou mluvili jazyky, kterým se naučili v Evropě - německy, francouzsky, česky, rusky, jidiš. Gabriel všechny postupně vstřebával. K evropským jazykům přidal hebrejštinu a arabštinu. Po otci zdědil dokonalou paměť, po matce neochvějnou trpělivost a cit pro detail. Rodičovské opovržení kolektivistickým duchem v něm podporovalo drzé chování vlka samotáře; jejich světský agnosticismus mu nedovolil osvojit si židovský smysl pro morálku. Raději šel na horskou túru, než aby se honil za míčem. Dával přednost čtení před zemědělstvím. Trpěl téměř patologickým strachem ze špinavých rukou. Skrýval mnohá tajemství. Jeden z jeho učitelů jej popsal jako „hospodského, sobeckého, bezcitného kluka se zcela výjimečným nadáním". Když Ariel Shamron hledal vojáky pro novou tajnou válku proti arabskému terorismu v Evropě, v Jizreelském údolí náhodou narazil na chlapce, jenž se stejně jako jeho jmenovec archanděl Gabriel neobvykle lehce učil cizím jazykům a měl trpělivost krále Šalamouna. Shamron u něho objevil ještě jeden cenný rys osobnosti - chladnokrevnost zabijáka.

Gabriel vyšel ze záchodku a posadil se na své místo v kupé. Za oknem spatřil ulice východního Londýna - řady rozpadajících se viktoriánských domů s rozmlácenými okny a otlučenými cihlovými zdmi. Zavřel oči. Ještě něco jim v průběhu operace Černé září všem svíralo žaludek - strach. Čím déle zůstali na bojišti, tím více se vystavovali riziku prozrazení - nejen evropským zpravodajským službám, ale i samotným teroristům. To přišlo na přetřes uprostřed probíhající operace, když v Madridu zabil člen Černého září židovského *kacu*. Najednou si každý agent v týmu uvědomil, že také

on sám je zranitelný. A Gabriel si z toho odnesl nejcennější ponaučení za celou svou kariéru - působí-li agent daleko od domova v nepřátelském území, z lovce se snadno stane kořist.

Vlak zastavil na nádraží Waterloo. Gabriel vystoupil a dlouhými kroky rázoval příjezdovou halou k podzemnímu parkovišti. Našel své auto, upustil klíčky, provedl obvyklou kontrolu podvozku, nasedl a rozjel se do hrabství Surrey.

Na bráně nevisel žádný štít; také proto si Gabriel tohle místo vybral. Za zdí se prostíral pečlivě udržovaný trávník a rostly rovnoměrně rozsazené stromy. Na konci klikaté příjezdové cesty stálo rozlehlé viktoriánské sídlo s moderním vybavením. Stáhl okénko a zmáčkl tlačítko interkomu. Okamžitě se na něj zaměřila čočka podezřívavé bezpečnostní kamery. Instinktivně se odvrátil a předstíral, že něco hledá v přihrádce na rukavice.

„Dobrý den. Přejete si?“ ozval se ženský hlas se středoevropským přízvukem.

„Jedu navštívit slečnu Martinsonovou. Doktor Avery mě očekává.“

Vytáhl okénko a čekal, až se těžká brána automaticky odsune na stranu. V zamračeném pozdním odpoledni se zvedl chladivý vítr a proháněl se korunami stromů. Cestou k budově si Gabriel všiml několika pacientů. Žena oblečená ve svátečním nehybně seděla na lavičce, oči upřené do prázdna. Muž v pláštěnce a gumákách zavěšený za paži robustního jamajského zřízence.

Doktor Avery čekal u vchodu. Na sobě měl drahé, pečlivě nažehlené manšestrové kalhoty rezavé barvy a šedý kašmírový svetr, jenž by se spíš hodil na golfové hřiště než do psychiatrické léčebny. Formálně potřásl příchozímu rukou, jako kdyby vítal nadřízeného, a vedl ho dlouhou, kobercem pokrytou chodbou.

„Tento měsíc mluvila o trochu víc,“ informoval Gabriela psychiatr. „Několikrát jsme spolu dokonce vedli smysluplný rozhovor.“

Gabriel se neznatelně pousmál. Na něj za ty roky nepromluvila ani jedinkrát. „A co její duševní stav?“ zajímal se.

„V podstatě beze změn. Má se tak dobře, jak lze za daných okolností očekávat.“

Avery otevřel magnetickou kartou bezpečnostní dveře. Vešli do další chodby s terakotovými dlaždičkami namísto koberce. Doktor zdlouhavě rozebíral, jaké léky nasadil, jak změnil dávkování starých, které úplně vysadil. Na trhu se objevil nový preparát, experimentální, jenž docela dobře zabíral u pacientů s těžkým posttraumatickým syndromem a psychotickou depresí.

„Když myslíte, že jí to pomůže...“

„To nezjistíme, dokud to nevyzkoušíme.“

Klinická psychiatrie, uvědomil si Gabriel, se do jisté míry podobá práci tajných služeb.

Terakotová chodba ústila do nevelké místnosti plné zahradnického náčiní - nůžek, rýčů, lopatek - a pytlů se semeny a hnojivem. V protější stěně byly zabudovány dvojité lítací dveře s kruhovými výhledy.

„Čeká vás na obvyklém místě. Prosím, nezdržujte ji dlouho. Půlhodina bude, podle mého názoru, tak akorát. Přijdu pro vás.“

Vlhký skleník s dusným, nedýchatelným vzduchem. V zadním rohu Lea, usazená na zahradní židli z tepaného kovu s rovným opěradlem. U nohou jí leželo několik květináčů s mladými růžemi. Byla oblečená celá v bílém - v bílém roláku, jež jí dal Gabriel k minulým narozeninám, a bílých kalhotách, které jí koupil během letní dovolené v Řecku. Snažil se vzpomenout si, ve kterém roce, ale po chvíli to vzdal. Zdálo se, že pro Leu se čas řídí podle mezníku před Vídní - po Vídni. Seděla vzpřímeně jako vzorná školačka a oči upírala k rozlehlému trávníku. Vlasy jí v ústavu ostříhali nakrátko. Nohy měla bosé.

Když Gabriel vstoupil, otočila k němu hlavu. Uviděl široký pruh zjizvené kůže na pravé tváři a jako vždy mu přeběhl mráz po zádech. Pak sjel očima k jejím rukám, nebo spíš k tomu, co z nich zbylo. Tvrdá bílá tkáň jizev mu připomínala obnažené očištěné plátno

zničené malby. Přál si umět na paletě namíchat správnou barvu a jednoduše jí ruce opravit, vrátit do původního stavu.

Políbil ji na čelo a přičichl k vlasům v očekávání důvěrně známé vůně levandule a citronů. Ucítil však jen tíživou vlhkost skleníku a pach mnoha různých rostlin uzavřených v malém prostoru. Avery přistavil do rohu ještě jednu židli, kterou si Gabriel chtěl přisunout blíž. Když železné nohy zaskřípaly po podlaze, žena sebou leknutím škubla. Zamumlal omluvu a posadil se vedle ní. Lea se zadívala jinam.

Pokaždé to bylo stejné. Neseděl vedle Ley, ale její sochy. Pomníku. Dřív na ni promlouval, chtěl si s ní povídat, ale teď už se spokojil jen s její přítomností. Sledoval její pohled zamlženou krajinou a uvažoval, na co se asi dívá. Některé dny, říkal Avery, jen sedí

a prožívá celou událost znovu a znovu se všemi mučivě živými detaily, neschopna či nepřející si to zastavit. Gabriel si neuměl její utrpení představit. On mohl vést alespoň zdánlivě normální život, ale Lea ztratila všechno - dítě, tělo i zdravý rozum. Zůstala jen paměť a vzpomínky. Byl přesvědčen, že její vůle žít, i když značně slabá, závisí na jeho schopnosti zachovat věrnost. Báł se, že kdyby se zamiloval do jiné ženy, Lea by zemřela.

Po pětačtyřiceti minutách se zvedl a oblékl si bundu. Pak si dřepł naproti ní a opřel se rukama o její kolena. Chvilí zírala někam přes jeho hlavu, než se mu podívala do očí. „Musím jít," zašeptal. Lea se ani nepohnula.

Chtěl se postavit, když nečekaně natáhla ruku a pohladila ho po tváři. Gabriel se přinutil neucuknout pod dotekem zjizvené tkáně. Smutně se pousmála a spustila ruku do klína. Překryla ji druhou dlaní a zaujala stejnou pozici, ve které ji ten den našel.

Vstal a odešel. Avery na něj čekal venku; doprovodil ho k autu a rozloučil se. Než nastartoval, seděl Gabriel dlouhou dobu nehnutě za volantem a přemýšleł o její dlaní na svém obličeji. Bylo to pro ni tak nezvyklé. Co v jeho tváři viděla? Napětí z akce? Nebo stín Jacqueline Delacroixové?

28 KAPITOLA

LISABON

Ve dveřích restaurace se objevil Tárik, opět oblečen jako lodní dělník, v obličeji strašidelně bledý. Třesoucíma se rukama si zapálil cigaretu a přešel napříč místností ke Kemelovu stolu. „Co tě přivádí zpět do Lisabonu?”

„Ukazuje se, že naše iberská síť se poněkud trhá. Možná tady budu nucen strávit příštích pár dní.”

„To je celé?”

„Ještě tohle.” Kemel položil na stůl velkou barevnou fotografii. „Seznam se s Dominikou Bonardovou.”

Tárik vzal snímek do ruky a pečlivě ho zkoumal. „Pojď se mnou,” pobídl Kemela nevzrušeně. „Ukážu ti něco moc zajímavého.”

Vysoko v Alfamě měl Tárik dvoupokojový byt s prohnutými dřevěnými podlahami a malinkou verandou s výhledem na klidné nádvoří. Uvařil arabský čaj, silný a sladký, a pak se s Kemelem usadili do křesel blízko otevřených dveří na verandu. Pokojem se rozléhal pleskot dešťových kapek dopadajících na kamenný dvůr.

„Vzpomínáš, jak jsme našli Allona ve Vídni?” otázal se Tárik.

„To už je dávno. Musíš mi osvěžit paměť.”

„Můj bratr ležel v posteli a spal, když byl zabit. Měl u sebe dívku - německou studentku, radikálku. Ta napsala mým rodičům několik týdnů po Mahmúdově smrti a vylíčila jim, jak se to odehrálo. Říkala, že do konce života nezapomene vrahovu tvář. Můj otec odnesl dopis jednomu z velitelů OOP v táboře. A ten ho předal výzvědné službě OOP.”

„To všechno zní docela povědomě,” přemítal nahlas Kemel.

„Když v Tunisu zavraždili Abú Džiháda, bezpečnostní složka OOP provedla podrobné vyšetřování. Pracovali s jednoduchou premisou. Vrah znal místo činu skrz naskrz. Musel se tam určitou dobu pohybovat, sledovat cíl, plánovat útok.“

„Vynikající ukázka detektivního umění,“ poznamenal Kemel sarkasticky. „Kdyby bezpečnostní složka OOP dělala svou práci dobře od počátku, Abú Džihád by dnes žil.“

Tárik zašel do ložnice a přinesl velkou obálku z konopného papíru. „Prohlédli si veškeré záznamy z bezpečnostních videokamer a našli pár záběrů nevelkého tmavovlasého muže.“ Tárik obálku otevřel a podal Kemelovi několik zrnitých snímků. „OOP byla s tou německou dívkou celou dobu v kontaktu. Ukázali jí fotografie a ona potvrdila, že se jedná o stejného muže, jenž zabil Mahmúda. Bez jakýchkoliv pochybností. Tak jsme ho začali hledat.“

„A našli jste ho ve Vídni?“

„Přesně tak.“

Kemel vrátil fotografie Tárikovi. „Co to má společného s Dominikou Bonardovou?“

„Týká se to vyšetřování tuniské záležitosti. Bezpečnostní složka OOP se snažila zjistit, kde vrah pobýval v době, kdy připravoval útok. Z předchozích zkušeností věděli, že izraelští agenti se během takových akcí rádi vydávají za Evropany. Předpokládali, že vrah nejspíš bydlel v hotelu, a tak začali obcházet vyzvědače a informátory. Když ukázali fotografie zabijáka správci jednoho z hotelů na pláži, dozvěděli se, že muž pobýval v jeho zařízení spolu s francouzskou přítelkyní. Členové OOP znovu studovali videozáznamy; tentokrát hledali tu dívku. Jednu vybrali a ukázali její podobiznu správci.“

„Tatáž holka?“

„Tatáž holka.“

Tárik vytáhl z obálky poslední snímek - byla na něm překrásná černovlasá mladá žena. Podal ho Kemelovi a ten jej srovnal s fotografií ženy z Londýna.

„Možná se pletu,“ podotkl Tárik, „ale mám takový pocit, že Júsefova nová přítelkyně kdysi pracovala s Gabrielem Allonem.“

Procházeli klikatými uličkami Alfamy a dolad'ovali plán.

„Izraelský ministerský předseda a Jásir Arafat odlétají do Spojených států za pět dní," uvažoval nahlas Kemel. „Nejprve se zúčastní schůzky v Bílém domě ve Washingtonu a pak se přesunou do sídla Spojených národů v New Yorku na slavnost, uspořádanou při příležitosti podpisu mírové smlouvy. New York je ideální místo."

„A teď už mi chybí jenom společníce na cestu," dodal Tárík. „Uvítal bych atraktivní Francouzku - takovou, která by se dobře vyjímal za zavěšená za rámě úspěšného podnikatele."

„Řekl bych, že vím, kde ji hledat."

„Jen si to představ, sprovodit ze světa mírový plán a zároveň Gabriela Allona v posledním okamžiku slávy. Tím světem to otřese, Kemele, a já z něj pak odejdu."

„Opravdu to chceš provést?"

„Nechceš se snad teď chvíli strachovat o mé zdraví, že ne?"

„Jistě že chci."

„Proč? Vždyť víš, co se děje s mým tělem."

„Na to se právě snažím nemyslet."

Zastavili se u stanoviště taxíků pod kopcem. Tárík políbil přítele na obě tváře a objal ho kolem ramen. „Žádné slzy, bratře. Bojoval jsem už dlouhý čas. Jsem unavený. Je to ta nejlepší cesta."

Kemel se vymanil z objetí a otevřel dveře čekajícího taxíku.

„Měl tu holku zabít," řekl Tárík.

Kemel se obrátil. „Cože?"

„Allon. Měl zabít tu Němku, co spala s mým bratrem. Tím by to všechno skončilo."

„Asi máš pravdu."

„Udělal hloupou chybu," poznamenal Tárík. „Já bych ji neudělal."

Otočil se a pomalu kráčel nahoru do kopce Alfamy.

29 KAPITOLA

ST. JAMES, LONDÝN

Ozval se zvonek a Jacqueline zkontrolovala obraz na monitoru. Kurýr na jízdním kole. Podívala se na hodinky: čtvrt na sedm. Stiskla bzučák a pustila ho dovnitř. Na zásilku počkala ve dveřích. Velká hnědá obálka. Vrátila se do kanceláře, usedla za pracovní stůl a otevřela dopis špičkou ukazováku. Vytáhla světle šedý papír standardního formátu přeložený v půli. Podle hlavičky jej posílal Randolph Stewart, soukromý obchodník s uměním. Přečetla rukou psaný vzkaz: *Zrovna jsem přijel z Paříže... Úspěšná cesta... S koupí nebudou problémy... Pokračuj s prodejem podle dohody.* Vložila list do skartovacího stroje a pozorovala, jak se mění v úzké nudličky papíru.

Vstala, oblékla si kabát a zaklepala na dveře Isherwoodovy kanceláře. Skláněl se nad účetní knihou a žvýkal konec obyčejné tužky. Když vstoupila, vzhlédl a namáhavě se usmál. „Odcházíte tak brzy, drahá?”

„Obávám se, že to jinak nepůjde.”

„Budu počítat hodiny do doby, než se zase sejdem.”

„Stejně jako já.”

Uvědomila si, že až operace skončí, bude jí Isherwood scházet. Byl to slušný člověk. Přemýšlela, jak se mohl zaplést s někým jako Ari Shamron či Gabriel. Vyšla z domu a rozběhla se přes Masonův dvůr. Větre hnaný déšť jí šlehal do obličeje. Utíkala po Duke Street směrem k Piccadilly a přemýšlela o dopise. Jeho obsah ji skličoval. Představovala si průběh večera. Vyzvedne Jusefa v jeho bytě. Zajdou si na večeři, vrátí se a pomilují. Pak bude následovat dvouhodinová přednáška o dějinách Středního východu. Bezpráví, jehož se bůhví kdo dopustil na bezbranných Palestincích. Zločiny

Židů. Nespravedlivé rozhodnutí o rozdělení země na dva státy. Předstírat, jak jí to baví, jí dělalo čím dál větší potíže.

Gabriel jí slíbil krátký úkol - sved' ho, dostaň se do jeho bytu, zajisti klíče a telefon a pakuj se ven. Neupsala se k dlouhodobému milostnému románku. Z pomýšlení na soulož s Júséfem se jí obracel žaludek. Držela ji však jiná věc. Souhlasila s londýnskou operací, protože doufala, že spoluprací s Gabrielem oživí jejich vztah. Ale jestli se někam posunuli, pak jediné dál od sebe. Sotva se viděli - kontaktoval ji dopisy - a během těch několika setkání se k ní choval chladně a odměřeně. Byla blázen, když věřila, že by to někdy mohlo být stejné jako v Tunisu.

Vstoupila do metra ve stanici Piccadilly a prodírala se přeplněným nástupištěm dopředu. Vzpomínala na svoji vilku; na projíždky na kole po sluncem zalitých svazích v okolí Valbonne. Na okamžik si představila, jak vedle ní rytmicky *zabírá* do pedálů Gabriel, a hned si kvůli té myšlence připadala směšná. Když přijela souprava, nacpala se do přeplněného vozu a pověsila se na kovové držadlo. Ve chvíli, kdy se vlak s trhnutím rozjel, se rozhodla, že tohle bude poslední noc. Ráno řekne Gabrielovi, že končí.

Gabriel přecházel po pokoji sledovacího stanoviště a sem tam si nohama v ponožkách zadřibloval se zeleným tenisovým míčkem. Jacqueline se právě pomílovala s Júséfem. Poslouchal jejich vzájemné projevy sexuálního potěšení. Poslouchal, když si muž odskočil na toaletu. Naslouchal Jacquelininým tichým krokům, když šla do kuchyně pro něco k pití. Slyšel, jak na Júsefa volá, kam jí schoval cigarety.

Lehl si na gauč, vyhazoval míček ke stropu a čekal, až začne Júsěfova večerní přednáška. Uvažoval, jaké téma si na dnešek asi vybral. Co to bylo včera? Mýtus o tom, že o zúrodnění pouště se zasloužili pouze Židé. Ne, to bylo noc předtím. Včera rozebíral, proč zbytek arabského světa zradil Palestince. Gabriel zhasl lampičku, aby si při házení a chytání vyzkoušel postřeh a smyslové vnímání za tmy.

Zvuk otevíraných dveří, cvaknutí vypínače.

„Musíme si promluvit," pronesl Júséf vážně. „V něčem jsem ti lhal. Chci to uvést na pravou míru."

Gabriel ve tmě chňapl po míčku a nechal jej uvězněný v dlani. Vzpomněl si na Leu; na noc, kdy vyslovila tatáž slova, než mu sdělila, že se mu za jeho nevěru pomstila stejným způsobem, jakým ji podvedl on. Milovala se s někým jiným.

„To zní hrozivě vážně," zazněla Jacquelinina bezstarostná odpověď.

Gabriel poslal nepatrným hbitým pohybem zápěstí míček znovu ke stropu.

„Týká se to té jizvy na mých zádech."

Gabriel vyskočil a rozsvítil lampičku. Potřeboval se ujistit, že nahrávací zařízení je správně zapojeno.

„Co o té jizvě?" zajímala se Jacqueline.

„Jak jsem k ní přišel."

Júsef se posadil na kraj postele. „Lhal jsem ti o tom, jak se mi to stalo. Chci ti teď říct pravdu."

Zhluboka se nadechl, pomalu vypustil vzduch z úst a rozhovořil se. Tiše, rozvláčně.

„Zůstali jsme s rodinou v Šatile, když vyhnali jednotky OOP z Libanonu. Možná si na ten den vzpomeneš, Jacqueline, ten den, kdy Arafat odplouval po moři i se svými partyzány a Izraelci s Američany jim mávali z nábřeží. Bez OOP jsme se ocitli úplně bez ochrany. V Libanonu začala jatka. Křesťané, sunnité, šíité, drúzové, všichni bojovali proti všem a Palestinci zůstali uvězněni uprostřed jejich bitevního pole. Žili jsme ve strachu z toho, že se může stát něco hrozného. Už si vzpomínáš?"

„Byla jsem v té době ještě dítě, ale něco si pamatuju."

„Žili jsme v sudu střelného prachu. Stačila jiskřička, aby se rozpoutal další holocaust. Tou jiskřičkou se nakonec ukázala vražda Bašíra Gemajela, vůdce libanonských maronitů a nově zvoleného prezidenta země. Zemřel po výbuchu bomby ukryté v jeho automobilu před ústředím Křesťanské falangistické strany.

Tu noc volala polovina Bejrútu po odvetě a druhá polovina se krčila strachy. Nikdo přesně nevěděl, kdo tu bombu nastražil. Mohl to být kdokoliv, ale falangisté byli přesvědčeni, že v tom mají prsty

Palestinci. Nenáviděli nás. Křesťané nás v Libanonu nechtěli nikdy, a když už nás nechránila OOP, chtěli vyřešit palestinský problém jednou provždy. Ještě před smrtí Gemajel prohlásil velmi jasně: Jeden národ je tu nadbytečný. Palestinci.'

Po atentátu se Izraelci přesunuli do západního Bejrútu a zaujali pozice nad Sabrou a Šatilou. Chtěli zbavit tábory posledních bojovníků OOP, a aby zabránili ztrátám na izraelských životech, požádali falangistické milicionáře, aby udělali špinavou práci za ně. Každý věděl, co přijde, jakmile se jednou milicionáři dostanou do tábora. Gemajel byl mrtvý a my jsme za to měli zaplatit. Schylovalo se ke krvavému masakru, ale izraelská armáda klidně poslala falangisty do tábora.

První falangisty pustili Izraelci do Šatily při západu slunce. Bylo jich sto padesát. Samozřejmě drželi v rukou pušky, ale většina z nich měla také nože a sekery. Řádili v táboře osmačtyřicet hodin, než ho celý vyvraždili. Ty šťastné zastřelili. Ti, co měli štěstí méně, zemřeli strašlivými způsoby. Falangisti rozsekávali lidi na kusy. Vykuchali jim vnitřnosti a nechali je umírat v příšerných bolestech. Stahovali lidi zaživa z kůže. Vypíchli člověku oči a pak ho slepého nechali bloudit po táboře, dokud někde nenarazil na letící kulku. Přivazovali muže k nákladním vozům a vláčeli je prašnými cestami tak dlouho, dokud nepřestali dýchat.

Ani děti nezůstaly ušetřeny. Podle falangistů mohl z dítěte vyrůst terorista, a tak všechny děti zabili. A ani ženy neušetřili, protože ty podle nich mohly porodit dalšího budoucího teroristu. Falangisti si dávali záležet, aby každá Palestinka prošla rituálem odřezání obou prsů. Prsa dávají mléko. Prsa živí národ, který chtěli vymýtit. Celou noc chodili od domu k domu. Vtrhli dovnitř a zavraždili každého, koho v domě našli. Když už se příliš setmělo, Izraelci rozjasnili oblohu světlicemi, aby milicionáři na svou práci lépe viděli."

Jacqueline spojila dlaně k sobě a přitiskla je ke rtům. Júsef vyprávěl dál.

„Izraelci přesně věděli, co se v táboře děje. Jejich velitelství stálo jen asi dvě stě metrů od okraje Šatily. Ze střechy viděli na celý tábor. Odposlouchávali falangistické vysílačky, věděli, jaké zprávy si vyměňují, ale nehnuli ani prstem. A pročpak jen nečinně přihlíželi a nic nepodnikli? Protože se dělo přesně to, co si přáli.

Mně bylo tehdy jen sedm. Můj otec už byl mrtvý. Zemřel to léto, kdy Izraelci bombardovali tábory v bitvě o Bejrút. Zůstali jsme v táboře s matkou a sestrou, které byl tehdy jenom rok a půl. Schovali jsme se pod postel. Slyšeli jsme vřestění a střelbu, pozorovali na zdech tančící stíny světlic. Modlili jsme se, aby falangisté nějakým zázrakem minuli náš dům. Několikrát jsme je zaslechli za oknem. Smáli se. Zabíjeli každého, kdo jim přišel pod ruku, a přesto se smáli. Vždycky, když se přiblížili, zakryla nám matka ústa rukama, abychom se neprozradili. Sestru skoro udusila.

Nakonec vyrazili dveře. Vytrhl jsem se matce a šel jim vstříc. Zeptali se mě, kde je zbytek rodiny, a já odpověděl, že už jsou všichni mrtví. Smáli se a řekli, že se s nimi brzo setkám. Jeden z falangistů měl nůž. Čapl mě za vlasy a vytáhl ven. Strhl mi košili a odřezal kus kůže uprostřed zad. Pak mě přivázali za nákladák a vláčeli ulicemi. Nakonec jsem omdlel, ale ještě jsem postřehl, jak na mě falangisti střelí. Cvičili se ve střelbě na pohyblivý terč.

Nevím, jak se mi podařilo přežít. Možná si mysleli, že jsem mrtvý. Když jsem znovu přišel k sobě, měl jsem kolem pravého kotníku ještě přivázaný kus lana, za které mě vlekli. Odplazil jsem se za hromadu trosek a vyčkával. Zůstal jsem tam den a půl. Když už neměli koho vraždit, stáhli se falangisté z tábora. Vylezl jsem z úkrytu a vrátil se do našeho domu. Matka ležela v posteli; nahá, poznal jsem stopy po znásilnění. Prsa měla odřezaná. Hledal jsem svou sestru a našel ji na kuchyňském stole. Rozsekali ji a kousky těla poskládali do kruhu s hlavou uprostřed."

Jacqueline vyklopýtala z postele, dovedla se do koupelny a divoce zvracela. Júsef poklekl vedle ní a hladil ji po roztřesených zádech.

Když se trochu uklidnila a posadila vedle něj, řekl: „Ptáš se mě, proč Izraelce tolik nenávidím. Nenávidím je, protože poslali falangisty, aby nás pozabíjeli. Nenávidím je, protože přihlíželi s

rukama v bok, když křesťané, jejich ohromní libanonští přátelé, znásilnili a zabili mou matku, rozřezali mou sestru na kousky a vystavili je

v kruhu. Teď už chápeš, proč odmítám ten takzvaný mírový proces? Jak bych mohl takovým lidem důvěřovat?"

„Chápu.“

„Opravdu chápeš, Dominiko? Skutečně to dokážeš pochopit?"

„Asi ne.“

„Já jsem k tobě byl naprosto upřímný. Ve všem. Tak, nechtěla bys mi říct něco o sobě? Skrýváš nějaká tajemství?"

„Nic podstatného.“

„Říkáš mi celou pravdu, Dominiko?"

„Ano.“

Ve čtvrt na pět ráno zazvonil telefon. Júsefa vzbudil, ale Gabriel spal dál. Pozdě do noci si znovu a znovu přehrával Júsefův výčet událostí z uprchlického tábora. Podruhé Júsef přístroj zazvonit nenechal. „Haló," ozval se ospalým hlasem.

„Lancasterská brána, ve dvě odpoledne.“

Cvak.

„Kdo to byl?" zamumlala Jacqueline.

„Nějaký omyl. Spi dál.“

Ranní Maida Vale. Banda školáků provokovala hezkou spolužačku. Jacqueline si je představila jako falangistické milicionáře s noži a sekýrkami. Po silnici se hrnulo nákladní auto chrlící oblaka naftového kouře. Jacqueline viděla lano - na jednom konci nárazník, na druhém uvázaný člověk vláčený na cestě ke smrti. Najednou se před ní vynořil její dům. Pohlédla nahoru a představila si izraelské vojáky, jak stojí na střeše, dalekohledem pozorují krveprolití odehrávající se nedaleko od nich a vystřelují světlice, aby se

zabijákům oběti lépe hledaly. Vešla do domu, vystoupala po schodech a vklouzla do bytu. Gabriel seděl na pohovce.

„Proč jsi mi o tom neřekl?“

„O čem?“

„Proč jsi mi neřekl, že přežil Šatilu? Že jeho rodinu zmasakrovali tak brutálním způsobem?“

„Co by se tím změnilo?“

„Jen bych si přála to vědět!“ Zapálila si cigaretu a dlouze z ní potáhla. „Je to pravda? Opravdu se to stalo tak, jak říkal?“

„Kterou část myslíš?“

„To celé, Gabrieli! Přestaň se mnou hrát tuhle zasranou hru.“ „Ano, je to pravda! Jeho rodina zemřela v Šatile. Trpěl. A co? Všichni jsme trpěli. Že se historie neodvívěla podle jeho představ, mu nedává právo zabíjet nevinné lidi!“

„On byl nevinný, Gabrieli! Vždyť to byl jen malý chlapec!“ „Nacházíme se uprostřed operace, Jacqueline. Ted není vhodná chvíle na diskusi o etických hodnotách a morálních základech boje proti terorismu.“

„Omlouvám se, že jsem se nechala unést otázkou mravních zásad. Neuvědomila jsem si, že ty ani Shamron s něčím tak nepodstatným nikdy neztrácíte čas.“

„Neházej mě se Shamronem do jednoho pytle.“ „Proč ne? Protože on vydává rozkazy a ty se podle nich řídíš?“ „A co Tunis?“ nadhodil Gabriel. „Věděla jsi, že v Tunisu půjde o vraždu, ale ochotně ses zúčastnila. Dokonce ses přihlásila dobrovolně.“

„To proto, že terčem byl Abú Džihád. Ten měl na rukou krev stovek Izraelců a Židů.“

„I tenhle muž má na rukou krev. Na to nezapomínej.“

„Je to jenom kluk. Kluk, jemuž vyvraždili rodinu a izraelská armáda tomu přihlížela s rukama za zády.“

„Není to kluk. Je to pětadvacetiletý muž, který Tárikovi pomáhá zabíjet lidi.“

„A ty ho využiješ, aby tě k němu dovedl. Kvůli tomu, co ti Tárik udělal? Kdy tohle skončí? Až už nebude žádná krev, která by se dala prolít? Kdy, Gabrieli?“

Gabriel vstal a oblékl si bundu.

„Chci skončit," řekla rozhodně.

„Ted to nejde, Jacqueline.

„Ale jde. Já už s Júséfem dál spát nemůžu."

„Proč?"

„Proč? Ty máš tu drzost ptát se mě proč?"

„Promiň, Jacqueline. Nemyslel jsem..."

„Myslíš si, že jsem děvka, jen to řekni, Gabrieli! Myslíš si, že mi nevdá spát s chlapem, který je mi naprosto ukradený."

„To není pravda."

„Za tohle jsi mě v Tunisu považoval? Za obyčejnou děvku?"

„Dobře víš, že to není pravda."

„Tak mi řekni, co jsem pro tebe byla."

„A co budeš dělat potom? Vrátiš se do Francie? Do svého domečku ve Valbonne? Nebo na pařížské mejdany a focení a přehlídková mola? Tam, kde je největší problém rozhodnout se, jaký odstín rtěnky si vybrat?"

Vrazila mu facku. Probodával ji studeným pohledem, zatímco levá lícni kost mu pomalu rudla. Napřáhla se a chtěla mu dát i z druhé strany, ale Gabriel jí zadržel ruku.

„Copak nechápeš, co se děje?" zeptal se. „Vyprávěl ti svůj příběh ze Šatily z nějakého důvodu. Zkouší tě. Bude po tobě něco chtít."

„To mě nezajímá."

„Domníval jsem se, že jsi člověk, na kterého se dá spolehnout. Ne někdo, kdo vzdá rozehraný zápas v půli."

„Sklapni, Gabrieli!"

„Spojím se s Shamronem - řeknu mu, že balíme."

Sáhl po klíče domovních dveří. Jacqueline ho chytila za ruku. „Zabít Táríka ničemu nepomůže, to je pusté zdání. Představuješ si to jako restaurování obrazu - zhodnotíš rozsah poškození, zaretušuješ a všechno je zase v pořádku. Jenomže takhle to s lidmi nefunguje. A vlastně ani s obrazy ne. Když se podíváš pozorně, vždycky to opravené místo najdeš. Jizva nikdy nezmizí. Restaurátor obraz neozdraví, jenom zakryje rány."

„Potřebuju vědět, jestli jsi ochotná pokračovat."

„A já chci vědět, jestli jsem pro tebe v Tunisu byla jenom kurva."

Gabriel ji pohladil po tváři. „V Tunisu jsi byla mou milenkou."
Spustil ruku dolů. „A to mi zničilo rodinu."

„Minulost změnit nedokážu."

„Já vím."

„Záleželo ti na mně?"

Zaváhal a pak odpověděl: „Ano, moc." „Záleží ti na mně teď?"

Zavřel oči. „Potřebuju vědět, jestli můžeš pokračovat dál."

30 KAPITOLA

HYDE PARK, LONDÝN

„Tvůj kamarád si k setkání vybral pěkně mizerné místo," postěžoval si Karp.

Seděli v nákladním prostoru bílé dodávky na Bayswater Road, několik metrů od Lancasterské brány. Karp se hrbil nad stolem vybaveným nahrávací technikou a neustále měnil nastavení. Gabriel při hluku projíždějících osobních a nákladních aut, taxíků a patrových autobusů nemohl skoro ani přemýšlet. Stromy lemující severní konec parku se svíjely ve větru. Šumění listů znělo v Karpových sluchátkách jako mořský příboj. Z kašen Italských zahrad za Lancasterskou bránou crčely pramínky vody do kamenných nádrží. Američan to vnímal jako monzunový déšť.

„Kolik máš venku operativců?" zajímal se Gabriel. „Tři," odpověděl Karp. „Chlápek na lavičce, co vypadá jako úspěšný bankéř, ta hezká holka, která krmí chlebem kachny, a prodavač zmrzliny přímo u brány."

„To není špatné," prohodil uznale Gabriel. „Za těchtohle podmínek nemůžeš čekat zázraky." Gabriel zkontroloval čas - tři minuty po druhé. Už se neukáže, uvažoval. Objevili Karpův tým a stáhli se. „Do prdele, kde je?" zanádal nahlas.

„Trpělivost, Gabe."

Chvilí nato se z West Street vynořil Júsef. Přešel silnici přímo před koly rozjetého dodávkového vozu a zamířil k bráně. Když se v parku začal procházet mezi fontánami, pořídil Karp několik fotografií. Během druhé obchůzky se k Palestinci přidal muž v šedém vlněném kabátě, se slunečními brýlemi na očích a plstěným kloboukem na hlavě. Karp zaostřil objektiv a udělal dalších pár snímků.

Obešli beze slova jednu z kašen a pak se potichu rozhovořili. Anglicky. Kvůli větru a cákání vody pochytil Gabriel zhruba každé třetí čtvrté slovo.

Karp potichu klel.

Několikrát zopakovali okruh kolem kašen a pak zamířili po mírném kopci k dětskému hřišti. Dívka přestala krmit kachny a pomalu kráčela za nimi. Po chvíli zaplnil dodávku radostný křik dovádějících dětí.

Američan zaťal ruce v pěst, přitiskl je k očím a beznadějně zakroutil hlavou.

Karp doručil Gabrielovi nahrávky na sledovací stanoviště o tři hodiny později, ve tváři odevzdaný výraz chirurga, který pro záchranu pacienta udělal, co bylo v jeho silách. „Hodil jsem to do počítače, odstranil šum pozadí a zvýraznil dobré kusy. Přesto se ale obávám, že se nám podařilo získat slabých deset procent, a ty taky stojí za hovno.”

Gabriel kazetu převzal, strčil ji do magnetofonu a zmáčkl tlačítko PLAY. Při poslechu rázoval po místnosti tam a zpátky.

„...potřebuje někoho... další úkol...”

Konec věty se ztratil ve zvuku podobném praskání staré desky zesíleném na maximum. Gabriel zastavil kazetu a pohlédl na Karpa.

„To ta kašna,” objasnil Karp. „Nedá se s tím nic dělat.”

Gabriel pásek znovu pustil.

„...prověřit její... z Paříže... potíže... podle plánu.”

Gabriel kazetu zastavil, přetočil a pustil.

„...prověřit její... z Paříže... potíže... podle plánu.”

„...nejsem jistý... pro takový... ta pravá...”

„...přesvědčivě... vysvětlíš závažnost...”

„...co jí... přesně říct?”

„...ležitý diplomatický úkol... pro skutečný mír na Středním východě... obvyklé bezpečnostní opatření...”

„...mohlo fungovat...”

Hlasy úplně zmizely. Karp začal vysvětlovat: „Právě přecházejí k dětskému hřišti. Rozhovor bude pokračovat, až se naše slečna přesune na místo.”

„...s ním sejít... de Gaulle... odtamtud... na poslední zastávku...“
„...kde...“

Odpověď zanikla v křiku zraněného dítěte volajícího matku.
„...se s ní stane, až to...“ „...na něm...“ „...co když... odmítne...“

„Nedělej si starosti, Júsefe. Tvoje dívka tě neodmítne.“ Zastavit.
Přetočit. Pustit.

„Nedělej si starosti, Júsefe. Tvoje dívka tě neodmítne.“ Jako další uslyšel Gabriel ženský hlas kárající nějakého chlapce za to, že z houpačky odloupl kus žvýkačky a strčil si ho do úst.

Toho večera koupila Jacqueline v čínské restauraci večeři a vzala ji s sebou do Júsefova bytu. Najedli se u televize; sledovali americký film o německém teroristovi na útěku odehrávající se na Manhattanu. Gabriel se díval s nimi. Zeslabil však zvuk na minimum a místo toho poslouchal Júsefa. Ten film po jeho skončení ohodnotil jako „pěkně mizerný“ a televizi vypnul.

Pak promluvil. „Musíme si o něčem popovídat, Dominiko. Chci tě poprosit o něco moc důležitého.“

Gabriel zavřel oči a zaposlouchal se.

Dalšího rána vystoupila Jacqueline z metra ve stanici Piccadilly a nechala se davem unášet na povrch. Stála na pohyblivých schodech a rozhlížela se kolem sebe. Museli ji přece sledovat Júsefovi lidé. Nenechal by ji volně se toulat ulicemi Londýna, aniž ji měl pod dohledem. Rozhodně ne po tom, o co ji včera požádal. Ze souběžného eskalátoru na ni zíral černovlasý muž. Když na něm utkvěla pohledem, usmál se. Obyčejný proutník, usoudila, otočila se a hleděla přímo před sebe.

Jak šla po Piccadilly Circus, v jednu chvíli se jí zdálo, že zahlédla Gabriela v telefonní budce, ale byl to jen někdo jemu podobný. Podruhé si myslela, že ho vidí vystupovat z taxíku, ale ukázalo se, že to byl Gabrielův neexistující mladší bratr. Uvědomila si, že ho

potkává v mnoha podobách. Kluci v kožených bundách. Mladí muži v elegantních vycházkových oblecích. Umělci, studenti, posílčci - s nepatrnými obměnami by se mohl vydávat za kohokoliv z nich.

Isherwood přišel do práce brzy. Seděl za stolem, mluvil italsky do telefonu a vypadal, že bojuje s obrovskou kocovinou. Zakryl mluvítko dlaní a rty naznačil slova: „Kávu, prosím.“

Jacqueline si pověsila kabát a posadila se ke svému stolu. Zaměstnavatel bez kávy ještě pár minut vydrží. Před ní ležela hromádka ranní pošty, úplně nahoře obálka z konopného papíru. Odlepila chlopeň nehem a vytáhla popsaný kus papíru. *Odjíždím do Paříže. Nevytahuj paty z galerie, dokud se ti neozvu. Zmačkala dopis do kuličky.*

31 KAPITOLA

PAŘÍŽ

Gabriel se snídaně ani nedotkl. Seděl v kupé první třídy vlaku Eurostar se sluchátky na uších a z walkmanu si přehrával *záznam* prvních rozhovorů mezi Jusefem a Jacqueline. Palestincovo vyprávění o Šatile. Debatu z předchozího večera. Vytáhl kazetu a zastrčil do magnetofonu jinou - Jusefovo setkání v Hyde Parku. Gabriel ztratil přehled o tom, kolikrát už ji slyšel. Desetkrát? Dvacetkrát? Pokaždé ho rozrušila víc než předtím. Přetočil pásek na začátek a nastavil digitální spínač tak, aby se přehrála pouze určitá část.

„...prověřit její... z Paříže... potíže... podle plánu.“

STOP.

Sundal sluchátka, vytáhl z kapsy malý kroužkový blok a na prázdnou stránku napsal: *...prověřit její... z Paříže... potíže... podle plánu.* Mezi útržky věty nechal volná místa přibližně odpovídající délce proluk na pásce.

Zapřemýšlel a přepsal celou větu. *Poslali jsme našeho muže prověřit její historku z Paříže. Nemá s tím žádné potíže. "Všechno jde podle plánu.*

Záznam mohl znít takto, ale i jinak: *Poslali jsme našeho muže prověřit její historku z Paříže. Měl s tím velké potíže, ale všechno jde podle plánu.*

Nesmysl. Gabriel větu přeškrtl, pak si znovu nasadil sluchátka a poslechl si sporné místo ještě jednou. Moment, *zarazil* se v duchu. Řekl Jusefův kontakt *podle plánu*, nebo *druhou stranu*? V hluku a šumu na pásce si nemohl být jistý.

Uchopil tužku a napsal: *Poslali jsme našeho muže prověřit její historku z Paříže. Měl s tím velké potíže. Domníváme se, že pracuje pro druhou stranu.*

Ale pokud je tento přepis správný, proč by po ní chtěli, aby doprovázela jejich agenta do akce?

Gabriel přetočil pásku dopředu, stiskl tlačítko STOP a potom PLAY.

„Nedělej si starosti, Júsefe. Tvoje dívka tě neodmítne.“

STOP. REWIND. PLAY.

„Nedělej si starosti, Júsefe. Tvoje dívka tě neodmítne.“

Gabriel vyšel z nádraží, nastoupil do taxíku a udal řidiči adresu na Avenue Foch. O pět minut později prohlásil, že si to rozmyslel, zaplatil a vystoupil. Zastavil si jiný taxík a se silným italským přízvukem požádal, aby ho řidič odvezl k chrámu Notre Dame. Odtud přešel řeku ke stanici metra Saint Michel. Když se přesvědčil, že ho nikdo nesleduje, zastavil si další vůz a sdělil řidiči adresu v šestnáctém okrsku blízko Bouloňského lesíku. Pak šel asi čtvrt hodiny pěšky k nájemnému činžáku v ulici osázené stromy nedaleko náměstí de Colombie.

U vchodu na zdi byl zabudovaný domácí telefon a vedle něho tlačítka zvonků se seznamem nájemníků. Gabriel stiskl tlačítko bytu 4 B, se jménem Guzman, napsaným vybledlou modrou tužkou. Když na druhém konci zazvonil bzučák, zamumlal několik slov a čekal, až se dveře otevřou. Prošel halou, vyjel výtahem do čtvrtého patra a tiše zaklepal na dveře. Slyšel uvolňovaný řetízek a západku. Zvuky mu připadaly, jako když střelec vyhazuje prázdnou nábojnici a vkládá do komory nový náboj.

Dveře se otevřely. Na prahu stál muž vysoký asi jako Gabriel, s hranatou hlavou i rameny, s ocelově modrýma očima a slámově světlými vlasy. Tvářil se nadmíru přezíravě - jako muž, který má hodně úspěchů u žen. Nepotřásl Gabrielovi rukou, jenom ho popadl za loket, vtáhl ho dovnitř a zavřel, jako kdyby se bál, že z chodby pronikne do bytu zima.

Byl to velký byt, tmavý a ve vzduchu se vznášela vůně kávy a zápach Shamronových cigaret. Velké pohovky, kožená křesla, nacpané polštáře - vhodné místo pro agenty na čekání. Na protější stěně drahá japonská stereosouprava, obrovská televize a video. Na

poličce spousta amerických filmů. Shamron se držel zásady, že do bezpečných bytů pornografie nepatří.

Shamron vstoupil do místnosti a okázalým gestem se podíval na hodinky. „Devadesát minut.“ Ušklíbl se. „Tvůj vlak přijel před půldruhou hodinou. Kde jsi, k čertu, byl? Už jsem tě chtěl nechat hledat.“

A já jsem ti neřekl, jak se dostanu do Paříže nebo v kolik hodin přijedu...

„Odhalení případných sledovačů vyžaduje čas. Snad si ještě pamatuješ, jak se to dělá, Ari. Nebo už ten kurs na akademii nevedeš?“

Šéf rozvědky natáhl vysušenou ruku. „Máš ty pásky?“

Ale Gabriel se zadíval na druhého muže. „Kdo je to?“

„Jmenuje se Uzi Navot. Uzi je náš *kaca* v Paříži, jeden z mých nejlepších mužů. Na tomto případě se mnou spolupracuje. Seznam se s velkým Gabrielem, Uzi. Máš možnost potřást rukou slavnému Gabrielu Allonovi.“

Gabriel viděl, že Navot patří k Shamronovým přísluhovačům. Ústav jich byl plný: muži, kteří jsou schopni čehokoliv - zrahy, podvodu, krádeže, dokonce vraždy -, aby si získali šéfovo uznání. Navot byl mladý, neomalený, drzý a byla v něm jistá samolibá arogance, kvůli níž ho okamžitě neměl rád. Zářil jako čerstvě vyražená mince. Instruktoři v akademii mu řekli, že patří k elitě - že je princem -, a Navot jim uvěřil. .

Když Gabriel podal starému pánovi pásky a usadil se do koženého křesla, nemohl myslet na nic jiného než na to, jak mu Shamron v Cornwallu sliboval, že operace bude v síních na bulváru Krále Saula pečlivě střeženým tajemstvím. Ale jestli to mělo být takové tajemství, kdo, k čertu, je Uzi Navot a co tady dělá?

Shamron přešel místnost, vložil kazetu do stereosoupravy a stiskl tlačítko PLAY. Pak se posadil naproti Allonovi a složil ruce na prsou. Jakmile se ozval Júséfův hlas, zavřel oči a lehce sklonil hlavu na stranu. Gabrielovi to připadalo, jako kdyby Shamron naslouchal tónům vzdálené hudby.

„Jistý můj přítel, velmi vlivný Palestinec, potřebuje odcestovat do zahraničí na důležitou schůzku. Bohužel, sionisté a jejich přátelé si nepřejí, aby se můj přítel schůzky zúčastnil, a kdyby ho po cestě zahlédli, pravděpodobně by ho zastavili a poslali zpátky domů.“

„Proč by to dělali?“

„Protože se odvážil zpochybnit spravedlnost tak zvaného mírového procesu. Protože se odvážil odsoudit činy palestinského vedení. Protože věří, že jediným spravedlivým řešením palestinského problému je umožnit nám návrat do našich domovů a ustavit v palestinské zemi skutečně dvounárodní stát. Není třeba zdůrazňovat, že je kvůli těmto svým názorům velmi nepopulární - nejen mezi sionisty a jejich přáteli, ale také mezi některými Palestinci. Proto žije v exilu a musí se skrývat.“

„A co chceš ode mne?“

„Protože žije pod soustavnou hrozbou, pokládá za nezbytné přistoupit k určitým preventivním opatřením. Když cestuje, používá cizí jméno. Je velmi vzdělaný a hovoří mnoha jazyky. Může se vydávat za příslušníka několika národností.“

„Pořád nevím, co ode mne chceš, Júsefe.“

„Pasovní úředníci všech západních zemí používají postup známý jako profilování, a na jeho základě si vybírají cestující pro podrobnější kontrolu. Bohužel kvůli tak zvanému islámskému terorismu jsou osaměle cestující Arabové pečlivě prohledáváni. Můj přítel proto používá pas některé ze západních zemí a cestuje v doprovodu další osoby - ženy.“

„Proč ženy?“

„Protože muž a žena, kteří cestují společně, jsou méně podezřelí než dva muži. Můj přítel potřebuje průvodce na cestu. Partnerku, jestli chceš. Byl bych rád, kdybys ho na této cestě doprovodila.“

„To nemůžeš myslet vážně!“

„O něčem takovém bych nežertoval. Schůzka, které se má zúčastnit, by mohla změnit dějiny Středního východu a osud palestinského lidu. Je nezbytně nutné, aby se na ni dostavil, mohl se jí zúčastnit a reprezentovat názory velkého množství Palestinců.“

„Proč já?“

„Jedním z důvodů je tvůj vzhled. Jsi velmi atraktivní a přitahuješ pozornost. Ale také kvůli svému cestovnímu pasu. Tento muž - a je mi líto, Dominiko, ale nesmím ti říct jeho jméno - rád cestuje s francouzským pasem. Budete se vydávat za milence - úspěšný obchodník a jeho mnohem mladší přítelkyně."

„Vydávat se za milence?"

„Ano, budete se vydávat za milence. Ujišťuju tě, že nic víc v tom nebude. Tento palestinský představitel nechce nic jiného než blaho a šťastnou budoucnost palestinského lidu."

„Pracuji jako sekretářka v umělecké galerii, Júsefe, takovéto věci nedělám a neumím je. Kromě toho, proč bych měla nasazovat krk pro tebe a palestinský lid? Najdi si nějakou Palestinku, aby to pro tebe udělala."

„Použili bychom Palestinku, kdybychom mohli, ale bohužel je k této akci potřeba Evropanky."

„Použili, Júsefe? Koho myslíš tím my? Domnívala jsem se, že jsi student. Myslela jsem si, že jsi číšník? Proboha svatého, jak jsme se my dva mohli zaplést s mužem, který cestuje pod cizím jménem na schůzku, která může změnit historii Středního východu? Někdo tady mluvil o naprosté upřímnosti, že, Júsefe?"

„Se svými politickými názory jsem se nikdy netajil. Ani se svým odporem k mírovému procesu."

„To je pravda, ale zatajil jsi mi skutečnost, že ses zapletl s těmito lidmi. Co je to za člověka, Júsefe? Někdy terorista?"

„Nebud' směšná, Dominiko! Lidé, s kterými pracuju, by se nikdy žádného násilí nedopustili a odsuzují každou teroristickou skupinu. Kromě toho, opravdu ti připadám jako terorista?"

„Tak kam jede? A jak bude akce vypadat?"

„Chceš říct, že přijímáš?"

„Ptám se tě, kam tvůj přítel jede a jak bude akce vypadat - nic víc, nic méně."

„Nemůžu ti říct, kam jede."

„Ach Júsefe, prosím tě, tohle je..."

„Nemůžu ti to říct, protože to nevím. Ale řeknu ti, jak bude akce vypadat."

„Poslouchám."

„Odletíš do Paříže na de Gaulleovo letiště. V terminálu se setkáš s palestinským vůdcem. O tom, kam cestuje, ví jen on a několik jeho nejbližších spolupracovníků. Doprovodíš ho k východu a spolu nasednete do letadla. Vaším cílem může být přímo místo schůzky, ale možná přesednete na jiné letadlo - nebo na vlak, na loď, nebo pojedete autem. Já nevím. Až bude po schůzce, vrátíte se do Paříže a tam se rozejdete. Už ho nikdy neuvidíš a nikdy se o něm nezmíníš jinému člověku.“

„A co když ho zatknou? Co se stane se mnou?“

„Neudělala jsi přece nic špatného. Budeš cestovat se svým vlastním pasem. Můžeš vždycky říct, že tě ten muž pozval na výlet a ty jsi jeho pozvání přijala. Je to jednoduché, žádný problém.“

„Jak dlouho?“

„Měla by sis naplánovat volný týden, ale předpokládám, že tak dlouho to trvat nebude.“

„Ale já prostě nemůžu opustit galerii na celý týden. Nemám ještě nárok na dovolenou a pan Isherwood by se zlobil.“

„Řekni svému šéfovi, že jde o naléhavý případ v rodině a že musíš nutně odjet do Paříže. Řekni mu, že nemáš jinou možnost.“

„A co když mě vyhodí z práce?“

„Nevyhodí. Ale jestli máš strach o peníze, můžeme to nějak zařídit.“

„Já nechci žádné peníze, Júsefe. Jestli to udělám, tak jen proto, že jsi mě o to požádal. Udělám to proto, že tě miluju, přestože tak docela nevěřím, že jsi tím člověkem, za kterého se vydáváš.“

„Já jsem člověk, který miluje svou vlast a svůj lid, Dominiko.“

„Musím si to promyslet.“

„Samozřejmě že si to musíš promyslet. Ale zatímco se budeš rozhodovat, je nezbytně nutné, abys o tom s nikým nemluvila.“

„To je mi jasné. Kdy chceš slyšet mou odpověď?“

„Zítرا večer.“

Když páska skončila, Shamron zvedl hlavu.

„Proč se tváříš tak pohřebně, Gabrieli? Jak to, že neskáčeš radostí?"

„Protože to zní příliš hezky, než aby to byla pravda."

„Doufám, že s tím nechceš zase začínat, Gabrieli. Kdyby se domnívali, že pracuje pro nás, byla by už mrtvá a Júsef by zmizel."

„Ale takto Tárik nehraje."

„O čem to mluvíš?"

„Možná chce něco víc než podřadného agenta, jako je Jacqueline. Vzpomínáš, jak zabil Ben-Eliezera v Madridu? Nastražil mu past, vložil do ní vnadidlo a vlákal ho dovnitř. Neponechal nic náhodě. Potom ho střelil do obličeje a odkráčel, jako kdyby se nic nestalo. Porazil nás na našem vlastním hřišti a Ben-Eliezer za to zaplatil nejvyšší cenu."

„Porazil mě. To chceš říct, že, Gabrieli? Kdybych byl opatrnější, nikdy bych nedovolil, aby Ben-Eliezer do té kavárny vešel."

„Z ničeho tě neobviňuju."

„Ale když ne mě, tak koho, Gabrieli? Byl jsem hlavou operace. Stalo se to, když jsem byl ve službě, a zodpovědnost za jeho smrt padá na mou hlavu. Ale co teď po mně chceš? Abych utekl a skrýval se, protože mě Tárik předtím porazil? Mám sbalit stan a vrátit se domů? Kdepak, příteli."

„Máš Júsefa, můžeš se ho zmocnit a vycouvat." „Jenže já nechci Júsefa! Já chci *Tárika*!" Shamron udeřil pěstí do opěradla křesla. „Dokonale to do sebe zapadá. Tárik rád používá jako krytí ženy. Vždycky to dělal. V Paříži to byla ta mladá Američanka, v Amsterdamu ta děvka, která měla ráda heroin. Dokonce použil ženu i..."

Shamron se zarazil, ale Gabriel věděl, na co myslel. Tárik použil ženu i ve Vídni. Hezkou rakouskou prodavačku, kterou druhý den po bombovém atentátu vylovili z Dunaje s proříznutým hrdlem.

„Předpokládejme, že máš pravdu, Gabrieli. Předpokládejme, že ten parchant podezřívá Jacqueline, že pracuje pro Ústav. Předpokládejme, že nám nastražil past. Ale i kdyby to byla pravda, pořád máme výhodu. *My* rozhodujeme, kdy dojde k akci. *My* volíme čas a místo děje. Ne Tárik."

„Ale pokud je v sázce Jacquelinin život, nejsem připraven riskovat. Nechci, aby skončila jako všechny ostatní.“

„Neskončí. Je profesionálka a my budeme na každém kroku s ní.“

„Ještě před dvěma týdny pracovala jako modelka. V terénu už nepůsobila celé roky. Možná je profesionálka, ale na něco takového není připravená.“

„Dovol, abych ti svěřil malé tajemství, Gabrieli. *Nikdo* není na něco takového úplně připravený. Ale Jacqueline se o sebe dokáže postarat.“

„Nelíbí se mi ani protivníková pravidla. Po nás se chce, abychom ji nechali odjet na de Gaulleovo letiště a nasednout do letadla, a přitom nevíme, kam míří. Od okamžiku, kdy akce začne, s nimi budeme hrát na honěnou.“

„Kam se chystají, zjistíme ve chvíli, kdy odejdou k východu, a od okamžiku, kdy vystoupí z letadla, je budeme sledovat. Ani na minutu ji nespustíme z dohledu.“ „A potom?“

„Až se naskytne správný okamžik, zlikviduješ Táríka a bude po všem.“

„Můžeme se ho zmocnit na de Gaulleově letišti.“ Shamron zkřivil rty a zavrtěl hlavou.

„Proč ne?“ zeptal se Gabriel.

Shamron vztyčil silný ukazováček. „Za prvé proto, že bychom museli do akce zapojit Francouze, a to v žádném případě nechci. Za druhé se ještě nikomu nepodařilo proti tomu bastardovi sestavit obžalobu, která by obstála u soudu. Za třetí, jestli řekneme Francouzům a našim přátelům v Langley, že víme, kde Tárík bude v určitý den, jistě po nás budou chtít vědět, jak jsme se k té informaci dostali. Také by to znamenalo vyzpovídat se našim bratrům v Londýně z toho, že jsme na jejich půdě prováděli operaci a nějak jim o tom zapomněli říct. Určitě by z toho neměli žádnou radost. A konečně to poslední, co chceme, je Tárík za mřížemi - symbol pro všechny, kteří by rádi viděli mírový proces v troskách. Dám přednost tomu, aby tiše zmizel.“

„A co třeba únos?“

„Ty si opravdu myslíš, že bychom ho dokázali nepozorovaně odvléct uprostřed přelidněného terminálu na letišti? To snad ne! Jestli chceme Táríka dostat, budeme muset hrát několik hodin podle jeho pravidel.“

Shamron si zapálil cigaretu a prudkým rozmachem zhasl zápalku. „Je to na tobě, Gabrieli. Operace, jako je tahle, vyžaduje přímé schválení ministerského předsedy. Právě teď čeká ve své kanceláři a chce slyšet, jestli jsi připraven spustit akci. Co mu mám říct?“

32 KAPITOLA

ST. JAMES, LONDÝN

Julian Isherwood dospěl k závěru, že pozdní odpoledne je nejkrutější část dne. Co ho k tomu vedlo? Únava po dobrém obědě? Brzké stmívání londýnské zimy? Ospalý rytmus deště bubnujícího do okenních tabulek? Druhá polovina dne se stala jeho osobním očištěm, bezútešným časovým intervalem vklíněným mezi sentimentální nadějí, kterou cítil každé ráno, když dorazil do galerie, a chladnou realitou zklamání, které cítil každý večer při návratu do svého domu v jižním Kensingtonu. Tři odpoledne - hodina smrti: příliš brzo na to, aby zavřel, protože to by vypadalo jako naprostá a bezpodmínečná kapitulace, a ještě dlouhý čas, který musel vyplnit zbytečným nicneděláním.

A tak Julian seděl za svým psacím stolem a v levé dlani svíral uklidňující porcelán hrnku s horkým čajem, zatímco pravou rukou se zasmušile probíral hromádkou papírů - účty, které nemohl splatit, upozornění na kvalitní obrazy, objevující se na trhu a jež si nemohl dovolit koupit.

Zvedl hlavu a nahlédl otevřenými dveřmi, které oddělovaly jeho kancelář od předpokoje, na stvoření usazené za malým ředitelským stolem. Úžasná postava, tahle holka, která si říká Dominika, skutečně umělecký kousek. Ať už je kdokoliv, ozářila galerii jako sluníčko.

Julian v minulosti trval na tom, aby dveře mezi místnostmi byly pevně uzavřené. Rád si namlouval, že je důležitý člověk - muž, který vede důležitá jednání s důležitými lidmi -, a chtěl mezi sebou a sekretářkou vztyčit ochranný val. Dnes však dával přednost otevřeným dveřím. Ach, kdyby tak byl o dvacet let mladší, na vrcholu sil! V té době by ji dostal. Tehdy měl spoustu žen, dříve stejně krásných jako ona, a ne pouze díky svým penězům nebo vile

v Saint Tropez nebo své jachtě. Za úspěchy u žen vděčil i umění -obrazy jsou lepší afrodisiakum než kokain.

V přemíře volného času, který teď měl, si Isherwood o své nové sekretářce vymýšlel spoustu nejrůznějších fantastických konstrukcí. Uvažoval, jestli je vůbec Francouzka, nebo spíše jedna z těch Izraelek, které se můžou vydávat prakticky za kohokoliv. Uvědomil si také, že ho dívka svým způsobem zastrašuje, a proto v podstatě nedokázal přemýšlet o aktu fyzické lásky. *Anebo je spíš chyba ve mně? pomyslel si. Jde o to, jak se člověk vypořádává s úpadkem stárnutí? Se ztrátou sil? S úpadkem schopností? Že by nás mozek milosrdně zbavil fyzické touhy, abychom mohli se ctí ustoupit a uvolnit místo mladší generaci a nedělat ze sebe úplné blbce se ženami, jako je Dominika Bonardová?*

Ale když ji teď pozoroval, věděl, že něco nehraje. Celý den byla nervózní a napjatá. Odmítla odejít z galerie. Pozval ji na oběd k Wiltonovým - pozor, nic podezřelého, žádné nízké motivy -, ale dívka odmítla a nechala si z nedaleké kavárny poslat sendvič. Možná to má něco společného s tím arabským chlapcem, který sem onehdy večer přišel - říkala mu Júsef. *Anebo je to možná Gabriel.* Jednou věcí si byl Isherwood jistý, jestli jí Gabriel ublíží, podobně jako ublížil tomu malému klukovi v Cornwallu - bože, jak se jmenoval? Pearl? Puck? Ne, Peel, už si vzpomínám. Nuže, v tom případě...

Bohužel by Gabrielovi nemohl moc ublížit, snad kromě toho, že mu nikdy neodpustí.

Z ulice zazněly dva krátké tóny automobilové houkačky. Julian vstal a přistoupil k oknu. Pod ním na cihlové dlažbě Masonova dvora stála před zavřenými dveřmi nakládací rampy dodávka.

To je divné, na dnešek neměl objednanou žádnou zásilku. Řidič znovu zatroubil, tentokrát dlouze a hlasitě. *Pro smilování boží,* pomyslel si Isherwood. *Kdo sakra jsi? Co tady chceš?*

Pak něco zahlédl čelním sklem. Kvůli nepříznivému úhlu neviděl řidiči do obličeje a rozeznal jen ruce položené na volant. Poznal by je kdykoliv a kdekoliv - nejlepší ruce v profesi.

Vyjeli výtahem do horní obrazárny. Jacqueline stála mezi dvěma muži sevřená jako vězeň - vlevo Gabriel, vpravo Shamron. Pokusila se zachytit Gabrielův pohled, ale ten se díval přímo před sebe. Když se dveře otevřely, starý pán ji odvedl k lavičce, jako

kdyby usazoval svědka na stanoviště v soudní síni. Posadila se, zkřížila nohy v kotnících, zabořila lokty do kolen a opřela si bradu do dlaní. Gabriel stál za ní. Shamron kráčet po galerii jako potenciální zákazník, na kterého zboží neudělalo žádný dojem.

Mluvil bez odmlky dvacet minut. Jak ho Jacqueline sledovala, vzpomínala na noc, kdy ji požádal, aby začala pracovat pro Ustav. Dnes cítila stejný smysl pro povinnost jako tehdy. Šéfovo štíhlé, slachovitě tělo vyzařovalo tolik síly, že se v tom přívalu její obavy rozplynuly. Na první pohled po ní žádal něco otřesného - doprovázet nejnebezpečnějšího teroristu na světě -, ale dokázala vyhodnotit jeho slova bez nepříjemných emocí a strachu. *Shamron se nebojí, a proto se ani já nebojím*, pomyslela si. Musela si přiznat, že ji pouhé pomýšlení na nadcházející akci fascinuje. Jen si to představte, dívka z Marseille, jejíž prarodiče zahynuli při holocaustu, pomáhá zničit Tárika al-Houraniho a ochránit bezpečnost Izraele. Bude to dokonalé zakončení její práce pro Ústav. Naplnění cíle, který ji přiměl tuto práci vzít. A také dokáže Gabrielovi, že i ona může být odvážná.

„Máš samozřejmě právo odmítnout,“ řekl Shamron. „Přihlásila ses dobrovolně ke zcela jiné operaci, než je tato, mnohem kratší a s mnohem menším rizikem, ale situace se změnila. Někdy to tak dopadá.“

Přestal přecházet po galerii a zastavil se přímo před ní. „Ale můžu tě ujistit o jednom, Jacqueline. Naší prioritou je tvá bezpečnost. Ani na okamžik nebudeš sama. Doprovodíme tě k letadlu a v místě přistání na tebe budeme čekat, až vystoupíš. Půjdem všude, kam půjdeš ty. A při první příležitosti nastoupíme a akci ukončíme. Máš také mé slovo, že pokud by ses ocitla v ohrožení života, přistoupíme k akci okamžitě, bez ohledu na následky. Chápeš, co ti říkám?“

Dívka přikývla. Shamron sáhl do kufříku, vylovil z něj malou dárkovou kazetu o rozměrech zhruba pětkrát pět centimetrů a podal ji

Jacqueline, která ji hned otevřela. V bílé vatové výplni ležel zlatý zapalovač.

„Vysílá naváděcí paprsek, který má dosah padesát kilometrů. To znamená, že i kdyby se něco pokazilo - například kdybychom s tebou z nějakých důvodů ztratili kontakt -, vždycky budeme schopni tě znovu najít.“

Jacqueline vylovila zapalovač z krabičky a cvakla jím. Objevil se štíhlý jazýček plamene. Když uložila vysílač do náprsní kapsy halenky, Shamron zkrivil tvář do prchavého úsměvu. „Považuji za svou povinnost informovat tě, že tvůj přítel Gabriel má k této akci vážné výhrady.“

Shamron začal znovu přecházet obrazárnou a tentokrát se zastavil před Claudeovou krajinkou. „Bojí se, že bys mohla vlézt rovnou do pasti. Obvykle jeho instinktům věřím, protože se už hodně dlouho známe, ale v tomto případě s ním musím ve věci účtů nesouhlasit.“

„Chápu,“ zamumlala Jacqueline, ale v duchu se přenesla k noci, kdy přivedla Júsefa do této místnosti.

„*Claude se narodil ve Francii, ale prakticky celý život prožil v Benátkách, pokud se nemýlím.*“

„Vlastně mylíš. Claude žil a pracoval v Římě.“

Možná ji i tehdy zkoušel.

Shamron pokračoval: „Mohl bych ti teď vykládat spoustu věcí. Mohl bych ti říct, že Tárik je zvíře, které má na rukou krev stovek Židů. Nebo ti připomenout, že v Paříži chladnokrevně zavraždil našeho velvyslance a jeho manželku. A taky to, že v Amsterdamu zabil velkého přítele Izraele a jeho ženu. Mohl bych ti říct, že plánuje další úder, a že když ho pomůžeš zastavit, prokážeš státu Izrael a židovskému lidu velkou službu. Tohle všechno bych ti mohl vykládat, ale nemůžu ti přikázat, abys to udělala.“

Jacqueline pohlédla na Gabriela, ale ten stál před del Vagovým obrazem a nakláněl hlavu, jako kdyby hledal chyby posledního restaurátora. Jako by říkal *nedívej se na mě, tohle je tvoje, pouze tvoje rozhodnutí.*

Shamron je nechal o samotě. Gabriel přešel místnost a postavil se na jeho původní místo. Jacqueline si přála, aby stál blíž, ale on jako kdyby chtěl mezi nimi vybudovat nárazníkové pásmo. Výraz jeho obličeje prodělal stejnou změnu jako v Tunisu - tehdy tam s ní byli dva rozdílní muži: Gabriel v přípravné fázi, když se stali milenci, a Gabriel v noci, v níž došlo k útoku. Vzpomínala, jak vypadal při jízdě z pláže k vile - ve tváři měl chladné odhodlání. Ted vypadal úplně stejně. Nasadil tvář zabijáka, a když promluvil, začal tam, kde Shamron skončil. Jenom tón jeho hlasu se lišil. Když

mluvil Shamron, Jacqueline téměř slyšela dunění bubnů. Gabriel mluvil tiše, jako kdyby vyprávěl pohádku usínajícímu dítěti.

„Spojení s Ústavem můžeš navázat prostřednictvím telefonu ve svém londýnském bytě. Hovor bude přeměrován na velitelství v Tel Avivu pomocí zabezpečené linky. Jakmile dorazíš do cíle, řekni Tárikovi, že si chceš poslechnout vzkazy. Až zavoláš, lidé v Ústavu uvidí číslo, z kterého voláš, a dokážou tě lokalizovat. Jestli budeš sama, můžeš si s nimi dokonce promluvit a předat nám zprávu. Bude to opravdu zcela bezpečné.“

„A co když mi nedovolí telefon použít?“

„Tak mu sehraješ scénu. Řekneš mu, že Júsef se nezmínil, že ti nikdo nedovolí telefonovat. Ani o tom, že se staneš vězněm. Řekni mu, že pokud ti nedovolí poslechnout si vzkazy na záznamníku, odcházíš. Uvědom si, že pro tebe je ten člověk nějaký palestinský představitel s diplomatickým posláním, rozhodně ne někdo, koho by ses měla bát. Jestli vycítí, že se bojíš, zmocní se ho podezření, že víš více, než bys měla vědět.“

„Chápu.“

„Ať tě nepřekvapí, že na svém záznamníku uslyšíš nějaké vzkazy. Uvědom si, že Júsef nechtěl, aby kromě Juliana Isherwooda někdo věděl, žes odcestovala. Třeba ti zavolá Isherwood a zeptá se, kdy se vrátíš. Možná se v galerii vyskytne nějaká naléhavá práce, která bude vyžadovat tvou přítomnost. A třeba ti zavolá i nějaký příbuzný nebo přítel z Paříže, aby se zeptal, jak se ti v Londýně daří. Může se ti ozvat nějaký neznámý člověk a pozvat tě na večeři. Jsi

atraktivní žena a bylo by podezřelé, kdyby se o tebe nezajímali jiní muži."

Tak proč se o mě nezajímáš ty, Gabrieli? pomyslela si.

„Dnes večer, ještě než mu odpovíš, chci, abys vyjádřila o celé záležitosti znovu vážné pochybnosti. Pro Jacqueline Delacroixovou může znít myšlenka na cestu s neznámým mužem docela rozumně, ale Dominice Bonardová to musí připadat jako naprosté šílenství. Chci, aby ses s ním pohádala. Donuť ho, aby tě ujistil, že budeš v bezpečí. Nakonec samozřejmě na všechno přistoupíš, ale ne bez boje. Chápeš, o co mi jde?"

Jacqueline pomalu přikývla jako omámená naléhavou vážností v Gabrielově hlase.

„Postarej se, aby k rozhovoru došlo v jeho bytě. Chci slyšet, co ti řekne. Chci si naposled poslechnout jeho hlas. A až přistoupíš na jeho návrh, nesmí tě překvapit, když ti nedovolí odejít. Nesmí tě udivit, když tě na noc přemístí někam jinam. Dominika Bonardová by si mohla stěžovat, a dokonce přikročit k planým vyhrůžkám, že toho nechá, ale Jacqueline Delacroixovou nesmí překvapit vůbec nic. Bez ohledu na to, kam tě odveze, budeme nablízku a dáme na tebe pozor. Já na tebe dám pozor."

Gabriel se na okamžik odmlčel a stejně jako před chvílí Sharon i on začal pomalu procházet po výstavní síni. Zastavil se před Luiniovým obrazem a zadíval se na postavu Venuše. Jacqueline uvažovala, jestli je schopen ocenit krásu uměleckého díla, nebo je navěky odsouzen k tomu, aby v něm hledal jenom vady. Otočil se, vrátil se k ní a posadil se vedle ní na lavici. „Chci ti říct ještě jednu věc. Musíš být připravená na to, jak tahle záležitost skončí. Může se to stát na nějakém tichém, úplně odlehlém místě, ale také uprostřed rušné ulice. Chci zdůraznit, že nebudeš mít šanci poznat, kdy nastane konec. Možná mě uvidíš přicházet, možná ne. Ale když mě uvidíš, nesmíš se na mě podívat. Nesmíš sebou škubnout, natož na mě zavolat jménem. Musíš zůstat úplně tiše. Nesmíš udělat nic, co by ho upozornilo na mou přítomnost, protože jinak můžeme být oba mrtví."

Znovu se odmlčel a pak dodal: „Nezemře hned. Dvaadvacítka beretta není zbraň, která člověka na místě usmrtí. Chce to několik

výstřelů na správné místo. A až ho srazím k zemi, budu muset práci dokončit. Existuje pouze jeden způsob, jak to udělat."

Složil ruku do tvaru pistole a zamířil jí ukazováček na spánek. „Nechci, aby ses na mě dívala, až to udělám. Já takový nejsem."

Jacqueline se natáhla, uchopila ho za zápěstí a složila mu ukazovák do dlaně, aby už ruka nepřipomínala pistoli. Potom se k ní Gabriel konečně sklonil a políbil ji na rty.

„Jak je na tom?" zeptal se Shamron, když Gabriel odbočil na Oxford Street a zamířil na jih.

„Je odhodlaná akci dokončit."

„A ty?"

„Mé pocity jsou v dané chvíli nepodstatné."

„Nevzrušuje tě to? Nevzrušuje tě představa, že se vrátíš do bitvy? Necítíš, že žiješ, když se zapojíš do štvance?"

„Tyto pocity jsem ztratil už hodně dávno."

„Mezi námi dvěma je rozdíl, Gabrieli. Já se nestydím přiznat, že žiju jen pro podobné okamžiky. Pro chvíle, kdy mohu položit nohu na krk nepříteli a rozdrtit ho."

„Máš pravdu. Mezi námi dvěma je skutečně velký rozdíl."

„Kdybych te tak dobře neznal, řekl bych, že k ní něco cítíš."

„Vždycky jsem ji měl rád."

„Ty jsi v životě nikoho a nic neměl rád. Ty jsi schopen cítit lásku nebo nenávisť nebo vůbec nic. Pro tebe neexistuje žádná střední cesta."

„Tak tohle o mně tvrdí psychiatři na velitelství?"

„Nepotřebuju psychiatra, aby mi řekl něco tak samozřejmého."

„Mohli bychom, prosím tě, změnit téma?"

„No dobře, změníme téma. A co cítíš ke mně, Gabrieli? Je to láska, nenávisť, nebo vůbec nic?"

„Některé věci je lépe nechat nevyřčené."

Gabriel přešel Tottenham Court Road a vjel do čtvrti Holborn. Když na New Square zastavil u chodníku, Shamron vytáhl z kufříku tenkou složku a podal mu ji. „Tohle jsou všechny známé Tárikovy

fotografie. Není jich moc a i ty, které máme, jsou zastaralé. V každém případě se na ně podívej. Bylo by dost hloupé, kdybychom zastřelili nepravého."

„Jako v Lillehammeru," poznamenal Gabriel.

Shamron se při zmínce o Lillehammeru hořce ušklíbl. V tomto norském lyžařském středisku došlo k nejhoršímu fiasku v historii izraelské zpravodajské služby. V červenci roku 1973 dvojice *kidonů* z jeho týmu zavraždila muže, o kterém byli přesvědčeni, že je to Alí Hasan Salameh, operační šéf organizace Černé září a mozek, který stál v pozadí masakru izraelských sportovců na mnichovské olympiádě. Ukázalo se, že došlo k tragickému omylu v určení totožnosti - ten muž nebyl Salameh, nýbrž nevinný marocký číšník, který se oženil s Norkou. Gabrielovi a Shamronovi se po činu podařilo uniknout, ale několik členů úderného týmu padlo do rukou norské policie. Shamron jen s největším vypětím sil zachránil svou kariéru. Na bulváru Krále Saula se lillehammerské katastrofě začalo říkat Leil-ha-Mar, což je hebrejský výraz pro „Noc hořkosti".

Shamron řekl: „Prosím tě, opravdu se domníváš, že teď je ta pravá chvíle zmínit Noc hořkosti?" Odmlčel se a pak se s překvapivou vřelostí usmál. „Vím, že mě pokládáš za obludu. Vím, že si o mně myslíš, že jsem člověk zcela bez morálky. Možná máš pravdu, ale já jsem tě měl vždycky rád, Gabrieli. Celou dobu jsi patřil mezi mé oblíbence. Byl jsi mým ohnivým princem. Bez ohledu na to, co se stane, chci, aby sis to zapamatoval."

Gabriel jeho výlev ignoroval. „Mimochodem, kam máš teď namířeno?" zajímal se.

„Zítra budeme potřebovat letadlo. Myslím, že bych si měl rezervovat místo u společnosti Air Stone."

„Ari, ty nepiješ! To není fér!"

„Promiň, Benjamine, ale čeká mě dlouhá noc."

„Práce?"

Shamron lehce naklonil hlavu na znamení souhlasu.

„Tak copak tě sem přivádí?"

„Potřebuju od tebe jistou laskavost.“

„Samozřejmě že ode mě něco potřebuješ. Jinak bys tady nebyl. Ale doufám, že sis nepřišel pro peníze, protože Stoneova banka je dočasně uzavřená a tvoje konto je navíc těžce přečerpané. Kromě toho mně došly peníze. Věřitelé vyzpěvují krvavé árie. Chtějí, co jim po právu náleží. Věřil bys tomu? No ale věřitelé už jsou takoví. A pokud se týká mých investorů, musím bohužel konstatovat, že se uchýlili do klidnějších vod. Snažím se ti naznačit, Ari, můj starý kamaráde, že jsem v opravdu vážných finančních potížích.“

„Nejde mi o peníze.“

„Tak o co? Vyslov se, Ari!“

„Potřebuju si půjčit tvůj tryskáč. Abych byl přesný, potřebuju si půjčit *tebe* a tvůj tryskáč.“

„Poslouchám. Jsem jedno velké ucho.“

„Zítra nastoupí na de Gaulleově letišti do letadla nepřítel státu Izrael. Bohužel nevíme, který let to bude a kam má namířeno. A nedozvíme se to, dokud nenasedne do nějakého stroje. Je životně důležité, abychom ho mohli rychle sledovat a dostali se na místo s určitým stupněm utajení. Je ti snad jasné, že například neplánovaný charterový let společnosti El Al by vyvolal značné po-

dezření. Ovšem ty máš pověst velmi zbrklého cestovatele, který v poslední chvíli mění své plány a svůj pracovní rozvrh.“

„To máš zatraceně pravdu, Ari. Přicházím a odcházím jako vítr. Udrží to lidi v pozornosti. Jde o tu záležitost v Paříži, že? Proto jsi předtím potřeboval peníze. Musím přiznat, že mě to láká. Zdá se, že mám možnost zapojit se do *skutečné* operace. Těžká výzbroj, první linie. Jak bych mohl odmítnout?“

Stone popadl telefon. „Připravte letadlo. Paříž, jedna hodina, obvyklé apartmá v Ritzu, obvyklá holka. Ta s diamantem vsazeným do jazyka. Je jako sen. Ať čeká v pokoji. *Ciao*.“ Zavěsil, dolil si šampaňské a pozvedl sklenku k Shamronovi.

„Nevím, jak ti poděkovat, Benjamine.“

„Jsi mým dlužníkem, Ari. Jednoho dne budu zase já potřebovat nějakou laskavost. Jednoho dne mi všechny svoje dluhy splatíš.“

33 KAPITOLA

ST. JAMES, LONDÝN

Jacqueline doufala, že krátká procházka jí uklidní nervy, ale mýlila se. Měla se nechat taxíkem dovézt až k Júsefovým dveřím, protože teď by se ze všeho nejraději otočila a poslala Shamrona s Gabrielem k čertu. Měla jen několik vteřin, aby se sebrala. Uvědomovala si, že není zvyklá na strach. Přinejmenším ne na takový druh strachu, který jí téměř nedovolil dýchat. Takovou hrůzu cítila jen jednou v životě - v noci, kdy došlo k akci v Tunisu -, ale tenkrát měla vedle sebe Gabriela. Ted' byla sama. Pomyslela na své prarodiče a na hrůzu, kterou museli prožívat, když čekali v Sobiboru na smrt. *Jestliže oni dokázali čelit smrti z rukou nacistů, dokážu se já vypořádat s touto situací*, pomyslela si.

Ale cítila ještě něco jiného - lásku. Intenzivní, nesnesitelnou, ochromující lásku. Dokonalou lásku. Lásku, která přežila dvanáct let, přežila vztahy s jinými muži. Byl to Gabrielův slib, který ji nakonec přiměl zamířit k Júsefovým dveřím. Myslela na to, co jí řekl Shamron ten večer, kdy ji získal do svých služeb: „Musíš věřit tomu, co děláš.“ *Ach ano, Ari*, pomyslela si. *Ted' tomu rozhodně věřím.*

Stiskla tlačítko zvonku do Júsefova bytu. Okamžik ticha, nic se nestalo. Znovu zazvonila, čekala a podívala se na hodinky.

Rekl jí, aby přišla v devět. Byla nervózní, že se opozdí, a tak se jí podařilo přijít o pět minut dříve. *Tak co mám dělat, Gabrieli? Zůstat? Obejít blok?* Měla pocit, že by se už nevrátila. Zapálila si cigaretu, přešlápla z nohy na nohu, protože ji rozklepala zima, a čekala.

Za okamžik zabrzdlila na ulici dodávka značky Ford. Postranní dveře se otevřely a na mokré asfalt vyskočil Júsef. Zamířil s rukama v kapsách kožené bundy přímo k ní a kroutil hlavou ze strany na stranu.

„Jak dlouho tady stojíš?“

„Já nevím. Tři minuty? Možná pět. Kde jsi byl?“ „Řekl jsem ti, abys přišla v devět, ne pět minut před devátou. Řekl jsem přesně v devět.“

„No tak jsem přišla o několik minut dříve. Co je na tom?“ „Pravidla se totiž změnila.“ Vzpomněla si na Gabrielovu radu: nemáš důvod ke strachu. Jestli na tebe zaútočí, braň se.

„Poslyš, žádná pravidla se nezmění, dokud já neřeknu, že se změnila. Ještě jsem se nerozhodla, že půjdu s vámi. Tohle je šílenství, Júsefe. Nechceš mi říct, kam pojedu, nechceš mi říct, kdy se vrátím. Miluju tě, Júsefe, a chci ti pomoci, ale snaž se mě pochopit.“ Jeho chování okamžitě zněžnělo. „Promiň, Dominiko, jsem trochu nervózní. Všechno musí vyjít. Omlouvám se, že jsem na tebe tak vyjel. Pojď dovnitř, promluvíme si. Ale nemáme moc času.“

Do té doby Gabriel dodávku neviděl. Zapsal si její státní poznávací značku, ještě než mu zmizela ve tmě. Shamron se k němu připojil a zadíval se z okna. Spolu pozorovali, jak Júsef a Jacqueline odcházejí do haly. Za okamžik se v protějším bytě rozsvítilo. Gabriel slyšel dva hlasy. Júsefův klidný a vyrovnaný, Jacquelinin nervózní a vystresovaný. Shamron se utábořil na konci pohovky a pozoroval scénu přes ulici, jako kdyby se díval na filmové plátno. Gabriel zavřel oči a poslouchal. Dvojice obcházela kolem sebe po pokoji jako boxeři v ringu. Nemusel se ani dívat, poznal to podle zesilujících se a zeslabujících hlasů, jak procházeli kolem telefonu.

„O co jde, Júsefe? Drogy? Bomba? Tak mi to řekni, ty parchante!“

Její výkon byl tak přesvědčivý, až se Gabriel bál, že si to Palestinec rozmyslí, ale zdálo se mu, že Shamron si představení naopak vychutnává. Když Jacqueline nakonec souhlasila, zvedl hlavu a zadíval se na Gabriela.

„To bylo nádherné. Fantastický výkon. Vynikající práce. Bravo.“

O pět minut později se Gabriel díval, jak dvojice usedá dozadu do tmavomodrého vauxhallu. Za chvíli sedan odjel a pod Gab-

rielovým oknem projel další automobil - Shamronovi sledovací. Teď už nemohl dělat vůbec nic, jen čekat. Aby vyplnil čas, převínil pásku a znovu se zaposlouchal do rozhovoru. „Řekni mi něco,”

naléhala Jacqueline. „Uvidíme se ještě, až tohle skončí?” Gabriel zastavil pásku a uvažoval, jestli mluvila k Júsefovi, nebo k němu.

Půlnoční Cromwell Road. Ponurý koridor, který spojuje centrum Londýna se západními předměstími, jí nikdy nepřipadal tak krásný, šedivé hotely, postavené v edwardovském slohu, s blikajícími neony tak okouzující. Pozorovala měnící se semaforey, které se odrážely na mokré dlažbě, a viděla mistrovské dílo městské architektury. Stáhla okénko o několik centimetrů a lačně nasávala vzduch - motorové výpary, vlhkost, pach levného spáleného jídla. Londýn v noci. Nádherná podívaná.

Přesedli do jiného auta. Modrý Vauxhall vyměnili za šedou toyotu s poškrábaným čelním sklem. Vauxhall řídil pohledný mladík s tmavými vlasy staženými do ohonu, teď za volantem seděl starší muž - přinejmenším čtyřicetiletý, jak odhadla - s úzkým obličejem a nervózníma černýma očima. Jel pomalu.

Júsef zamumlal několik slov arabsky.

Jacqueline se ohradila: „Mluv francouzsky nebo anglicky, nebo vůbec nic neříkej.”

„Jsme Palestinci,” hájil se Júsef. „Arabština je náš mateřský jazyk.”

„Na to zvysoka kašlu! Já arabsky neumím. Nerozumím tomu, co říkáte, a nemám z toho dobrý pocit. Takže mluv sakra anglicky, nebo si najdi někoho jiného.”

„Jenom jsem ho požádal, aby jel trochu pomaleji.”

Ve skutečnosti, milý Júsefe, jsi mu kladl na srdce, aby se ujistil, že nás nikdo nesleduje, ale nebudeme přece bazírovat na detailech, že?

Na zadním sedadle mezi nimi ležel malý kufřík. Júsef doprovodil Jacqueline do jejího bytu a pomohl jí sbalit.

„Nebudeš mít čas stát ve frontě na zavazadla," řekl jí. „Jestli budeš potřebovat nějaké šaty, dostaneš peníze, aby sis je mohla koupit."

Pozorně ji pozoroval, jak se balí, a pečlivě prohlédl každý předmět, který vložila do kufříku. „Jak se mám obléct?" zeptala se sarkasticky. „Do tepla, nebo do zimy? Jedeme do Norska, nebo na Nový Zéland? Do Švédska, nebo do Svazijska? A co styl oblečení? Formální, nebo vycházkový?"

Zapálila si cigaretu. Júsef si vytáhl jednu pro sebe a napřáhl ruku, aby mu Jacqueline podala zapalovač. Poslechla a sledovala, jak si zapaluje. Už už jí chtěl zapalovač vrátit, když ho něco přimělo zarazit se a prohlédnout si zlatý předmět pozorněji.

Jacqueline měla pocit, že zapomíná dýchat.

„Moc pěkná věcička." Převrátil zapalovač v dlani a přečetl vyryté věnování: „*Dominice s láskou a milou vzpomínkou.* Kde jsi k tomu přišla?"

„Mám ho už asi sto let."

„Odpověz na otázku."

„Je to dárek od muže. Od muže, který mě neposlal na tajemnou cestu s naprosto cizím člověkem."

„Ten muž musel být velmi hodný a laskavý. Proč jsem u tebe tohle nikdy neviděl?"

„Neviděl jsi spoustu věcí. To přece nic neznamená."

„Měl bych žárlit?"

„Podívej se na datum."

„*Červen devatenáct set devadesát pět,*" zarecitoval Júsef. „Pořád se s tím člověkem stýkáš?"

„Kdybys se s ním stýkala, nebyla bych teď s tebou."

„Kdy ses s ním naposledy viděla?"

„V červnu 1995, *s láskou a milou vzpomínkou.*"

„Musel pro tebe být hodně důležitý, jinak by sis jeho zapalovač neponechala."

„Není to jeho zapalovač, nýbrž můj. A nechala jsem si ho proto, že je to dobrý zapalovač."

Zamyslela se. Gabriel měl pravdu: *Júsef něco tuší. Podezřívá mě. Asi zemřu. Dnes večer mě zabije.* Podívala se z okna a

uvažovala, zda Cromwell Road za vlhké zimní noci je poslední obrázek, který v životě vidí. Měla napsat dopis matce a uložit ho do bankovní bezpečnostní schránky. Uvažovala, jakými slovy jí to Shamron oznámí. Vysvětlí jí, že pracovala pro Ústav? Nebo její smrt utají? Dočte se o tom matka v novinách? *Jacqueline Delacroixová, marseilleská školačka, která vystoupila až na vrchol kariéry modelky, po němž následoval strmý sestup, zemřela za záhadných okolností...* Přemýšlela o tom, zda žurnalisté, ke kterým se chovala za svého života s netajeným pohrdáním, povstanou jako jeden muž a smlsnou si na její smrti. Ale přinejmenším Rémi o ní napíše v dobrém. Vždycky k ně-

mu měla srdečný vztah. A možná by si o sobě přečetla něco pěkného i z Jacquesova pera. A snad i z Gillesova - *ne, moment, vzpomeneš si na ten večírek v Miláně, na hádku nad kokainem*. Kristepane, Gilles ji roztrhá na cucky.

Júsef jí vrátil zapalovač a Jacqueline ho schovala do kabelky. Pak se mezi nimi rozhostilo výhružné ticho. Chtěla, aby dál mluvil, protože rozhovor v ní vzbuzoval pocit bezpečí, i kdyby měla slyšet samé lži.

„Neodpověděl jsi na mou otázku," poznamenala.

„Kterou otázku myslíš? Dnes večer jsi mně jich položila hodně."

„Uvidím tě ještě, až tohle skončí?"

„To záleží výhradně na tobě."

„Pořád neodpovídáš na otázku."

„Já na tvé otázky vždycky odpovídám."

„Opravdu? Kdybys mi od samého začátku říkal pravdu, pochybuju, že bych se teď chystala k odletu s naprosto cizím mužem."

„Některé věci jsem před tebou zatajil, ale co ty, Dominiko? Ty jsi ke mně byla zcela upřímná? Řekla jsi mi o sobě úplně všechno?"

„Všechno, co má nějaký význam."

„To je velmi přesvědčivá odpověď. Používáš ji velmi účinně, kdykoliv se chceš vyhnout přímé odpovědi."

„Ale náhodou je to taky pravda. Odpověz mi na otázku. Uvidím tě ještě někdy?"

„Rozhodně doufám, že ano."

„To je hromada keců, Júsefe."

„Vidím, že jsi unavená. Zavři oči a odpočiň si.“
Opřela se o okno. „Kam jedeme?“
„Na bezpečné místo.“
„Ano, to už jsi mi řekl, ale co kdybys upřesnil kam?“
„Uvidíš, až tam budeme.“
„A proč vůbec potřebujeme nějaké bezpečné místo? Co je špatného na tvém bytě? Nebo na mém?“
„Tohle místo patří jednomu mému příteli. Je to blízko letiště Heathrow.“
„Tvůj přítel bude doma?“
„Ne.“
„Zůstaneš tam se mnou přes noc?“
„Samozřejmě. A ráno spolu odletíme do Paříže.“
„A potom?“
„Až se k tobě připojí náš palestinský představitel a nastoupíte cestu, chtěl bych být ve tvé kůži. Byla by to velká čest, být v přítomnosti toho muže. Neumíš si představit, jaké máš štěstí, Dominiko.“
„A jak se ten velký muž jmenuje? Třeba ho znám.“
„Pochybuju, že bys ho znala, ale přesto ti jeho jméno prozradit nemůžu. Budeš ho oslovovat pouze jeho krycím jménem.“
„To zní jak?“
„Lucien. Lucien Daveau.“
„Lucien," zašeptala tiše. „To jméno se mi vždycky líbilo. Kam jedeme, Júsefe?“
„Zavři oči, už to nebude dlouho trvat.“

Shamron zvedl telefon po prvním zazvonění. Beze slova naslouchal a pak opatrně zavěsil, jako kdyby se právě dozvěděl o smrti starého nepřítele.

„Vypadá to, že se usadili na noc," prohlásil.
„Kde?“
„Obecní byt v Hounslow nedaleko letiště.“
„A náš tým?“

„Na místě a dobře ukrytý. Stráví noc vedle ní."

„Cítil bych se lépe, kdybych tam mohl být s nimi."

„Zítra máš před sebou dlouhý den. Doporučuju ti, aby ses na několik hodin prospal."

Gabriel sice zašel do ložnice, ale za okamžik se vrátil. Na sobě měl bundu a přes rameno nylonový batoh.

„Kam jdeš?" zeptal se Shamron.

„Potřebuju si zařídit pár osobních věcí."

„Kam jdeš? Kdy se vrátíš?"

Ale Gabriel vyšel z bytu, aniž cokoliv řekl. Seběhl ze schodů a vyšel na ulici. Když kráčet kolem domu, zdálo se mu, že zahlédl, jak ho Shamron pozoruje škvírou v žaluziích. A když se přiblížil k Edgware Road, zmocnil se ho nepříjemný pocit, že ho sleduje i jeden ze Shamronových týmů.

34 KAPITOLA

HOUNSLOW, ANGLIE

Řidič toyoty zabrzdil, počkal, až vystoupí, a rychle odjel. Parkoviště se koupalo v žlutavé záři sodíkových výbojek a nedaleká kolonie cihlových obecních domků vypadala jako průmyslový komplex, na který dolehly zlé časy. Jacqueline si chtěla nést kufřík sama, ale Jůsef o tom nechtěl ani slyšet. Vzal ji za ruku a odvedl ji přes parkoviště a volné prostranství poseté zmačkanými plechovkami od piva a polámanými hračkami. Prošli kolem červeného stejnu, kterému chyběla přední kola, kolem nahé bezhlavé panenky, kolem pohozené plastové pistole. *Gabrielova pistole*, pomyslela si Jacqueline a vzpomněla si na noc v provenzálských kopcích, kdy si ověřoval její schopnost přesně střílet. Připadalo jí, jako by od té chvíle uběhla celá věčnost. Celý její život. Ze stínu na ně vyprskla kočka. Jacqueline popadla Jůsefa za loket a málem vykřikla. Pak se někde rozštěkal pes a kočka odběhla po chodníku a podklouzla pod plotem na vedlejší pozemek.

„Tady je to fakt nádherné, Jůsefe. Proč jsi mi neřekl, že si držíš venkovské sídlo?“

„Prosím tě, nemluv, dokud nebudeme uvnitř.“

Odváděl ji po schodišti. V rohu se válelo suché listí a staré noviny. Na zeleně natřené stěny dopadalo žluté světlo z holé žárovky upevněné pod stropem. V neskutečné hře barev oba vypadali, jako kdyby se jim zvedal žaludek. Vystoupili po dvou řadách schodů a pak prošli spojovacími dveřmi do dlouhé úzké chodby. Uvítala je kakofonie disharmonických zvuků. Dítě naříkalo a volalo matku. Manželská dvojice se hádala anglicky s karibským přízvukem. Z rádia zněla rozhlasová hra od Toma Stopparda. Jůsef se zastavil přede dveřmi s číslem dvacet tři upevněným pod bez-

pečnostním kukátkem. Odemkl je, odvedl Jacqueline dovnitř a rozsvítil malou lampičku se stínítkem z voskovaného papíru.

Obývací pokoj byl prázdný až na televizor a vypelichané křeslo. Šňůra televizního přijímače se vinula po linoleu jako mrtvý had. Pootevřenými dveřmi viděla ložnici s matrací položenou na podlaze, druhé vedly do malé kuchyňky, kde na příborníku ležela igelitová taška s jídlem. I když v bytě chyběl nábytek, vypadal neobyčejně čistě a ve vzduchu se vznášela vůně citronového dezinfekčního prostředku.

Otevřela okno a nechala dovnitř proudit studený vzduch. Pod oknem se táhl plot a za ním na fotbalovém plácku skupinka mladíků s vlněnými čepicemi na hlavě, oblečených do barevných oteplovaček, proháněla ve světlech reflektorů automobilu zaparkovaného u postranní čáry kožený míč. Jejich dlouhé stíny poskakovaly po cihlových zdech domu. V dálce slyšela nejasný hukot nočního provozu na dálnici. Po vyvýšené koleji zarachotil prázdný vlak a nad hlavou jí vyly trysky dopravního letounu.

„Líbí se mi, jak si to tady tvůj přítel zařídil, Júsefe. Ale tohle opravdu není můj styl. Co kdybychom se ubytovali v jednom z letištních hotelů, kde mají donáškovou službu na pokoj a slušný bar?“

Júsef v kuchyňce vybaloval z tašky jídlo. „Jestli máš hlad, můžu ti něco připravit. Mám tady kousek chleba, sýr, vajíčka, láhev vína a na ráno kávu a mléko.“

Jacqueline pomalu zašla do kuchyňky, kde bylo sotva tolik místa, aby se tam vešli. „Nemusíš mě brát tak doslovně, ale tohle je opravdu prdelní díra. Proč je ten byt tak prázdný?“

„Můj přítel ho získal teprve nedávno a ještě neměl možnost si sem nastěhovat své věci. Dosud bydlel u rodičů.“

„Určitě je velmi šťastný, ale já pořád nechápu, proč musíme strávit noc právě tady.“

„Vždyť ti říkám, Dominiko, že jsme sem přišli z bezpečnostních důvodů.“

„Bezpečnost před kým? A před čím?“

„Možná jsi už slyšela o britské tajné službě známé pod zkratkou MI 5. Mezi jejich hlavní úkoly patří infiltrace do exilových a disidentských skupin. Lidi, jako jsme my, pečlivě sledují.“

„Jako jsme my?“

„Jako jsem já. A pak jsou tady ještě hoši z Tel Avivu.“ „Tak teď ti nerozumím, Júsefe. Kdo jsou hoši z Tel Avivu?“ Júsef zvedl hlavu a nevěřicně se na ni zadíval. „Kdo jsou hoši z Tel Avivu?“ zopakoval. „Nejbezohlednější a nejvražednější zpravodajská služba na světě. Přesnější a výstižnější termín by byl banda nájemných zabijáků.“

„A proč by vás měli Izraelci tady v Británii ohrožovat?“ „Izraelci jsou všude, kde jsme my. Státní hranice pro ně vůbec nic neznamenají.“

Júsef vyprázdnil nákupní tašku a vystlal jí odpadkový koš. „Nemáš hlad?“ zeptal se.

„Ne, jsem jenom hrozně unavená. Je moc pozdě.“ „Tak si jdi lehnout. Musím si ještě něco vyřídit.“ „Doufám, že mě tady nenecháš samotnou.“ Mladík pozvedl mobilní telefon. „Jenom si někam zavolám.“ Jacqueline ho objala kolem pasu. Júsef si přitáhl její čelo k ústům a něžně ji políbil.

„Lituju, že jsem se do toho nechala zatáhnout.“ „Bude to jenom na pár dní. A až se vrátíš, budeme zase spolu.“ „Ráda bych ti věřila, ale už vůbec nevím, čemu ještě můžu věřit.“

Znovu ji políbil. Pak jí položil prst pod bradu a pozvedl jí obličej, aby se jí mohl podívat do očí.

„Neříkal bych to, kdybych to nemyslel vážně. Jdi si lehnout a pokus se trochu vyspat.“

Jacqueline vešla do ložnice. Nenamáhala se rozsvítit; cítila, že okolí na ni bude působit méně depresivně, když o něm bude mít jen mlhavou představu. Sklonila se, zvedla přikrývku a přičichla k ní. Oblečení bylo čerstvě vyprané a vyžehlené, ale přesto se rozhodla spát v šatech. Lehla si a pozorně položila hlavu na polštář tak, aby se ho nedotýkala kůží. Dokonce se ani nezula. Vykouřila poslední cigarety, aby překryla všudypřítomný pach dezinfekce. Myslela na Gabriela, na svou taneční školu ve Valbonne. Poslouchala hukot dopravních letadel, klapot vlaků na kolejích a dunění míče na fotbalovém plácku. Pozorovala stíny, které tancovaly po zdi jako loutky.

Pak zaslechla Júsefa, jak tiše hovoří do mobilního telefonu. Nedokázala rozeznat, co říká, ale nezáleželo jí na tom. Její poslední

myšlenka, než upadla do horečnatého spánku, patřila Júsefovi. Její palestinský milenec před sebou možná nemá dlouhý život.

Isherwood otevřel dveře svého domu v Onslow Gardens o několik centimetrů, a aniž povolil bezpečnostní řetízek, nenávistně se zadíval mezerou na Gabriela. „Máš ponětí, kolik je hodin?“ Uvolnil dveře. „Pojď dál, než oba chytíme zápal plic.“

Julian měl na sobě pyžamo, kožené přezůvky a hedvábný župan. Odvedl Gabriela do obývacího pokoje a pak zmizel v kuchyni. Za okamžik se vrátil s konvicí kávy a dvěma hrnky. „Doufám, že piješ kávu černou, protože mléko, které mám v ledniče, jsem si koupil ještě za vlády Margaret Thatcherové.“

„Černá mi vyhovuje.“

„Tak, Gabrieli, má lásko, co tě ke mně přivádí ve...“ Isherwood se odmlčel, podíval se na hodinky a ušklíbl se. „Kristepane, ve tři čtvrtě na tři ráno?“

„Přijdeš o Dominiku.“

„To jsem si domyslel, když se Ari Shamron vevalil do mé galerie jako mrak jedovatého plynu. Kam ji posíláte? Libanon? Libye? Irán? Mimochodem, jak se doopravdy jmenuje?“

Gabriel jen usrkával kávu a nic neříkal.

„Jsem moc nerad, že ji ztratím. Je učiněný andílek. A teď, když do toho trochu pronikla, také výborná sekretářka.“

„Už se nevrátí.“

„Nikdy se nevracejí. Mám v sobě něco, co ženy odhání. Vždycky jsem měl.“

„Slyšel jsem, že se blížíš k závěru vyjednávání s Oliverem Dimblebym o prodeji galerie.“

„Člověk nevyjednává, když je přivázaný k železničnímu pražci, Gabrieli. Za této situace klečí na kolenou a snažně prosí.“

„Nedělej to.“

„Jak se opovažuješ? Sedíš si tady a vykládáš mi, jak mám řídit své záležitosti. Nebyl bych v takovém průšvih, nebýt tebe a tvého přítele *Hellera*.“

„Operace může skončit dříve, než jsme očekávali.“

„No a?“

„A já se mohu vrátit k práci na Vecelliovi.“

„Neexistuje šance, abys tu práci dokončil včas a zachránil mi krk. Jsem oficiálně prohlášen za nesolventního, proto taky vyjednávám s Oliverem Dimblebym.“

„Dimbleby je neschopný pitomec. Ten galerii zruinuje.“ „Abych byl upřímný, Gabrieli, jsem v dané chvíli příliš unavený, abych si s tím lámal hlavu. A potřebuju něco silnějšího než kafe. Co ty?“

Gabriel zavrtěl hlavou. Isherwood se odlouдал k baru a nalil si do sklenky na tři prsty ginu. „Co máš v té tašce?“ „Pojistku.“ „Jakou pojistku?“

„Pojistku proti možnosti, že nedokážu zrestaurovat Vecellia včas.“

Gabriel mu podal tašku. „Otevři to.“

Julian odložil sklenku a otevřel tašku. „Proboha, Gabrieli, kolik to je?“

„Sto tisíc.“

„Já ale tvé peníze nemohu přijmout.“

„Nejsou moje. Patří Shamronovi a dostal je od Benjamina Stonea.“

„Od *toho* Benjamina Stonea?“ „V celé jeho slávě.“

„A co k čertu děláš se sto tisíci librami od toho zbohatlíka?“ „Vezmi si ty prachy a přestaň klást nesmyslné otázky.“ „Jestli jsou opravdu od Stonea, myslím, že si je vezmu.“ Isherwood pozvedl sklenku s ginem. „Na zdraví, Gabrieli. Omlouvám se za všechny ty hrozné věci, které jsem si o tobě v posledních několika týdnech myslel.“

„Zasloužil jsem si to. Za to, že jsem tě nechal ve štychu.“ „Všechno odpuštěno.“ Galerista dlouho zíral do nápoje. „Tak kde je? Nadobro pryč?“

„Operace se dostala do poslední fáze.“ „Není to pro chudinku malou nebezpečné, že ne?“ „Doufám, že ne.“

„Já taky doufám. Kvůli ní i kvůli tobě.“ „O čem to mluvíš?“

„Víš, Gabrieli, já se v tomhle všivém kšeftě pohybuji už skoro čtyřicet let a za celou tu dobu se nikomu nepodařilo prodat mi

padělek. Dimbleby si spálit prsty, a dokonce i velkému Gilesi Pittawayovi se podařilo svého času jeden nebo dva koupit, ale mně se to nestalo. Mám dar od pánaboha. Možná jsem mizerný obchodník, ale vždycky rozeznám padělek od pravého uměleckého díla."

„Nechtěl bys přejít k věci?"

„Ona je pravá, Gabrieli. Ryzí zlato. Taková šance už se ti možná nikdy v životě nenaskytne. Drž se jí zuby nehty, protože když to neuděláš, dopustíš se největší chyby svého života."

ČÁST TŘETÍ

Restaurace

35 KAPITOLA

Před katastrofou žil Daúd al-Hourani v. Horní Galileji. Byl muktárem, starostou, a nejbohatším mužem ve vesnici. Vlastnil hodně dobytka - několik krav, spoustu ovcí a početné stádo koz -, stejně jako hájek citronovníku, pomerančovníků a olivovníků. Když nastal čas sklizně, spolu se staršími vesnice zorganizoval společnou práci. Rodina žila v obíleném domě s chladivou taškovou střechou, jemnými koberci a měkkými polštáři. Manželka mu porodila pět dcer, ale pouze jednoho syna, Mahmúda.

Daúd al-Hourani udržoval dobré vztahy s Židy, kteří se usídlili na pozemku nedaleko vesnice. Když jím písek zanesl studnu, svolal muže ze své vesnice a společně pomohli vykopat novou. Když několik Arabů ve vesnici onemocnělo malárií, Židé z osady přišli odvodnit nedalekou bažinu. Daúd al-Hourani se naučil hebrejsky. Když se jedna z jeho dcer zamilovala do židovského mladíka z osady, svolil ke sňatku.

Potom přišla válka a po ní katastrofa. Rodina al-Houraniů spolu s většinou Arabů z Horní Galileje uprchla přes hranice do Libanonu a usadila se v uprchlickém táboře nedaleko Sidonu. Tábor byl organizován přibližně stejně jako vesnice v Horní Galileji a Daúd al-Hourani si udržel své postavení uznávaného a respektovaného muže, i když přišel o svá pole a dobytek. Jeho velký obílený dům nahradil plátěný stan, v němž se v létě vařili vedrem a v zimě mrzli pod studenými kapkami deště. Po večerech sedávali muži před stany a vzpomínali na Palestinu. Daúd al-Hourani ujišťoval

svůj lid, že exil je pouze dočasný, že arabské armády se shromáždí a zaženou Židy do moře. Ale arabské armády se nikdy neshromáždily a ani se nepokusily zahnat Židy do moře. V uprchlickém táboře v Sidonu se stany změnilly v roztrhané cáry, aby je nahradily ubohé chatrče s otevřenými stokami. Pomalu, jak plynula léta, začal Daúd al-Hourani ztrácet vliv na vesničany. Nabádal je k trpělivosti, ale tato trpělivost se nedočkala odměny. Místo toho se neutěšená situace Palestinců ještě zhoršila.

V průběhu prvních hrozných let v uprchlickém táboře ho potkala jen jedna šťastná událost. Manželka otěhotněla, i když již dosáhla věku, kdy většina žen nemůže rodit děti. Pět let poté, kdy jeho rodina musela opustit svůj domov v Horní Galileji, porodila na jaře v táborové nemocnici syna. Daúd al-Hourani mu dal jméno Tárik.

Větve al-Houraniho rodinného klanu se rozptýlily v diaspoře. Některé žily za hranicí v Sýrii, jiné v táborech v Jordánsku, a několika jeho příbuzným - včetně bratra - se podařilo dostat do Káhiry. Několik let po Tárikově narození Daúdův bratr zemřel. Daúd al-Hourani se chtěl zúčastnit bratrova pohřbu, a tak odjel do Bejrútu, kde obdržel potřebná víza a povolení k cestě. Jako Palestinec neměl pochopitelně cestovní pas. Druhý den nastoupil do letadla do Káhiry, ale celníci ho nepustili z letiště s odůvodněním, že nemá v pořádku papíry. Vrátil se tedy do Bejrútu, ale emigrační úředník mu odmítl dát povolení vstoupit na libanonskou půdu. Zavřeli ho v zadržovací místnosti na letišti a nedali mu najíst ani napít.

Po nějaké době dostal společníka - psa. Zvíře přiletělo bez doprovodu z Londýna a stejně jako Daúd al-Hourani nemělo v pořádku papíry - alespoň podle libanonských imigračních úředníků. Ale o hodinu později přišel vysoký důstojník celní stráže a psa odvedl. Zvíře získalo speciální povolení ke vstupu do země.

Konečně po dlouhém týdnu dovolili Daúdovi al-Houranimu opustit letiště a vrátit se do uprchlického tábora u Sidonu. Toho večera, když se muži sesedli kolem ohňů, shromáždil své syny po svém boku a vyprávěl jim o svém osudu.

„Žádal jsem naše lidi, aby byli trpěliví. Sliboval jsem jim, že nás Arabové přijdou zachránit, ale uplynulo mnoho let a pořád trčíme

tady v táboře. Arabové s námi zacházejí hůř než Židé. Arabové s námi zacházejí hůř než se psy. Čas trpělivosti skončil, nastala chvíle pustit se do boje."

Tárik byl tehdy příliš mladý, aby mohl bojovat; byl ještě malý chlapec. Ale Mahmúdovi táhlo na dvacátý rok a byl připravený pozvednout zbraň proti Židům. Toho večera se připojil k fedájínům, muslimské extremistické skupině. Bylo to naposledy, kdy Tárik viděl svého bratra živého.

DE GAULLEVO LETIŠTĚ, PAŘÍŽ

Júsef vzal Jacqueline za ruku a vedl ji přeplněným terminálem. Byla vyčerpaná. Špatně se vyspala a krátce před svítáním ji vzbudil zlý sen, v němž Gabriel zastřelil Júsefa v okamžiku, kdy se s ní mladý Palestinec miloval. Zvonilo jí v uších a před očima se ji dělaly mžitky jako blikající světla podél ranveje. Prošli tranzitní halou, bezpečnostní kontrolou a vstoupili do odletové haly. Júsef pustil její ruku, políbil ji na tvář a přiložil jí ústa k uchu. Když promluvil, připomnělo jí to způsob, jakým s ní mluvil Gabriel předchozího večera v galerii - tiše, jako kdyby vyprávěl dítěti pohádku před usnutím.

„Počkáš v kavárně. Objednáš si šálek kávy a budeš číst noviny, které jsem ti dal do tašky. Za žádných okolností nesmíš nikam odejít. Vyzvedne si tě tam, když se bude domnívat, že je situace bezpečná. Když se během hodiny neobjeví..."

„...nasednu na nejbližší letadlo do Londýna a nebudu se pokoušet s tebou spojit," doplnila Jacqueline. „Pamatuju si všechno, co jsi mi řekl."

Další polibek, tentokrát na druhou tvář. „Máš paměť jako špion, Dominiko."

„Tu jsem zdělila po matce."

„Věř mi, že ani od toho muže, ani od úřadů ti nehrozí žádné nebezpečí. Nedělalš nic špatného, nic protizákonného. Ten člověk je velmi hodný. Myslím, že se ti v jeho společnosti bude líbit. Přeju ti šťastnou cestu a těším se, že se zase uvidíme, až se vrátíš."

Políbil ji na čelo a něžně ji postrčil ke kavárně jako dětskou lodičku, která pluje po hladině rybníka. Ušla několik kroků, pak se zastavila a otočila se, aby se na něj naposledy podívala, ale Jůsef již zmizel v davu.

Byla to malá letištní restaurace s několika kovovými stolky rozestavenými v hale, aby vytvořily iluzi pařížské pouliční kavárny. Jacqueline se posadila a objednala si u číšníka bílou kávu. Náhle si uvědomila svůj vzhled a pocítila absurdní touhu udělat dobrý první dojem. Měla na sobě černé džínsy a popelavě zbarvený kašmírový svetr. Nenalícila se a vlasy si stáhla do jednoduchého ohonu. Když jí číšník donesl kávu, zvedla lžičku a zadívala se na

pokřivený obraz svého obličeje. Oči měla podlité krví a pod nimi temné kruhy.

Zamíchala si do kávy cukr a rozhlédla se. U stolku za ní se tiše hádala mladá americká manželská dvojice. Vedle studovali dva němečtí obchodníci nějaké grafy na obrazovce přenosného počítače.

Jacqueline si náhle vzpomněla, že má podle instrukcí číst noviny. Vytáhla výtisk *Times*, který jí Jůsef opatřil, a rozložila ho. Na stolek vypadl ubrousek s emblémem společnosti British Airways. Zvedla ho a otočila. Na zadní straně si přečetla poznámku napsanou Jůsefovým neurovnaným rukopisem:

Budeš mi chybět. S láskou a milou vzpomínkou Jůsef.

Zmačkala ubrousek a položila ho vedle šálku s kávou. *Zní to jako dopis na rozloučenou.* Zvedla noviny a prolistovala první část. Zastavila se u zpráv ze Středního východu:

AMERICKÝ PREZIDENT VYSOCE OCEŇUJE DOHODU, K NÍŽ DOSPĚLA IZRAELSKÁ A PALESTINSKÁ DELEGACE... PŘÍŠTÍ TÝDEN SE OČEKÁVÁ SLAVNOSTNÍ PODPIS V SÍDLE ORGANIZACE SPOJENÝCH NÁRODŮ.

Olízla si prsty a přetočila na další stránku.

Letištní rozhlas ohlašoval jeden let za druhým. Jacqueline bolela hlava jako střep. Sáhla do kabelky, vytáhla lahvičku aspirinu a zapila dvě tabletky kávou. Rozhlédla se a hledala pohledem Gabriela, ale neúspěšně. *Zatraceně, kde k čertu jsi, Gabrieli Allone? Doufám, že*

jsi mě neopustil a nenechal s nimi samotnou... Opatrně odložila šálek na talířek a vrátila lahvičku s aspirinem do kabelky.

Chystala se číst dál, když se vedle stolku náhle objevila atraktivní mladá žena s černými vlasy a širokýma hnědýma očima. „Můžu si přisednout?“ zeptala se francouzsky.

„Víte, já na někoho čekám.“

„Čekáte na Luciena Daveaua. Jsem jeho přítelkyně.“ Přitáhla si židli a posadila se. „Lucien mě požádal, abych vás vyzvedla a doprovodila k letadlu.“

„Podle mých instrukcí jsem se tady měla setkat s ním osobně.“

„Chápu, ale bohužel došlo k drobné změně plánu.“ Zářivě, přímo svůdně se usmála. „Nemáte se čeho bát. Lucien mě požádal, abych se o vás dobře postarala.“

Jacqueline nevěděla, co dělat. Zjevně porušili pravidla dohody a měla právo vstát a odejít. *Ale co potom?* Tárik unikne a bude pokračovat ve své teroristické kampani. Zemře mnoho dalších nevinných Židů. Mírový proces bude ohrožen a Gabriel se dál bude obviňovat za to, co se stalo ve Vídni jeho ženě a synovi.

„Nelíbí se mi to, ale poslechnu.“

„To je dobře, protože právě ohlásili náš let.“

Jacqueline vstala, vzala cestovní tašku a následovala černovlasou krásku z kavárny. „*Náš let?*“ zeptala se.

„Přesně tak. První etapu cesty absolvuju s vámi. Lucien se k vám připojí později.“

„Kam poletíme?“

„Za chvíli to zjistíte.“

„A když tedy budeme cestovat spolu, mohla byste mi prozradit své jméno?“

Dívka se znovu zářivě usmála. „Když myslíte, že je to nutné, můžete mi říkat Leila.“

Gabriel stál v bezcelním obchodu asi třicet metrů daleko a předstíral, že si prohlíží vystavené lahvičky s kolínskou vodou. Ve skutečnosti ovšem sledoval Jacqueline v kavárně. Shamron v tom

okamžiku čekal na palubě Stoneova soukromého letadla. Chyběl jenom Tárik.

Gabriel si náhle uvědomil, jak silně ho vzrušuje vyhlídka na osobní setkání s Tárikem. Fotografie ve složce, kterou mu předal Shamron, byly bezcenné - příliš staré, příliš zrnité. Na třech snímcích pouze *předpokládali*, že je Tárik. Pravdou zůstávalo, že nikdo v Ústavu vlastně nevěděl, jak Tárik ve skutečnosti vypadá. Gabriel měl být první, kdo ho po dlouhých letech uvidí. Bude vysoký, nebo malý? Pohledný krasavec, nebo nehezký, odpudivý muž? Vypadá jako bezohledný zabiják? *Samozřejmě ne*, pomyslel si Gabriel. *Bude vypadat úplně obyčejně a přirozeně splyne s okolím.*

Bude vypadat jako já. A pak si pomyslel: Anebo já vypadám jako on?

Když se k Jacquelininu stolku posadila atraktivní dívka s havraními vlasy, Gabriela na okamžik napadlo, že došlo k jedné z těch strašných náhod, které někdy pohřbí celou operaci - děvče si chce sednout, protože předpokládá, že je Jacqueline sama. Pak si však uvědomil, že jde o součást Tárikovy hry. Přežil všechny ty roky jen

proto, že postupoval zcela nepředvídatelně. Soustavně měnil připravené plány, jednotlivým členům své organizace říkal pokaždé něco jiného. Levá ruka nikdy nevěděla, co dělá pravá.

Obě ženy vstaly a zamířily k východu. Gabriel několik vteřin čekal a pak se v bezpečné vzdálenosti pustil za nimi. Cítil se jako vyloučený hráč. Sřetenutí sotva začalo, a už nad ním měl Tárik převahu. Gabriel uvažoval, jestli je opravdu připraven pustit se do boje s nepřítelem jeho kvalit. Už dlouho byl ze hry venku. Jeho reakce jsou možná pomalejší, jeho instinkty otupělejší, pud sebezáchovy oslabený. pomyslel na noc, kdy nastražil štěnici do Júsěfova bytu a málem se nechal polapit, protože na několik vteřin ztratil koncentraci.

Pocítil bolestný nával adrenalinu do celého těla. Na okamžik zvažoval možnost rozběhnout se, popadnout Jacqueline za ruku a utéct s ní. Donutil se ke klidu a snažil se jasně uvažovat. Vždyť jenom nastupuje do letadla. Ve vzduchu jí nic nehrozí a v místě přistání již bude čekat Shamron a jeho tým. Tárik vyhrál první kolo, ale Gabriel se rozhodl v zápase pokračovat.

Dívka odvedla Jacqueline do prosklené čekárny. Gabriel je pozoroval, jak prošly poslední bezpečnostní kontrolou a podaly letenky stevardce. Pak mu zmizely ve východu, který vedl k letadlu. Gabriel se naposled podíval na odletovou tabuli, aby se ujistil, že viděl správně: let společnosti Air France číslo 382, místo přistání Montreal.

Několik okamžiků po startu zavěsil Shamron sluchátko zabezpečeného telefonu v pracovní kajutě soukromého letadla Benjamina Stonea a připojil se ke Gabrielovi v luxusně zařízeném salonu. „Uvědomil jsem ottawskou rezidenturu.“

„Kdo to dnes v Ottawě řídí?“

„Tvůj starý přítel Cvi Jadin. Právě vyrazil s malým týmem do Montrealu. Počkají na letadlo a budou Jacqueline a její novou přítelkyni sledovat.“

„Proč Montreal?“

„Copak ty nesleduješ zprávy?“

„Promiň, Ari, ale v poslední době jsem měl moc práce.“

Na stolku vedle Shamronova křesla ležela hromádka novin, pečlivě složených tak, aby byly vidět titulky na prvních stranách.

Shamron zvedl první výtisk a hodil ho Gabrielovi do klína. „Za tři dny bude v sídle OSN slavnostně podepsána izraelsko-palestinská dohoda. Budou tam všichni. Americký prezident, náš ministerský předseda, Arafat a jeho zástupci. Zdá se, že jim Tárik chce pokazit večírek.“

Gabriel krátce přelétl noviny a položil je zpátky na stůl.

„Pro Tárika představuje Montreal ideální přirozenou základnu. Mluví plynně francouzsky a dokáže si opatřit falešné doklady. Přiletí jako Francouz a do Quebecu nepotřebuje vízum. A jakmile se dostane do Kanady, je téměř doma. V Montrealu žijí desítky tisíc Arabů a existuje zde spousta míst, kde se může ukrýt. Ostraha na americko-kanadské hranici je laxní nebo vůbec žádná. Na některých silnicích dokonce ani nestojí hlídky. V Montrealu si může opatřit libovolný cestovní pas - americký, nebo kanadský - a jednoduše odjet

autem do Států. A kdyby zatoužil po dobrodružství, může hranici přejít pěšky."

„Tárik na mě nikdy nepůsobil jako zdatný turista."

„Udělá všechno, co je nutné, aby se dostal k cíli. A kdyby to znamenalo projít dvacet kilometrů sněhem, bude se brodit sněhem."

„Nelíbí se mi, že v Paříži změnil pravidla," poznamenal Gabriel. „Nelíbí se mi, že Júsef Jacqueline lhal, když jí vysvětloval, jak operace proběhne."

„Neznamená to nic jiného, než že Tárik z bezpečnostních důvodů považoval za nutné oklamat své vlastní lidi. U muže jako on je to standardní procedura. Arafat tak postupoval dlouhé roky. Z toho důvodu taky do dneška přežil. Jeho nepřátelé v palestinském hnutí se mu nemohli dostat na kobytku."

„A ty také ne."

„V tom máš bohužel pravdu."

Otevřely se dveře mezi salonem a kanceláří a vstoupil Benjamine Stone.

„V zadní části letadla je soukromá kajuta," řekl Shamron Gabrielovi. „Měl by ses trošku vyspat, vypadáš hrozně."

Gabriel beze slova vstal a vyšel ze salonu. Stone složil své obrovské tělo do křesla a nabral si plnou hrst oříšků. „Má v sobě vášeň," konstatoval a hodil si dva oříšky do úst. „Atentátník, který má svědomí. Líbí se mi a zbytku světa se bude líbit ještě víc."

„Benjamine, o čem to, pro všechno na světě, mluvíš?"

„Je můj potravinový lístek, copak to nechápeš, Ari? Jeho prostřednictvím mně splatíš svůj dluh. Všechny tvé dluhy budou smazány jedinou platbou."

„Neuvědomil jsem si, že si vedeš záznamy. Domníval jsem se, že nám pomáháš, protože nám věříš. Myslel jsem si, že nám pomáháš proto, že chceš chránit Izrael."

„Dovol, abych dokončil, Ari. Vyslechni mě. Nechci od tebe žádné peníze. Chci jeho. Chci, abys mi věnoval jeho story. Přidělím na to své nejlepší reportéry. Dovol mi otisknout příběh Izraelce, který ve dne restauruje obrazy starých mistrů a v noci zabíjí Palestince."

„Ty ses' určitě zbláznil!"

„Právě naopak, Ari. Mluvím naprosto vážně. Udělám z toho seriál. Filmová práva prodám do Hollywoodu. Dej mi na tuto operaci exkluzivitu. Pohled zevnitř. Vyšlu zprávu svým jednotkám. A rozhlásím, že pořád ještě dokážeme otrást Fleet Street. A co je na tom nejlepší, Ari. Vyšleme srozumitelný signál mým příznivcům, signál, že pořád ještě představuju sílu, s níž je nutno počítat.“

Shamron si s okázalým gestem zapálil další cigaretu a oblakem kouře si prohlížel Stonea. Pak pomalu přikývl, jako by zvažoval jeho návrh. Stone se potápí, a pokud Shamron nepodnikne něco na jeho záchranu, stáhne je oba ke dnu.

Gabriel se pokoušel spát, ale moc se mu to nedařilo. Pokaždé, když zavřel oči, zjevovaly se mu v duchu nejrůznější situace, k nimž mohlo při operaci dojít. Instinktivně je vnímal jako nehybné reprodukce zachycené olejem na plátně. Shamron v Cornwallu, když ho láká zpět do služby, Jacqueline milující se s Jusefem, Lea ve svém skleníkovém vězení v hrabství Surrey, Jusef při setkání se svým kontaktem v Hyde Parku... „*Nedělej si starosti, Jusefe. Tvoje dívka tě neodmítne.*“

Pak pomyslel na scénu, jíž byl právě svědkem na de Guellově letišti. Restaurátorská práce mu poskytla důležité poučení. Občas je to, co se objevuje na povrchu, úplně odlišné od toho, co se odehrává vespod. Pře třemi lety ho požádali, aby zrestauroval van Dyckův obraz, který umělec namaloval pro soukromou kapli v Janově, Nanebevzetí Panny Marie. Když Gabriel prováděl původní analýzu povrchu malby, zdálo se mu, že pod madoninou tváří

něco vidí. Světlé barvy, jež umělec použil k namalování obličeje, vybledly a pod nimi jako by vystával jiný obraz. Gabriel provedl rozsáhlou rentgenovou analýzu, aby zjistil, co se odehrává pod povrchem, a objevil dokončený portrét poněkud tělnaté ženy oblečené v bílých šatech. Černobílé rentgenové snímky jí dodaly neskutečný nádech. Ale přesto Gabriel rozeznal neomylně jiskřivou kvalitu van Dyckových pláten a mistrovskou ruku, jež charakterizovala jeho obrazy, které namaloval při svém pobytu v Itálii. Později

se dozvěděl, že portrét si objednal jistý janovský aristokrat, ale jeho manželce se obraz tak nelíbil, že ho odmítla přijmout. Když mistra požádali, aby namaloval obraz pro kapli, umělec prostě přemaloval starý portrét bílou barvou a plátno znovu použil. Než se o více než tři a půl století později dostalo do Gabrielových rukou, manželka janovského aristokrata se umělci pomstila tím, že její portrét vyplul na povrch obrazu.

Gabriel znovu zavřel oči a tentokrát upadl do neklidného spánku. Poslední obraz, který spatřil, než usnul, patřil Jacqueline a ženě usazené v letištní kavárně, vyvedený jako impresionistická pouliční scéna. V pozadí stála průhledná Táríkova postava, která jako duch kynula vytříbenou mistrovskou van Dyckovou rukou Gabrielovi, aby přistoupil blíže.

36 KAPITOLA

PAŘÍŽ

Júsef odjel taxíkem z letiště do centra města. Po dvě následující hodiny se pak pohyboval po Paříži - metrem, taxíkem i pěšky. Když byl přesvědčen, že ho nikdo nesleduje, vstoupil do nájemného činžáku v šestnáctém okrsku nedaleko Bouloňského lesíka. U vchodu na zdi byl zabudovaný domácí telefon a vedle něho tlačítka zvonků se seznamem nájemníků. Júsef stiskl tlačítko bytu 4 B se jménem Guzman, napsaným vybledlou modrou tužkou. Když zazněl bzučák zámku, prošel halou, vyjel výtahem do čtvrtého patra a tiše zaklepal na dveře. Otevřel mu statný muž s ocelově modrýma očima a slámově světlými vlasy, který ho vtáhl dovnitř a spěšně přibouchl dveře.

Pozdě odpoledne toho dne v Tel Avivu vyšel Mordechaj ze své kanceláře v nejvyšším patře budovy na bulváru Krále Saula a zamířil chodbou do operačního oddělení. Když vstoupil do místnosti, pohrdavě si ho přes obrazovky počítačů přeměřilo několik párů očí Levových podřízených.

„Pořád je vevnitř?“

Jeden z úředníků ukázal k Levově kanceláři okousaným koncem tužky. Mordechaj se otočil a pokračoval chodbou. Cítil se jako cizinec v obležené vesnici. V Levově království nebyli cizinci vítáni; dokonce ani takoví, kteří náhodou byli druhým nejvýše postaveným důstojníkem zpravodajské služby.

Leva našel usazeného v jeho neútné kanceláři skloněného nad psacím stolem. Opíral se o lokty a špičky prstů si přitiskl ke spánkům. Se svou holou hlavou, vyboulenýma očima a prsty jako tykadla

vypadal jako kudlanka nábožná. Mordechaj k němu přistoupil a viděl, že Lev nevěnuje pozornost archivním materiálům nebo

služebnímu hlášení, ale studuje tlustý svazek pojednávající o hmyzu v Amazonské pánvi. Lev neochotně zavřel knihu a odsunul ji stranou.

„Děje se v Kanadě něco, o čem bych měl vědět?“ zeptal se Mordechaj.

„O čem to mluvíš?“

„Kontroloval jsem hlášení o výdajích z ottawské rezidentury a našel jsem drobnou nesrovnalost v platbách pomocnému personálu. Řekl jsem si, že ušetřím pár minut a vyřídím to raději telefonem než faxem. Opravdu jde o pouhou maličkost. Myslel jsem si, že to se Cvim za minutku nebo dvě vyřídíme.“

Lev netrpělivě zabubnoval prsty na desku psacího stolu. „Co to má společného s operačním oddělením?“

„Nemohl jsem Cviho sehnat. Ve skutečnosti jsem nesehnal vůbec nikoho. Zdá se, že je celá naše ottawská rezidentura nezvěstná.“

„Jak to myslíš, nezvěstná?“

„Myslím to tak, že nemohu nikoho najít. Bez vysvětlení všichni zmizeli.“

„S kým jsi mluvil?“

„S dívkou ze šifrovacího.“

„A co ti řekla?“

„Že Cvi a všichni terénní agenti před několika hodinami ve spěchu odjeli.“

„Kde je starý pán?“

„Někde v Evropě.“

„Vždyť se právě z Evropy vrátil. Proč odjel tentokrát?“

Mordechaj se zamračil „Myslíš, že mně starý něco říká? Ten parchant je tak tajnůstkářský, že se v dobré polovině případů domnívám, že ani on sám neví, kam má namířeno.“

„Najdi ho,“ přikázal Lev.

37 KAPITOLA

MONTREAL

Leila si na letišti vypůjčila auto a teď ujížděla velmi rychle po vyvýšené dálnici. Vpravo se vinula zamrzlá řeka, vlevo se nad rozlehlým vlakovým nádražím vznášela mlha jako kouř nad bitevním polem. Před nimi plula světla centra Montrealu, zahalená závěsem nízko letících mraků a padajícího sněhu. Leila řídila, jako kdyby znala cestu.

„Už jste tady někdy předtím byla?“ zeptala se Leila. Bylo to poprvé, kdy na Jacqueline promluvila od setkání v kavárně na letišti v Paříži.

„Ne, nikdy. A vy?“

„Taky ne.“

Jacqueline si přitiskla paže k tělu a otřásla se zimou. Topení běželo naplno, ale v autě bylo přesto velmi chladno.

„Na tohle počasí nemám oblečení,“ poznamenala.

„Lucien vám koupí všechno, co budete potřebovat.“

Tak Lucien se s ní setká někde v Montrealu. Jacqueline si dýchlá do dlaní. „Na nakupování je hrozná zima.“

„Nejlepší butiky v Montrealu se nacházejí v podzemí. Nebudete muset do mrazu vystrčit ani nos.“

„Neříkala jste náhodou, že jste tady nikdy nebyla?“

„Taky že nebyla.“

Jacqueline se opřela hlavou o okno a na chvíli zavřela oči. Při letu cestovaly obchodní třídou; Leila seděla přes uličku o jednu řadu za ní. Hodinu před přistáním odešla černovláska na toaletu, a když se vracela, podala Jacqueline lístek s poznámkou: *Projděte celní a pasovou kontrolou sama. Setkáme se u přepážky autopůjčovny Hertz.*

Leila sjela z dálnice a odbočila na bulvár Reného Lévesquea. Kaňonem mezi výškovými budovami a hotely kvílel vítr. Zasně-

žené chodníky zely prázdnotou. Leila ujela několik bloků a zastavila před velkým hotelem. Vyběhl portýr a otevřel Jacquelininy dveře. „Vítejte v hotelu Queen Elizabeth. Přejete si ubytování?”

„Ano,” odpověděla Leila. „Zavazadla si odneseme samy. Děkuji.”

Vrátný jí dal parkovací lístek a vklouzl za volant. Leila odvedla Jacqueline do velké a hlučné haly plné japonských turistů. Jacqueline uvažovala, co je, proboha, přivedlo do Montrealu uprostřed zimy. Leila si přehodila zavazadlo z pravé ruky do levé a Jacqueline se donutila ohlédnout. Prošla výcvikem v umění neosobní komunikace a poznala ji, když ji viděla. Další jednání zakrátko začne.

Tárik je pozoroval z hotelového baru. Od Lisabonu se jeho vzhled podstatně změnil - uhlově šedé vlněné kalhoty, svetr krémové barvy a italský blejzr. Byl hladce oholen a na očích mu seděly brýle s úzkými zlatými obroučkami a čirými čočkami. Ve vlasech mu přibýlo šedin.

Ženu, která si říkala Dominika Bonardová, již viděl na fotografii, ale přesto ho její krása omráčila. Přemýšlel, jak mohou Shamron a Gabriel Allon ospravedlnit skutečnost, že tak nádhernou ženu zavedli do tak nebezpečné situace.

Rozhlédl se po hale. Věděl, že tam někde jsou, ukrytí mezi turisty a obchodníky a zaměstnanci hotelu: Shamronovi sledovači. Tárik tím, že tu ženu donutil cestovat z Londýna do Paříže a pak do Montrealu, vystavil její ochránce náročné zkoušky, ale věděl, že se jim jistě podařilo přeskupit síly a nasadit své agenty na místo. Věděl také, že v okamžiku, kdy se k té ženě přiblíží, bude nucen se odhalit svým nepřátelům - poprvé v životě.

S podivem si uvědomil, že už se na to těší. Konečně se po dlouhých letech strávených v hlubokém stínu chystal vkročit na světlo. Nejraději by zakřičel: *Tady jsem, podívejte se, jsem člověk jako vy. Z masa a kostí. Žádné monstrum.* Za své celoživotní dílo se nestyděl, právě naopak. Byl na ně pyšný. Uvažoval, zdali by Allon dokázal o sobě říci totéž.

Tárik si uvědomoval, že má nad Allonem jednu velkou výhodu. Věděl, že zakrátko zemře. Jeho život šel ke konci. Přežil na ostří nože nejrůznější úklady a nebezpečí, aby jej nakonec nezradili nepřátelé, ale vlastní tělo. Vědomí blížící se smrti využije jako zbraň. Nejmocnější, jakou kdy měl k dispozici.

Tárik vstal, uhladil si blejzr a zamířil halou.

Vyjeli výtahem do čtrnáctého patra, prošli ztichlou chodbou a zastavili se před pokojem číslo 1417. Otevřel dveře elektronickou kartou a schoval ji do kapsy. Když dovnitř vešla Jacqueline, okamžitě se podřídila nacvičenému drilu a Shamronovým lekcím: malé apartmá, oddělená ložnice a obývací pokoj. Na kávovém stolku tác od pokojové služby s talířem zpola snědeného salátu. Na podlaze stála kabelka na šaty, otevřená, ale nevybalená. Podal jí ruku. „Lucien Daveau,” představil se.

„Dominika Bonardová.”

Usmál se - vřele, důvěrně. „Mí společníci mě informovali, že jste velmi krásná žena, ale obávám se, že jejich popis na vyjádření skutečnosti zdaleka nestačí.”

Jeho chování i tón řeči byly velmi pařížské, a kdyby Jacqueline nevěděla, že před ní stojí Palestinec, mohla ho klidně považovat za dobře situovaného Pařížana.

„Nejste takový, jakého jsem si vás představovala,” řekla upřímně.

„Opravdu? A co jste očekávala?” Vycítila, že ji již v tom okamžiku zkouší.

„Júsef mi o vás řekl, že jste intelektuál. Očekávala jsem někoho s dlouhými vlasy, v džínsech a děravém svetru.”

„Někoho jako středoškolský profesor?”

„Ano, přesně tak.” Podařilo se jí usmát. „Jenže vy jako profesor moc nevypadáte.”

„To proto, že žádný profesor nejsem.”

„Zeptala bych se vás, kdo a čím jste, ale Júsef mě varoval, abych vám nekladla příliš mnoho otázek. Takže předpokládám, že se budeme muset uchýlit ke společenské konverzaci.“

„Už je to hodně dávno, co jsem si naposledy příjemně společensky popovídal s krásnou ženou. Myslím, že příštích několik dní se mi bude nesmírně zamlouvat.“

„Jste v Montrealu dlouho?“

„Právě jste mi položila otázku, Dominiko.“

„Promiňte. Já jenom...“

„Neomlouvejte se, žertoval jsem. Přijel jsem dnes ráno. Jak vidíte, ještě jsem si nestihl ani vybalit.“

Prošla obývacím pokojem do ložnice.

„Nedělejte si starosti,“ zavolal za ní. „Vyspím se tady na pohovce.“

„Domnívala jsem si, že si máme hrát na milence.“

„To je pravda.“

„Co když si pokojská všimne, že jste spal na gauči?“

„Může si myslet, že jsme se pohádali nebo že jsem pracoval dlouho do noci a nechtěl vás rušit, takže jsem si ustlal tady.“

„To je možné.“

„Júsef mi o vás řekl, že jste inteligentní, ale zapomněl mě informovat, že vlastníte konspirační mozek.“

Zatím se situace vyvíjela docela uspokojivě a Jacqueline byla pyšná na skutečnost, že je to ona, kdo určuje směr rozhovoru, ne Tárik. Dodávalo jí to pocit, že má alespoň *něco* pod kontrolou.

„Nevadilo by vám, kdybych si zapálila?“

„Vůbec ne.“

Vložila si cigaretu mezi rty a škrtila zapalovačem, který dostala od Shamrona. Téměř si dokázala představit, jak z něj vyzařují rádiové vlny a hledají přijímač.

„Na tohle počasí jsem si nevezla žádné oblečení. Leila mi řekla, že mi koupíte něco teplejšího.“

„S radostí. Omlouvám se vám za to, že jsme vás museli tak dlouho držet v nejistotě ohledně cíle cesty. Ujišťuju vás však, že to bylo nezbytné.“

„Chápu.“ Krátce se odmlčela. „Alespoň myslím.“

„Odpovězte mi na jednu otázku, Dominiko. Proč jste souhlasila, že se této akce se mnou zúčastníte? Věříte v to, co děláte? Nebo to děláte prostě z lásky?"

Načasování otázky bylo tak nápadné, že o něm ani neuvažovala. Klidně schovala zapalovač do kabelky a řekla: „Dělám to proto, že věřím v lásku. A co vy? Taky věříte v lásku?"

„Já věřím v právo mého lidu na vlast, kterou si zvolí. Luxus lásky jsem si nikdy nemohl dovolit."

„To je mi líto..." Už už by ho byla oslovila *Luciene*, ale z nějakého důvodu se zarazila.

„Nechcete vyslovit mé jméno, Dominiko? Proč mi neříkáte *Luciene*?"

„Protože vím, že to není vaše skutečné jméno."

„Jak to víte?"

„Řekl mi to Jůsef."

„A znáte mé skutečné jméno?"

„Ne. To mi nesdělil."

„Jůsef je dobrý člověk."

„Jsem do něj velmi zamilovaná."

„A co vy? Je Dominika vaše skutečné jméno?"

Nachytal ji nepřipravenou. „O čem to mluvíte?"

„Vždyť je to zcela jednoduchá otázka. Chci vědět, jestli se opravdu jmenujete Dominika."

„Viděl jste můj cestovní pas."

„Doklady se dají snadno padělat."

„To možná dělají lidé jako vy!" odsekla. „Poslyšte, *Luciene*, nebo jak se k čertu vlastně jmenujete. Vaše otázka se mi nelíbí. Nemám z ní dobrý pocit a znervózňuje mě."

Posadil se a promnul si spánky. „Promiňte, máte pravdu. Přijměte, prosím, mou omluvu. Politická situace na Středním východě udělá z každého po jisté době paranoika. Doufám, že mi odpustíte."

„Potřebuju si zkontrolovat svůj záznamník v Londýně."

„Samozřejmě." Natáhl se a stiskl tlačítko hlasitého hovoru na telefonním přístroji. „Řekněte mi číslo a já ho vytočím."

Odrecitovala číslo a jeho prsty se rozehrály po klávesnici. O několik vteřin později slyšela, jak telefon na druhém konci linky

zvoní, a v zápětí se ozval její vlastní hlas ze záznamníku. Představovala si technika usazeného za počítačem v podzemní kanceláři v Tel Avivu, jak čte na obrazovce *Hotel Queen Elizabeth, Montreal, pokoj 1417*. Natáhla se pro sluchátko, ale Palestinec je zakryl rukou a vzhlédl k ní. „Jestli vám to nevádí, rád bych poslouchal. Znovu se mě zmocnila paranoia.“

Měla tři vzkazy. První od ženy, která se představila jako Dominičina matka. Druhý od Juliana Isherwooda - někam založil jakousi složku a ptal se, jestli by mu mohla zavolat a pomoci mu ji najít. Třetí vzkaz byl od muže, který se nepředstavil, ale okamžitě poznala Gabrielův hlas: „*Chtěl jsem ti jenom říct, že na tebe myslím.*

Kdybys něco potřebovala, klidně se na mě obral. Doufám, že se brzy uvidíme. Ahoj.“

„Už můžete zavěsit.“

Stiskl tlačítko hlasitého hovoru a přerušil spojení. „To nevypadalo jako Jůsef.“

„Taky to Jůsef nebyl. Byl to muž, kterého jsem znala ještě před Jůsefem.“

„Zdá se mi, podle jeho tónu, že mu na vás pořád ještě záleží.“

„Ne, tomu na mně nikdy nezáleželo.“

„Ale připadá mi očividné, že vám záleželo na něm. A možná pořád záleží.“

„Já miluju Jůsefa.“

„Ach ano, zapomněl jsem.“ Náhle vstal. „Pojďme nakupovat.“

38 KAPITOLA

MONTREAL

Cvi Jadin vyzvedl Gabriela a Shamrona na letišti a odvezl je do Montrealu. Měl husté kudrnaté vlasy, rozčuchaný plnovous a postavu ragbisty. Protože byl tak mohutný, lidé měli tendenci ho podceňovat a považovat ho za hlupáka, v čemž se ovšem velmi mýlili. Gabriel s ním strávil jistý čas v Akademii. Navzdory rozdílným tělesným proporcím utvořili při nácviku boje beze zbraně dvojici. V poslední den soustředění mu zlomil Jadin dvě žebra. Gabriel odpověděl úderem loktem do brady a vykloubil mu čelist. Když později leželi oba zasádrovaní v nemocnici, Jadin přiznal, že ho k tomu donutil Shamron, který si chtěl otestovat Gabrielovu schopnost snášet bolest. Allon litoval, že nemohl zlomit čelist Shamronovi.

„V rádiu hlásili, že dnes večer bude třicet pod nulou," informoval je Jadin, zatímco ujížděl po dálnici k centru města. „Přinesl jsem vám bundy a rukavice. A tohle je pro tebe, Gabrieli." Podal mu schránku z nerezavějící oceli, v níž ležela terčová pistole značky Beretta ráže dvaadvacet. Gabriel pohladil hlaveň a pažbu z ořechového dřeva. Zbraň byla na omak studená. Zavřel víko a zastrčil schránku pod sedadlo.

„Díky za předpověď počasí, Cvi," ušklíbl se. „Ale kde je k čertu Jacqueline?"

Jadin je stručně informoval o nejnovějším vývoji situace. Letadlo z Paříže přistálo s dvacetiminutovým zpožděním. Jadinův tým se na obě ženy nalezl, jakmile prošly celní a pasovou kontrolou. Černovláška si pronajala auto od společnosti Hertz a odjela do centra k hotelu Queen Elizabeth. Tam předala Jacqueline neznámému muži - čtyřicátník, dobře oblečený, slušně vypadající. Odešli spolu nahoru do pokoje. Jadin měl mezi hotelovými zaměstnanci svého

sajana - vedoucího směny v recepci. Od něj se dozvěděl, že muž, který odešel s Jacqueline, se v hotelu přihlásil dopoledne pod jménem Lucien Daveau a bydlí v pokoji 1417.

„Obrázky?“ zeptal se Shamron s nadějí v hlase.

„Kdepak, šéfe, za daných okolností to nebylo možné.“

„Byl to Tárik?“

„Těžko říct. Mohl to být on.“

„Co se stalo s tou holkou?“

„Po předávce odešla z hotelu. Venku na bulváru Reného Lévesquea nasedla do auta. Ani jsem se ji nepokusil sledovat, protože jsem nechtěl třístit síly.“

„Kolik máš lidí?“

„Tři zkušené muže a tu novou holku, kterou jsi mi poslal z Akademie.“

„Jak jsou rozmístěni?“

„Dva členové týmu předstírají v hotelové hale, že nakupují. Ostatní dva sedí venku v autě.“

„Mohl by nás tvůj přítel z recepcie nějak dostat do toho pokoje?“ zeptal se Gabriel.

„Jasně.“

„Chci mu do telefonu nasadit štěnici.“

„Žádný problém, přivezl jsem si z Ottawy soupravu. Můžeme si v hotelu zamluvit jiný pokoj a zřídit si tam pozorovatelnu. Ale vázalo by to jednoho člena týmu.“

„Odposlouchávání jeho telefonu jistě stojí za to, abychom na to nasadili jednoho člověka.“

„Dobře. Pošlu tam tu novou holku.“

„Ne, možná ji budu potřebovat pro práci v terénu.“

Jadin mrkl na Shamrona. „A teď k problémům, šéfe.“

„K jakým problémům?“

„Lev.“

„A co je s ním?“

„Zatímco jsem čekal na váš přílet, zavolał jsem na stanici.“

„No a?“

„Volal Mordechaj. Kvůli rutinní záležitosti, hned po našem odjezdu. Zdá se, že informoval Leva, že je celá rezidentura ne-

zvěstná, protože Lev asi o půl hodiny později poslal z operačního centra dotaz a ptal se, co se sakra děje."

„A co se dozvěděl?" zeptal se Shamron unaveně.

„Poučil jsem sekretářku, co má v podobném případě říkat. Oznámila Levovi, že jsme dostali tip od přítele v kanadské zpravodajské službě, podle kterého se možná v Quebecu zdržuje příslušník Islámského džihádu, a že jsme zajeli do města si ho obhlédnout. Lev odpálil další raketu: *Na cí příkaz? Prosím, uveďte jméno aktivisty Islámského džihádu.* A tak dále a tak podobně. Jistě si to dokážete sám představit, šéfe."

Shamron tiše zaklel. „Až se vrátíš domů, pošli mu zprávu a sděl mu, že šlo o falešný poplach."

„Poslouchejte, šéfe, známe se už hodně dlouho. Jenže vy brzy odejdete do důchodu a celý cirkus možná povede Lev. Mohl by mi pěkně ztrpčit život. Je to zatracený parchant a v podobných věcech se přímo vyžívá."

„Starost o Leva nechej na mně. Ty prostě budeš dělat to, co ti řeknu."

„Budu jenom poslouchat rozkazy, nemám pravdu, šéfe?"

Zazvonil Jadinův mobilní telefon. Cvi odklopil mikrofon a přitiskl si přístroj k uchu. „Ano?"

Pauza.

„Kdy?"

Další pauza.

„Kde?"

Další pauza, tentokrát o něco delší.

„Držte se u něho, ale uvědomte si, s kým máte co do činění, a udržujte bezpečnou vzdálenost."

Prerušil spojení a odložil telefon na palubní desku.

„Co se děje?" zeptal se Shamron

„Opustil doupě."

„A co Jacqueline?"

„Jsou spolu."

„Kde?"

„Vypadá to, že odešli nakupovat."

„Sežeň mi obrázek, Cvi. Musím se ujistit, že je to opravdu on."

Existují dva Montrealy. Jeden se nachází na povrchu a v zimě se z něj stává ledová tundra, kde se mezi mrakodrapy prohání arktický vítr a vymetá uličky Starého města u řeky. A pak existuje

podzemní Montreal - labyrint zářivých obchodů, kaváren, barů a butiků, který se vine pod centrem města a umožní vám procházet pod domovními bloky, aniž byste museli vystrčit nos.

Vhodné místo, kde může akce skončit, pomyslela si Jacqueline - dva světy, dvě vrstvy, dvě skutečnosti. *Jsem Jacqueline Delacroixová, modelka. Jsem Dominika Bonardová, sekretárka, zaměstnaná v Isherwoodově galerii v Londýně. Jsem Sára Haléviová, židovská dívka z Marseille, agentka Mossadu.* Měla více vrstev než Montreal.

Kráčela po jeho boku. Palestinec jí zlehka položil ruku na rameno a tak ji naváděl v zástupu večerních nakupujících. Jacqueline studovala kaleidoskop tváří, které kolem nich plynuly - pohlední Francouzi s ještě pohlednějšími dívkami, Arabové, Afričané, Židé, etnická směsice tak typická pro Montreal. Mohla by dokonce zapomenout, že opustila Paříž - až na to, že francouzština místních obyvatel postrádala pařížský přízvuk.

Viděla, že její společník kontroluje, zda nejsou sledováni - zastavoval se před výkladními skříněmi, náhle měnil směr a vymýšlel si výmluvy, proč se o několik desítek kroků vrátit. Jacqueline doufala, že Shamronův tým je dobrý. Pokud nebude, Tárik je odhalí.

Procházeli exkluzivními obchody pod rue Sainte Catherine. V jednom z nich si Jacqueline koupila dlouhý kabát, v jiném kožešinovou čepici, ve třetím dvoje džínsy a teplé spodní prádlo. Nakonec si v obchodě specializovaném na turistické oblečení vybrala vysoké kožené boty s teplou vložkou. Celou tu dobu se Tárik držel vedle ní. Když vstoupila do kabinky, aby si vyzkoušela džínsy, čekal hned za dveřmi a příjemně se usmíval na prodavačky. Za všechno platil platební kartou na jméno Lucien Daveau.

Když skončili, vraceli se k hotelu a Jacqueline si pomyslela: *Na co čekáte? Udělejte to hned teď. Zlikvidujte ho.* Ale uvědomovala si,

že tady agenti k akci přistoupit nemohou - ne v podzemním Montrealu. Celá rozsáhlá síť nákupních středisek mohla být v několika minutách neprodyšně uzavřená a Gabriel se zbytkem týmu by uvízli v pasti. Potom by je zatkli a vyslýchali a policie by jistě přišla na jejich spojení s Ústavem. Celá akce by Shamronovi vybuchla v rukou.

Před večerí ji pozval na kávu, a tak se zastavili v espressu neda-leko hotelu. Jacqueline bez zájmu listovala turistickým průvodcem

a Palestinec zatím usrkával nápoj. V jednom okamžiku vytáhl z kapsy lahvičku s léky a polkl dvě tablety. O pět minut později -znala přesný čas, protože se řídila podle Shamronových lekcí - se k vedlejšímu stolku posadil muž v šedém obleku a položil na zem kufřík z jemné černé kůže se zlatými kombinačními zámky. Několik minut se zdržel, pak vstal, odešel a kufřík nechal stát. Když Tárik dopil kávu, nonšalantně zvedl kufřík spolu s balíčky s Jacquelininými nákupy.

Dva Montrealy, dvě skutečnosti, pomyslela si, když se pěšky vraceli do hotelu. V jedné realitě si prostě odešli nakoupit, v té druhé strávil Tárik čas kontrolou, zdali ho někdo nesleduje, a také získal zbraň.

Gabriel přistoupil k pultu a požádal recepčního, aby mu vysvětlil, kde najde nějakou slušnou restauraci. Muž se jmenoval Jean. Byl to nevysoký pohledný chlapík s tenkým knírkem a tváří vytesanou do trvalého úsměvu schopného zaměstnance hotelu. Gabriel mluvil rychlou francouzštinou a mladík mu odpovídal ve stejném jazyku. Vysvětlil Gabrielovi, jak se dostane do vynikajícího bistra v pařížském stylu, které se jmenuje U Alexandra. Pak mu podal složenou turistickou mapu a udal adresu. Gabriel si plánek zastrčil do vnitřní kapsy saka, poděkoval a odešel. Ale místo aby zamířil k východu na ulici, vydal se přes halu, nastoupil do výtahu a vyjel do čtrnáctého patra.

Rychle prošel chodbou. V pravé ruce držel igelitovou nákupní tašku s emblémem jednoho z butiků v hale. V tašce ležel hotelový

telefon zabalený do hedvábného papíru. Když se přiblížil ke dveřím, vytáhl z tašky mapu a rozložil ji. Uvnitř našel magnetický klíč od Táríkova pokoje. Na klice visela cedule NERUŠIT. Gabriel vsunul kartu klíče do štěrbin. Vzápětí ji vytáhl, vešel do pokoje a tiše za sebou zavřel dveře.

Jako velitelské stanoviště si Jadin zvolil apartmá v hotelu Sheraton, který se nachází jen několik bloků od Queen Elizabeth na bulváru Reného Lévesquea. Když přišel Gabriel, Shamron už na něj čekal spolu s Jadinem a červovlasou dívkou, kterou Jadin představil jako Deboru. Gabrielovi hodně připomínala Leu; víc, než by si v daném okamžiku přál. Na posteli ležel rozložený plán Mont-

realu. Shamron si posunul brýle na čelo a mnul si kořen nosu, zatímco přecházel po pokoji. Gabriel si nalil šálek kávy a pevně ho sevřel v dlaních, aby si zahřál ruce.

„Vrátili se do pokoje," informoval ho Jadin. „Štěnice dokonale zachycuje jejich rozhovor. Vynikající práce, Gabrieli."

„Co říkají?"

„Většinou společenská konverzace. Potom pošlu své lidi pro pásky. Kdyby bylo něco naléhavého, chlapec v pokoji nám zavolá."

„Kde všude byli, zatímco se procházeli venku?"

„Hlavně nakupovali. Ale domníváme se, že Tárík má možná zbraň."

Gabriel odložil šálek kávy a ostře vzhlédl.

„Debora je celou dobu sledovala," vysvětlil Jadin. „Viděla, jak se to stalo."

Dívka rychle popsala scénu v kavárně. Mluvila anglicky s americkým přízvukem.

„Jak se drží Jacqueline?"

„Vypadala dobře. Trochu unavená, ale v pořádku."

Zazvonil telefon a Jadin ihned zvedl sluchátko. Chvilí beze slova poslouchal, pak zavěsil a zadíval se na Shamrona. „Právě si objednali stůl v restauraci na rue Saint Denis."

„Jak vypadá oblast?"

„Kavárny, obchody, bary, diskotéky a podobně," řekl Jadin. „Velmi rušná bohémská čtvrť."

„Můžeme tam zajistit sledování?"

„Rozhodně ano."

„Je to místo, kde by se mohl *kidon* přiblížit k cíli?"

„Bez problémů."

„A co únikové trasy?" zajímal se Gabriel

„Máme jich několik," vysvětloval Jadin. „Mohl bys zamířit na sever do Outremontu, nebo na Mont Royal, anebo se dát na jih přímo k dálnici. Zbytek týmu by se mohl ztratit ve Starém městě."

Zvenčí někdo tiše zaklepal. Jadin zamumlal několik slov přes zavřené dveře a pak je otevřel. Do místností vstoupil světlovlasý modrooký mladík.

„Mám je na video."

„Tak se na ně podíváme!" vyskočil Shamron.

Mladý muž připojil přenosný přehrávač k televizoru a pustil pásku: Jacqueline a muž, který si říkal Lucien Daveau, procházeli podzemním nákupním střediskem. Scéna byla zabírána z balkonu ve vyšším patře.

Shamron se usmál. „Je to on. Bezpochyby je to on."

„Jak to můžeš z takového úhlu poznat?" zeptal se Gabriel.

„Podívej se na něho a porovnej to s fotografiemi. Je to tentýž člověk."

„Jsi si jistý?"

„Ano, jsem si jistý!" Shamron vypnul televizor. „Co je to s tebou, Gabrieli?"

„Já bych jenom nerad zabil nepravého muže."

„Je to Tárik, věř mi." Shamron se zadíval na plán Montrealu. „Cvi, ukaž mi, kde je rue Saint Denis. Chci to dnes večer skončit a vrátit se domů."

39 KAPITOLA

MONTREAL

V osm hodin večer opustili hotelový pokoj a sjeli výtahem do haly. Večerní přival nových hostů již skončil. Japonský manželský pár se nechával fotografovat od neznámého člověka. Tárik se zastavil, odvrátil se a teatrálně si prohledával kapsy, jako kdyby zapomněl něco důležitého. Když fotografování skončilo, znovu vykročil. Z hotelového baru se ozvalo zaburácení a potlesk: Američané sledovali v televizi přímý přenos fotbalového střetnutí. Sjeli eskalátorem do podzemního Montrealu a ušli pěšky několik desítek metrů ke stanici metra. Tárik se celou dobu snažil, aby šla po jeho pravici. Jacqueline si uvědomila, že je levák - zjevně nechtěl, aby se dostala do pozice, v níž by ho mohla chytit za ruku v okamžiku, kdy by musel použít zbraň. Snažila se vzpomenout si, jakému typu pistole dává přednost. Makarov, ano, to je ono. Tárik si oblíbil pistoli značky Makarov.

Prošel stanicí metra, jako kdyby znal cestu. Nasedli do vlaku a odjeli na jih k rue Saint Denis. Když stanuli venku na přeplněném bulváru, ledový vítr je málem připravil o dech.

Může se to stát na nějakém tichém, úplně odlehlém místě, ale také uprostřed rušné ulice...

Sklopila oči a potlačila nutkání rozhlédnout se po Gabrielovi.

Možná mě uvidíš přicházet, možná ne. Ale když mě uvidíš, nesmíš se na mě podívat. Nesmíš sebou škubnout, natož na mě zavolat jménem. Musíš zůstat úplně tiše...

„Děje se něco?“ zeptal se Tárik, aniž se na ni podíval.

„Jsem zmrzlá na kost,“ zadrkotala Jacqueline.

„Restaurace není daleko.“

Prošli kolem řady barů. V suterénní hospůdce vyhrávala bluesová kapela. Obchod s použitými gramofonovými deskami, vege-

tariánská restaurace, tetovací salon. Pak měli skupinku chlapců s vyholenými lebkami a jeden z nich se na Jacqueline obrátil s vulgární poznámkou. Tárik ho sjel ledovým pohledem. Holohlavec sklapl a odkráčel.

Došli do restaurace. Nacházela se ve starém viktoriánském domě, poněkud zastrčeném z ulice. Odvedl ji schodištěm do patra. Vrchní jim pomohl z kabátů a usadil je ke stolku u okna. Tárik si sedl tak, aby viděl na ulici. Jacqueline si všimla, že jeho oči neustále sledují, co se děje venku. Když se objevil číšník, Jacqueline si objednala sklenku bordeauxského vína.

„Monsieur Daveau?”

„Doneste mi, prosím minerálku,” řekl. „Dnes mě bohužel trochu bolí hlava.”

Italská restaurace se nacházela o půl domovního bloku dál na sever na protější straně rue Saint Denis. Před vstupem museli Gabriel s Deborahou sestoupit po několika schodech pokrytých ledem. Stoly u okna byly obsazené, ale vrchní je posadil dost blízko, aby Gabriel mohl vidět Jacquelininy dlouhé černé vlasy v okně přes ulici. Shamron a Cvi Jadin čekali venku v pronajaté dodávce. Na jižním konci bloku na hranici Starého města seděl za volantem únikového vozu jeden z Jadinových mužů. Další agent čekal v autě o jeden domovní blok na západ na rue Sanguinet. Tárik byl v pasti. Gabriel si objednal víno, ale nenapil se. K jídlu si poručil salát s těstovinami, ale z jeho pachu se mu zvedal žaludek. Dívka prodělala v Ústavu kvalitní výcvik. Podporovala ho. Flirtovala s číšníkem. Promluvila si s manželskou dvojicí u vedlejšího stolku. S chutí snědla svou porci i část Gabrielovy. Když ho vzala za ruku, znovu si znepokojeně všiml její podobnosti s Leou. Její vůně, zlaté skvrnky v téměř černých očích, elegantní gesta, jimiž doprovázela svou řeč. Vyhlédl z okna na chodník lemující rue Saint Denis, ale v duchu se ocitl zpátky v restauraci ve vídeňské Židovské čtvrti a seděl s Leou a Danim. Potil se. Cítil, jak mu po zádech stéká ledový potůček a pot mu smáčí košili. Berettu uložil do přední kapsy bundy, kterou přehodil přes

opěradlo židle, takže na stehně cítil uklidňující tíhu zbraně. Dívka se snažila. „Možná bychom si měli někam zajet," štěbetala. „Do Karibiku. Někam, kde je teplo a kde mají dobré jídlo a víno." Gabriel ji vnímal jen okrajově - ve správný

okamžik přikyvoval, a dokonce se mu občas podařilo utrousit slůvko či dvě -, ale po většinu času si v duchu představoval, jak zabije Táríka. Tyto myšlenky v něm nevyvolávaly žádné uspokojení. Nemyslel na smrt nepřitele ve vzteku, nehnala ho touha po pomstě a spravedlivém trestu. Uvažoval se stejnou nezáúčastností, jako kdyby promýšlel, jakým způsobem bude s plachetnicí křižovat proti silnému větru na rozbouřeném moři, nebo jako kdyby hledal kaz na pět set let starém plátnu.

Představoval si, co se stane, až zlikviduje Táríka. Debora se o sebe jistě postará sama. Gabriel byl zodpovědný za Jacqueline. Popadne ji za ruku a co nejrychleji se vzdálí od mrtvoly. Na konci ulice je vyzvedne jeden z Jadinových mužů v pronajatém automobilu - zeleném fordu - a odveze je k letišti. Cestou přesednou do jiného vozu. Na letišti půjdou přímo k terminálu určenému pro soukromá letadla a nasednou do tryskáče Benjamin Stonea. Jestli půjde všechno podle plánu, druhý den odpoledne budu v Izraeli.

A jestli nepůjde...

Gabriel si to nehodlal vůbec připustit.

V tom okamžiku mu tiše zazvonil mobilní telefon. Přiložil ho k uchu a beze slova poslouchal. Pak přerušil spojení, podal přístroj dívce, vstal a oblékl si bundu. Beretta ho uhodila do boku. Sáhl do kapsy a sevřel pistoli v dlani.

Účet zaplatil dopředu, aby se při odchodu nemusel zdržovat. Dívka vyšla z restaurace jako první. Gabriel celý hořel. Venku na schodech uklouzl a málem spadl. Debora ho chytila za loket a pomohla mu udržet rovnováhu. Když vyšli na chodník, po Táríkovi a Jacqueline ani památky. Gabriel se otočil k dívce, políbil ji na tvář a zašeptal jí do ucha: „Řekni mi, až je uvidíš."

Zabořil jí obličej do krku a její vlasy mu zakryly oči. Voněly stejně jako Leiny a Gabrielem projel záchrvěv šoku. Objal Deboru levou ruku, pravá stále spočívala v kapse bundy sevřená kolem pažby pistole.

Naposledy si v duchu přehrál následující vteřiny, jak ho to naučili v Akademii. Otočí se a zamíří přímo k cíli. Nesmí váhat ani otálet, jen klidně kráčet. Přiblíží se, vytasí pravou rukou pistoli a začne střílet. Nesmí myslet na chodce, pouze na cíl. Musí se stát teroristou a přestane jím být, teprve až nepřítel zemře. V levé kapse má náhradní zásobník, kdyby ho potřeboval. Nesmíš se nechat

chytit, jsi princ, jsi cennější než všichni ostatní. Udělej všechno, aby ses nenechal chytit. Kdyby tě zastavil policista, zabij ho. Za žádných okolností nesmíš dopustit, aby tě zatkli.

„Už jdou.“

Debra ho lehce odstrčila. Gabriel se otočil, zamířil přes ulici a odvrátil pohled od Táríka jen na okamžik, aby se podíval, jestli po ulici nejede auto, které by ho mohlo srazit. Pažba pistole mu klouzala ve zpoceně dlani. Neslyšel nic než vlastní dech a šumění krve v uších. Jacqueline pozvedla zrak; jejich pohledy se na zlomek vteřiny setkaly a pak se spěšně odvrátila. Tárík ji uchopil za loket.

Když Gabriel vytasil z kapsy pistoli, vynořil se za rohem automobil a na plný plyn se přibližoval. Neměl na vybranou a musel spěšně uskočit. Auto se smykem zastavilo a Gabriel se ocitl na druhé straně než Tárík a Jacqueline.

Zadní dveře na Táríkově straně se prudce otevřely. Terorista násilím strčil Jacqueline dovnitř, až jí z ruky vypadla kabelka a klouzala po vozovce. Pak se Tárík na Gabriela usmál jako vlk a skočil do auta vedle Jacqueline.

Řidič okamžitě dupl na plyn a automobil se vzdaloval. Gabriel přešel ulici a zvedl kabelku. Vrátil se k restauraci k Deboře a společně odcházeli po rue Saint Denis. Gabriel otevřel kabelku a prohrábl její obsah. Uvnitř našel peněženku, cestovní pas, nějakou kosmetiku a zlatý zapalovač, který jí v Isherwoodově galerii dal Shamron.

„Měl jsi střílet, Gabrieli!“

„Neměl jsem šanci!“

„Mohl jsi střílet přes střechu auta!“

„Kecy!"

„Mohl jsi střílet, jenže ty jsi zaváhal!"

„*Zaváhal jsem, protože kdybych při střelbě přes střechnu minul, kulka mohla skončit v restauraci přes ulici a ty bys měl na krku nevinnou oběť.*"

„V minulosti jsi nikdy neuvažoval nad tím, co se stane, když netrefíš cíl."

Dodávka vyrazila od chodníku. Gabriel seděl na podlaze ložné plochy vzadu, Debora naproti němu s koleny skrčenými pod bradou a napjatě ho pozorovala. Zavřel oči a pokusil se klidně

uvažovat. Akce skončila naprostým nezdarem. Jacqueline zmizela. Nemá pas ani jiné dokumenty. A co je ještě důležitější, přišla o naváděcí maják. Měli nad Tárikem jedinou podstatnou výhodu -v každém okamžiku věděli, kde se Jacqueline nachází - a teď o ni přišli.

V duchu si přehrál sekvenci událostí. Tárik a Jacqueline vycházejí z restaurace. Náhle se objevuje automobil. Tárik strká Jacqueline na zadní sedadlo. Tárikův vlčí úsměv.

Gabriel pevně sevřel víčka a v duchu viděl Tárikovu postavu kynoucí mu van Dyckovou mistrovskou rukou. *Celou dobu to věděl, pomyslel si Gabriel. Věděl, že jsem to já, kdo ho chce na rue Saint Denis zabít. Sám mě tam dovedl.*

„Tvým prvořadým úkolem bylo postarat se o Jacqueline," promluvil znovu Shamron. „Měl ses starat o její bezpečnost, a ne o nějaké hosty v restauraci. Měl jsi vystřelit. Měl jsi střílet bez ohledu na následky!"

„I kdyby se mi podařilo ho zasáhnout, Jacqueline by to moc nepomohlo. Seděla v autě s běžícím motorem. Každopádně by ji odvezli a já jsem jim v tom nemohl nijak zabránit."

„Měl jsi střílet na auto. Třeba by se nám podařilo je na ulici zastavit."

„A o tohle ti šlo? O střelecký souboj uprostřed Montrealu? O přestřelku jako na Divokém západě? Dopadlo by to stejně jako v Lillehammeru nebo v Ammánu. Další katastrofa pro Ústav."

Shamron se na předním sedadle otočil, sežehl Gabriela plameným pohledem a znovu se obrátil.

„A co teď, Ari?“ zeptal se Gabriel.

„Najdeme je.“

„Jak?“

„Máme velmi dobrou představu o tom, kam míří.“

„Sami Tárika ve Státech nenajdeme.“

„Co navrhuješ, Gabrieli?“

„Musíme upozornit na jeho příchod Američany a měli bychom informovat i Kanadány. Třeba by se jim podařilo zabránit mu, aby ji odvezl přes hranici. Při troše štěstí by je mohli zastavit ještě před přechodem.“

„Informovat Američany a Kanadány? A co přesně bychom jim měli říct? Že jsme měli v úmyslu zabít Palestince na kanadském území? Říct jim, že jsme tu akci zpackali a teď je potřebujeme, aby nám to pomohli napravit? Nemyslím, že by to v Ottawě nebo ve Washingtonu přijali s velkou radostí.“

„Tak co budeme dělat? Sedět na zadku se založenýma rukama a čekat?“

„Ne. Přesuneme se do Států a znásobíme ochranu ministerského předsedy. Tárik nevážil tak dlouhou cestu zbytečně. Nakonec se objeví.“

„A co když jeho cílem není ministerský předseda?“

„V daném okamžiku je premiérova osobní bezpečnost mou jedinou starostí.“

„Jsem si jistý, že by to Jacqueline ráda slyšela.“

„Ty víš, jak to myslím, Gabrieli. Přestaň si hrát se slovíčky.“

„Zapomínáš na jednu věc, Ari. Už nemá cestovní pas.“ Gabriel zamával Jacquelininou kabelkou. „Leží tady. Jak se bez něj dostanou přes hranice?“

„Tárik to určitě dokáže nějak zařídit.“

„Anebo vůbec nemá v úmyslu s ní hranice překročit. Možná ji nejdříve zabije a teprve potom odjede z Kanady.“

„Právě proto jsi měl střílet, Gabrieli.“

40 KAPITOLA

SABREVOIS, QUEBEC

Jacqueline se snažila sledovat silniční ukazatele. Po dálnici číslo čtyřicet napříč Montrealem. Po desítce přes řeku. Silnice číslo třicet pět je vyvedla na venkov a teď ujížděli po stotřiatřicítce, dvouproudové okresce, která se táhla jako přímka přes náhorní plošinu jižního Quebecu. Divné, jak rychle kosmopolitní Montreal uvolnil prostor prázdné pustiny. Nad horizontem plul srpek měsíce obklopený ledovou svatozáří. Větrem zviřený sníh se vznášel nad asfaltem jako písečná bouře. Čas od času se z šera vynořil nějaký objekt. Ze zasněžené planiny vyrůstalo obilné silo. Matně osvětlený statek, zavřený obchod se zemědělskými potřebami. V dálce před sebou spatřila neonová světla. Když přijeli blíže, viděla, že halogenový obrys tvoří tělo ženské postavy s ohromnými nadry - strip-týzový bar uprostřed nicoty. Nechápala, kde shánějí dívky. Třeba se zdejší muži rádi dívají na své sestry a přítelkyně, jak tancují nahoře bez. *Prázdnota*, pomyslela si. *Ten termín dokonale sedí.*

Po hodině jízdy se nacházeli několik kilometrů od hranice mezi Kanadou a Spojenými státy. *Jak mě chce dostat na druhou stranu, když můj cestovní pas a ostatní věci leží na montrealské ulici?* uvažovala Jacqueline.

Můj cestovní pas a zapalovač s naváděcím majákem...

Všechno se seběhlo strašně rychle. Když spatřila Gabriela, odvrátila se a připravovala se na to, co se mělo v příštích vteřinách stát. Pak se objevil automobil a její společník ji nacpal dovnitř tak hrubě, že jí kabelka vypadla z ruky. Když se automobil rychle vzdaloval, zařvala na něho, aby se vrátili, že ztratila kabelku, ale on ji ignoroval a přikázal řidiči, aby ještě zrychlil. Tehdy si Jacqueline všimla, že auto řídí žena, kterou zná jako Leilu. O několik bloků dál přesedli do jiného vozu. Řidičem byl stejný muž, který v podzem-

ní kavárně nechal Táríkovi kufřík. Tentokrát ujeli několik bloků do části Montrealu, která se jmenuje Outremont. Tam naposledy změnili vozidlo. Ted' řídil Tárík. Potil se. Jacqueline viděla, jak se mu v nazelenalém světle přístrojů na palubní desce leskne čelo. V obličejí smrtelně zbledl, pod očima měl tmavé kruhy a pravá ruka se mu třásla.

„Mohl byste mi laskavě vysvětlit, co měla znamenat ta scéna v Montrealu?“

„Rutinní bezpečnostní opatření.“

„Tomu říkáte rutinní? A když to bylo tak rutinní, proč jste mi nedovolil vrátit se pro kabelku?“

„Občas mě sleduje izraelská zpravodajská služba nebo její západní přátelé. A také jsem pod dohledem svých nepřátel z palestinského hnutí. Instinkty mi napověděly, že nás v Montrealu *někdo* sleduje.“

„Ta šaráda mě stála kabelku a všechno, co jsem v ní měla.“

„Nedělejte si starosti, Dominiko. Všechno vám nahradím.“

„Některé věci se nahradit nedají.“

„Jako například váš zlatý zapalovač?“

Jacqueline pocítila v žaludku bodavou bolest. Vzpomněla si, jak si Júsef cestou do pustého bytu v Hounslow pohrával s jejím zapalovačem. *Kristepane, on to ví.* „Měla jsem na mysli svůj cestovní pas.“

„Váš cestovní pas se dá také nahradit. Zavezu vás na francouzský konzulát v Montrealu. Řekněte jim, že jste ho ztratila nebo vám ho někdo ukradl, a oni vám vydají nový.“

Ne, zjistí, že byl padělaný, a já skončím v kanadském vězení.

„Proč vás ti lidé sledují?“

„Protože chtějí vědět, kde se pohybuju a s kým se stýkám.“

„Proč?“

„Protože nechtějí, abych uspěl ve svém poslání.“

„A čeho se snažíte dosáhnout, že jim to dělá takové starosti?“

„Pokouším se vnést do tak zvaného mírového procesu trochu spravedlnosti. Nechci, aby se můj lid spokojil s ubohým proužkem země, kterou nám odkázali předkové, jen proto, že nám jsou Američané a hrstka Izraelců momentálně ochotní ho poskytnout. Nabízejí

nám drobty, které spadly z jejich stolu. Ale já nechci drobty, Dominiko. Já chci celý krajíc."

„Polovina krajíce je lepší než nic."

„Ve vši úctě s vámi nesouhlasím."

Z rozvířeného sněhu se vynořil silniční ukazatel. Od hranice je dělily tři kilometry.

„Kam mě odvážíte?" zeptala se Jacqueline.

„Na druhou stranu."

„Takže vy mě chcete převést přes hranici bez cestovního pasu?"

„Zařídili jsme to jinak."

„*Jinak?* Jak jinak?"

„Mám pro vás jiný pas. Kanadský."

„A jak jste přišel ke kanadskému dokladu?"

Další ukazatel. K hranici chyběly dva kilometry.

„Pochopitelně není váš."

„Tak moment! Júsef mi slíbil, že po mně nebudete chtít nic nezákonného."

„Však také nic takového neděláte. Hranice je otevřená a cestovní pas je platný."

„Možná je platný, ale rozhodně není můj!"

„Nezáleží na tom, jestli je, nebo není váš, nikdo se vás nebude na nic ptát."

„To mám vstoupit na území Spojených států s falešným pasem? Zastavte! Chci vystoupit!"

„Kdybych vám tady zastavil a nechal vás vystoupit, zmrznete dřív, než se dostanete do bezpečí."

„Tak mě vysaďte někde, kde bydlí lidé! Já chci vystoupit!"

„Dominiko, právě z tohoto důvodu jsme vás sem z Londýna přivezli - abyste mi pomohla přejít hranici."

„Obelhali jste mě! Vy i Júsef!"

„Ano, pokládali jsme za nutné vás trochu oklamat."

„Trochu!"

„Ale na tom už teď nezáleží. Záleží pouze na tom, že se potřebuju dostat přes hranici, a k tomu je nezbytná vaše pomoc."

Od hranice je dělil pouhý kilometr. Vpředu Jacqueline viděla jasně bílé osvětlení hraničního přechodu. Uvažovala, co dělat. Na-

padlo ji, že odmítne spolupráci. Jak by zareagoval? Otočil se, zabil ji, zbavil se těla, které by pohodil ve sněhu, a přešel hranici sám. Uvažovala, že by na něj nastrojila léčku - naoko bude souhlasit a pak upozorní úředníky na přechodu. Jenže Tárik by zabil ji i cel-

níky nebo policisty. Následovalo by vyšetřování a určitě by vyšla najevo role, jakou v případě sehrál Ústav. Ari Shamron by utrpěl další kruté fiasko. Zbývala jí jediná možnost: přistoupit na hru ještě o něco déle a vymyslet způsob, jak upozornit Gabriela.

„Ukažte mi ten cestovní pas," požádala.

Tárik jí ho podal.

Jacqueline ho otevřela a podívala se na jméno. Helena Sarraultová. Pak se zadívala na fotografii. Leila. Podobnost byla dost vzdálená, ale přesvědčující.

„Uděláte to?"

„Jed'te dál," odpověděla Jacqueline.

Tárik zastavil před kontrolním stanovištěm. Z budky vyšel celník a pozdravil: „Dobrý večer. Kam máte tak pozdě v noci namířeno?"

„Jedeme do Burlingtonu," odpověděl Tárik

„Služebně, nebo soukromě?"

„Onemocněla mi sestra."

„To je mi líto. Jak dlouho se zdržíte?"

„Den, nanejvýš dva."

„Vaše pasy, prosím."

Tárik je podal staženým okénkem. Policista doklady otevřel a prohlédl si fotografie a jména. Pak nahlédl do kabiny a zkoumal jejich obličeje.

Zavřel pasy a vrátil je. „Přeju vám příjemný pobyt. A jed'te opatrně, podle předpovědi nás čeká sněhová bouře."

Tárik převzal doklady, zařadil rychlost a pomalu projel přes hranici do Vermontu. Uložil dokumenty do kapsy a za okamžik, když už jim hraniční přechod zmizel z dohledu, vytáhl pistoli a přiložil ústí hlavně Jacqueline ke spánku.

41 KAPITOLA

WASHINGTON, D. C.

Jásir Arafat seděl za stolem v prezidentském apartmánu hotelu Madison a probíral se hromadou papírů. Pod okny šuměl na mokré dlažbě Patnácté ulice pozdní noční provoz. Arafat na okamžik přerušil práci, vložil si do úst tuniskou datli a pak snědl několik lžic jogurtu. Dodržoval přísnou dietu, nekouřil, nepil alkohol ani kávu. To mu pomohlo přežít náročný životní styl revolucionáře, který by spousta mužů nevydržela. Protože večer již neočekával další návštěvníky, převlékl se z uniformy do modré teplákové soupravy. Plešatou hlavu měl nepokrytou a oteklou tvář jako obvykle hyzdilo několikadenní strniště. Na očích měl brýle na čtení, které zvětšovaly jeho žabí oči. Silný vyčnívající spodní ret mu dodával vzhled dítěte, které se každým okamžikem rozpláče.

Pyšnil se téměř dokonalou fotografickou pamětí na psané dokumenty a obličej, což mu umožnilo rychle se propracovat hromadou písemností. Občas si zapsal poznámku na okraji papíru nebo něco podepsal. V této chvíli byl nejvyšším představitelem pásma Gazy a velké části Západního břehu, což byl pokrok, který by mu ještě před několika lety připadal nemožný. Jeho palestinské úřady odpovídaly za všední detaily každodenního života, jako je odvoz odpadků a školství. Hodně pokročil od starých časů, kdy patřil k nejproslulejším guerillovým bojovníkům na světě.

Odsunul zbytek dokumentů stranou a otevřel kožené desky. Uvnitř ležela kopie předběžné dohody, kterou měl následujícího dne podepsat v sídle Organizace spojených národů v New Yorku. Dohoda představovala další postupný krok směrem k naplnění jeho celoživotního díla - k ustavení palestinského státu. Bylo to mnohem méně, než si představoval, když se vydal na dráhu mírotvorce - v oněch dnech snil o zničení Izraele -, ale smlouva

ztělesňovala to nejlepší, co mohl získat. Uvnitř hnutí působili mnozí, kteří mu nepřáli úspěch, a někteří dokonce toužili po jeho smrti. Odpůrci mírového procesu a snílci. Kdyby bylo po jejich, Palestinci by zůstali navěky odsouzeni k životu v uprchlických táborech diaspory.

Na dveře zaklepal tajemník. Arafat vzhlédl, když muž vstoupil do místnosti. „Promiňte, že vás ruším, Abú Amare, ale volá vás prezident.“

Arafat se usmál. I tohle by bylo před několika lety nepředstavitelné. „Co ode mě tak pozdě v noci chce?“

„Říká, že jeho manželka odjela a že se nudí. Ptá se, jestli byste ho nechtěl v Bílém domě navštívit a dělat mu společnost.“

„Ted?“

„Ano, ted.“

„A co budeme dělat?“

Tajemník pokrčil rameny. „Rozmlouvat, předpokládám.“

„Řekněte mu, že přijedu za deset minut.“

Arafat vstal, sundal si teplákovou soupravu, oblékl se do obvyklé uniformy barvy khaki bez výložek a hlavu si ovázel tradičním palestinským šátkem. Černobílou kafiju rolníka nosil v přední části vytvarovanou tak, aby symbolizovala mapu Palestiny. Tajemník se vrátil s převlečnickem a. přehodil ho Arafatovi přes ramena. Oba muži pak společně vyšli do haly, kde je okamžitě obklopili příslušníci ochranky. Někteří patřili k Arafatovým osobním strážcům, zbytek byli pracovníci Diplomatické bezpečnostní služby Spojených států. Rychle kráčeli chodbou, Arafat uprostřed, a vstoupili do soukromého výtahu, který je rychle svezl dolů do garáže. Tam Palestinec usedl na zadní sedadlo limuzíny a za okamžik již kolona ujížděla směrem na jih po Patnácté ulici k Bílému domu.

Arafat vyhlédl z okna. Tato noční vyjížďka po mokrých ulicích mu připomněla staré časy - dny, kdy nespál ani dvakrát po sobě ve stejné posteli. Někdy dokonce změnil místo pobytu uprostřed noci - tehdy, když jeho dokonale citlivé instinkty vycítily možné problémy. Vyhýbal se veřejným místům, nikdy nejedl v restauracích, v životě nezašel do kina nebo do divadla. Na pokožce mu nedostatkem světla naskákaly nezdravé skvrny. Dokonale vypracovaný pud sebezáchovy

mu umožnil přežít stovky úkladů o život jak ze strany Izraelců, tak ze strany jeho nepřátel uvnitř hnutí. Jiní

neměli takové štěstí. Pomyslel na svého starého přítele a bývalého zástupce Abú Džiháda, který vedl boj na okupovaných územích a pomáhal organizovat *intifádu*. A za to ho Izraelci v jeho vile v Tunisu zavraždili. Arafat si uvědomoval, že bez Abú Džiháda by dnes nestál tam, kde je, a neujížděl by napříč Washingtonem na tajnou schůzku s prezidentem Spojených států. Škoda že se jeho starý přítel této chvíle nedožil.

Kolona automobilů projela zátarasem na Pennsylvania Avenue a vyjela na pozemek Bílého domu. Za okamžik již Arafatova limuzína zastavila pod krytým sloupořadím severního portika.

Vstříc mu vyšel příslušník námořní pěchoty a otevřel dveře automobilu. „Dobrý večer, pane Arafate. Tudy, prosím.“

Prezident James Beckwith čekal v obývacím pokoji sídla hlavy státu, zvaného Executive Mansion. Vypadal, jako kdyby právě opustil palubu své jachty. Na sobě měl zmačkané khaki kalhoty a svetr ke krku. Byl to vysoký muž s hustou kšticí stříbrných vlasů a vznešeným vystupováním. Jeho opálená tvář sálala mládím a vyzařovala z ní veselá bujnost - navzdory skutečnosti, že mu táhlo na sedmdesátku.

Usadili se před krbem. Beckwith upíjel ze sklenky whisky, Arafat srkal čaj oslazený medem. Dokud ještě Beckwith působil v Senátu, patřil k nejvěrnějším spojencům Izraele a vedl opozici proti americkému vyjednávání s Organizací pro osvobození Palestiny - v té době nazýval Arafata a jeho OOP „bandou krvežíznivých teroristů“. Ted se z obou mužů stali spojenci ve snaze o nastolení míru na Středním východě. Navzájem se potřebovali, jinak by nedosáhli úspěchu. Arafat potřeboval Beckwitha, aby vyvíjel nátlak na Izrael a donutil ho k ústupkům u jednacího stolu. Prezident naopak potřeboval Arafata, aby držel radikály a fundamentalisty na uzdě a umožnil tak pokračování mírových rozhovorů.

Asi po hodině se Beckwith zmínil o vraždě velvyslance Elijahua a Davida Morgenthaua. „Ředitel Ústřední zpravodajské služby mě informoval, že za oběma atentáty pravděpodobně stojí Tárik, ale bohužel nemáme žádné důkazy."

Arafat se usmál. „Ani na okamžik jsem nepochyboval, že je to jeho práce. Ale jestli si vaše CIA myslí, že někdy najde *důkaz* o jeho vině, obávám se, že se hluboce mýlí. Tárik za sebou nezanechává stopy."

„Jestli bude dál zabíjet Židy, značně nám to ztíží cestu ke konečné dohodě."

„Promiňte mi mou otevřenost, pane prezidente, ale Tárik bude hrát důležitou roli pouze tehdy, když mu to vy a Izraelci dovolíte. Nejedná z mého pověření. Nepůsobí z území, které kontrolují palestinské úřady, a nemluví jménem Palestinců, kteří si přejí mír."

„To je všechno pravda, ale mohl byste udělat něco, co by ho zastavilo?"

„Tárika?" Arafat pomalu zavrtěl hlavou. „Kdysi jsme si byli velmi blízcí. Patřil k mým nejlepším zpravodajským důstojníkům. Ale když jsem se rozhodl zříct se terorismu a zahájil mírové rozhovory, opustil mě. Už dlouhé roky jsem s ním nemluvil ani se s ním nesetkal."

„Možná by vás dnes poslechl."

„Obávám se, že Tárik poslouchá pouze vlastní hlas. Toho člověka pronásledují démoni."

„Ti nás pronásledují všechny. Zejména muže v mém věku."

„A v mém," doplnil Arafat. „Ale bojím se, že Tárika pronásleduje jiný druh démonů. Víte, pane prezidente, je relativně mladý a ví, že umírá. A proto chce před svým odchodem vyrovnat všechny účty."

Beckwith překvapeně nakrčil obočí. „Umírá?"

„Podle mých zdrojů trpí zhoubným nádorem mozku."

„Vědí to Izraelci?"

„Ano," potvrdil Arafat. „Osobně jsem je informoval."

„Koho konkrétně?"

„Šéfa Mossadu Ariela Shamrona."

„Nechápu, proč se tedy neobtěžoval podělit se o tuto informaci s Ústřední zpravodajskou službou.“

Arafat se zasmál. „Vy jste se asi s Arim nikdy nesetkal, že? Je prohnáný jako liška, vychytralý válečník ze staré školy. Shamron nikdy nedovolí, aby levá ruka věděla, co dělá pravá. Víte, jak zní moto izraelské tajné služby?“

„Bohužel ne.“

„*Necht' lest a klam tě válkou provázejí.* Ariel Shamron se těmito slovy do písmene řídí.“

„Domníváte se, že Shamron hraje nějakou hru?“

„Pokud se jeho týká, je možné všechno. Pochopte, v izraelské tajné službě působí řada lidí, kteří si přejí Tárikovu smrt bez ohledu na politické důsledky, ale jsou tam i jiní, kteří by si přáli, aby uspěl.“

„A do které kategorie spadá Shamron?“

Arafat se zamračil. „To kdybych věděl.“

Krátce před půlnocí doprovodil Beckwith Arafata k čekající limuzíně. Tvořili značně nesourodou dvojici - vysoký patricijský prezident a drobný revolucionář v olivově zelené uniformě a rozevrlaté káfi.

„Pokud je mi známo,“ řekl prezident, „zítra po slavnostním podpisu navštívíte recepci v domě Douglase Cannona. Jsme s Douglasem staří přátelé.“

„Pan Cannon je i mým přítelem. Dříve než většina amerických politiků uznal, že boj palestinského lidu je oprávněný. Vyžadovalo to značkou dávku odvahy, když uvážíme skutečnost, že byl do Senátu zvolen za stát New York, kde působí silná židovská lobby.“

„Douglas vždycky stál za svými názory a nazýval věci pravým jménem. Tím se odlišoval od většiny politiků v tomto prokletém městě. Až ho uvidíte, vyříd'te mu laskavě ode mě vřelý pozdrav.“

„Spolehněte se.“

Pod severním portikem si oba muži formálně potřásli rukou a potom se Arafat otočil a zamířil k limuzíně.

„A udělejte mi ještě jednu laskavost, pane Arafate.“

Palestinec se obrátil a nadzvedl jedno obočí. „Co to bude?”

„Bud’te opatrný.”

„To jsem vždycky,” opáčil Arafat, posadil se dozadu a vzápětí se automobil rozjel.

42 KAPITOLA

BURLINGTON, STÁT VERMONT

„Nejmenujete se Dominika Bonardová a nepracujete v umělecké galerii v Londýně. Pracujete pro izraelskou tajnou službu. A z Montrealu jsme odjeli tak, jak jsme odjeli, protože se mě váš přítel Gabriel Allon chystal zabít."

Jacqueline vyschlo v ústech a cítila, jak se jí stahuje hrdlo. Vzpomněla si, co jí Gabriel řekl v Londýně: Dominika Bonardová se ze strany toho muže nemá čeho bát. Když zaútočí, braň se. Ztrop mu scénu.

„O čem to sakra mluvíte? Žádného Gabriela Allona neznám! Zastavte to zatracené auto! Kam mě to, sakra, vezete? Co je to s vámi?"

Tárik ji udeřil pažbou pistole do hlavy. Byl to krátký, brutální úder, po kterém jí do očí vyhrkly slzy. Sáhla si rukou na vlasy a nahmatala krev. „Ty parchante!"

Tárik její výbuch ignoroval. „Nejmenujete se Dominika Bonardová a nepracujete v londýnské umělecké galerii. Pracujete pro Ariho Shamrona. Jste izraelská agentka. Spolupracujete s Gabrielem Allonem. Byl to on, kdo se k nám v Montrealu blížil přes ulici. Přišel, aby mě zabil."

„Mohl byste laskavě zavřít hubu? Nevím, o čem to mluvíte. Žádného Gabriela neznám a neznám ani žádného Ariho Shamrona."

Znovu ji udeřil, přesně na stejné místo. Jacqueline pocítila tak silnou bolest, že se navzdory svému úsilí rozplakala. „Říkám vám pravdu!"

Další úder, ještě tvrdší a brutálnější.

„Jmenuju se Dominika Bonardová! Pracuju pro..."

Ještě jeden úder, mnohem prudší. Jacqueline cítila, že ztrácí vědomí.

„Jste brutální sadista," vydechla mezi vzlyky a přitiskla si dlaň na ránu. „Kam mě to vezete? Co se mnou chcete udělat?"

Ani tentokrát jí Tárik neodpověděl. Jestli se snažil přivést ji na pokraj šílenství, dařilo se mu to. Když promluvil, zazněl mu v hlase nádech soucitu, jako kdyby mu jí bylo líto. Jacqueline věděla, o co mu jde. Snažil se prolomit její poslední obranný val, přesvědčit ji, že byla zrazena a zůstala úplně sama.

„Odjela jste s Gabrielem do Tunisu a hrála roli jeho milenky, zatímco on plánoval vraždu Abú Džiháda."

„V Tunisu jsem v životě nebyla, natož s nějakým Gabrielem Al-lonem."

Pozvedl pistoli, aby ji znovu praštil, ale Jacqueline tentokrát viděla, jak úder přichází, a zvedla ruce, aby se bránila. „Prosím vás!" vykřikla. „Už mě netlučte!"

Tárik spustil ruku a zdálo se, že ani on už nemá na další bití žaludek.

„Od té doby, co jsem ho naposled viděl, trochu zestárl. Řekl bych, že na to má právo, když uvážím, čím vším musel projít."

Jacqueline cítila, jak se její vůle k odporu hroustí. Dolehla na ni těžká realita zpravodajské práce. Předtím jí připadala jako dobrodružství, jako něco, co jí umožňovalo cítit se něčím víc než jenom majitelkou hezkého obličeje a dokonale tvarovaného těla. Ale tohle byla pravá podstata tajné války Ariho Shamrona, špinavé, kruté války, uprostřed níž se náhle ocitla. Věděla, že musí najít nějaký způsob, jak situaci zvládnout. Možná se jí podaří odhalit Tárikovy plány, a třeba najde i možnost, jak Gabriela a Shamrona varovat. *Snad se mi podaří přežít.*

„Přijdou si pro vás," řekla rozhodně. „V tomto okamžiku vás už hledá polovina policistů z Kanady a Ameriky. Nemáte šanci dostat se do New Yorku."

„Pochybuju, že by nás někdo kromě vašich přátel Gabriela Al-lona a Shamrona hledal. Řekl abych, že ti dva si nemohou dovolit požádat Kanadany o pomoc, protože Kanadáné a Američané s největší pravděpodobností nevědí, že jste tady. Kdyby se to teď dozvěděli, mohlo by to mít pro vaši rozvědku velmi neblahé důsledky."

Tárik sáhl do kapsy a podal jí čistý kapesník. „Přiložte si to na hlavu. Mimochodem, věděli jsme, že pracujete pro Ústav, od okamžiku, kdy jste vstoupila do Júsěfova života.“

„Jak jste to zjistili?“

„Opravdu to chcete vědět?“

„Ano.“

„No dobře, ale nejdříve mně musíte zodpovědět několik otázek. Jste opravdu Francouzka?“

Takže všechno přece jenom neví, pomyslela si. „Ano, jsem Francouzka,“ odpověděla.

„A jste Židovka?“

„Ano.“

„Je Dominika Bonardová vaše pravé jméno?“

„Ne.“

„A jak se tedy jmenujete?“

Zamyslela se. *Jak zní mé skutečné jméno? Jsem opravdu Jacqueline Delacroixová? Ne, to je jenom jméno, kterým Marcel Lambert pokřtil mladou hezkou dívku z Marseille. Jestliže mám zemřít, chci zemřít pod svým vlastním jménem. Pod tím, se kterým jsem se narodila.*

„Jmenuji se Sára. Sára Halévyová.“

„Takové krásné jméno. Nuže, Sáro Halévyová, řekl bych, že máte právo dozvědět se, jak se stalo, že jste skončila v takovém průšvih.“

Zadíval se na ni a pátral po její reakci, ale ona po něm šlehla pohledem, z něhož sálalo ledové nepřátelství. „Mimochodem, jestli chcete, můžete mi říkat Tárik.“

Mluvil téměř hodinu bez přerušení a očividně se dobře bavil. Není divu, vždyť se mu podařilo přechytračit a vyšachovat jednu z nejobávanějších zpravodajských služeb na světě. Vyličil jí, jak se dozvěděli, že Mossad povolal Gabriela zpátky do služby a dal mu za úkol ho najít. Řekl jí o bezpečnostním poplachu, kterým zmobilizovali všechny agenty v terénu. Nezapomněl zdůraznit, že Júséf

okamžitě informoval svého řídicího důstojníka o kontaktu s mladou atraktivní Francouzskou.

„Řekli jsme Júsefovi, aby se s vámi dále scházel, a zatím jsme si prověřili v Paříži vaši minulost. Objevili jsme jistou nesrovnalost. Drobnou, ale přesto nesrovnalost. Vyfotografovali jsme vás v Londýně a porovnali vaši podobu se snímkem ženy, která v Tunisu pracovala s Gabrielem Allonem. Prikázali jsme Júsefovi, aby s touhle Dominikou Bonardovou navázal blízký vztah. Řekli jsme mu, aby si k ní vytvořil citové pouto, pouto důvěry.“

Jacqueline vzpomínala na jejich dlouhé rozhovory, na Júsefovy přednášky o utrpení palestinského lidu, na to, jak jí vysvětlil původ jizev na svých zádech a jak jí líčil strašlivou noc v Šatile. Celou dobu věřila, že má situaci pevně pod kontrolou, že ona je ten, kdo manipuluje a řídí vývoj situace. Ve skutečnosti to ovšem byl Júséf.

„Když jsme vycítili, že váš vztah dospěl do potřebného stadia, prikázali jsme Júsefovi, aby vás požádal o velmi speciální službu. Byla byste ochotna doprovázet palestinského představitele na důležité tajné misi? Sehrála jste své váhání velmi přesvědčivě, ale nakonec jste pochopitelně souhlasila, protože nejste Dominika Bonardová, sekretářka z londýnské umělecké galerie, ale Sára Halévyová, agentka izraelské zpravodajské služby. Ari Shamron a Gabriel Allon správně předpokládali, že tímto palestinským představitelem budu ve skutečnosti já, protože o mně je známo, že při svých operacích využívám nenápadné ženy, které by nikdo z ničeho nepodezřival. Uvedli vás do této mimořádně nebezpečné situace proto, že se mě chtěli zmocnit. Jenže já teď tu hru obrátím proti nim. Využiju vás, abych k sobě přilákal Allona.“

„Nechte ho na pokoji,“ řekla Jacqueline. „Kvůli vám si už vytrpěl dost.“

„Allon že trpěl? Gabriel Allon zavraždil mého bratra. Jeho utrpení bledne ve srovnání s utrpením, které způsobil mé rodině.“

„Váš bratr byl terorista! Váš bratr si smrt plně zasloužil!“

„Můj bratr bojoval za svůj lid. Nezasloužil si, aby ho někdo zastřelil v posteli jako prašivého psa.“

„To už se stalo hodně dávno. Vezměte si místo Gabriela mě.“

„To je od vás velmi šlechetné, Sáro, ale váš přítel Gabriel Allon nebude ochoten ztratit kvůli mně další ženu bez boje. Zavřete oči a odpočiňte si. Máme před sebou dlouhou cestu.“

Již téměř svítalo, když Tárik přejel most Whitestone a vjel do Queensu. Za La Guardiaým letištěm provoz viditelně zhoustl. Nebe na východním obzoru zešedlo přicházejícím úsvitem. Zapnul

rádio, vyslechl si dopravní zpravodajství, pak je ztišil a soustředil se na řízení. Po několika minutách se před nimi objevila East River. Jacqueline viděla, jak se na mrakodrapech jižního Manhattanu odrážejí první paprsky slunce.

Tárik sjel z dálnice a pokračoval ulicemi Brooklynu. Ted, když se rozednilo, si ho Jacqueline mohla poprvé od včerejšího odpoledne pořádně prohlédnout. Dlouhá noc za volantem si vybrala svou daň. Byl bledý, oči měl podlité krví a vypadal unaveně. Držel volant pravou rukou, zatímco levá, položená v klíně, svírala pažbu pistole.

Pozorovala jména ulic. Coney Island Avenue. Projížděli čtvrtí obydlenou přistěhovalci z Asie a Středního východu. Míjeli barvitě pákistánské obchůdky, stánky s ovocem rozložené na chodníku, libanonské a afghánské restaurace, cestovní kanceláře specializované na Střední východ, obchod s koberci a dlaždicemi. Za ním stála mešita s fasádou z falešného zelenobílého mramoru, přilepenou na cihlové průčelí staré kancelářské budovy.

Tárik odbočil do klidné rezidenční čtvrti a po Parkville Avenue pomalu dojel až na roh Východní osmdesáté ulice, kde zastavil před hranatým trojpodlažním cihlovým domem, v jehož přízemí se nacházelo lahvůkářství. Vypnul zapalování, dvakrát krátce zahoukal. V jednom z bytů v prvním patře bliklo světlo.

„Počkejte, než obejdu vůz,“ řekl klidně. „Neotvírejte dveře. Jestli je otevřete, zabiju vás. Až vystoupíme z auta, vejdete dovnitř a vystoupíte po schodech. Jestli vykřiknete nebo se pokusíte utéct, zabiju vás. Rozumíte?“

Přikývla. Tárik schoval pistoli do kapsy pláště a vystoupil z auta. Obešel ho zezadu, otevřel dveře a vytáhl Jacqueline za ruku ven.

Zabouchl a odvedl ji rychle přes ulici. Dveře v přízemí byly pootevřené. Vešli do malé haly, po jejíž podlaze se válely reklamní letáky. O oprýskané dřevěné obložení se opírala rezavějící kostra jízdního kola bez pneumatik.

Tárik ji vedl po schodech a stále ji držel za ruku. Měl horkou a vlhkou kůži. Schodiště páchlo kari a terpentýnem. Otevřely se nedaleké dveře a vyhlédl z nich vousatý obličej muže v bílém županu, který se krátce zadíval na Táríka a pak vklouzl zpátky do bytu a tiše za sebou zavřel.

Zastavili se u dveří označených tabulkou 2 A. Tárik dvakrát tiše zaklepal.

Leila otevřela a vtáhla Jacqueline dovnitř.

43 KAPITOLA

NEW YORK CITY

O hodinu později vystoupil Ari Shamron před sídlem izraelské diplomatické mise při Organizaci spojených národů na rohu Druhé avenue a Čtyřicáté druhé ulice. S lehce skloněnou hlavou se protáhl hloučkem demonstrantů a vstoupil do budovy, kde už na něho v hale čekal příslušník ochranky a doprovodil ho nahoru do zabezpečené kanceláře. V ní seděl ministerský předseda státu Izrael ve společnosti tří nervózně vyhlížejících tajemníků a netrpělivě bubnoval prsty na desku stolu. Shamron se posadil a zadíval se na vedoucího premiérový kanceláře. „Dejte mi jeho pracovní rozvrh a odejděte.“

Když úředníci vycházeli z místnosti, ministerský předseda se zeptal: „Co se stalo v Montrealu?“

Shamron mu detailně vylíčil celou akci. Když domluvil, premiér zavřel oči a přitiskl si špičky prstů ke kořenu nosu. „Povolal jsem vás zpátky do služby, abyste obnovil pověst Ústavu, Ari. Ne proto, abyste způsobil další katastrofu! Máme nějaký důvod k obavám, že Kanadáné věděli o naší přítomnosti v Montrealu?“

„Ne, pane premiére.“

„Myslíte si, že naše agentka ještě žije?“

„Těžko říct, ale situace je hodně nejasná. Ženy, které se v minulosti s Tárikem zapletly, nepotkal právě příjemný osud.“

„Na tomhle si tisk pořádně smlsne. Už teď si dokážu představit titulky:

KRÁSNÁ FRANCOUZSKÁ MODELKA AGENTKOU
IZRAELSKÉ TAJNÉ SLUŽBY.

Doprdele, Ari, to je průser!"

„Nikdo ji s Ústavem nemůže oficiálně spojit.“

„Někomu se podaří odhalit pravdu, Ari. Vždycky se to někomu podaří.“

„I kdyby k tomu došlo, můžeme to s pomocí našich přátel, jako je třeba Benjamin Stone, ututlat. Můžu vás ujistit, že všechny aspekty této záležitosti můžeme s úspěchem popřít.“

„Já nechci nic *popírat*! Slíbil jste mi Táríkovu hlavu - na podnose, bez selhání a bez otisků prstů! Pořád chci jeho hlavu na podnose a chci Jacqueline Delacroixovou živou.“

„Oběma nám jde o totéž, pane premiére. Ale v dané chvíli je naší prioritou vaše bezpečnost.“

Shamron zvedl rozpis premiérova programu a začel se do něho.

„Po slavnostním podpisu v sídle Organizace spojených národů odjždíte do finanční čtvrti na setkání s investory a potom vystoupíte na newyorské burze cenných papírů. Pak vás čeká oběd v hotelu Waldorf, který uspořádají přátelé Sionu.“ Shamron krátce vzhlédl. „A to je první polovina dne. Po obědě odjedete do Brooklynu na návštěvu židovského komunitního centra, kde budete diskutovat o mírovém procesu. Potom se vrátíte na Manhattan, kde absolvujete kolečko koktejlů a recepcí.“

Shamron odložil papír a zadíval se na ministerského předsedu. „Tohle je zlý sen každé bezpečnostní služby. Chci, aby byl Allon přidělen k vaší ochrance na celý zítřejší den.“

„Proč Allon?“

„Protože v Montrealu měl možnost si Táríka dobře prohlédnout. Jestli se tam někde objeví, Gabriel ho pozná.“

„Řekněte mu, aby si vzal oblek.“

„Pochybuj, že nějaký má.“

„Tak mu ho obstarajte.“

Byt byl malý - skromně zařízený obývací pokoj, kuchyňka s dvouplotýnkovým elektrickým vařičem a popraskanou smaltovanou výlevkou, jedna ložnice, koupelna, kde páchla vlhká plíseň. Okna kryly těžké vlněné závěsy, které nepustily ani paprsek světla. Tárík otevřel skříň, v níž ležel velký kufr s tvrdými stěnami. Odnesl

ho do obývacího pokoje, položil na podlahu a otevřel. Uvnitř ležely vyžehlené a vzorně složené gabardénové kalhoty a bílý smoking, bílá košile a motýlek. V oddělené přihrádce kufru našel náprsní tašku. Otevřel ji a prohlédl si její obsah - řidičský průkaz vydaný

ve státě New York na jméno Emilio Gonzales, kreditní karta společnosti Visa, průkazka videopůjčovny, sbírka účtů a připínací jmenovka. Kemel odvedl dobrou práci.

Tárik se zadíval na fotografii. Emilio Gonzales byl muž s pokročilou pleší, obklopenou věnečkem vlasů barvy pepř a sůl, a hustým knírem. Měl plnější obličej než Tárik, ale to snadno spraví dva tampony vaty. Z kufru vytáhl jednotlivé součásti oděvu a pečlivě je rozložil na opěradlo židle. Pak ze zavazadla vylovil poslední předmět - malou koženou toaletní tašku, kterou odnesl do koupelny.

Položil ji na umývadlo a na polici pod zrcadlo opřel průkaz s fotografií Emilia Gonzalese. Zadíval se na svůj obraz v zrcadle. Sotva poznával vlastní obličej - tmavé kruhy pod očima, propadlé tváře, kůže bledá jako stěna, bezkrevné rty. Částečně za to mohl nedostatek spánku - Tárik si ani nevzpomínal, kdy se naposledy pořádně vyspal -, ale na jeho zjevu se podepsala hlavně nemoc. Nádor ho trápil stále úporněji - ztrácel cit v končetinách, zvonilo mu v uších, trpěl nesnesitelnými bolestmi hlavy a únavou. Jeho život se chýlil ke konci. Dopracoval se v tomto dějinném okamžiku až sem, ale už mu zbývalo jen velmi málo času.

Otevřel toaletní soupravu, vytáhl nůžky a žiletku a začal si stříhat vlasy. Než dokončil práci, zabralo mu to téměř hodinu. Prodělal pozoruhodnou proměnu. Pomocí stříbrné barvy na vlasy, umělého kníru a vycpávek dosáhl pozoruhodné podoby s mužem na fotografii. Ale Tárik chápal, že stejně důležité jako podoba budou drobnosti, s nimiž předvede svůj herecký výkon. Bude-li se chovat jako Emilio Gonzales, žádný policista nebo strážný si ho nevšimne, ale kdyby se choval jako terorista na sebevražedné misi, zemřel by v americké věznici.

Odešel do obývacího pokoje, svlékl se a oblékl uniformu číšníka. Pak se vrátil do koupelny, aby se na sebe naposledy podíval do zrcadla. Přečíslnil si prořídle šedivé vlasy přes uměle vytvořenou pleš a pocítil depresi. Zemře v cizí zemi pod cizím jménem a s obličejem

jiného muže. Pokládal to za logické uzavření života, který vedl. Zbývalo udělat jedinou věc - ujistit se, že ten život nevedl nadarmo a nevěnoval ho ztracené věci.

Vešel do ložnice. Když vstoupil, Leila polekaně vyskočila a zvedla pistoli. „To jsem já,” uklidnil ji tiše arabsky. „Odlož tu zbraň, než spustí a někoho zraní.”

Žena poslechla a užasle potřásla hlavou. „Fantastické, málem jsem tě nepoznala.”

„O to mi šlo.”

„Ty ses minul povoláním, měl jsi být hercem.”

„Tak, všechno je na svém místě. Ted už zbývá jen Gabriel Allon.”

Tárik se zadíval na Jacqueline, která ležela s roztaženými končetinami na malé posteli, kotníky a zápěstí připoutané čtyřmi páry pout, ústa přelepená silnou lepicí páskou.

„Zaujalo mě, že jste několik minut po příjezdu do montrealského hotelu zkontrolovala záznamník ve svém londýnském bytě. Když jsem pracoval pro OOP, zjistili jsme, že Izraelci dokážou napíchnout doslova každý telefon na světě a pomocí zabezpečené linky ho přeměrovat do své centrály v Tel Avivu. Je jasné, že přesně to udělali s vaším přístrojem v Londýně. Když jste zavolala na své číslo, určitě to vyburcovalo centrálu a upozornilo ji, že jste v hotelu Queen Elizabeth v Montrealu.”

Tárik se posadil na okraj postele a něžně odsunul Jacqueline z obličeje pramen vlasů. Dívka zavřela oči a snažila se odtáhnout z jeho dosahu.

„Já teď použiju stejné zařízení, abych oklamal Ariho Shamrona a Gabriela Allona. Leila není špatná herečka. Až budu připraven zaútočit na cíl, zatelefonuje na vaše londýnské číslo a bude se vydávat za vás. Oznámí centrále, kde jsem a k čemu se chystám. Centrála to řekne Shamronovi a ten rychle povolá na scénu Gabriela Allona. Já samozřejmě budu vědět, že Allon přichází, a proto nad ním získám rozhodující výhodu.”

Vytáhl z kapsy pistoli a zaryl ústí hlavně Jacqueline pod bradu. „Když budete hodná a budete se slušně chovat, dovolím vám žít. Jakmile Leila zavěsí, bude muset z bytu rychle odejít. *Záleží* na ní,

jestli tady Ari Shamron najde přivázanou k posteli mrtvolu, nebo živou Sáru Halévyovou. Rozumíte mi?"

Jacqueline se na něj zahleděla s ledovou nenávisť. Tárik jí zatlačil hlavně pistole do měkké kůže pod bradou, až pod roubíkem zasténala.

„Rozumíte mi?"

Přikývla.

Vstal a zastrčil si pistoli vzadu za opasek. Potom vyšel z obývacího pokoje, natáhl si kabát, navlékl rukavice a vyšel z bytu. Bylo bezoblačné, chladné odpoledne. Slunce jasně zářilo. Tárik si nasadil sluneční brýle a vyhrnul límec kabátu. Zamířil k Coney Island Avenue, prošel řady obchodů, až narazil na lahůdkářství specializované na potraviny ze Středního východu. Vstoupil do přečpaného krámku doprovázen zacinkáním zvonku nad dveřmi a okamžitě ho zahalila vůně domova. Káva a koření, pečené jehněčí, med a tabák.

Za pultem stál asi patnáctiletý chlapec oblečený do trička s emblémem klubu Yankees, který hovořil rychlou arabštinou s marockým přízvukem do bezdrátového telefonu.

„Datle," řekl Tárik anglicky. „Chtěl bych si koupit sušené datle."

Mládenec na okamžik přerušil hovor. „*Zadní řada vlevo.*"

Tárik se propletl úzkými uličkami mezi policemi do zadní části obchodu. Datle byly uloženy až nahoře. Když se natáhl, aby si je podal, cítil, jak se mu do zad zarývá pažba pistole. Sundal ovoce z police a zadíval se na nálepku. Tunis. Výborně.

Zaplatil a opustil obchod. Z Coney Island Avenue se vydal na jih tichou rezidenční čtvrtí kolem nevysokých činžáků a cihlových domků, až došel k zastávce podzemní dráhy na Newkirk Avenue. Koupil si lístek a pomalu sešel po schodech na malé otevřené nástupiště. O dvě minuty později nastoupil do vlaku trasy Q směrem na Manhattan.

Gabriel se začínal obávat, že Táríka nikdy nenajde. Ujížděl po Park Avenue na předním sedadle černé dodávky obklopen ostatními

členy ochranky ministerského předsedy. Asi dva metry před nimi jela premiérova limuzína a vpravo od nich policista na motocyklu. Gabriel měl na sobě šedý oblek, který si vypůjčil od jednoho z tělesných strážců. Sako mu bylo příliš velké, kalhoty naopak moc krátké. Cítil se jako zatracený blázen, jako někdo, kdo navštívil přepychovou restauraci, aniž se patřičně oblékl a musel si půjčit sako od vrchního, ale bylo mu to jedno. Ted měl důležitější starosti.

Zatím všechno proběhlo bez problémů. Ministerský předseda vypil kávu se skupinou vlivných investičních bankéřů, s nimiž debatoval o možnostech podnikání v Izraeli, a pak si prošel newyor-

skou burzu cenných papírů. Gabriel se od něj celou dobu nehnul. Nic neponechával náhodě. Prohlížel si každý obličej - bankéře, obchodníky, personál, lidi na ulici - a vyhlížel Táríka. Pamatoval si jeho obličej, který zahlédl na rue Saint Denis v Montrealu, i výsměšný vlčí úsměv, když vtlačil Jacqueline do auta a odjel.

Gabriel uvažoval, jestli Jacqueline ještě žije. Pomyslel na řetězec mrtvých žen, který za sebou Tárík zanechal - Američanka v Paříži, narkomanka v Amsterdamu, prodavačka ve Vídni.

Od jednoho z příslušníků ochranky si vypůjčil mobilní telefon, ohlásil se Shamronovi a zeptal se ho na nejnovější vývoj situace. Shamron nic nového nevěděl, nic neslyšel. Gabriel přerušil spojení a tiše zaklel. Začínalo to vypadat beznadějně a jeho se zmocnilo neblahé tušení, že je Tárík opět porazil.

Kolona automobilů vjela do parkovací *garáže* hotelu Waldorf-Astoria. Ministerský předseda vystoupil z limuzíny, potřásl si rukou s několika hodnostáři a pak se nechal odvést do velkého plesového sálu. Gabriel ho ve vzdálenosti několika kroků následoval. Když premiér vstoupil do sálu, povstala dobrá tisícovka lidí a spustila bouřlivý aplaus, tak hlasitý, že by v něm klidně zanikl i zvuk výstřelu. Politik vystoupil na pódium a vyhlíval se ve vřelém přijetí. Gabriel pomalu obcházel sál a hledal Táríka.

Tárik vystoupil z vlaku trasy Q na stanici Broadway-Lafayette Street a přestoupil na linku číslo pět do centra. Vystoupil na Východní osmdesáté šesté ulici a vydal se po Lexington Avenue, kterou přešel směrem k Páté avenue. Cestou si prohlížel velké městské domy a přepychové apartmánové činžáky. Pak odbočil na Osmdesátou osmou ulici a zamířil do centra. Zastavil se před velkým domem s průčelím obráceným do parku. Parkovala před ním dodávka s emblémem firmy Elite Catering, z níž číšníci v bílých žaketech vynášeli tácy, krabice s jídlem a bedny s nápoji a nosili je služebním vchodem dovnitř. Už to nebude dlouho trvat. Přešel Pátou avenue, vyhlédl si lavičku na slunci, posadil se a čekal.

Jacqueline zavřela oči a snažila se přemýšlet s chladnou hlavou. Tárik využije zdroje a technologické prostředky Ústavu k tomu, aby vlákal Gabriela do pastí. Představovala si ho v jeho nové masce - ani ona ho nemohla poznat, a to spolu strávili každou minutu

posledních osmnácti hodin. Gabriel ho bude jen obtížně poznávat, jestli to vůbec dokáže. Tárik měl pravdu - všechno mu hraje do karet a má na své straně obrovskou výhodu. Protivník ho neuvidí dříve, než udeří.

Černovlasá dívka vešla do ložnice s hrnkem čaje v ruce a s pistolí zastrčenou vpředu za opaskem džinsů. Kráčela pomalu, dívala se na Jacqueline a upíjela čaj. Pak se posadila na okraj postele. „Řekni mi něco, *Dominiko*. Milovala ses s Tárikem v Montrealu?”

Jacqueline se na ni ostře zadívala a uvažovala, jaký smysl může její otázka za dané situace mít. Černovláška jí vyhrnula halenku, odhalila břicho a rozlila jí na kůži vřelý čaj.

Roubík utlumil Jacquelinin výkřik. Dívka jí něžně pofoukala spálenou kůži a stáhla halenku zpět. Dokonce i lehká bavlna, která jí ležela na břicho, způsobovala bolest. Jacqueline zavřela oči a cítila, jak jí po tvářích stékají horké slzy.

Leila řekla: „Zkusíme to znovu. Milovala ses s Tárikem?”

Spoutaná žena zavrtěla hlavou, ale oči neotevřela.

„Tak to máš smůlu," ušklíbala se černovláška. „Slyšela jsem, že je fantastický milenec. Ta holka v Paříži mně všechno detailně vyličila. Svým způsobem měla podle mě štěstí. Tárik ji nakonec zabil. Žádný muž by jí to v životě tak neudělal jako on. Její milostný život by se skládal ze samých zklamání."

Jacqueline si v tom okamžiku uvědomila, že z této místnosti nevyjde živá. Leila je psychopat, který ji v žádném případě nenechá naživu a pravděpodobně bude mít z její smrti potěšení. Ne, pomyslela si. Jestli mám zemřít, zemřu podle svého a za podmínek, které určím. Zemřu při pokusu zachránit Gabriela.

Ale jak?

Musí si vytvořit příležitost k útěku. A aby toho dosáhla, musí přesvědčit Leilu, aby jí dovolila vstát z postele.

Podařilo se jí zamumlat přes roubík: „Potřebuju na záchod."

„Co říkáš?"

Jacqueline s námahou zopakovala svou žádost.

„Když musíš, tak musíš," prohodila její věznitelka nenučené.

„Prosím vás...", zasténala Jacqueline.

Tmavovláška postavila prázdný hrnek na podlahu a vytáhla zpoza opasku pistoli. „Uvědom si, že tě už k ničemu nepotřebujeme. Jestli se pokusíš o útěk, tak ti rozstřílím ten tvůj pěkný ksicht, rozumíš?"

Jacqueline přikývla.

Leila jí odemkla pouta. Začala s rukama a pak jí uvolnila nohy.

„Vstaň," vyštěkla na ni. „*Pomalu!* A teď běž *pomalu* do koupelny s rukama nad hlavou."

Jacqueline poslechla. Vešla do koupelny, otočila se a začala zavírat dveře. Leila je zarazila dlaní a namířila jí do obličeje. „Co si myslíš, že děláš?"

„Prosím," řekla Jacqueline tiše.

Arabka se rozhlédla po koupelně. Žádná okna, vyjít se dalo jen dveřmi. „Až budeš hotová, *Dominiko*, zaklepej na dveře. Zůstaň uvnitř, dokud ti neřeknu, abys šla ven."

Jacqueline si stáhla džínsy a posadila se na mísu. Co teď? Aby mohla vůbec uvažovat o útěku, potřebovala zbraň. Možná by ji mohla praštit víkem nádržky za toaletou. Ne, ta je moc velká a moc

těžká. Rozhlédla se kolem sebe - láhev šamponu, kostka mýdla, miska s jakýmsi krémem, holicí strojek, pilník na nehty...

Pilník na nehty!

Ležel na polici nad umývadlem u zrcadla - kovový pilník na nehty. Na jednom konci kulatý, na druhém zašpičatěný. Vzpomínala na kurz sebeobrany, který absolvovala v Akademii. I ten nej-jednodušší předmět se může změnit ve smrtící zbraň, jestliže jím útočník udeří na správné místo - do očí, do ucha, do krku. Tiše vstala, uchopila pilník a sevřela ho v dlani tak, že ostří vyčnívalo asi na palec se sevřené ruky.

Ale dokážu to udělat?

Pomyslela na to, co se Tárik chystá provést Gabrielovi. Pomyslela na to, co se Leila chystá provést s ní. Zvedla halenku a zadívala se na spálenou kůži na břiše.

Vstala, spláchla a zaklepala na dveře.

„Pomalů otevři dveře a vyjdi s rukama za hlavou.“

Jacqueline zamaskovala pilník dlaní pravé ruky, otevřela dveře a složila si dlaně za hlavu. Pak pozvolna vešla do obývacího pokoje. Leila stála před ní a mířila jí na hrudník. „Zpátky do ložnice,“ vyštěkla a pokynula zbraní.

Jacqueline se otočila a vešla do ložnice. Arabka jí kráčela v patách s pistolí v natažené ruce. U kraje postele se Jacqueline zastavila.

„Lehni si a připoutej si pravé zápěstí,“ rozkázala Leila.

Jacqueline zaváhala.

„Dělej!“ zařvala Leila.

Jacqueline se bleskurychle otočila a současně stiskla palcem tupý konec pilníku. Nachytala věznicelku zcela nepřipravenou. Místo aby černovláska vystřelila, instinktivně zvedla ruce v obranném gestu. Jacqueline jí mířila na ušní kanál, ale Leila sebou pohnula právě včas, takže ostří pilníku jí roztrhlo kůži na tváři.

Z hluboké rány okamžitě vystříkla krev. Tmavovláska zaječela bolestí a pistole jí vypadla z ruky. Jacqueline potlačila přirozený impuls skočit po zbrani a přinutila se dívku znovu bodnout. Rozmáchla se širokým obloukem a tentokrát zaryla špičku pilníku ze strany do krku. Okamžitě měla dlaň plnou krve.

Pustila zbraň, která zůstala zabodnutá v hrdle. Černovláska se na ni podívala a v očích měla bizarní směsici bolesti, hrůzy a totálního překvapení. Její ruka sevřela kovový předmět, který jí vyčníval z krku.

Jacqueline se sklonila a zvedla pistoli. Leila si vytrhla pilník z krku a vrhla se na ni s vražedným vztekem v očích.

Jacqueline ji bez míření střelila do srdce.

44 KAPITOLA

NEW YORK CITY

Tárik vstal a přešel na druhou stranu Páté avenue. Vešel služebním vchodem do apartmánového nájemního domu a popadl bednu se šampaňským, která stála hned za dveřmi. Muž v zástěře a se silně napomádovanými černými vlasy se po něm otočil. „Co tady sakra pohledáváš?”

Tárik pokrčil rameny, ale bednu neodložil. „Jmenuju se Emilio Gonzales.”

„No a?”

„Řekli mi, abych sem přišel. Pracuju pro Elite Catering.”

„Jak je teda možný, že tě neznám?”

„Tohle je poprvé, co pro ně dělám. Dnes ráno mně zavolał jeden chlap a řekl mi, že sem mám okamžitě přijít. Je to prý velká recepce a potřebují pomoc. Tak jsem tady.”

„No, je to Vopravdu velká společnost a pomocník by se mi hodil. Má sem přijet někdo důležitě, protože je tady spousta policajtů a goril.”

„Tak co?”

„Tak tady nestůj jako píchlý kolo. Mašíruj nahoru a pak se zase rychle vrať.”

„Ano, pane.”

V malém bytě se rána z pistole rozlehla jako výstřel z děla. Určitě ji někdo slyšel a Jacqueline věděla, že musí co nejrychleji zmizet. Ale ještě předtím musí varovat Gabriela a upozornit ho, co Tárik plánuje.

Překročila Leilinu mrtvolu, popadla sluchátko a vytočila své londýnské číslo. Když zaslechla vlastní hlas ze záznamníku, stiskla

ještě tři tlačítka. Po sérii cvaknutí se ozval vyzváněcí tón a pak se ohlásila nějaká žena.

„Ano?”

„Potřebuju Ariho Shamrona, je to prioritá. Opravdu naléhavé.”

„Bezpečnostní heslo?”

„Jericho. Proboha, *pospěšte si!*”

„Počkejte si, prosím.”

Klidný tón telefonistky přiváděl Jacqueline k šílenství. Po další sérii cvaknutí a bzučení linka konečně ožila Shamronovým hlasem.

„Jacqueline? Opravdu jsi to ty? Kde jsi?”

„Nevím to určitě. Myslím, že někde v Brooklynu.”

„Vydrž. Za okamžik mi centrálá oznámí přesnou adresu.”

„Nenechávej mě v tom samotnou!”

„Neboj se, nenechám. Jsem tady.”

Jacqueline se rozplakala.

„Co se stalo?”

„Tárik je někde venku! Je zamaskovaný za číšníka. Vypadá úplně jinak než v Montrealu. Chce použít zabezpečenou linku, aby Gabriela vlákal do pasti. Ale já jsem zabila Leilu pilníkem na nehty a její vlastní pistolí.”

Jacqueline si uvědomila, že blábolí jako hysterka.

„Je ta holka pořád s tebou?”

„Ano, leží hned vedle mě na podlaze. Ach bože, Ari, to je strašné.”

„Musíš odtamtud co nejrychleji vypadnout. Ale řekni mi jednu věc. Víš, kam má Tárik namířeno?”

„Ne.”

V tom okamžiku zaslechla Jacqueline na schodišti těžké kroky.

Sakra!

„Někdo jde,” zašeptala.

„Vypadni, a to hned!”

„Má to jen jeden východ.”

Uslyšela klepání na dveře - dva krátké, tvrdé údery, které jako by otráslý celým bytem.

„Ari, já nevím, co mám dělat!”

„Bud tiše a čekej.”

Další tři rány, ještě prudší, ale kroky se už neozvaly. To znamená, že ten, kdo je venku, neodešel.

Jacqueline nebyla připravená na další zvuk - obrovská tupá rána, následovaná praskotem tříštěného dřeva. Po tom rachotu Jacqueline očekávala, že do místnosti vtrhne několik lidí, ale zatím to byl jenom jeden muž - ten, který vykoul ze dveří, když ji sem ráno Tárík přivedl.

Chlap držel v zatáté pěsti baseballovou pálku.

Okamžitě upustila sluchátko. Nevítaný návštěvník krátce pohlédl na Leilinu mrtvolu a pak se zadíval na Jacqueline. A potom zvedl dřevěnou pálku nad hlavu a rozběhl se k ní. Namířila pistoli a dvakrát stiskla spoušť. První kulka zasáhla útočníka do ramene a otočila ho, druhá se mu zaryla doprostřed zad a rozdrtila mu páteř. Jacqueline postoupila o několik kroků a vypálila další dva výstřely.

Místnost se naplnila dýmem a pachem střelného prachu. Po stěnách a podlaze se rozstříkla krev. Jacqueline se sklonila a zvedla sluchátko.

„Ari?“

„Díky bohu! A teď pozorně poslouvej, Jacqueline. Musíš okamžitě zmizet.“

„Nepovídej, Ari! A kam mám jít?“

„Podle toho, co vím, jsi na rohu Parkville Avenue a Východní osmdesáté ulice v Brooklynu.“

„To mně vůbec nic neříká.“

„Vyjdi ven z baráku a dej se po Parkville Avenue doleva, až narazíš na Coney Island Avenue. Na rohu odboč doprava, ale nepřecházej ulici. Drž se chodníku a jdi dál, úplně klidně. Někdo tě vyzvedne.“

„Kdo?“

„Dělej, co ti říkám, a okamžitě vypadni!“

Linka oněměla.

Jacqueline pustila sluchátko na podlahu a popadla kabát, který ležel vedle postele. Oblékla si ho, schovala pistoli do kapsy a rychle vyšla z bytu. Podle Shamronových instrukcí vyšla na ulici a za okamžik již kráčela kolem obchodů na Coney Island Avenue.

Asi o dva kilometry dál v auditoriu židovského komunitního centra na Ocean Avenue stál Gabriel několik kroků od ministerského předsedy, který právě předčítal skupině školáků historii

Masady. Jiný příslušník premiérový ochranky mu poklepal lehce na rameno a zašeptal: „Máš telefon. Vypadá to naléhavě.“

Gabriel vyšel do chodby, kde mu další tělesný strážce podal mobilní telefon.

„Ano?“

„Žije,“ oznámil stručně Shamron.

„Cože? Kde je?“

„Míří směrem k tobě po Coney Island Avenue. Jde po chodníku na západní straně ulice. Je sama. Sedni do auta a jed pro ni. Ona ti pak řekne zbytek.“

Gabriel přerušil spojení a rozhlédl se. „Potřebuju auto! Okamžitě!“

O dvě minuty později jel Gabriel po Coney Island Avenue směrem na sever a pátravě si prohlížel chodce, jestli mezi nimi nezahledne Jacqueline. Shamron mu řekl, že půjde po západním chodníku, ale Gabriel se rozhlížel na obě strany pro případ, že by ji něco zmátlo nebo vyděsilo. Díval se na názvy ulic, které míjel - Avenue L, Avenue K, Avenue J...

Zatraceně! Kde proboha jel

Spatřil ji na rohu Coney Island a Avenue H. Měla rozčuchané vlasy a oteklý obličej a vypadala jako štvaná zvěř, ale přesto zachovala chladnokrevný klid. Gabriel viděl, jak její oči pozorně těkají po ulici.

Rychle se otočil do protisměru a zastavil u chodníku. Pak se natáhl přes přední sedadlo a otevřel dveře na pravé straně. Jacqueline reflexivně o několik kroků ustoupila a sáhla do kapsy. Pak ho poznala a její klid byl rázem ten tam. „Gabrieli,“ vydechla. „Díky bohu.“

„Nastup si," vyzval ji klidně.

Posadila se a zabouchla dveře.

Gabriel vyrazil do provozu a přišlápl plyn k podlaze.

O několik bloků dál ho požádala: „Zastav."

Odbočil do postranní ulice a zabrzdil, ale nechal motor běžet.

„Jsi v pořádku, Jacqueline? Co se stalo? Pověz mi všechno."

Rozplakala se, zprvu tiše, ale za chvíli se jí tělo roztráslo křečovitými vzlyky. Gabriel ji přitáhl k sobě a pevně objal. „Už je po všem," řekl tiše. „Už je opravdu po všem."

„Prosím tě, už mě nikdy neopouštěj, Gabrieli. Zůstaň se mnou. Prosím tě, zůstaň se mnou."

45 KAPITOLA

NEW YORK CITY

Tárik procházel přepychově zařízenými pokoji, jejichž okna vedla do Central Parku, a hosté mu lhostejně odkládali na oválný tác nejrůznější předměty - prázdné sklenice, nedojedené talíře s jídlem, zmačkané ubrousky, nedopalky cigaret. Mrkl na hodinky. Leila už určitě zavolala a Allon je s největší pravděpodobností na cestě. Brzy bude po všem.

Prošel knihovnou, jejíž francouzské okno vedlo na terasu, na které navzdory chladu stála skupinka hostů a obdivovala nádherný výhled. Když vešel na balkon, uslyšel vzdálené houkání sirén. Přistoupil k zábradlí a podíval se dolů. Po Páté avenue ujížděla kolona vozidel - limuzína, policejní hlídkové vozy jako doprovod, předjezdci na motocyklech.

Přijíždí čestný host.

Ale kde je k čertu Allon?

„Promiňte? Haló!"

Tárik se ohlédl. Mávala na něj jakási žena v kožichu. Tak se zabral do pohledu na přijíždějící kolonu, až zapomněl, že se vydává za číšníka.

Žena pozvedla zpola dopitou sklenici červeného vína. „Můžete to, prosím, odnést?"

„Zajisté, madam."

Tárik přešel terasu a zastavil se vedle ženy, která se mezitím otočila k příteli a rozmlouvala s ním. Aniž se ohlédla, natáhla ruku a snažila se umístit sklenku na Tárikův podnos. Postavila ji na samý okraj; sklenka se převrhla a po Tárikově bílém smokingu se rozlilo červené víno.

„Ach bože," vyhrkla žena. „Promiňte." Pak se otočila, jako kdyby se vůbec nic nestalo, a pokračovala v rozhovoru.

Tárik odnesl táč do kuchyně. „Cos to k čertu vyváděl?" zeptal se muž v zástěře a s napomádovanými černými vlasy - velký šéf Rodney.

„Nějaká ženská mě polila vínem."

Tárik položil plný táč na pult vedle dřezu. V tom okamžiku se apartmánem rozlehl potlesk. Čestný host vešel do salonu. Tárik zvedl prázdný táč a zamířil ke dveřím do kuchyně.

„Kam sakra jdeš?" vyštěkl Rodney

„Zpátky na plac."

„Podívej se, jak vypadáš! Zůstaneš tady v kuchyni a pomůžeš s nádobím."

„Můžu si to sako vyčistit."

„Je to červené víno, kamaráde. Můžeš ho tak akorát vyhodit."

„Ale..."

„Mazej ke dřezu a pusť se do toho nádobí."

„Pane prezidente Arafate, jsem moc rád, že vás zase vidím," uvítal Douglas Cannon svého hosta.

Arafat se usmál. „I já jsem rád, že vás vidím, pane senátore. Nebo bych měl říct pane *velvyslanče*?"

„Stačí, *Douglasi*."

Cannon sevřel Arafatovu drobnou ruku ve své medvědí tlapě a energicky jí potřásl. Senátor byl vysoký muž s širokými rameny a bujnou hřívou šedivých vlasů. V pase s věkem poněkud zesílil, ale objemný břich dovedně zakrývalo dokonale ušité modré sako. Magazín *New Yorker* ho kdysi nazval „Periklem moderní doby". Byl to uznávaný vědec a filantrop, který vyměnil akademický svět za politiku a stal se jedním z nejvlivnějších představitelů Demokratické strany v Senátu. Před dvěma roky byl jmenován velvyslancem Spojených států u dvora svatého Jakuba v Londýně. Jeho diplomatická dráha však netrvala dlouho, protože při teroristickém útoku trpěl těžké zranění. Ale když vzal Arafata za loket a odváděl ho k ostatním hostům, nebylo na něm znát, že před nedávnem unikl jen o vlasek ze spárů smrti.

„Úklad o váš život mě naplnil velkým smutkem, Douglasi. Jsem rád, že vás zase vidím zdravého. Dostal jste květiny, které jsme vám se Suhlou poslali?"

„Ano, samozřejmě. Byla to nejkrásnější kytice v celé nemocnici. Můžu vám oběma děkuji. Ale nebudeme se přece bavit o mně. Pojdte tudy. Je zde spousta lidí, kteří by se s vámi rádi seznámili."

„O tom nepochybuji," opáčil Arafat s úsměvem. „Až po vás, Douglasi."

Gabriel přejel po Brooklynském mostu na Manhattan. Jacqueline se uklidnila a teď mu podrobně líčila průběh posledních osmačtyřiceti hodin. Začala nocí strávenou v malém bytu nedaleko letiště Heathrow a skončila sledem hrůzných událostí v Brooklynu. Gabriel se přinutil naslouchat v klidu a bez vášně, odsunout v danou chvíli svůj hněv nad tím, co jí Tárik udělal, aby v jejím vyprávění pátral po náznacích teroristových záměrů.

Jeho pozornost upoutal jistý detail. Proč Tárik považuje za nutné přivést ho k sobě tím, že se Leila bude vydávat za Jacqueline na zabezpečené telefonní lince?

Odpověď byla možná docela prostá - Tárik prostě nevěřil, že Gabriel bude na místě, kde hodlá udeřit. Ale proč by tam neměl být? Jestli přijel do New Yorku zabít izraelského ministerského předsedu, velkého mírotvorce, tak jistě může předpokládat, že Gabriela najde po premiérově boku. Koneckonců, vždyť Gabriel ho viděl v Montrealu a dokázal by ho poznat. Gabriel pomyslel na van Dyckův obraz. Náboženská scéna na povrchu a pod ní nehezka žena. Jeden obraz, dvě skutečnosti. Celá operace byla jako ten obraz a Tárik ho porážel na každém kroku.

Zatraceně, Gabrieli! Neboj se věřit svým instinktům!

Uchopil mobilní telefon a namačkal Shamronovo číslo v sídle diplomatické mise. Když se mu Ari ohlásil, Gabriel se stručně zeptal: „Kde je Arafat?"

Několik vteřin poslouchal a pak vyhrkl: „*Doprdele!* Myslím, že se Tárík převlékl za číšníka. Vyříd' jeho lidem, že odjíždím na místo."

Prerušil spojení a ohlédl se na Jacqueline. „Pořád máš pistoli té holky?"

Jacqueline přikývla.

„Zbylo ti něco?"

Vytáhla zásobník a spočítala zbylé náboje. „Pět," oznámila stroze.

Gabriel odbočil na sever na Franklin Delano Roosevelt Drive a stiskl plyn až k podlaze.

Tárík se zastavil ve dveřích kuchyně a nahlédl chodbou do salonu, kde šlehalý blesky, jak se hosté nechávali fotografovat s Arafatem, a potřásl hlavou. Před deseti lety titíž lidé Arafata odepsali jako bezohledného teroristu, a teď se k němu chovají jako k nějaké rockové hvězdě s kafijí na hlavě.

Tárík se rozhlížel a hledal Allona. Situace se nevyvíjela podle jeho představ a uvažoval, co se asi mohlo stát. Leile se nepodařilo dovolat do Londýna, nebo s ním Allon hraje nějakou d'ábelskou hru. Ale ať už bylo příčinou cokoliv, Tárík věděl, že nemůže dlouho otálet. Znal Arafata lépe než kdokoliv jiný. Starý revolucionář byl pověstný tím, že na poslední chvíli měnil plány. Proto taky přežil tak dlouho. Kdykoliv se mohl rozhodnout recepci opustit a Tárík by ztratil příležitost ho zabít.

Chtěl je zabít oba současně - Allona i Arafata - v posledním aktu pomsty, ale teď to vypadalo, že se mu to nepodaří. Jakmile zabije Arafata, vrhnou se na něj jeho tělesní strážci. Bude samozřejmě bojovat a nedá jim jinou možnost, než ho zabít. *Cokoliv je lepší než připustit, abych umřel na mozkový nádor*, pomyslel si hořce. Allon přijde o podívanou, a tím si zachrání život, ale Arafat, ten zrádný zbabělec, takové štěstí mít nebude.

Rodney poklepal Táríkovi na rameno. „Začni mýt to nádobí, kamaráde, nebo jsi pro nás dneska pracoval naposledy."

Rodney důležitě odkráčel. Tárik zašel do spižírny a rozsvítil. Natáhl se k horní polici, kde asi před hodinou uložil balíček tuniských datlí. Odnesl je do kuchyně, rozložil na bílý porcelánový talíř, zvedl ho a začal se prodírat davem. Arafat řečnil uprostřed rozlehlého salonu obklopen pultuctem poradců a příslušníků ochranky. A také davem gratulantů. Vedle něj stál velvyslanec Douglas Cannon. Tárik postoupil dopředu a cítil, jak se mu pažba pistole zaryla do břicha. Od Arafata ho dělily asi tři metry, ale taky pět dalších lidí včetně jednoho tělesného strážce. Arafat byl tak malý, že ho Tárik sotva zahlédl. Mezi těly viděl jen černobíle kostkovanou kafiju. Kdyby teď vytasil zbraň, některý ze strážců by ho určitě uviděl a zahájil by palbu. Než pistoli vytáhne, musí se k němu přiblížit a pak sehraje scénku s datlemi.

V tom okamžiku si Tárik uvědomil, že musí vyřešit ještě jeden problém. Tlačence kolem Arafata byla tak hustá, že se k němu nemohl dostat. Přímo před ním stál vysoký muž v uhlově šedém obleku. Když mu Tárik poklepal na rameno, muž se krátce otočil, všiml si talíře s datlemi a číšnického žaketu a řekl: „Děkuji, nechci.“

„Jsou pro prezidenta Arafata,“ informoval ho Tárik a muž neochotně ustoupil.

Před Tárikem teď stála žena. Znovu jí poklepal na rameno a čekal, až mu uvolní cestu. Přiblížil se tak o metr ke svému cíli. Teď ovšem stál za zády jednoho z Arafatových poradců. Právě chtěl zvednout ruku a poklepat mu na rameno, když zaslechl zazvonění mobilního telefonu. Poradce sáhl do náprsní kapsy a rychle si přiložil přístroj k uchu. Několik vteřin napjatě naslouchal, pak telefon schoval, předklonil se a něco svému šéfovi zašeptal. Arafat se otočil k velvyslanci: „Musím si vyřídit jednu naléhavou záležitost.“

Zatraceně, ten chlap má d'ábelské štěstí! pomyslel si Tárik.

„Potřebuju si vyřídit soukromý telefonický hovor,“ pokračoval Arafat.

„Doufám, že vám moje pracovna bude vyhovovat. Pojd'te, prosím, za mnou,“ vyzval ho Cannon.

Palestinec se protáhl zástupem a spolu s velvyslancem a houfem poradců a příslušníků ochranky odešel chodbou do zadní části apartmánu. Za okamžik všichni zmizeli za dveřmi ve velvyslancově

pracovně a jeden z tělesných strážců zůstal na chodbě. Za chvíli se Cannon a Arafatovi poradci vrátili a vmísili se mezi hosty.

Tárik věděl, že musí udeřit okamžitě, jinak ztratí šanci na úspěch. Protáhl se přeplněným salonem a v chodbě se zastavil před tělesným strážcem. Věděl, že je to člen Arafatovy osobní ochranky, muž, který určitě ví, že palestinský vůdce nemiluje nic tak jako dobré tuniské datle.

„Jeden z asistentů pana Arafata mě požádal, abych mu přinesl malé občerstvení.“

Strážce se zadíval na talíř datlí a pak na Tárika.

Můžeme to provést dvěma způsoby. Bud mě necháš v klidu projít, nebo vytasím pistoli, střelím tě do obličeje a vejdu, oslovil Tárik v duchu Arafatova hlídače.

Strážce si vzal jednu datli a vložil si ji do úst. Pak otevřel dveře a řekl: „Položte talíř na stůl a hned se vraťte.“ Tárik přikývl a vešel do pracovny.

Gabriel zabrzdil dodávku uprostřed Osmdesáté osmé ulice. Vystoupil a nevšímaje si hulákání dopravního policisty se rozběhl ke vchodu budovy na Páté avenue. Jacqueline spěchala několik kroků za ním. Vběhli do haly, kde už je očekávali tři muži - člen Arafatovy ochranky, agent americké Diplomatické bezpečnostní služby a newyorský městský policista.

Vrátný na ně čekal u otevřených dveří výtahu. Když se pět lidí vměstnalo do kabiny, stiskl tlačítko sedmnáctého patra.

„Jenom doufám, že víte, co děláte, kamaráde,“ řekl agent DBS.

Gabriel vytáhl berettu, vložil první náboj do komory a pak zastrčil zbraň pod kabát.

„Panebože,“ vydechl vrátný.

Pracovna byla docela malá - vyřezávaný starožitný psací stůl s koženými intarziemi, v prolamovaném stropu zapuštěné osvětlení,

knihovny plné životopisů a historických pojednání. V mramorovém krbu hořelo několik polen. Arafat stál se sluchátkem u ucha a napjatě poslouchal. Pak zamumlal arabsky několik slov, zavěsil a zadíval se na Táríka. Když spatřil talíř s datlemi, tvář mu rozjasnil vřelý, jakoby dětský úsměv.

„Mír s vámi, pane prezidento," řekl Tárík arabsky. „Jeden z vašich poradců mě požádal, abych vám tohle přinesl."

„Datle! Výborně." Vzal si jeden suchý plod, krátce si ho prohlédl a zakousl se do něj. „Určitě z Tuniska."

„Máte pravdu, pane prezidento."

„Mluvíte arabsky s palestinským přízvukem, příteli."

„To proto, že jsem z Palestiny."

„Z které části Palestiny?"

„Před *al-Nagbou* žila moje rodina v Horní Galileji. Já jsem ovšem vyrostl v libanonském uprchlickém táboře."

Tárík položil talíř s datlemi na psací stůl a rozeplnul si sako, aby se snadno dostal k pistoli. Arafat lehce naklonil hlavu a položil si ukazovák na dolní ret. „Není vám dobře, bratře?"

„Jsem jenom trochu unavený. V poslední době jsem těžce pracoval."

„Já vím, jak vypadá únava, bratře. Na vlastní oči jsem mohl pozorovat, jak se na mně podepisuje dlouhodobý nedostatek spánku. Viděl jsem, co dokáže únava udělat s muži kolem mě. Ale vás netrápí jen únava. Vy jste nemocný, bratře. To je zcela jasné. Mám na tyto věci dobře vyvinutý instinkt."

„Máte pravdu, pane prezidento. V poslední době mi není dobře."

„Jste tedy nemocný, bratře?"

„Prosím vás, pane prezidento. Vy jste příliš zaměstnaný a příliš důležitý člověk, abyste si dělal starosti s problémy obyčejného chudáka, jako jsem já."

„A v tom se právě mýlíte, bratře. Vždycky jsem sám sebe pokládal za otce *všeho* palestinského lidu. Když trpí jedna z mých oveček, trpím i já."

„Váš zájem pro mne velmi mnoho znamená, pane prezidento."

„Vy máte zhoubný nádor, že, bratře? Trpíte rakovinou, nemám pravdu?"

Tárik mlčel a Arafat náhle změnil téma rozhovoru. „Řekněte mi něco, bratře. Který z mých poradců vás požádal, abyste mi přinesl datle?“

Takže jeho pud sebezáchovy je stejně silný jako dříve, pomyslel si Tárik a vzpomněl si na jistou noc v Tunisu před mnoha a mnoha lety. Byla to jedna z oněch nekonečných porad, typická Arafatova schůze, která začala o půlnoci a protáhla se až do svítání. V jistém okamžiku doručil posel balíček adresovaný Arafatovi od jednoho iráckého diplomata v Ammánu. Balíček ležel nějakou dobu na stole neotevřený. A potom Arafat vstal a řekl: „V balíčku je bomba, Táriku! Cítím to! Odnese ho!“

Tárik uchopil balíček, odnesl ho a předal jednomu z techniků organizace al-Fatah k inspekci. Starý partyzán měl pravdu, Izraelcům se skutečně podařilo propašovat bombu na schůzku nejvyšších představitelů Organizace pro osvobození Palestiny. Kdyby Arafat ten balíček otevřel, celé vedení OOP by bylo zlikvidováno.

„Neprozradil mi své jméno,“ řekl Tárik. „Jenom mě požádal, abych vám zanesl datle.“

Arafat se natáhl a vzal si z talíře další suchý plod. „Je to divné, ale připadáte mi velmi povědomý. Už jsme se někdy setkali?“

„Bohužel ne.“

„Jste si tím jistý? Víte, já nikdy nezapomenu obličej, který jsem jednou viděl.“

„Jsem si jistý, pane prezidente.“

„Připomínáte mi jednoho starého soudruha. Muže, který věrně stál po mém boku v časech dobrých i zlých.“

„Já jsem jenom obyčejný dělník.“

„Vděčím tomu muži za svůj život. Chránil mě před mými nepřáteli. Zachránil mi život víckrát, než dokážu spočítat.“ Arafat zaklonil hlavu a zavřel na okamžik oči. „Vzpomínám si konkrétně na jednu noc. Odvolali mě do Damašku na setkání s bratrem prezidenta Assada. Přítel, o kterém mluvím, mě důrazně žádal, abych na to setkání nešel. Bylo to za starých časů, kdy Assad a jeho tajná policie usilovali o můj život. Schůzka proběhla uspokojivě, ale když jsem se chystal nasednout do auta a vrátit se do Bejrútu, můj přítel mě varoval, že to není bezpečné. Zjistil prý, že na nás Syřané nastražili

léčku a chtějí mě zavraždit. Poslali jsme automobil jako návnadu a můj přítel mě ukryl v Damašku přímo pod nosem syrské tajné policie. Později té noci jsme dostali zprávu, že zvláštní jednotka syrské armády za Damaškem auto přepadla a zabila několik mých mužů. Byla to velmi smutná noc, ale já jsem díky tomu muži přežil."

„To je velmi zajímavý příběh, pane prezidentě."

„Dovolíte, abych se vám svěřil ještě s jednou vzpomínkou?"

„Asi bych už měl jít," řekl Tárik a sáhl pro pistoli.

„Prosím, zůstaňte, nebude to trvat dlouho."

Tárik zaváhal, ale pak svolil. „Jak si přejete, pane prezidentě. Rád si váš příběh vyslechnu."

„Posaďte se, příteli, určitě jste unavený."

„To by se přece nehodilo."

„Jak chcete," odpověděl Arafat. „Stalo se to během obléhání Bejrútu. Izraelci chtěli vyřídit Organizaci pro osvobození Palestiny jednou provždy a mě zlikvidovat. Ať jsem se hnul kamkoliv, dopadaly tam izraelské rakety a vybuchovaly jejich bomby. Vypadalo to, že věděli, kam a kde se pohybuji. Můj přítel zahájil vyšetřování a zjistil, že izraelská rozvědka zverbovala mezi mými lidmi

několik špiclů. Objevil, že Izraelci rozdali špionům naváděcí rádiové majáky, aby v každém okamžiku věděli, kde se nacházím. Můj přítel tyto špiony odhalil a donutil je vyzpovídat se z jejich zločinů. Chtěl vyslat zprávu dalším potenciálním zrádcům, že tento druh zrady nebude tolerován. Požádal mě, abych podepsal rozsudek smrti nad izraelskými špiony, aby je mohl nechat popravit."

„A podepsal jste?"

„Nepodepsal. Řekl jsem tomu muži, že kdybych zrádce popravil, získal bych v jejich bratrech a švagrech zapřísáhlé nepřátelé. Řekl jsem tomu muži, že zrádce potrestám jinak - tak, že je odříznu od revoluce. Zapudím je, vyženu, pošlu do vyhnanství. Pro mě by byl takový trest horší než smrt. Ale řekl jsem mu ještě něco. Řekl jsem mu, že bez ohledu na to, jak závažných zločinů se ti lidé dopustili, my Palestinci nesmíme dopustit, abychom jeden druhého zabíjeli. I tak máme dost nepřátel."

„A jak ten člověk zareagoval?"

„Strašně se na mě rozzlobil. Vynadal mi do bláznů. Byl to jediný z mých spolupracovníků, kdo měl odvahu mluvit se mnou tímto tónem. Ten člověk měl srdce lva." Arafat se odmlčel a pak pokračoval: „Už jsem ho mnoho let neviděl. Doslechl jsem se, že je velmi nemocný. Pokud vím, jeho život se chýlí ke konci."

„To je mi moc líto."

„Až budeme mít vlastní stát, zaplatím mu za mimořádné služby, které prokázal našemu hnutí. Až budeme mít svůj vlastní stát a své vlastní školy, palestinské děti se budou učit o jeho hrdinských činech. Za nocí se ve vesnicích u ohňů budou vyprávět příběhy o tomto muži. Stane se velkým hrdinou palestinského lidu." Arafat ztišil hlas. „Ale ne v případě, že teď udělá něco šíleného. V tom případě si ho náš lid zapamatuje jenom jako jednoho z mnoha fanatiků."

Arafat se podíval Tárikovi upřeně do očí a klidným tónem pokračoval: „Jestli to musíš udělat, bratře, tak to udělej, ať už to máš za sebou. Jestli na to nemáš žaludek, pak ti navrhuji, abys odešel a našel si nějaký způsob, jak důstojně ukončit svůj život."

Arafat lehce pozvedl bradu a Tárik sklopil oči, nesměle se usmál a pomalu si zapnul sako.

„Určitě jste si mě spletl s někým jiným. Mír s vámi, bratře."

Pak se Tárik otočil a vyšel z pracovny. Arafat zavolal na tělesného strážce: „Pojďte sem a zavřete za sebou, pitomče!" Pak dlouze vydechl a snažil se uklidnit roztřesené ruce.

Gabriel a Jacqueline vešli do apartmánu bok po boku, v patách následováni uniformovaným policistou a dvěma agenty. Pětice velmi rozrušených lidí, která se náhle objevila, vyvolala mezi hosty vlnu zděšení a okamžitě se rozhostilo ticho. Gabriel držel ruku v kapse saka, prsty sevřené kolem pažby beretty. Rychle se rozhlédl. V hale se mezi zástupem pohybovalo pět nebo šest číšníků v bílých žaketek. Ohlédl se na Jacqueline, která zavrtěla hlavou. Když se skupina přemístila ze vstupní haly do salonu s výhledem na Pátou avenue a do parku, připojil se k ní Douglas Cannon. Mezi hosty procházeli tři číšníci, kteří podávali předkrmy a sklenky se

šampaňským. Dvě z nich byly ženy. Jacqueline si pozorně prohlédla muže. „To není on.“

Náhle spatřila dalšího muže v bílém žaketu, který zmizel v kuchyni. Viděla ho jen na okamžik, ale byla si naprosto jistá. „Gabrieli! Tam je!“

„Kde je Arafat?“ zeptal se Gabriel Cannona.

„V mé pracovně. Telefonuje.“

„Kde je vaše pracovna?“

„Na konci chodby.“

Gabriel se protlačil mezi hosty a rozběhl se chodbou. Když rozrazil dveře a vběhl dovnitř, narazil na tělesného strážce, který mu mířil pistolí na hlavu. Palestinec seděl klidně za stolem. „Obávám se, že jste se opozdil,“ poznamenal Arafat suše. „Přišel a odešel, ale já jsem pořád tady... Ne že bych za to mohl děkovat vám.“

Gabriel se otočil a vyběhl z místnosti.

Tárik rychle prošel kuchyní k zadním dveřím, které vedly na služební schodiště, prošel jimi a přibouchl za sebou. Na podestě stálo několik beden se šampaňským. Odtlačil je ke dveřím. Nebyly dost těžké, aby je úplně zablokovaly, ale stačily, aby pronásledovatele zpomalily. Sešel na nižší odpočívadlo, vytasil pistoli a čekal.

Gabriel s berettou v ruce vběhl do kuchyně v okamžiku, kdy se zadní dveře zavíraly. Vyrazil k nim a pokusil se je otevřít. Klika povolila, ale dveře se ani nehnuły.

Doběhla k němu Jacqueline.

Gabriel o krok ustoupil a zapřel se do nich ramenem. Odsunuly se o několik centimetrů a z druhé strany se ozvalo hlasité zadunění, následované řinčením rozbitého skla.

Znovu se do nich opřel a tentokrát se přes slabý odpor úplně otevřely.

Gabriel vyběhl na podestu a zadíval se dolů.

Tárik stál pod ním, nohy rozkročené, v natažené ruce pistoli.

Allon v šeru spatřil záblesk z hlavně a ucítil, jak se mu první kulka zaryla do hrudi. Napadlo ho, že je to odpovídající konec. Prvního člověka také zabil na schodišti činžovního domu a teď zemře úplně stejně. Historie se v kruhu opakovala jako dobrá hudební skladba. Napadlo ho, jestli to Tárik celou dobu takhle neplánoval.

Slyšel, jak střelec sbíhá po schodech, a pak nad sebou spatřil Jacquelinin krásný obličej. Potom její tvář zmizela v mlze a nahradil ji obličej ženy na spodní vrstvě van Dyckova plátna. Nato Gabriel omdlel.

Když Gabriel ztratil vědomí, Jacqueline zařvala: „Zavolejte doktora! A sanitku!“ Pak vstala a rozběhla se po schodech. Nad sebou slyšela výkřik jednoho z příslušníků ochranky.

„Stůjte!“

Ignorovala ho a spěchala dál.

Slyšela, jak se schodištěm nese dunění Tárikových kroků. Sáhla do kapsy a vytáhla pistoli, kterou vzala mrtvé černovlásce v Brooklyn. *Už jsem to dnes udělala dvakrát, pomyslela si. Zvládnou to i po třetí.*

Běžela. Schodiště jí připadalo nekonečné. Snažila se upamatovat, ve kterém patře se nachází Cannonovo apartmá. V sedmnáctém? Ano, to je ono. Už si tím byla jistá. Minula dveře s kovovou osmičkou.

Jdi dál, Jacqueline, nabádala se v duchu. Nezpomaluj! Je nemocný, umírá. Můžeš ho dohonit. Pohyb!

Pomyslela na Gabriela, který leží kdesi nahoře a pomalu z něj vyprchává život. Přinutila se ještě přidat do kroku. Utíkala po schodech tak rychle, že málem upadla. Představila si, jak dohání Tárika, a napadlo ji, že když ho zabije, třeba tím Gabriela zachrání.

Vzpomněla si na den, kdy za ní Gabriel přijel. Vzpomínala, jak jela na kole do kopců kolem Valbonne, na oheň ve svých stehnech, když se přinutila překonat rekord.

Můžeš to zopakovat!

Konečně doběhla na konec schodiště. Kovové požární dveře před ní se pomalu zavíraly. *Tárik je přímo přede mnou!*

Otevřela vchod a proběhlá jím. Před ní se táhla asi patnáct metrů dlouhá chodba uzavřená na druhém konci dalšími kovovými dveřmi. A uprostřed chodby spatřila Táríka.

Byl očividně vyčerpaný. Zvolnil tempo, jeho kroky se zkrátily a ztrácely koordinaci. Otočil se přes rameno. Obličeje se mu po dlouhém namáhavém běhu stáhl do masky bolesti a vyčerpání. Jacqueline zvedla pistoli a rychle dvakrát za sebou stiskla spoušť. První kulka přeletěla Táríkovi nad hlavou, ale druhá ho zasáhla do levého ramene a srazila ho k zemi. Když dopadl na podlahu, vypadla mu zbraň z dlaně a klouzala chodbou, až se zarachocením zastavila o protější dveře. Jacqueline k němu spěchala a opakovaně mačkala spoušť, dokud úderník necvakl naprázdno. Ale to už si byla jistá, že je Tárik al-Hourani mrtvý.

Pak se otevřely dveře na konci chodby. Jacqueline namířila pistoli na muže, který jimi prošel, ale byl to Ari Shamron. Přistoupil k ní, vzal jí zbraň z ruky a schoval si ji do kapsy kabátu.

„Kde je Gabriel?”

„Nahore.”

„Je to špatné?”

„Myslím, že ano.”

„Odved mě k němu.”

Jacqueline se zadívala na Táríkovu mrtvolu. „Co s ním?”

„Nech ho ležet,” řekl Shamron. „Ať se psi nachlemtají jeho krve. Odved mě ke Gabrielovi. Chci ho vidět.”

46 KAPITOLA

JERUZALÉM;BŘEZEN

Gabriel se vzbudil, zadíval se na světélkující ciferník náramkových hodinek a zavřel oči. Čtvrt na šest. Ležel a snažil se spočítat, jak dlouho spal. Pokoušel se vzpomenout si, kolik bylo hodin, když se zvedl z pohovky a odvěkl do postele - jak dlouho to trvalo, než usnul? A spal vůbec? Trápily ho tak živé sny, že měl dojem, jako kdyby zůstal celou noc vzhůru.

Ležel úplně klidně a čekal, jestli ho znovu nepřemůže spánek, ale k ničemu to nevedlo. Pak přišly zvuky - Chinomským údolím se neslo volání muezzina a zakrátko se v arménské čtvrti rozezněly zvony. Věřící se probouzeli a bezvěrci a zatracenci neměli na výběr než se k nim připojit.

Konečky prstů si prohmatával hrudník a pátral po bolestivých místech. Včera to bylo horší. Každý den se cítil o něco lépe. Opatrně se na posteli otočil, sedl si, vstal, odešel do kuchyně, uvařil si kávu a připravil dvě topinky. Byl vlastně vězeň a jako každý vězeň nacházel útěchu v rutinních každodenních rituálech.

Neocítl se ovšem v cele, ale v příjemném tajném bytu s okny otočenými k Sionské bráně, chladnou kamennou podlahou, bílými přehozy a bílým nábytkem. Byt Gabrielovi připomínal nemocnici, kterou v mnoha ohledech také byl. Natáhl si kalhoty, šedý svetr ke krku a odnesl si snídani ke stolku na balkoně.

Když čekal na rozednění, nasával ze vzduchu jednotlivé vůně, které dohromady tvořily unikátní čichový dojem Jeruzalému - šalvěj a jasmín, med a káva, kůže a tabák, cypřiše a eukalypty. Pak přišel úsvit. Když nemohl restaurovat staré obrazy, kochal se východem slunce nad Jeruzalémem jako uměleckým dílem. Poslední hvězdy vybledly a nad hřebenem hor, které oddělují město od pouště na Západním břehu, vykouklo slunce. První paprsky sjely

po křídově bílých svazích Olivové hory a rozžehly zlatý oheň na kopuli skalního chrámu, aby vzápětí dopadly na kostel Věčného spánku a dodaly jeho východní fasádě šarlatový nádech, zatímco zbytek stavby ještě tonul ve stínu.

Gabriel dojedl snídani, odnesl nádobí do kuchyně a pečlivě je ve dřezu umyl. Pak je odložil na stojan, aby uschlo. Co teď? Někdy zůstával ráno uvnitř a četl si, ale v poslední době si každý den vyšel na procházku a pokaždé zamířil o něco dál. Včera vyšel až na vrchol hory Scopus. Zjistil, že mu to pomáhá přemýšlet a ujasnit si názory na operaci, která se mu poněkud vymkla z rukou.

Osprchoval se, oblékl a sešel dolů. Když vyšel z domu na ulici, zaslechl několik zvuků - hlasitý chraplavý šepot, přibouchnutí automobilových dveří, startovaný motor. Shamronovi sledovači. Gabriel si jich nevšímal. Zapnul si kabát až ke krku - ráno bylo chladné - a vyrazil.

Jaffskou bránou zamířil do Starého města. Procházel se po hlučném tržišti El Bazaar mezi hromadami cizrný a čočky, mezi naskládanými plackami, mezi pytlíky přetékajícími aromatickým kořením a praženou kávou, mezi chlapci, kteří hlasitě vychvalovali své stříbrné cetky a porcelánové šálky. Arabský mladík mu strčil do ruky sošku Ježíše z olivového dřeva a řekl si o astronomickou cenu. Měl Tárikovy pronikavé hnědé oči. Gabriel mu sošku vrátil a plynou arabštinou mu odpověděl, že je to příliš mnoho peněz.

Opustil hlučný trh a proplétal se tichými zakroucenými uličkami na východ k Chrámové hoře. Vzduch se pomalu oteploval. Blížilo se jaro. Nad hlavou se mu klenulo bezmračné azurové nebe, ale slunce stálo příliš nízko, aby proniklo labyrintem Starého města. Gabriel proplouval mezi stíny, skeptik mezi věřícími v místě, kde na sebe naráží zbožnost a nenávisť. Předpokládal, že jako všichni ostatní i on hledá odpovědi. Jistě, jiné odpovědi, ale přesto odpovědi.

Procházel se dlouho a přemýšlel. Nechal se vést temnými studenými průchody. Občas narazil na zamknutou bránu nebo nepřekročitelnou zeď, která pocházela ještě z římských dob, jindy se zastavil na dvorku zalitém hřejivým sluncem. Na okamžik mu všechno připadalo čisté a zřetelné, ale pak odbočil do dalšího tem-

ného průchodu, pohltily ho stíny a uvědomil si, že se pořád nepřiblížil k pravdě.

Ocitl se v uličce, která vede k Via Dolorosa. Několik metrů před ním dopadl sloup světla na kamennou dlažbu. Díval se, jak dva muži, ortodoxní Žid v černém a bíle oděný Arab, krácejí proti sobě. Minuli se bez přikývnutí, ani na sebe nepohlédli a pokračovali svou cestou. Gabriel vyšel Damašskou bránou ze Starého města.

Shamron pozval Gabriela na večeři do svého sídla v Tiberiadě. Jedli na terase pod dvojicí syčících plynových hořáků. Gabriel se necítil příjemně, ale hrál roli zdvořilého hosta. Naslouchal vyprávění starého pána a sám přidal několik svých postřehů.

„Lev mi včera předal svou rezignaci. Prohlásil, že již nemůže sloužit v organizaci, v níž jsou před ředitelem operačního oddělení utajovány důležité akce.“

„Měl pravdu. Přijal jsi tu demisi?“

„Neměl jsem na vybranou.“ Shamron se usmál. „Chudák starý Lev. Jeho pozice se stala neudržitelnou. Rozdrtili jsme hada. Připravili jsme Tárikovu organizaci o hlavu a obklíčili jeho předáky, ale Leva jsme z toho úplně vynechali. Vysvětlil jsem mu důvody, které mě vedly k řízení operace právě tímto způsobem, a řekl jsem mu také, že ministerský předseda vyžadoval naprosté utajení, aby mohl v případě potřeby všechno popřít. To bohužel znamenalo, že jsem musel akci utajit i před svým vlastním zástupcem. Ovšem Leva to neuspokojilo.“

„Co ostatní tvé problémové děti?“

„Brzy také půjdou.“ Shamron odložil vidličku a vzhlédl ke Gabrielovi. „V nejvyšším patře na bulváru Krále Saula se uvolní několik míst. Co myslíš, dokázal bych tě přilákat? Co bys řekl na místo šéfa operačního?“

„Nemám zájem. Kromě toho mi kancelářská práce nikdy moc neseseděla.“

„Nemyslel jsem, že to přijmeš, ale nikdy bych si neodpustil, kdybych to nezkusil.“

„Co Američani? Podařilo se ti získat nazpět jejich přízeň?"

„Zdá se, že přijali naši verzi událostí. Řekli jsme jim, že se nám podařilo propašovat našeho agenta do Táríkovy organizace a že Tárík toho agenta odhalil. Neměli jsme jinou možnost než podniknout kroky na jeho záchranu. Pořád se ještě zlobí, že jsme je neinformovali dříve."

„To je docela pochopitelné, když uvážíme, jak operace skončila. Co jsi jim navykládal?"

„Řekl jsem jim, že jsme neměli ponětí, že je Tárík v New Yorku, dokud se Jacqueline neosvobodila a nezalarmovala nás."

„A oni tomu uvěřili?"

„Dnes tomu dokonce věřím i já."

„Objevilo se moje jméno?"

„Několikrát. Adrian Carter by si s tebou rád ještě jednou promluvil."

„Ach, bože můj."

„Nedělej si starosti. Už ho k tobě nepustím."

Než Gabrielovi dovolili opustit Spojené státy, musel vytrpět osmihodinový výslech - CIA, FBI, newyorská městská policie. Shamron mu stál po boku jako dobrý obhájce u soudu. Vznášel námitky, zdržoval, dělal obstrukce a hádal se o každé slovo, takže sezení skončilo hlasitou slovní přestřelkou. O dva dny později otiskl deník *The New York Times* úplné vylíčení operace proti Táríkovi založené na informacích od anonymních „zpravodajských zdrojů západních a středovýchodních zpravodajských služeb". Gabrielovo jméno se objevilo v tisku, stejně jako Jacquelinino.

„Jsem přesvědčený, že to byl Carter, kdo to *Timesům* prozradil." Gabriel rozeznal v hlase starého pána náznak obdivu. On sám v minulosti jednou či dvakrát využil tisk, aby oslabil nepřítele. „Předpokládám, že měl právo být na mě naštvaný. Lhal jsem mu do očí o tom, že jsme nevěděli o Táríkově účasti na atentátu v Paříži."

„Lev určitě také mluvil."

„Samozřejmě. Na Cartera nemůžu, ale malý Lev za to drazě zaplatí." Shamron odstrčil talíř o několik centimetrů, opřel se kostnatým loktem o stůl a podepřel si bradu pěstí. „Ale naše reputace

odvážné akční služby byla obnovena. Koneckonců, opravdu jsme Tárika dostali uprostřed Manhattanu a zachránili Arafatovi život."

„Moje zásluha to nebyla."

„O čem to mluvíš?"

„Tárik mě málem zabil a mohl zabít i Arafata, kdyby v posledním okamžiku nedostal strach. Nechápu, že ho nechal na živu."

„Arafat neprozradil ani slovo o tom, co se v Cannonové pracovně stalo. Podle všeho řekl Tárikovi něco, co ho donutilo změnit názor."

„Júsef se neobjevil?"

Shamron zavrtěl hlavou. „Stále ho hledáme, ale pochybuju, že bychom ho někdy našli. S největší pravděpodobností se teď skrývá v afghánských horách."

„A Benjamin Stone?"

„Odpočívá v Karibiku na své jachtě." Shamron náhle změnil téma. „Včera jsem se zastavil u Jacqueline."

„Jak se jí daří?"

„Proč se jí nezeptáš sám? Ráda by tě viděla."

„Musím se vrátit do Jeruzaléma."

„Proč, Gabrieli? Abys mohl marnit čas procházkami mezi bláznůy ve Starém městě? Jed za tou holkou a pár dní u ní zůstaň. Kdo ví, třeba se ti to opravdu bude líbit."

„Kdy budu moci odjet?"

„Podle mého profesionálního mínění už nikdy nebudeš moci bez rizika opustit Izrael."

„Chci se vrátit domů."

„Tvůj domov je *tady*, Gabrieli!"

Ale Gabriel jen pomalu zavrtěl hlavou.

„Co jsem ti udělal, příteli? Proč tak nenávidíš svou zemi a svůj lid?"

„Nejde o nenávisť. Tady prostě nemám klid."

„A proto chceš utéct do Evropy? Zpátky ke svým obrazům? Udělej pro mě něco a vypadni na pár dní z Jeruzaléma. Vezmi si auto a procestuj svou vlast. Měl bys ji znovu poznat. Třeba se ti to, co uvidíš, *zalíbí*."

„Na to nemám náladu. Raději zůstanu v Jeruzalémě a počkám, až mě propustíš.“

„Jdi k čertu, Gabrieli!“ Shamron praštil pěstí do stolu tak silně, až se talíře roztráslly. „Poslední léta jsi strávil tím, že jsi napravoval všechno a každého kromě sebe. Restauroval jsi obrazy a opravoval staré plachetnice. Obnovil jsi i Ústav. Pomohl jsi Jacqueline a Julianu Isherwoodovi. Dokonce se ti podařilo svým způsobem zrestaurovat i Tárika - postaral ses o jeho pohřeb v Horní Galileji. Ale teď je nejvyšší čas, abys začal pracovat sám na sobě. Vypadni z toho bytu a žij, než se jednoho dne probudíš a zjistíš, že je z tebe stařec jako já.“

„A co tví hlídači?“

„Nasadil jsem je na tebe pro tvé dobro.“

„Odvolej je.“

Shamron vystrčil bradu. „No dobře, jak chceš.“

Když se Gabriel vracel do Jeruzaléma, přemýšlel, jak se situace vyvinula ve prospěch starého pána. Zbavil se Leva a ostatních nepřátel, Tárik je mrtvý a pověst Ústavu obnovena. To není špatné. Ne, na několika týdních práci, Ari, to vůbec není špatné.

Nejprve Gabriel zamířil na jih do pustiny Negevské pouště obklopené strmými svahy hor přes Eilat k Rudému moři. Jeden den strávil na pláži opalováním, ale rychle se ho zmocnil neklid a vydal se zpátky na sever. Ujížděl po silnici západním okrajem pouště do Beer-Šeby a pak po černé stužce dálnice do divočiny Judeje a Západního břehu.

Neodolatelné nutkání ho přimělo k namáhavému výstupu po Hadí stezce na východním svahu Masady a prošel si zříceniny starověké pevnosti. Vyhnul se náporu turistů u Mrtvého moře a strávil odpoledne procházkou po arabském trhu v Hebronu a Jeminu. Litoval, že nemůže vidět výraz Shamronovy tváře, když ho pozoroval, jak se dohaduje s trhovci v bílých kafíjích pod nepřátelskými pohledy tmavookých veteránů intifády.

Projel údolím Jizreel a zastavil se u brány farmářské osady ne- daleko Afuly na cestě do Nazaretu, kde žil jako chlapec. Uvažoval, že vejde. *Ale k čemu by to bylo? Co bych tam viděl?* Rodiče byli dávno mrtví, a i kdyby nějakým zázrakem narazil na někoho, koho zná, musel by mu lhát.

Jel tedy dál na sever. Na úbočích kopců hořely divoké květiny a doprovázely ho cestou do Galileje. Objel jezero a pak zamířil do starověkého města Safedu a odtud na Golanské výšiny. Zaparkoval vedle silnice a pozoroval pastýře, jak žene své stádo pod paprsky zapadajícího slunce. Poprvé za mnoho let pocítil něco jako uspokojení. Jako klid a mír v duši.

Nasedl zpět do auta a sjel do kibucu u Šemony. Byl páteční večer. Zašel do jídelny na šábesovou večeři a přisedl si ke skupince dospělých z kibucu, sedlákům s opálenými obličejí a mozolnatými dlaněmi. Nejdřív si ho nevšimli, ale pak se ho jeden z nich, bělo- vlasý stařec, zeptal na jméno a odkud pochází. Gabriel se představil

a řekl, že se narodil v Jizreelském údolí, ale dlouhou dobu žil mimo Izrael.

Ráno projel úrodnou půdou pobřežní planiny a podél pobřeží Středomořího moře zamířil na jih přes Haifu, Cezareu a Netanju, až nakonec zastavil na pláži v Herzliye.

Opírala se bokem o zábradlí balkonu, paže složené na prsou a hleděla přes hladinu moře na zapadající slunce. Vítr jí strhával prameny vlasů do obličej. Na sobě měla volnou bílou halenku a sluneční brýle ženy, která se musí skrývat.

Gabriel čekal, až si ho všimne. Věděl, že to bude brzo. Prošla výcvikem u Ariho Shamrona a žádný z žáků velkého Ariho nemohl přehlédnout muže stojícího pod balkonem. Když ho konečně uviděla, rozzářila se její tvář úsměvem, který ovšem rychle pohasl. Zvedla ruku a nesměle zamávala jako někdo, koho spaluje vnitřní oheň. Gabriel sklopil hlavu a zamířil ke dveřím.

Seděli na balkoně, popíjeli vychlazené bílé víno a povídali si. Vyhybali se operaci, Shamronovi i Gabrielovým zraněním. Popsal jí

svou cestu a Jacqueline zalitovala, že nemohla jet s ním. Pak se omluvila, že říká takové věci; vždyť na to nemá právo.

„Tak proč jsi sem za mnou po tolika týdnech přijel, Gabrieli? Nikdy nic neděláš bezdůvodně.“

Chtěl to slyšet ještě jednou - Táríkovu verzi událostí. Všechno, co jí řekl onehdy v noci při cestě od hranic do New Yorku. Díval se na moře a poslouchal. Sledoval, jak si vítr pohrává s pískem, a odraz měsíce mezi vlnami, ale pozorně poslouchal. Když skončila, pořád cítil, že poslední kousek ještě nezapadl na místo. Bylo to jako nedokončený obraz nebo řada not bez závěru. Pozvala ho, aby zůstal na večeři. Zalhal a omluvil se, že se musí naléhavě vrátit do Jeruzaléma.

„Ari mi řekl, že chceš odjet.“

„V Anglii na mě čeká jistý pan Vecellio.“

„Myslíš, že je bezpečné vrátit se do Evropy?“

„Budu v pořádku. A co ty?“

„O mně psali v novinách po celém světě a objevila jsem se na obrazovce snad každé televizní společnosti. Už se nikdy nebudu moci vrátit ke svému starému životu. Nemám na vybranou. Musím zůstat tady.“

„To je mi líto. Promiň, že jsem tě do toho zatáhl, Jacqueline. Doufám, že mi budeš moci odpustit.“

„Odpustit ti? Kdepak, Gabrieli. Právě naopak. Musím ti poděkovat. Mám přesně to, co jsem chtěla.“ Několikavteřinové zaváhání. „No, všechno sice ne, ale skoro.“

Sešla s ním dolů na pláž. Políbil ji něžně na ústa a pohladil po vlasech. Pak se otočil a vydal se k autu. Zastavil se a ohlédl se po ní, ale Jacqueline už zmizela v domku.

Měl hlad, takže se cestou do Jeruzaléma zastavil v Tel Avivu na večeři. Zaparkoval v Balfourově ulici a kolem módních kaváren a avantgardních obchodů kráčel k Šeinkinu. Vzpomínal přitom na rue Saint Denis v Montrealu. Zdálo se mu, že ho někdo sleduje. Nic

konkrétního, jenom záblesk známé tváře, která se objevila podezřele často - barva, pokrývka hlavy.

U stánku si koupil noviny a posadil se u malého stolku na chodníku před restaurací. Večer byl teplý a ulice přetékały lidmi. Objednal si falafel, typický pokrm Středního východu z kořeněné mleté zeleniny, a pivo. Přečetl si článek na titulní straně tiskoviny. „Benjamin Stone, známý nakladatel a podnikatel, je pohřešován. Panují obavy, že se utopil u ostrova Saint Martin v Karibském moři. Podle oficiálních zdrojů spadl Stone v noci z paluby své luxusní jachty.”

Gabriel složil noviny.

„*A Benjamin Stone?*”

„*Odpočívá v Karibiku na své jachtě.*”

Když mu číšník přinesl jídlo, Gabriel odložil deník na vedlejší židli. Zvedl hlavu a všiml si kolemjdoucího muže - štíhlý, pohledný, černé kudrnaté vlasy, do jeho paže zavěšená světlovlasá Izraelka. Gabriel položil vidličku a zadíval se přímo na dvojici, jako kdyby náhle zapomněl na diskrétnost i na zásady špionážního řemesla.

Neměl nejmenších pochyb: Júsef al-Tawfiki.

Gabriel nechal na stolku peníze a vstal. Sledoval dvojici asi půl hodiny přes Šeinkin a Allenbyovu ulici až na Promenádu. Obličej může být zavádějící, ale v některých případech je lidská chůze stejně unikátní jako otisky prstů. Gabriel Júsefa v Londýně sledoval

dlouhé týdny a jeho krok se mu hluboce vryl do paměti. Pohupování boků, linie zad, to, jak vždycky jako by stál na špičkách, připraven vrhnout se na nepřítele.

Vzpomínal, jestli je Júsef levák, nebo pravák. V duchu si ho představil, jak stojí u okna oblečený jen ve slipech a na levém zápěstí má stříbrné náramkové hodinky. *Je pravák.* Kdyby prošel výcvikem u Ústavu, nosil by pistoli u levého boku.

Gabriel zrychlil a zkrátil vzdálenost k dvojici. Pak vytasil berrettu, přitiskl ústí hlavně Júsefovi k zadům, rychlým pohybem mu sáhl pod sako a z pouzdra u boku vytáhl jeho pistoli.

Arab se začal otáčet a Gabriel mu zaryl hlaveň ještě hlouběji do zad. „Neotáčej se, nebo skončíš s kulkou v páteři. A nezastavuj se," sykl na něho hebrejsky. Júsef zůstal bez hnutí stát. „Řekni své přítelkyni, ať se jde projít." Muž pokynul dívce a ta vylekaně odběhla.

„Pohyb," řekl Gabriel.

„Kam?"

„Na pláž."

Přešli Promenádu. Júsef kráčel v čele, Gabriel za ním s pistolí přitisknutou k jeho ledvině. Sestoupili po schodech a kráčeli po písku, až za nimi světla Promenády potemněla.

„Kdo jsi?"

„Jdi do hajzlu! Kdo si myslíš, že jsi ty, že mě takhle přepadneš!"

„Máš štěstí, že jsem tě nezabil. Podle toho, co vím, patříš do Tárikovy organizace. Klidně se můžu domnívat, že jsi přijel do Izraele, abys tady nastražil bombu nebo vystřílel tržiště. A jestli mi neřekneš, kdo jsi, zabiju tě."

„Nemáš právo se mnou takto mluvit!"

„Kdo tě řídil?"

„Kdo asi myslíš?"

„Shamron?"

„Správně. Všichni o tobě vždycky říkali, jak jsi chytrý."

„Proč?"

„Jestli chceš vědět proč, zeptej se na to Shamrona. Já jsem dělal to, co mně řekli. Ale povím ti jednu věc. Jestli se ke mně ještě jednou přiblížíš, zabiju tě. Kašlu na to, kdo nebo co jsi býval."

Júsef natáhl ruku dlaní vzhůru. Gabriel mu vrátil pistolí a muž si ji zastrčil zpět do pouzdra. Pak se otočil a kráčel potemnělou pláží k jasným světlům Promenády.

Když Gabriel ujížděl podél břehu jezera k Shamronově vile, nad kopci Horní Galileje křížovaly blesky. U brány čekal Rami. Gabriel spustil okénko, strážce strčil hlavu dovnitř a rychle se rozhlédl po kabině. „Je na terase. Zaparkuj tady a jdi k domu pěšky."

Potom nastavil ruku.

„Snad si nemyslíš, že jsem toho parchanta starého přijel zastřelit?"

„Dej mi tu podělanou pistoli, Allone, nebo tě nepustím dál."

Gabriel mu podal berettu a vyrazil po příjezdové cestě. Nad horami praskl další blesk a osvětlil mraky nabobtnalé deštěm. Vítr cuchal hřebeny vln na jezeře a vzduchem se neslo skřehotání vodních ptáků. Zadíval se na terasu a spatřil Shamrona ve světle rozhoupáných plynových lamp.

Když vyšel, našel starého pána ve stejné pozici, ale místo aby se díval dolů na příjezdovou cestu, zahleděl se na blesky nad horami. V tom okamžiku bouřka skončila a vítr se utišil, hladina jezera se uklidnila a ptáci zmlkli. Zavládlo ticho, rušené jen syčením Shamronových plynových lamp.

Ano, začal Shamron. Júsef al-Tawfikí skutečně žil, ale už je dávno mrtvý. Byl zabit spolu s celou rodinou v Šatile oné noci, kdy falangisté zmasakrovali tábor. Po vraždě vešel do domu jeden ze Shamronových agentů a sebral z něj všechny dokumenty. Rodina neměla v Libanonu žádné jiné příbuzné, jen vzdáleného strýce v Londýně. Strýce z matčiny strany, který svého mladého synovce nikdy neviděl. O několik dní později přivezli do nemocnice v západním Bejrútu malého chlapce, těžce zraněného a bez dokladů. Lékaři se ho zeptali na jméno a on jim řekl, že se jmenuje Júsef al-Tawfikí.

„Jak přišel k těm zraněním na zádech?" zajímal se Gabriel.

„Udělal mu je lékař, který spolupracoval s Ústavem. Zatímco se hoch v nemocnici léčil, pracovníci Organizace spojených národů začali hledat jeho záhadného londýnského strýce. Trvalo jim týden, než ho našli. Řekli mu, co se chlapci stalo, a strýc zařídil jeho převoz do Anglie."

Bylo to ještě dítě, pomyslel si Gabriel. Třináct, možná čtrnáct let. Kde k němu Shamron přišel? Jak ho vycvičil? Bylo to příliš obłudné, aby nad tím hlouběji uvažoval.

Shamron luskl silnými prsty tak hlasitě, že Rami, který stál na cestě vedle strážního domku, prudce vzhlédl.

„Najednou jsme měli agenta v nepřátelském táboře. Sirotka, jehož život zničila nepředstavitelná brutalita. Chlapce s ohněm v srdci, který z duše nenávidí Izrael. Mladíka, z něhož se jednoho dne stane bojovník a pomstí se na lidech, kteří zmasakrovali jeho rodinu.“

„Pozoruhodné," uznal Gabriel.

„Když Júsef vyrostl, zapojil se mezi radikální Palestince usazené v Londýně. Upoutal pozornost náborčích Tárikovy organizace. Prověřili si ho a shledali čistým - alespoň tomu věřili. Zařadili ho do své zpravodajské a plánovací sekce. Ústav měl teď svého agenta v jedné z nejnebezpečnějších teroristických organizací na světě. Byl tak cenný, že jeho materiál měl ten nejkratší rozdělovník v dějinách Ústavu. Obsahoval jediné jméno - moje." Shamron se posadil a ukázal na prázdnou židli. Gabriel zůstal stát.

„Před několika měsíci nám Júsef poslal překvapující hlášení. Úplná bomba. Organizací se šíří pověsti, že Tárik má mozkový nádor a umírá. Rozhořel se boj o nástupnictví. Tárikovi pobočníci se začali prát o jeho pozici. A ještě jedna věc. Tárik nechtěl odejít tiše. Měl v úmyslu způsobit na zemi peklo, než odpluje do ráje. Zabije jednoho nebo dva velvyslance, nastraží bombu nebo sestřelí dopravní letadlo.“

„A tak jsi po událostech v Paříži přišel za mnou. Vyprávěl jsi mi smutný příběh o tom, že Ústav už nic nedokáže a jeho zaměstnanci bez mapy nenajdou ani vlastní kancelář. A já jsem jako hlupák souhlasil. Tys současně pošeptal Tárikovi do ucha, že jsem se vrátil a hledám ho. Hra začala.“

„Jeho organizace měla přísně decentralizovanou strukturu. Ani s naším člověkem uvnitř jsme zdaleka nevěděli všechno. A tušil jsem, že bude těžké Tárika zlikvidovat. Musel jsem mu pomoci, aby se dopustil chyby. Domníval jsem se, že když mu před očima zamávám Gabrielem Allonem, rozběsním ho do nepřičetnosti. Věřil jsem, že ho vytáhnu na světlo, přinutím ho zaútočit a odhalit se na tak dlouho, abych měl dost času vrazit mu meč do srdce.“

„A tak jsi mě nasadil na Júsefa, svého vlastního agenta. Řekl jsi mi, že se mu nejlíp dostanu na kobytku tak, že mu pošlu nějakou

ženskou. Měl to v materiálech. Dva dny jsem ho sledoval a za tu dobu spal s dvěma různými ženami. Ty také patřily k Ústavu?"

„Byly to Jüsefovy holky. Ten kluk neměl nikdy problém sehnat si vlastní ženskou."

„Požádal jsem Jacqueline, aby mi pomohla. Měla to být rychlá akce, ale Jüsef se o ni začal zajímat a posléze se s ní i schází. Chtěl se s ní vídat. Naléhal jsem, abys ji stáhl, ale tys mě donutil, abych ji nechal pokračovat."

Shamron si založil ruce na prsou a sevřel rty. Zjevně chtěl zjistit, na kolik toho Gabriel přišel sám.

„Jüsef oznámil svým lidem, že se domnívá, že je sledován. Řekl jim také o Francouzce, s kterou se schází. Řekl jim, že podle něho je to izraelská agentka. Tárik jása nadšením, na tohle čekal. Přikáže Jüsefovi, aby tu dívku pod falešnou záminkou zverboval. Tuší, že Jacqueline se do vnaidla zakousne, protože vědí, že pracuje pro Ústav."

„Bravo, Gabrieli."

„Věděla to?"

„Jacqueline?"

„Ano, Jacqueline! Znala pravdu?"

„Samozřejmě že ne. Je do tebe zamilovaná. Nikdy by nepřistoupila na to, aby tě podvedla, natož zradila."

„Proč jste mně prostě neřekli pravdu?"

„Pověz mi něco, Gabrieli. Kdybych za tebou přišel do Cornwallu a požádal tě, aby ses vrátil do služby a představoval vnaidlo pro Táríka, byl bys to udělal? Pochopitelně ne."

„A tak jsi ohrozil můj život i Jacquelinin!"

„Je mi líto, co se stalo v New Yorku. Zašlo to mnohem dál, než jsem předpokládal."

„Ale vždyť on už umíral! Proč jsi nepočkal, než nádor Táríka spolehlivě zabije?"

„Protože jeho organizace by pokračovala dál i bez něho, jen by se stala nebezpečnější a nepředvídatelnější než dříve. A protože *moje* organizace byla v troskách. Ústav potřeboval nějaký význam-

ný úspěch. Bravurní kousek, aby se obnovila důvěra vlády a lidu Izraele."

„A co kdyby vláda a lid zjistili, jak přesně se ti ten bravurní kousek podařil?"

„Ministerský předseda všechno ví."

„A lid Izraele?"

„Ať tě ani nenapadne rozběhnout se do novin."

„Proč? Protože bych mohl skonat jako Benjamin Stone?"

Shamron mlčel.

Gabriel potřásl hlavou. „Udělal bys to, že? Zabil bys i mě, kdybych se odvážil zkřížit ti cestu. A ty se divíš, že nemůžeš v noci spát?"

„Někdo tyhle věci dělat musí, Gabrieli! A když ne já, tak kdo? Kdyby si naši nepřátelé mysleli, že Ústav je slabý, začali by nás zkoušet. Mohli by zabít pár Židů, kdykoliv by se jim zachtělo. Syřané by znovu zaútočili z tamhletěch kopců a pokusili se nás zahnat do moře. Mohl by se objevit druhý Hitler a dostat nápad, že může zplynovat celý můj národ, zatímco zbytek světa bude stát se založenýma rukama a nic nepodnikne. Chápu, že te občas uvedu do rozpaků. Používám metody, které jsou podle tebe nechutné, ale v skrytu duše jsi rád, že jsem tady. Pomáhá to *tobě* v noci spát."

„Proč?" zeptal se Gabriel „Proč jsi mi po tolika letech lhal? Proč jsi nehrál na rovinu? Proč ses pustil do tak propracovaného podvodu?"

Shamronovi se podařil nesmělý úsměv. „Vyprávěl jsem ti někdy o tom, jak jsme unesli Eichmanna?"

„Tu historku jsem slyšel snad stokrát."

„Ale nikdy ne úplnou." Shamron zavřel oči a lehce se zachvěl, jako kdyby ho ta vzpomínka stále bolela. „Zjistili jsme, že ten parchant se každý večer vrací domů stejným autobusem. Stačilo nám zmocnit se ho, popadnout ho, když vystoupí. Nacvičovali jsme to pořád dokola, až jsme operaci dokázali zvládnout za dvanáct vteřin. Ale osudného večera jsem vystoupil z auta a zakopl. Eichmann nám málem uklouzl jenom proto, že jsem *já* uklouzl. A víš, proč jsem zakopl, Gabrieli? Zakopl jsem proto, že jsem si zapomněl zavázat tkaničky. Pochopitelně jsme Eichmanna chytili, ale tehdy se mi dostalo cenného ponaučení. Nesmíš absolutně nic ponechat náhodě."

„Takže to nebyla náhoda, když dnes večer v Tel Avivu prošel Júséf kolem mého stolu, že?“ zeptal se Gabriel. „Poslal jsi ho tam, abych si ho všiml. Chtěl jsi, abych se dozvěděl pravdu.“

Shamron lehce sklonil hlavu. Samozřejmě.

Když se Gabriel vrátil do svého bytu, byly čtyři hodiny ráno. Na stole ležela velká úřední obálka a v ní tři menší. Jedna z nich obsahovala letenku na ranní let do Londýna, druhá tři cestovní pasy různých států a třetí byla plná amerických dolarů a britských liber. Gabriel vložil dvě menší obálky do větší a odnesl je do ložnice, kde si sbalil svých pár věcí do ruksaku. Letadlo mu letí až za pět hodin. Uvažoval, jestli by si neměl lehnout a pokusit se vyspat, ale věděl, že by nedokázal usnout. Na okamžik pomyslel na to, že by mohl zajet do Herzliye. *Jacqueline*. Nic z toho nebylo skutečné, jenom *Jacqueline*. Zašel do kuchyně a uvařil si kávu. Pak si sedl na balkoně a čekal na úsvit.

Epilog

PORT NAVAS, CORNWALL

Něco Peela probudilo. Otočil se na bok, sáhl pro baterku na nočním stolku a posvítil na hodinky. Čtvrt na čtyři. Zhasl svítidlu, ležel ve tmě a poslouchal skučení větru mezi okapy a tichou hádku matky s Derekem za dveřmi vedlejšího pokoje.

Slyšel jen útržky rozhovoru, a tak zavřel oči, protože si vzpomněl, že kdesi četl, že slepí mají citlivější sluch než lidé s normálním zrakem. „Mám problémy s tou novou hrou," říkal zrovna Derek. „Nemůžu se nějak přehoupnout přes první jednání... Je to těžké, když je děcko v domě... zpátky do Londýna k otci... budeme spolu... znovu milenci..." Peel pevně sevřel víčka, aby mu slzy nesmáčely tváře.

Právě si chtěl zakrýt uši polštářem, když venku na nábreží zaslechl zvuk - malý automobil, který rachotil jako žebříňák se zlomeným kolem. Chlapec se posadil, odhodil přikrývku, stoupl si na studenou dřevěnou podlahu a s baterkou v ruce přistoupil k oknu. Vyhlédl ven - po nábreží směrem k ústřicové farmě plulo osamělé červené koncové světlo.

Automobil zmizel mezi stromy, aby se za okamžik zase objevil, tentokrát otočený reflektory k němu. Bylo to MG, a když zastavilo před starým domkem, Hoch zvedl baterku, namířil na automobil a dvakrát zablikal. Světla MG zablikala zpátky. Pak motor ztlchl a reflektory potemněly.

Chlapec si lehl zpátky do postele a přitáhl si přikrývku pod bradu. Derek s matkou se stále hádali, ale jemu už to bylo jedno. Cizinec se vrátil. Peel zavřel oči a rychle usnul.

Poznámka autora

Události v knize jsou smyšlené a takto je třeba je chápat. Všechny postavy, místa a události jsou výplodem autorovy fantazie. Jakákoliv podobnost hrdinů s osobou žijící či zesnulou je čistě náhodná. Ve snaze přiblížit se co nejvíce reálným událostem jsem však čerpal ze skutečných příhod, odehrávajících se na pozadí tajné války mezi izraelskou tajnou službou a palestinskými bojovníky za nezávislost. Zavraždění Abú Džiháda, velitele ozbrojených složek Organizace pro osvobození Palestiny, je v knize vykresleno s nepatrnými úpravami tak, jak skutečně proběhlo. Francesco Vecellio opravdu existoval - tento italský malíř byl méně známý bratr slavného Tiziana. Obraz *Klanění pastýřů* je nicméně vymyšlen. Londýnská umělecká galerie, tudíž ani její pomyslný majitel, bohužel neexistují.